

MARELE SECRET

Christian Jacq

AL PATRULEA VOLUM DIN SERIA

MISTERELE LUI OSIRIS

CHRISTIAN JACQ s-a născut la Paris, în 1947. Doctor în studii de arheologie şi egiptologie la Sorbona, el este autorul a peste douăzeci de eseuri şi a numeroase romane.

Din creaţia sa literară se remarcă romanele *Champollion l'Egyptien*, din 1987, care l-a făcut celebru, *La Reine Soleil*, 1988, *L'Affaire Toutankamon*, 1992, ca şi seriile *Le Juge d'Egypte* (3 volume), 1993—1994, *Ramses* (5 volume), 1995–1997, *La Pierre de lumière* (4 volume), 2000.

Cariera sa de egiptolog se întrepătrunde cu cea de romancier, cele două domenii dialogînd în eseurile şi în romanele sale. „Fiind pasionat de muzică, consider că romanele mele sînt opere, iar eseurile, sonate“, declară autorul într-un interviu.

CHRISTIAN JACQ

Marele Secret

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JACQ, CHRISTIAN
Marele secret / Christian Jacq; trad. Mihaela Stan.
– Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006
ISBN (10) 973-576-786-4; ISBN (13) 978-973-576-786-0

I. Stan, Mihaela (trad.)

821.133.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

Traducere din limba franceză
MIHAELA STAN

Septembrie 2006

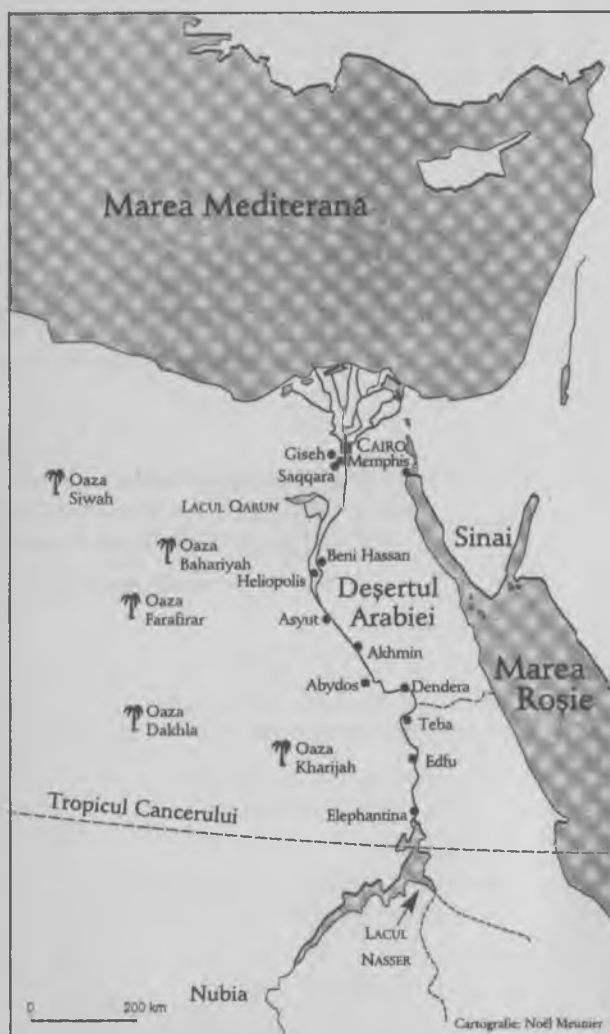
ISBN (10) 973-576-786-4
ISBN (13) 978-973-576-786-0

Intru și ies iară după ce am văzut ce se găsește acolo jos...
Trăiesc din nou și sînt salvat după somnul morții.

CARTEA MORȚILOR, *cap. 41*

Mare este Legea, trainică-i puterea ei.
Ea nu a fost tulburată din vremea lui Osiris.
Cînd toate se vor sfîrși, Legea va rămîne.

PTAH-HOTEP, *Învățături 5.*

Marea Mediterana
CAIRO
Giseh
Memphis
Saqqara
Oaza
Siwah
LACUL QARUN
Oaza
Bahariyah
Beni Hassan
Heliopolis
Sinai
Deşertul
Arabiei
Oaza
Farafirar
Asyut
Akhmin
Marea
Roşie
Abydos
Dendera
Oaza
Dakhla
Teba
Oaza
Kharijah
Edfu
Tropicul Cancerului
Elephantina
LACUL
NASSER
Nubia
0
200 km
Cartografie: Noël Meunier

ABYDOS

1 Mormintele regale ale primei dinastii
2 Mormintele străvechi
3 Templul lui Osiris
4 Templul lui Sethi I și al lui Osireion
5 Templul lui Ramses al II-lea
6 Orașele Noului Regat
7 Templul lui Sesostris al III-lea
8 Cenotaful lui Sesostris al III-lea
9 Cenotaful lui Ahmose
10 Templul lui Ahmose
11 Piramida lui Ahmose
12 Capela lui Teti-sheri

CRIMA SUPREMĂ

1.

Dimineaţa se revărsa peste Abydos, Marele Ţinut al lui Osiris. O dimineaţă aşteptată şi temută, pentru că era cea a noului an. În această zi atît de deosebită avea oare să înceapă inundaţia de care atîrna bunăstarea Egiptului? În ciuda cercetării migăloase a arhivelor şi a primelor măsurători pe care le făcuseră învăţaţii din Elephantina, nici unul dintre ei nu se socotea în stare să ofere o previziune demnă de crezare. Revărsarea apelor urma să fie îmbelşugată, pustiitoare sau neîndestulătoare? Neliniştea domnea pretutindeni, dar toţi supuşii îşi păstrau încrederea în Sesostris. De cînd faraonul mult iubit cîrmuia Cele Două Regate, atacurile forţelor Răului se risipiseră în faţa acestui uriaş de neclintit. Nu biruise el îndărătnicia guvernatorilor de provincii, refăcînd unitatea ţării şi aducînd pacea în Nubia?

Comandantul trupelor speciale însărcinate să asigure paza locului nu se temea deloc. După spusele mai-marelui său, bătrînul general Nesmontu, regele stăpînea duhul Nilului. Datorită ritualurilor şi ofrandelor, creşterea apelor avea să se desfăşoare în deplină armonie. Dar această convingere adîncă nu-l împiedica pe ofiţer să-şi îndeplinească sarcinile cu severitate, cercetîndu-i atent în fiecare dimineaţă pe preoţii temporari cărora le era îngăduit să treacă hotarul ţinutului sacru. De la brutari pînă la berari, de la tîmplari pînă la cioplitorii în piatră, ofiţerul îi controla unul cîte unul, însemnînd zilele în care aceştia veneau la lucru. Iar cei care lipseau din pricini neîntemeiate erau alungaţi fără milă.

Un bărbat înalt, cu faţa şi ţeasta rase, înveşmîntat într-o tunică de in alb, se înfăţişă înaintea ofiţerului.

– Cu ce te îndeletniceşti azi?

– Fac fumigaţii în odăile preoţilor permanenţi.

– O să-ţi ia mult timp?

– Cel puţin trei săptămîni.

– Cine te supraveghează?

– Preotul permanent Bega.

Simpla rostire a acestui nume era de ajuns ca să inspire încredere. Ţinînd seama de severitatea lui Bega şi de asprimea-i bine-cunoscută, cei care munceau sub îndrumarea lui nu prea aveau motive de bucurie.

– Diseară pleci?

– Nu, răspunse bărbatul, am primit încuviinţarea să dorm aici, într-o încăpere destinată preoţilor temporari.

– N-o să te odihneşti ca-n puf! Mult noroc.

Comandantului nici nu-i dădea prin gînd că tocmai îi lăsase astfel cale liberă celui mai înverşunat duşman al Egiptului, Prevestitorul. Pînă mai deunăzi bărbos şi purtînd pe cap un turban, acesta luase acum locul unui preot temporar ucis de credinciosul său Shab Strîmbu', ca să poată pătrundă fără oprelişte în Abydos şi să-şi înşface prada, pe Fiul regal Iker.

Deţinător al revelaţiei divine, păstrător al adevărului absolut, Prevestitorul socotea să le impună în lumea întreagă, la nevoie chiar cu forţa. Necredincioşii fie aveau să se supună, fie aveau să piară. Singurele piedici pe care răspîndirea noii credinţe le întîmpina erau faraonul Sesostris şi Misterele lui Osiris.

Toate încercările de a-l ucide pe rege dăduseră greş. Protejat temeinic, Sesostris părea cu neputinţă de doborît. Aşa că Prevestitorul se hotărîse să-l omoare pe Iker, deja considerat de mulţi drept urmaşul la tron al suveranului. Săvîrşind această crimă chiar în inima regatului lui Osiris, „insula celor drepţi", Prevestitorul avea să profaneze un sanctuar socotit de neatins, să secătuiască izvorul spiritualităţii egiptene şi să ruineze edificiul construit cu atîta răbdare.

Prevestitorul înainta cu pas domol spre Cetatea Întărită, micul oraş al lui Sesostris, înălţat de curînd la Abydos.

– Eşti mulţumit de munca ta? îl întrebă cu voioşie un grădinar.

– Tare mulţumit.

– Fericită soartă avem, fiule! Eşti bine plătit, într-adevăr, dar nici vorbă să trîndăveşti. Şi apoi supraveghetorii nu glumesc deloc. Una peste alta, îl slujeşti pe Marele Zeu. Blestemată mîndrie, nu? Cînd mă gîndesc la toţi cei care ne pizmuiesc... Dar tu ce faci aici, de fapt?

– Fumigaţii.

– Frumoasă îndeletnicire, nimic de zis! Barem nu capeţi bătături în palme. Şi nici nu te doare spinarea. Haide, dă-i zor, că peste cîteva ore căldura o să ne dea gata. Iar dacă inundaţia o să fie nesemnificativă sau prea puternică, închipuieşte-ţi cîte necazuri ne aşteaptă! Fie ca zeii să ne apere de nenorocire.

Prevestitorul zîmbi. Nici un zeu nu va putea să protejeze Abydosul.

Descoperirea acestui meleag îl fermeca. În timp ce gărzile şi armata îl căutau pretutindeni în Egipt, în Syro-Palestina şi în Nubia, el se plimba liber chiar pe pămîntul lui Osiris, pe care plănuia să-l nimicească. Desigur, preoţii temporari nu ajungeau în locurile rezervate iniţiaţilor, şi Prevestitorul nu putea să atingă decît în treacăt această fortăreaţă spirituală, pînă acum peste putinţă de distrus. Dar sprijinul deplin oferit de preotul permanent Bega, devenit discipol al Răului, îi îngăduia să viseze la zilele frumoase ce aveau să urmeze.

Cetatea Întărită nu semăna cu alte oraşe. Aici locuiau preoţi, meşteri şi slujitori însărcinaţi să vegheze asupra bunei aprovizionări a templelor şi a dependinţelor acestora. Depinzînd direct de Coroană, oamenii de aici nu duceau lipsă de nimic. Pătrunşi de prezenţa lui Osiris, se purtau cu o anumită gravitate şi continuau să îşi pună aceeaşi întrebare neliniştitoare: Arborele vieţii fusese vindecat, oare, pe de-a-ntregul?

Prevestitorul îi lăsa pe cei creduli să se amăgească. Neîndoielnic, aurul adus din Nubia şi din Punt îşi dovedise virtuţile tămăduitoare, şi marele salcîm, care înverzise iară, strălucea de vigoare. El singur stătea mărturie pentru puterea de renaştere a zeului. Dar trebuia ca nici o altă vrajă să nu-l mai împovăreze. În ciuda puterilor sale, Prevestitorul nu putea să-i pricinuiască de la depărtare vreun rău. Dar de-acum înainte, aflîndu-se în preajma lui, o să spulbere protecţiile magice ce înconjurau arborele şi o să-l golească de viaţă.

Atmosfera locurilor îl tulbura. Poartă a Cerului, pămînt al liniştii şi al dreptăţii, Abydosul pătrundea în orice suflet. Marele Ţinut adăpostea izvorul vieţii. Încă din vremea primilor faraoni, ritualurile păstrau întregi puterile creaţiei şi nici o făptură omenească, oricît de nesimţitoare ar fi fost ea, nu putea ignora strălucirea lor.

În privinţa misiunii Prevestitorului, nu încăpea nici o îndoială: Osiris nu trebuia să mai renască. Punînd capăt acestui miracol, Prevestitorul ar fi răspîndit lesne noua religie. Slujind în acelaşi timp drept învăţătură şi lege, ea avea să cucerească întreaga omenire. Fiecare credincios va repeta zilnic aceleaşi formule neschimbate, iar libertatea de gîndire nu va fi îngăduită. Chiar dacă se vor ivi uneori conducători dictatori, convinşi că ţin în mînă destinul unui popor, în realitate, lucrurile, odată pornite, vor înainta de la sine, alimentate fără încetare de naivitate şi de violenţă.

Prevestitorul se scutură deodată, asemenea unui cîine cu blana udă. Energia ce izvora din temple îl slăbea şi ar fi putut să-i pună în primejdie acţiunile viitoare. Ar fi fost totuşi o greşeală să se grăbească. Hrănindu-se cu sarea lui Seth, îşi păstra puterile şi aţîţa focul distrugător ce mocnea în el. Ştiind că sfîrşitul acestei înfruntări hotărîtoare era încă nesigur, predicatorul cu ochi roşii înainta cu băgare de seamă în ţinutul vrăjmaş.

Construit după legile proporţiei divine, oraşul lui Sesostris încercă să-l respingă. În clipa cînd Prevestitorul apucă pe strada principală, un vînt cald îl ţintui pe loc, dar falsul preot deschise gura şi înghiţi acest suflu potrivnic.

– Ai păţit ceva? îl întrebă un slujitor, înarmat cu o mătură şi nişte cîrpe.

– Admiram frumosul nostru oraş. Se pare că va fi o zi minunată, nu?

– Numai dacă inundaţia nu se preschimbă într-un prăpăd! Să nădăjduim totuşi că Osiris ne va salva!

Prevestitorul îşi văzu mai departe de drum, spre locuinţa preotului permanent Bega, aflată în capul unei străduţe, la adăpost de soare. Ajuns aici, dădu la o parte rogojina ce acoperea intrarea şi păşi într-o încăpere mică, dedicată cinstirii strămoşilor.

Un bărbat urît, cu nas proeminent, sări de pe scaunul pe care stătea.

– N-aţi... n-aţi întîmpinat greutăţi?

– Nici gînd de aşa ceva, scumpe Bega.

– Şi totuşi, comandantul se dovedeşte, de obicei, neîncrezător peste măsură!

– Semăn îndeajuns cu preotul temporar pe care l-am înlocuit încît să nu atrag bănuielile. Mi se pare chiar amuzant să trec aşa lesne peste orice control.

Bega, al cărui nume însemna „cel rece", se bucura de fiecare pas ce-l apropia de clipa răzbunării sale. După ce petrecuse ani îndelungaţi la Abydos, se aşteptase să fie numit Mare Preot şi să afle misterele. Dar Sesostris hotărîse altfel, şi, de aceea, urma să plătească scump pentru umilirea adusă lui Bega. Devenit slujitor al lui Seth, ucigaşul lui Osiris, Bega, căruia i se cuveneau cele mai înalte ranguri, avea să facă ordine, cu o mînă fermă, în templele Egiptului. Toţi aveau să-i recunoască meritele şi să i se supună orbeşte. Dar, mai înainte, trebuia să ducă la împlinire planurile îndrăzneţe ale Prevestitorului, căci doar prin mijlocirea noului său stăpîn putea să-şi potolească ura.

Rece ca o zi de iarnă, Bega renunţase la tot ce venerase cîndva. Din trecutul său de preot şi de slujitor al lui Osiris nu mai rămăsese nimic. După ce fusese vreme îndelungată centrul existenţei sale, Abydosul devenise ţinta veninului şi a pornirilor lui duşmănoase. Visa să pîngărească marile taine şi gusta de pe acum fericirea pe care i-o va oferi dispariţia acestui ţinut privilegiat. Odată faraonul şi preoţii permanenţi înlăturaţi, iar femeile izgonite din temple, Bega avea să pună stăpînire, în sfîrşit, peste comorile lui Osiris.

– L-ai văzut pe Shab? întrebă Prevestitorul.

– Se ascunde într-o capelă, în apropierea terasei Marelui Zeu, şi vă aşteaptă poruncile.

– Soldaţii nu fac ronduri prin partea aceea?

– Nici unui neiniţiat nu-i este îngăduit să pătrundă acolo. Uneori, cîte un preot sau o preoteasă merg în preajma terasei să mediteze, dar am ales un loc dosnic, unde Shab nu va fi deranjat.

– Vorbeşte-mi despre protecţiile Arborelui vieţii.

– Sînt de netrecut.

Pe buzele Prevestitorului se ivi un surîs ciudat.

– Descrie-mi-le, ceru el cu o voce blîndă, care-l înfiora pe Bega.

Micuţul cap al lui Seth, săpat în palma mîinii sale drepte, se înroşi, iar durerea îl îndemnă pe preot să vorbească fără întîrziere.

– Patru salcîmi au fost sădiţi în jurul Arborelui vieţii. Plini de magie, ei zămislesc un cîmp de forţe pe care nici o energie din afară nu-l poate străpunge. În ei se incarnează cei patru fii ai lui Horus, iar o raclă alcătuită din patru lei le sporeşte puterea. Aceşti păzitori, cu ochii întotdeauna deschişi, se hrănesc cu Maat. Simbolul provinciei Abydos, un stîlp în vîrful căruia se află o tainiţă ce ascunde secretul lui Osiris, însufleţeşte racla. Oricine îl atinge moare fulgerător. Şi să nu uităm aurul din Punt şi din Nubia, care acoperă trunchiul salcîmului şi îl face cu neputinţă de atacat.

– Mi se pare că ţi-ai pierdut orice nădejde, prietene.

– Mă feresc de amăgiri zadarnice, stăpîne!

– Nu mai crezi în puterile mele?

– Ba da, dar asemenea măsuri de apărare...

– Orice fortăreaţă, fie ea chiar magică, are un punct slab. Iar eu am să-l descopăr. La templul lui Sesostris se poate ajunge?

– Numai dacă îndeplineşti acolo o sarcină anume.

– După ce isprăvesc cu fumigaţiile, găseşte-mi una.

– Nu va fi uşor, căci...

– Fără şiretlicuri, Bega. Trebuie să ştiu tot despre Abydos.

– Nici măcar mie nu-mi este îngăduit să trec pragul tuturor sanctuarelor!

– Unde nu ai voie să intri?

– În locaşul de veci al lui Sesostris şi în mormîntul lui Osiris, a cărui uşă trebuie să rămînă sigilată. Acolo e ascuns vasul care conţine viaţa tainică a Zeului.

– Şi vasul acesta e scos vreodată afară?

– Nu ştiu.

– De ce n-ai căutat să afli lucrul acesta pînă acum, Bega?

– Pentru că rînduielile mă împiedică! Fiecărui preot permanent i s-a dat o sarcină anume. Marele Preot, Pleşuvul, veghează asupra felului în care ne îngrijim de îndatoririle noastre. La cea mai măruntă greşeală, vinovatul este izgonit.

– Prin urmare, nu vei săvîrşi nici una. O slăbiciune din partea ta ar trece drept trădare.

Sub ochii Prevestitorului, Bega nu-şi mai găsi cuvintele, gîndindu-se doar să i se supună.

Vocea dulce a unei tinere femei îl făcu să-şi uite spaima.

– Pot să intru? V-am adus pîine şi bere.

Prevestitorul însuşi ridică rogojina, îndemnînd-o să păşească înăuntru.

Înaintea lor stătea acum o frumoasă brunetă cu sînii mici şi rotunzi. Braţul său stîng sprijinea coşul pe care-l purta pe cap, iar mîna dreaptă ţinea de toartă un urcior. Era îmbrăcată într-o fustă în dungi albastre şi negre, strînsă cu o centură albastră, şi avea gleznele şi încheieturile mîinilor împodobite cu brăţări simple. Plină de voioşie, ademenitoare, Bina îşi lepădă poverile, apoi îngenunche în faţa Prevestitorului şi-i sărută mîinile.

– Iat-o şi pe regina nopţii, grăi acesta cu mulţumire. Deşi acum nu este în stare să se preschimbe în leoaică, puterea ei distrugătoare rămîne încă de temut.

– Tu... nu ai dreptul să vii aici! bombăni Bega.

– Dimpotrivă, îi răspunse ea răspicat. Tocmai am fost numită slujitoare a preoţilor permanenţi, cărora le voi duce în fiecare zi mîncare şi veşminte.

– Şi Pleşuvul s-a învoit?

– Comandantul forţelor de pază l-a convins că nu va găsi o preoteasă temporară mai devotată şi mai harnică decît mine. Cu toată neîncrederea lui înnăscută, ofiţerul ăsta aspru rămîne tot un bărbat. Iar smerenia mea l-a fermecat.

– Aşa că, observă Prevestitorul, te vei putea apropia de preoţii cu rangul cel mai înalt. Iar ţinta ta este preotul care veghează asupra mormîntului lui Osiris.

– Fiţi cu mare băgare de seamă, îi povăţui Bega, neliniştit. Fără îndoială că Pleşuvul a luat şi alte măsuri de pază pe care eu nu le cunosc. Nimeni nu ştie ce puteri veţi stîrni dacă pîngăriţi acest sanctuar.

– Pentru început, aştept de la tine să aduni informaţii preţioase. Nu-ţi face griji pentru ce va fi mai departe.

– Stăpîne, strălucirea lui Osiris...

– Nu pricepi că Iker şi Osiris vor pieri pentru totdeauna?

2.

Iker nu cunoscuse nici o femeie înainte de Isis şi nu avea să mai cunoască vreodată alta. Isis nu cunoscuse nici un bărbat înainte de Iker şi nu avea să cunoască vreodată altul. Prima lor noapte de dragoste pecetluise un legămînt etern, dincolo de dorinţă şi de pasiune. O putere superioară urma să le preschimbe viitorul în destin. Trainic legaţi unul de celălalt, uniţi în spirit, inimă şi trup, aveau să împărtăşească de-acum înainte aceleaşi gînduri şi simţăminte.

De ce atîta fericire? Să trăiască alături de Isis, la Abydos... Un vis ce se va risipi în curînd! Iker deschise ochii, încredinţat că-l aşteaptă o cruntă dezamăgire.

Dar ea se afla chiar acolo, lîngă el. Ochii săi de un verde magic îl priveau. Iker îndrăzni să-i mîngîie pielea de o nepămînteană moliciune, să-i dezmierde chipul cu trăsături de o fineţe fără seamăn.

– Tu eşti?... Chiar tu?

Sărutul pe care ea i-l dădu părea real.

– Sîntem cu adevărat la tine acasă, la Abydos?

– La noi acasă, îl corectă ea. Şi, de vreme ce locuim împreună, iată-ne căsătoriţi.

Iker se ridică brusc în capul oaselor.

– Dar nu am dreptul s-o iau de soţie pe fiica faraonului Sesostris!

– Cine te opreşte?

– Judecata, buna-cuviinţă şi...

Zîmbetul tinerei femei îl împiedică să găsească alte pricini.

– Eu sînt un nimeni, eu...

– Nu te arăta mai modest decît se cuvine, Iker. Fiu regal şi Prieten unic, tu ai o misiune de îndeplinit.

Tînărul sări în picioare, măsură cu paşi mari încăperea în lung şi-n lat, atinse patul, pereţii şi cuferele cu veşminte, apoi o cuprinse pe Isis în braţe.

– Atîta fericire... Aş vrea ca această clipă să dureze pentru totdeauna!

– Nu se va sfîrşi niciodată, îi făgădui ea. Dar ne aşteaptă sarcini grabnice.

– Fără tine, nu am sorţi de izbîndă.

Isis îl apucă tandru de mînă.

– Nu sînt soţia ta? Cînd ne aflam departe unul de altul, tu îmi simţeai prezenţa, iar eu te purtam mereu în gîndurile mele. De astăzi sîntem uniţi pe vecie. Nici măcar suflarea vîntului nu se va putea strecura între noi. Dragostea ne va călăuzi pînă dincolo de hotarele existenţei noastre.

– Mă voi dovedi demn de tine, Isis?

– Fie că vom trece prin încercări grele sau prin clipe de bucurie, alcătuim o singură făptură, Iker. Nici măcar moartea nu ne va despărţi.

Pe cărarea ce ducea spre Arborele vieţii, Isis îi destăinui lui Iker că Sesostris îi ceruse să observe vorbele şi gesturile preoţilor permanenţi şi temporari. Dar sarcinile rituale şi treptele iniţierii sale nu-i îngăduiseră deloc să-i cerceteze cu luare-aminte pe preoţi, aşa că Isis nu găsise vreo pricină de a învinovăţi pe cineva. Totuşi, neliniştile faraonului nu puteau fi trecute cu vederea. Şi, cum înţelegerea monarhului mergea mai departe decît cea a oamenilor obişnuiţi, nu presimţea el oare că în inima celei mai tainice confrerii din Egipt se petrecuse o trădare?

– Cum să devină un iniţiat din Abydos fiu al întunericului? se miră Iker.

– Şi eu mi-am pus această întrebare de sute de ori, mărturisi Isis. Dar Calea de Foc mi-a deschis ochii. Minunatele ritualuri nu sînt săvîrşite neapărat de oameni fără pată.

– Crezi că un preot ar putea fi atît de făţarnic încît să-i păcălească pe toţi?

– În misiunea ta trebuie să te îndoieşti de toţi.

Cei doi se opriră la mare depărtare de salcîm.

Preoteasa îi rugă pe cei patru arbori tineri şi pe cei patru lei păzitori să le îngăduie să treacă.

Aproape îndată, Iker simţi o mireasmă ciudată, dulce şi liniştitoare. Isis îi făcu semn să înainteze.

La rădăcina Arborelui vieţii, cu trunchiul acoperit de aur, Pleşuvul vărsa apă.

– Ai întîrziat, Isis. Ia vasul cu lapte şi îngrijeşte-te de îndatoririle tale.

Tînăra femeie se supuse poruncii primite.

– Oricare ar fi întîmplările vieţii tale, adăugă Marele Preot cu o voce morocănoasă, ritualul trebuie să treacă înaintea lor.

– Eu nu sînt o întîmplare, spuse Iker, ci soţul lui Isis.

– Nu mă privesc poveştile de familie.

– Dar poate că misiunea care m-a adus pînă aici vă priveşte. Faraonul Sesostris m-a însărcinat să aflu ce anume tulbură rînduiala preoţilor şi să veghez asupra făuririi de noi obiecte sacre pentru celebrarea Misterelor lui Osiris.

O lungă tăcere se aşternu după aceste cuvinte.

– Fiu regal, Prieten unic, trimis al faraonului... Vorbe deşarte! Eu, unul, trăiesc aici dintotdeauna, păstrez în bună ordine Casa Vieţii şi arhivele sacre, veghez ca preoţii permanenţi să-şi îndeplinească fără greş sarcinile şi nu îngădui vreo slăbiciune. N-am fost dojenit niciodată, iar regele are încredere în mine.

– Însă Luminăţiei Sale i se pare că lucrurile nu merg atît de bine. Oare atenţia voastră nu a slăbit deloc?

– Nu-ţi dau voie să vorbeşti aşa, tinere!

– Vîrsta mea contează prea puţin. Vă învoiţi să-mi înlesniţi cercetările? Da sau nu?

Pleşuvul se întoarse către Isis.

– Ce crede despre toate acestea fiica regelui?

– Ar fi o mare greşeală să ne certăm între noi. Lipsit de sprijinul vostru, Iker se va împotmoli. Iar Arborele vieţii rămîne pe mai departe ameninţat.

Pleşuvul se împotrivi.

– Dar străluceşte de sănătate! Nu-şi adînceşte el rădăcinile pînă la oceanul începuturilor ca să ofere celor drepţi apa renaşterii?

– Osiris sălăşluieşte în acest salcîm, viaţa şi moartea se unesc în el, aminti Isis. Astăzi, simt că pluteşte ceva rău în aer. Poate că noi atacuri ale forţelor distrugătoare se apropie.

– Dar mijloacele de apărare aşezate aici de rege nu sînt de netrecut? întrebă, nedumerit, Iker.

– Să nu ne amăgim.

– Atunci înseamnă că avem încă un motiv ca să scăpăm de oile rîioase, dacă ele s-au strecurat printre noi! hotărî Fiul regal.

Neliniştit, Pleşuvul renunţă la această înfruntare fără rost.

– Cum socoţi să începi?

– Vreau să stau de vorbă pe rînd cu preoţii permanenţi şi să-i adun pe meşteri ca să-i înştiinţez despre dorinţele regelui. Toţi vor trebui să aibă mîinile pure.

– Îţi faci singur zile fripte, Iker! Fiind străin de Abydos, mulţi te vor respinge.

– Am să-l ajut eu, făgădui Isis.

– De ce ar reuşi Fiul regal acolo unde noi am dat greş? grăi, căzut pe gînduri, Pleşuvul. Nimic nu dovedeşte vinovăţia unui preot permanent. Şi să nu uităm de grija noastră cea mai mare! Constelaţia Orion a dispărut acum şaptezeci de zile. Dacă nu apare din nou la noapte, cerul se va nărui şi inundaţia atît de aşteptată nu va avea loc.

– Am să întreb paleta de aur, spuse Iker.

Pleşuvul fu peste măsură de uimit.

– Regele ţi-a încredinţat-o?

– Am această onoare.

Bătrînul clătină din cap.

– Întrebuinţeaz-o cu chibzuinţă. Şi nu uita: doar întrebările potrivite primesc răspunsuri pe care să te poţi bizui. Şi, acum, să ne îngrijim de pregătirea ofrandelor pentru duhul Nilului.

Marele Preot se îndepărtă bodogănind.

– Mă urăşte, observă Iker.

– Socoate că nici un străin nu e bine-venit la Abydos. Totuşi, vorbele tale l-au mişcat adînc, şi n-o să pună piedici în calea noastră.

– Ce dulce e cuvîntul „noastră“! Sigur n-aş fi izbutit.

– N-ai să mai fii niciodată singur, Iker.

Împreuna, cei doi străbătură drumul rezervat procesiunilor, mărginit de o parte şi de cealaltă de trei sute şaizeci şi cinci de măsuţe pentru ofrande, încărcate cu mîncăruri şi băuturi. Amintind de partea văzută şi de cea nevăzută a anului, ele sacralizau fiecare dintre zilele lui. În felul acesta se celebra un ospăţ veşnic, oferit *KA*-ului puterilor divine. La rîndul lor, acestea umpleau bucatele.

Avînd în vedere însemnătatea sarcinii, mai mulţi preoţi temporari dădeau o mînă de ajutor preotului permanent care se îngrijea de jertfele de apă zilnice. Dar nici unul nu simţea prea mare tragere de inimă, căci tot mai des se făceau auzite felurite zvonuri legate de revărsarea Nilului. Unii mergeau pînă într-acolo încît se temeau că ea va lipsi cu desăvîrşire. Şi cum să nu se gîndească la tot ce putea fi mai rău, cînd Pleşuvul nu dezminţise aceste rumori?

Lui Iker i-ar fi plăcut să descopere întregul ţinut, cu toate monumentele, dar misiunea sa nu-şi mai avea rostul dacă valurile aducătoare de rod nu se iveau. Lipsite de mîlul hrănitor, cîmpurile ar fi rămas sterpe.

– De ce constelaţia Orion întîrzie să apară? o întrebă el pe Isis.

– Răul atinge în acelaşi timp şi cerul, şi pămîntul.

– Atunci înseamnă că nu e pricinuit de o făptură omenească!

Tăcerea lui Isis îl îngrijoră pe Iker. Oricare ar fi fost puterile iniţiatorilor din Abydos, cum să biruie ei un astfel de vrăjmaş? Arborele vieţii se bucura doar de un scurt răgaz, căci alte furtuni se pregăteau să-l doboare. Prevestitorul avea la îndemînă, pesemne, unul sau mai mulţi complici, atît de bine ascunşi, încît scăpaseră atenţiei Pleşuvului. Iar el, Iker, proaspăt sosit pe aceste meleaguri, trebuia să-i dea în vileag!

Isis îl conduse pînă la templul lui Sesostris, menit să dureze milioane de ani. Aici, preoţii permanenţi înălţau rugăciuni pentru creşterea apelor. Tînăra femeie îi prezentă Fiului regal pe cele şapte muzicante însărcinate să desfete prin cîntările lor sufletul divin, pe Slujitorul lui *KA* – cel care venera şi păstra trează energia spirituală, astfel încît să întărească legăturile confreriei cu nevăzutul –, pe cel care varsa jertfa de apă proaspătă pe mesele de ofrandă, pe cel care

veghea asupra integrității marelui trup al lui Osiris și pe preotul în stare să vadă tainele.

Nu fără uimire, toți observară că Fiul regal ducea cu el paleta de aur. Și, judecînd după atitudinea Pleșuvului, Iker se bucura de un respect mai presus de orice îndoială.

Nebăgînd în seamă privirile îndreptate spre el, cînd pline de admirație, cînd bănuitoare, trimisul faraonului descoperi sanctuarul. Încercînd ciudatul simțămînt că-l cunoștea dintotdeauna, trecu pe lîngă pilon, apoi printre statuile colosale ce-l înfățișau pe monarh în chip de Osiris, pătrunse în sala al cărei tavan acoperit de stele era susținut de coloane și se reculese în fața picturilor ce-l reprezentau pe suveran laolaltă cu divinitățile.

După ce medită îndelung, Fiul regal vorbi către adunarea preoților permanenți:

– Sîntem în cea de-a doua zi a lunii lui Thot, și Orion încă nu a apărut. Lucrul acesta neobișnuit arată înverșunarea celui mai aprig dușman al nostru, Prevestitorul. Așa că nu putem sta cu brațele încrucișate.

– Și care ar fi sfatul tău? grăi Pleșuvul.

– Să întrebăm paleta de aur.

Și, fără întîrziere, Iker scrise pe ea: „Ce forță poate stîrni revărsarea apelor?"

Întrebarea se șterse treptat, și în locul ei se ivi răspunsul: „Lacrimile zeiței Isis".

– Preotesele permanente să nu mai piardă vremea, hotărî Pleșuvul. Să înceapă fără zăbavă săvîrșirea ritualurilor cuvenite.

Recunoscînd-o pe Isis drept mai-marea lor, slujitoarele lui Osiris urcară pe acoperișul templului.

Fiica lui Sesostris rosti primele cuvinte ale poemului de dragoste închinat cerului:

> Orion, fie ca strălucirea ta să străpungă întunericul. Eu sînt steaua Sothis, sora ta, eu îți rămîn credincioasă și nu te părăsesc. Alungă noaptea, trimite fluviul de sus pe pămîntul nostru și potolește-i setea.

Iker și preoții permanenți se retraseră.

Ajuns în fața templului, Fiului regal i se păru că îl pîndește cineva. Dar cum era cu putință una ca asta aici, la Abydos, într-o lume de liniște și pace adîncă pe care doar căutarea sacrului ar fi trebuit s-o însuflețească? Iker s-ar fi lăsat bucuros în voia plăcerii de a contempla aceste meleaguri care îl vrăjeau, dar nu îi era îngăduit să uite de misiunea pe care-o avea.

Și, cum nu zări pe nimeni în preajmă, își ridică ochii spre cer. De hotărîrea sa atîrna soarta Abydosului și a întregului Egipt.

În clipa cînd privirea lui Iker căzu asupra lui, Prevestitorul se ascunse după un zid. În cel mai rău caz, tînărul n-ar fi zărit decît un preot temporar pe care, la o adică, l-ar fi putut întreba ce căuta acolo.

Dar Fiul regal se mulțumi să admire apusul soarelui.

Să-și urmărească prada, s-o surprindă departe de ceilalți și s-o lovească nu era treabă ușoară. Pătrunzînd în locuri interzise, Prevestitorul ar fi trezit bănuieli și, poate, ar fi fost chiar izgonit din Abydos. Așa că mai bine să cerceteze încet și sigur întinsul ținut al lui Osiris.

Să-l ucidă pe Iker nu-l mulțumea îndeajuns. Moartea sa trebuia să zdruncine inimile tuturor într-atît încît să-i descurajeze și să semene jalea în acest regat care se credea la adăpost de o asemenea nenorocire.

Sprinten și ager în ciuda înălțimii sale, Prevestitorul se folosi de întunericul ce cobora pentru a se întoarce în sărăcăciosul său dormitor. Shab Strîmbu' avea grijă să-i aducă destulă sare, spuma lui Seth, adunată din deșertul apusean în timpul marilor călduri. Ea îi potolea setea, îl hrănea și îi păstra vie energia sa de animal de pradă.

Fermecat de frumusețea constelațiilor ce împodobeau trupul uriaș al lui Nut, Zeița-Cer, pe Iker nu-l birui somnul. Se gîndea la bătălia îndîrjită a soarelui împotriva puterilor întunecate, la periculoasa lui călătorie nocturnă al cărei sfîrșit rămînea nesigur. Străbătînd trupul lui Nut, el strîngea lumina stelelor și trecea, pe rînd, de porțile ce duceau spre renaștere.

Dar, oare, viaţa fiecăruia nu însemna aceeaşi călătorie? Şi a i te supune nu dădea rost întregii existenţe?

Începînd cu prima sa moarte, în mijlocul mării nestăvilite, Iker trăise multe încercări, cunoscuse îndoieli crude şi săvîrşise greşeli cumplite. Dar nu se oprise din drum, acest drum ce-l purtase pînă la Abydos, către nemăsurata bucurie de a trăi alături de Isis.

Cînd ultima rămăşiţă a nopţii pierea şi zorii îşi vesteau trezirea, cerul îşi schimbă deodată înfăţişarea, de parcă o nouă lume se năştea.

O tăcere adîncă se înstăpîni peste Marele Ţinut.

Toate privirile se îndreptară spre steaua care, după mai bine de şaptezeci de zile de îngrijorătoare dispariţie, apăru iară, străbătînd bolta de flăcări.

Încă o dată, minunea se înfăptuise.

În dreptul Abydosului, fluviul se umflă, se lăţi, şi duhul Nilului, Hapy, se repezi, drăgăstos, să întîlnească malurile. Lacrimile lui Isis dezlănţuiseră inundaţia şi-l reînviaseră pe Osiris.

3.

În sfîrşit, Memphisul putea să dea frîu liber bucuriei! În ciuda unei mici întîrzieri, inundaţia avea să fie puternică, dar nu pustiitoare. De la cel mai bogat pînă la cel mai sărman, egiptenii îl proslăveau pe faraon, care izbutise să păstreze armonia dintre cer şi pămînt. Celebrarea ritualurilor făcuse ca steaua cea bună să apară din nou şi anotimpurile să urmeze unul după altul potrivit legii lui Maat. Încă o dată, Cele Două Regate scăpaseră de năpastă.

Dar veştile minunate nu-i readuseseră zîmbetul pe buze lui Sobek, căpetenia gărzilor din întregul regat. Din cale-afară de vînjos, aspru şi neînduplecat, urîndu-i pe curtenitori, pe cei mieroşi şi pe cei făţarnici, Sobek îl venera pe Sesostris încă de la începutul domniei acestuia. Să-l apere era grija lui de căpătîi. Din păcate, regele nu pregeta să-şi pună adesea viaţa în primejdie şi nu dădea ascultare sfaturilor ce-l îndemnau la prudenţă. De aceea, Sobek continua să pregătească el însuşi gărzile însărcinate cu paza apropiată a suveranului. Iar palatul, fără a se preschimba într-o fortăreaţă, devenise un adăpost în care luptătorii din umbră ai Prevestitorului, oricît ar fi fost ei de pricepuţi, nu mai puteau să pătrundă.

Creşterea apelor aducătoare de rod scăpase capitala de povara neliniştii. Fără să se îndoiască vreo clipă de puterea binefăcătoare a regelui, Sobek se îngrijora la gîndul ceremoniei de început de an, în timpul căreia demnitarii şi mai-marii meşterilor ofereau daruri faraonului. Asigurarea pazei lui Sesostris în asemenea împrejurări se lovea de unele greutăţi de nebiruit. Dacă un ucigaş s-ar fi amestecat în mulţime şi ar fi încercat să se năpustească asupra regelui, gărzile l-ar fi

împiedicat să-şi atingă ţinta, dar, dacă unul dintre înalţii slujbaşi de la curte se număra printre credincioşii Prevestitorului, cum să-i vină de hac? Apropiindu-se de monarh pentru a-i înmîna darurile, ar fi avut vreme să-l atace înainte ca Sobek să-l poată opri.

Să-i controleze pînă la piele pe cei prezenţi ar fi fost cea mai nimerită rezolvare. Dar vai! Regulile de la curte şi bunul-simţ nu îngăduiau aşa ceva. Prin urmare, lui Sobek nu-i mai rămînea decît să stea cu ochii în patru şi să se repeadă, la o adică, asupra nemernicului, cu iuţeala unui fulger.

Primul care păşi înaintea faraonului fu vizirul Khnum-Hotep, bătrîn şi cu trupul îngreunat. Era devotat lui Sesostris, iscusit şi respectat de toţi, aşa că, din partea lui, Sobek n-avea a se teme de nimic. La fel şi în privinţa comandantului armatei, asprul general Nesmontu, a Marelui Trezorier Senankh, cu înfăţişare de om vesel, dar cu o fire neînduplecată şi a mai-marelui peste toate lucrările faraonului, Sehotep, elegant şi cu purtări alese.

La picioarele perechii regale, aceştia depuseră un colier lat, simbol al celor nouă puteri creatoare, o sabie din electrum – amestec de aur şi argint –, o capelă micuţă din aur şi un vas din argint umplut cu apă proaspătă, dătătoare de noi puteri. După ei veni Medes, Secretarul Casei Regelui, purtînd un sipet încărcat cu aur, argint, lapislazuli şi turcoaze.

Sobek nu-l suferea defel pe acest om scund şi îndesat, despre care însă slujbaşii din Memphis aveau numai cuvinte de laudă. Însărcinat să întocmească decretele regale şi să le trimită în toate colţurile Egiptului, în Nubia şi în Syro-Palestina, Medes îşi ducea la bună împlinire îndatoririle cu o sîrguinţă pilduitoare. Mulţi demnitari îi prevesteau un viitor strălucitor, căci Medes se arăta devotat peste măsură muncii sale.

Se înşiruiră apoi vreo cincizeci de curteni, care mai de care mai smerit, întrecîndu-se unul pe altul în linguşeli.

Ceremonia se desfăşură mai departe, iar nervii lui Sobek se încordau din ce în ce. Păzitorul lua aminte la gesturile tuturor, străduindu-se să ghicească ce avea de gînd fiecare.

Oare un luptător din umbră ar fi fost îndeajuns de nebun sau de ameţit de vreo licoare încît să-l atace pe Sesostris, pe acest uriaş cu faţă severă şi privire atît de sfredelitoare încît îl

încremenea pe cel cu care vorbea? Pleoapele sale grele îndurau suferinţa şi neştiinţa oamenilor, iar urechile sale mari desluşeau vorbele zeilor şi rugăminţile poporului său.

Sesostris se născuse faraon. Păstrător al unei puteri neomeneşti, *KA*-ul, transmise din rege în rege, îi făcea să pară vrednici de rîs, prin simpla sa prezenţă, pe cei îndărătnici şi pizmaşi. Şi nu înfăptuise el minuni, precum stîrnirea inundaţiei sau îmblînzirea apelor, înlăturarea privilegiilor guvernatorilor de provincii, unirea Celor Două Regate sau aducerea păcii în Canaan şi în Nubia? Faima suveranului nu înceta să sporească şi, adesea, domnia sa era asemuită cu cea a lui Osiris.

Nedînd atenţie cuvintelor ce-l ridicau în slăvi, urînd linguşelile, Sesostris nu se lăuda niciodată cu izbînzile sale şi se gîndea doar la piedicile ce-l aşteptau. Să cîrmuiască ţara, nelăsînd-o să se abată de la Calea lui Maat, să întărească unirea, să-l protejeze pe cel sărman de cel puternic, să nu îngăduie slăbirea legăturii cu divinităţile erau treburi anevoioase care ar fi istovit pînă şi un gigant. Iar regele nu-şi îngăduia o clipă de răgaz, căci trebuia să vegheze la toate acestea pentru ca supuşii săi să doarmă liniştiţi.

Pe deasupra, Sesostris avea de înfruntat un potrivnic de temut, Prevestitorul, hotărît să răspîndească răul, cruzimea şi credinţa oarbă. Însă Egiptul şi faraonul stăteau în calea izbîndei acestuia, iar el încercase să-i rănească drept în inimă, aruncînd o vrajă năprasnică asupra Arborelui vieţii, salcîmul lui Osiris din Abydos. Deşi acesta fusese tămăduit, Sesostris nu-şi găsea liniştea şi nu dădea crezare veştilor despre moartea Prevestitorului într-un colţ pierdut al Nubiei. Oare dispariţia lui nu era cumva doar o înşelătorie, care să ascundă de ochii egiptenilor pregătirea unui nou atac?

Desigur, construirea unei piramide la Dachur, a unui templu menit să dăinuiască milioane de ani şi a unui locaş de veci la Abydos, precum şi a unui brîu de fortăreţe între Elephantina şi cea de-a doua cataractă zădărniciseră planurile vrăjmaşului. Dar acesta era în stare să conducă un grup numeros de luptători bine ascunşi printre locuitorii din Memphis, ştia să se adapteze împrejurărilor, să-i ademenească pe slujbaşi, să tragă foloase de pe urma slăbiciunilor

oamenilor şi să lucreze pe ascuns. Departe de a fi învins, Prevestitorul continua să amenințe Egiptul.

Cînd mai-marele sculptorilor din Memphis se prezentă la rîndul său înaintea perechii regale, Sobek se încordă şi mai tare. Omul părea demn de încredere, numai că Păzitorul nu cunoştea înţelesul acestui cuvînt.

– Luminăţia Ta, rosti meşterul, oferindu-i faraonului un mic sfinx din alabastru cu chipul acestuia, o sută de statui simbolizînd *KA*-ul regal vă stau acum la dispoziţie.

Fiecare provincie avea să primească cel puţin o astfel de statuie, chezaş al unităţii regatului. Dioritul, ale cărui culori mergeau de la negru pînă la verde-închis, dădea sculpturilor putere şi severitate. În aceste reprezentări ale unui monarh vîrstnic, cu faţă gravă şi urechi mari, nu exista nici o urmă de trufie, ci doar voinţa de a spori strălucirea lui *KA*. Astfel, o forţă mai presus de cele pămîntene îşi va răspîndi de-acum înainte în Egipt binefacerile, respingînd blestemele Prevestitorului.

Ceremonia se apropia de sfîrşit.

Sobek îşi şterse fruntea cu dosul mîinii. Unii îşi vor bate joc de el, învinuindu-l că prea vede peste tot doar rele şi că măsurile sale de pază întrec orice închipuire. Dar el nu se sinchisea de vorbele lor răutăcioase, căci nu avea de gînd să-şi schimbe obiceiurile.

Ultimul purtător de daruri, un bărbat uscăţiv şi pipernicit, căra în braţe un vas din granit.

Deodată, răgetele unui măgar, uimitor de puternice, îl pironiră locului, cînd mai avea doar cinci paşi pînă la platforma unde stătea perechea regală.

Răsturnînd doi soldaţi, un dulău enorm tăbărî asupra slăbănogului, trîntindu-l la pămînt. Din vas ţîşniră vreo zece vipere care împrăştiară spaima printre oaspeţi.

Sobek şi oamenii săi uciseră tîrîtoarele cu lovituri de baston. Suferind din pricina numeroaselor muşcături, bărbatul trăgea să moară.

Sub paza gărzilor, perechea regală se retrase în linişte.

Mîndru de isprava sa, cîinele primi bucuros mîngîierile unui voinic cu faţă pătrată, sprîncene stufoase şi pîntece rotund.

Sobek se apropie.

– Frumoasă treabă, Sekari.

– Felicită-i pe Vînt-de-Miazănoapte şi pe Sîngerosul. Măgarul a dat alarma, iar cîinele n-a zăbovit. Cei doi prieteni ai lui Iker i-au salvat viaţa Luminăţiei Sale.

– Li se cuvin cele mai alese laude! Îl cunoşti pe atacator?

– Nu l-am văzut niciodată.

– Şerpii lui i-au făcut de petrecanie. Tare aş fi vrut să-i pun cîteva întrebări, dar ai putea să juri că netrebnicii ăştia simt o plăcere nespusă de a ne tăia orice fir care să ne ducă la căpetenia lor. Căutările tale înaintează?

– Deşi stau cu urechile ciulite zi şi noapte, n-am dat de vreo urmă.

Îndeplinind misiuni tainice încredinţate de Sesostris, Sekari avea harul de a se amesteca lesne printre oameni de toate soiurile, îndemnîndu-i cu felul său de a fi la destăinuirile cele mai neaşteptate. La nevoie, ştia să se facă nevăzut, iar de la o vreme tot încerca să descopere vizuina luptătorilor din umbră. După moartea sacagiului şi cîteva arestări neînsemnătate, strădaniile lui Sobek fuseseră zadarnice. Bănuitor, duşmanul se ascundea cu viclenie.

– Fără îndoială, am slăbit legăturile dintre ei, rosti Sekari, deci le-am şubrezit şi planurile. Încercarea lor de acum nu ţi se pare o lovitură deznădăjduită?

– Nu prea, îşi dete cu părerea Sobek. Protejarea faraonului într-o asemenea împrejurare şi într-un astfel de loc ţinea mai degrabă de noroc. Slăbănogul avea sorţi de izbîndă. Nemernicii ăştia au primit cîteva lovituri grele, dar nu se dau bătuţi!

– Nici nu m-am îndoit vreodată.

– Crezi că Prevestitorul a murit?

Sekari şovăi.

– Unele triburi nubiene îl urăsc cu sălbăticie.

– Memphisul a suferit din plin şi o mulţime de nevinovaţi au pierit din pricina acestui demon. Zvonul despre moartea lui e foarte potrivit ca să ne adoarmă bănuielile. Oare ce grozăvii mai pune la cale?

– Plec iar la vînătoare, îl înştiinţă Sekari.

Medes era în culmea furiei. De ce nu fusese prevenit despre această încercare de ucidere a faraonului? Viguros la cei peste patruzeci de ani ai săi, rotofei din pricina lăcomiei, cu fața visătoare și părul negru lipit de țeastă, cu gambele scurte și labele picioarelor umflate de grăsime, demnitar de vază și slujbaș neobosit, Medes cîștigase aprecierea regelui și a vizirului. Însărcinat să întocmească decretele faraonului și să le răspîndească degrabă, el conducea o armată de scribi dintre cei mai iscusiți și hotăra mișcările unei mici flote de corăbii iuți.

Cine l-ar fi bănuit că-i dă ascultare Prevestitorului? Asemenea omului său de încredere, Gergu, și preotului permanent din Abydos, Bega, Medes lua parte la uneltirile Răului. În palma lor, un cap micuț al lui Seth, săpat adînc, se înroșea, provocînd suferințe de neîndurat, la cea mai măruntă dorință de trădare.

Dar cum de ajunsese Medes să fie părtaș la o asemenea nelegiuire? Motivele nu lipseau. De multă vreme, Casa Regelui ar fi trebuit să primească în sînul ei un slujbaș atît de dibaci ca el. Neîndoielnic, rangul de vizir i se cuvenea, ca simplă treaptă înaintea dobîndirii puterii supreme. Medes se simțea în stare să cîrmuiască Egiptul. Nu avea el, oare, neasemuite însușiri de administrator și conducător de oameni? Și, cu toate acestea, nu i se îngăduia nici acum să intre în templul acoperit și în locurile tainice ale sanctuarelor, mai ales în cele din Abydos, de unde Sesostris își trăgea adevărata forță.

Prin urmare, îi rămînea o singură cale: să-l ucidă pe monarh.

Însă dincolo de această ambiție întemeiată, Medes trebuia să mărturisească și faptul că Răul îl fermeca și îl atrăgea, căci nici un potrivnic nu-i putea ține piept. De aceea, întîlnirea cu Prevestitorul, în ciuda cîtorva aspecte înspăimîntătoare, îi întrecuse toate speranțele.

Bărbatul acesta ciudat era înzestrat cu puteri neobișnuite și, mai ales, nu se temea de atacuri vitrege ale sorții. Urmînd un plan neîndurător, socotea dinainte fiecare lovitură, prevăzîndu-le pe cele ce dădeau greș și întorcîndu-le pe viitor în favoarea sa.

Nu departe de bogata și eleganta sa locuință din centrul orașului, Medes se ciocni de un bărbat greoi și, fără îndoială, amețit de vinul băut.

– Sesostris e teafăr şi nevătămat? întrebă Gergu, responsabil principal al hambarelor.

– Din nenorocire, da.

– Carevasăzică, zvonurile sînt false! Aţi fost înştiinţat despre acest atac?

– Nu, din păcate. Buzele groase ale lui Gergu se albiră. Prevestitorul nu mai are nevoie de serviciile noastre!

Beţiv şi iubitor de lupanare, Gergu îşi datora slujba lui Medes şi, în ciuda cîtorva neînţelegeri, se supunea poruncilor sale. Îngrozit de Prevestitor, îl asculta şi pe acesta orbeşte, temîndu-se că, altminteri, l-ar fi aşteptat pedepse grele.

– Nu te pripi. Poate a fost o idee de-a Libanezului.

– Sîntem pierduţi!

– Tu eşti încă liber, eu la fel. Dacă Sobek Păzitorul ne bănuia, ne-am fi aflat deja în temniţă.

Aceste vorbe îl potoliră pe Gergu.

Dar liniştea nu ţinu mult, căci un val de spaimă puse iar stăpînire pe el.

– Prevestitorul a murit! Descumpăniţi, discipolii săi săvîrşesc fapte nesăbuite.

– Nu te pierde cu firea, îl povăţui Medes. O căpetenie de teapa lui nu dispare ca un răufăcător oarecare. Atacul nu s-a petrecut la întîmplare. Slăbănogul ăla curajos ar fi trebuit să reuşească. Dacă nu apăreau măgarul şi cîinele, viperele i-ar fi muşcat pe faraon şi pe Marea Soţie regală. Aliaţii noştri din Memphis şi-au dovedit puterea. Închipuie-ţi nedumerirea lui Sobek Păzitorul! S-a făcut de rîs, şi o să fie socotit un nepriceput. Iar dacă faraonul are să se lipsească de el, iată-ne scăpaţi de-o grijă.

– Eu nu mi-aş pune mari speranţe! Neisprăvitul ăsta e mai sîcîitor decît o căpuşă.

– O gînganie... Bine zici, scumpul meu Gergu! O să-l strivim pe Păzitor sub sandalele noastre. Şi ce mari isprăvi a făcut, la urma urmelor? Doar cîteva arestări fără însemnătate! Trupa luptătorilor din umbră e neatinsă.

Cu limba uscată, Gergu simţea o sete chinuitoare.

– Aveţi bere tare?

Medes zîmbi.

– Să-mi lipsească aşa ceva ar fi nebunie curată! Haide să te mai întremezi puţin.

O poartă grea cu două canaturi împiedica intrarea în vasta locuinţă a Secretarului Casei Regelui. Alături se vedea odăiţa paznicului care îi alunga neîntîrziat pe oaspeţii nepoftiţi.

Paznicul se înclină adînc înaintea stăpînului său.

În spatele zidurilor înalte, se întindea o grădină cu un bazin cu apă înconjurat de sicomori, spre care dădeau uşile cu obloane din lemn şi vitralii.

Abia se aşezară Medes şi Gergu la adăpostul terasei, că un slujitor le şi aduse bere rece.

Gergu bău cu lăcomie.

– Nu cunoaştem adevărata misiune a Fiului regal Iker la Abydos, zise Medes, abătut.

– Dar aţi întocmit un decret în această privinţă! se miră Gergu.

– Că i s-au dat puteri depline nu mă uimeşte, dar pentru ce?

– N-aţi putea să aflaţi mai multe?

– Şi să atrag astfel atenţia membrilor Casei Regelui asupra mea? Dar nu-mi plac lucrurile care nu sînt limpezi. Mergi la Abydos, Gergu. Rangul tău de preot temporar o să te ajute să capeţi informaţii mai sigure.

4.

Întîi de toate, materialele.

Piatra, lemnul şi papirusul trebuiau să fie dintre cele mai alese. În fiecare zi, Iker stătea de vorbă cu meşterii, fără să-i privească de sus. Astfel îşi făuri un renume de om neînduplecat, care pune mai presus de orice sarcinile sale, dar care îşi respectă semenii.

Observîndu-l pe Fiul regal cu ochi lipsiţi de îngăduinţă, Pleşuvul văzu că acesta devenea pe zi ce trece un obişnuit al Abydosului. Temîndu-se la început că tînărul se va pripi şi se va folosi în mod nechibzuit de puterile sale, împărţind porunci în stînga şi-n dreapta, Marele Preot îi aprecia acum bunul-simţ şi purtările cumpătate.

– Meşterii te preţuiesc, îi dezvălui el lui Iker. O ispravă vrednică de laudă, într-adevăr! Prietenia acestor voinici, mai degrabă ursuzi, nu se cîştigă lesne. Dar nu uita că răgazul pe care-l avem e scurt: peste două luni începe celebrarea Misterelor lui Osiris. Nici un obiect nu trebuie să lipsească.

– Sculptorii muncesc la noua statuie a lui Osiris, tîmplarii, la barca lui sacră, şi cu toţii îmi dau socoteala în fiecare zi. La rîndul meu, veghez să fie isprăvite la vreme rogojinile, jilţurile, coşurile, sandalele şi pînzeturile. Cît despre papirusuri, menite să poarte scrierile rituale, ele vor dăinui mii de ani.

– Nu rîvneai parcă să devii scriitor?

– Am alte îndatoriri de îndeplinit acum, dar dorinţa de a scrie îmi dă ghes la fel ca înainte. Oare hieroglifele nu alcătuiesc arta cea mai înaltă? În ele se întruchipează cuvintele puterii transmise de către zei. Însă nici o scriere nu

întrece ritualurile. Dacă voi putea cîndva să iau parte la formularea lor, chemarea mea se va împlini.

– Dar, de vreme ce ţi-a fost încredinţată paleta de aur, nu ţi-ai atins ţinta?

– Nu o întrebuinţez decît atunci cînd împrejurări grave o cer şi niciodată în interes personal. Ea aparţine faraonului, Abydosului şi Cercului de Aur.

Pleşuvul păru nedumerit.

– Ce ştii despre Cerc?

– El este culmea spiritualităţii noastre, singurul în stare să păstreze neatinse energiile zămislitoare şi înţelepciunea strămoşilor.

– Vrei să faci parte din el?

– Viaţa mea a fost punctată de minuni. Cred şi în aceasta.

– Totuşi, nu te lăsa pradă viselor şi munceşte mai departe din răsputeri.

În amurg, Iker se întîlni cu Isis. Puţin cîte puţin, ea îl ajuta să descopere nenumăratele bogăţii ale ţinutului lui Osiris. În seara aceasta, se reculeseră pe malul Lacului Vieţii.

– Nu seamănă cu nici un altul, îi destăinui tînăra femeie. Doar preoţilor permanenţi li se îngăduie să se purifice în el şi să soarbă astfel puterea lui Nun. În timpul celor mai însemnate sărbători şi cînd se desfăşoară marile mistere, Anubis însuşi se foloseşte de apa acestui lac: spală măruntaiele lui Osiris, ca să nu putrezească. Doar un iniţiat ştie să contemple acest mister.

– Dar tu l-ai contemplat.

Isis nu răspunse.

– De cînd mi-ai ieşit în cale, am priceput că tu nu eşti o femeie ca oricare alta. Lumea cealaltă îţi însufleţeşte privirea şi îmi arăţi un drum a cărui natură eu nu o cunosc. Mă las în voia ta, călăuza mea, dragostea mea.

Apa strălucea cu mii de scînteieri, în culori de argint şi de aur. Îmbrăţişaţi, cei doi tineri gustară o clipă de neînchipuită fericire.

De-acum înainte, Iker aparţinea Abydosului. Îşi găsise adevărata patrie, Marele Ţinut.

– De ce te nelinişteşte Arborele vieţii? o întrebă el pe Isis.

– Această pace coborîtă peste Abydos nu e deplină, o forţă întunecată dă tîrcoale salcîmului. Ritualurile de fiecare zi o îndepărtează, dar ea revine mereu, neobosită. Iar dacă puterea îi sporeşte, o să izbutim oare să-i ţinem piept?

– Pleşuvul e stăpînit şi el de această îngrijorare?

– Şi-a pierdut somnul tot frămîntîndu-se şi încercînd să înţeleagă dincotro vin undele vătămătoare.

– Oare chiar din Abydos? Să fie cu putinţă?

Privirea lui Isis se întunecă.

– Trebuie să ne gîndim şi la un astfel de lucru.

– Temerile regelui se adeveresc! Pesemne că unul dintre trimişii Prevestitorului a biruit toate opreliştile şi pregăteşte calea pentru viitorul atac al stăpînului său.

Preoteasa tăcu, părînd să-i dea dreptate.

– Atunci să nu ne mai ascundem după deget, hotărî Iker. N-am stat încă de vorbă cu preoţii permanenţi, căci voiam să cunosc mai întîi lumea Abydosului. Dar iată-mă nevoit să încep căutările.

– Nu cruţa pe nimeni şi găseşte adevărul.

Comandantul forţelor de apărare din Abydos avea s-o controleze el însuşi pe frumoasa Bina, care, supusă, nu dădu nici un semn că s-ar supăra.

– Îmi pare rău, frumoasa mea. Poruncile sînt porunci.

– Înţeleg, comandante. Totuşi, de-acum mă cunoşti destul de bine.

– Paza înseamnă aceleaşi sarcini ce trebuie îndeplinite în fiecare zi. Dar îţi mărturisesc că există altele şi mai plictisitoare.

Zîmbitoare şi liniştită, Bina îi îngădui comandantului s-o atingă.

– Ce-aş putea, oare, să ascund sub fusta mea scurtă? Cît despre coş, e gol.

Roşu la faţă şi pus în încurcătură, ofiţerul se trase în lături. Cu toate că îşi ducea la bun sfîrşit îndatoririle, reuşea cu greu să-şi înfrîneze pornirile faţă de această minunată brunetă, blîndă şi ascultătoare.

– Îţi place munca pe care o faci, Bina?

– Să-i slujesc pe preoţii permanenţi e pentru mine o onoare la care nici nu îndrăzneam să visez. Şi acum, iartă-mă, dar nu vreau să întîrzii.

Regina nopţii se îndreptă către una dintre dependinţele templului lui Sesostris. Aici primi pîine proaspătă şi un urcior de bere pe care trebuia să le ducă preotului însărcinat să vegheze asupra integrităţii marelui trup al lui Osiris şi să verifice peceţile de pe uşa mormîntului marelui zeu.

Nici unui preot temporar nu-i era îngăduit să pătrundă în locul acela tainic. Asemenea celorlalte slujitoare, care se îngrijeau ca preoţilor permanenţi să nu le lipsească nimic, Bina se mărginea să care merindele pînă la locuinţele acestora, în care domnea mereu o curăţenie desăvîrşită.

Păzitorul peceţilor citea un papirus.

– V-am adus mîncare şi băutură, rosti Bina cu glas domol şi plin de sfială.

– Mulţumesc.

– Unde să las pîinea şi urciorul?

– Pe măsuţa cea joasă din stînga intrării.

– Ce vreţi pentru prînz? Carne uscată, peşte sau coaste de vacă fripte?

– Astăzi, puţină pîine proaspătă îmi e de ajuns.

– Sînteţi bolnav?

– Asta nu te priveşte pe tine, micuţo.

Aşadar, preotul acesta se arăta la fel de ursuz ca toţi colegii săi, rămînînd nesimţitor la farmecele Binei.

– Mi-ar plăcea atît de mult să vă fiu de folos.

– Vezi-ţi de treburile tale, doctorii noştri îşi cunosc meseria.

– Doriţi să-i înştiinţez?

– Dacă va fi nevoie, am s-o fac chiar eu.

Bina îşi lăsă ochii în pămînt.

– Oare, din pricina sarcinilor voastre, nu vă pîndesc anumite primejdii?

– La ce te gîndeşti?

– Mormîntul lui Osiris nu împrăştie în jur o energie de temut?

Chipul preotului se înăspri.

– Cauţi să încalci tainele, fetiţo?

– Oh, nu! Sînt doar puţin... speriată. Se povestesc multe despre Osiris şi despre mormîntul său! Unii pomenesc chiar de duhuri înspăimîntătoare care îşi urmăresc duşmanii ca să le bea sîngele.

Preotul tăcu. N-avea nici un rost să se împotrivească acestor credinţe care ajutau, de fapt, la protecţia sălaşului zeului.

– Sînt gata oricînd să dau ascultare poruncilor voastre, grăi Bina, dăruindu-i ursuzului cel mai frumos zîmbet cu putinţă.

Zadarnică strădanie, căci preotul nici nu-şi ridică ochii spre ea.

– Întoarce-te acolo unde se coace pîine şi se umplu urcioarele cu bere, fetiţo, şi îngrijeşte-te de munca ta.

– Stînd de vorbă cu preotesele lui Hathor, Iker nu găsi nimic care să-i stîrnească bănuielile. Devenită Mare Preoteasă după moartea celei mai vîrstnice dintre ele, Isis se străduia să-i înlesnească sarcina. Dar nici o învinuire gravă nu putea fi adusă surorilor ei, căci gîndul le era doar la treburile de fiecare zi şi nu dăduseră îndărăt niciodată în faţa greutăţilor.

Ascultîndu-le, Fiul regal nu simţi nici o tulburare, căci preotesele îi răspunseră fără fereală la toate întrebările.

În felul acesta, Iker se încredinţă că părtaşul Prevestitorului nu se strecurase printre ele. În vreme ce-şi continua munca în tovărăşia meşterilor, Fiul regal încercă să afle cît mai multe despre preoţii permanenţi, care nu-şi ascunseră de fel nemulţumirea.

Cel a cărui sarcină era tainică şi care vedea secretele se purtă întocmai cum dădeau de înţeles aceste cuvinte. După ce auzi întrebările Fiului regal, refuză, neînduplecat, să răspundă, arătîndu-i că el nu va vorbi cu altcineva, în afară de Pleşuv. Iar Marele Preot n-avea decît să hotărască singur ce se cuvine să-i transmită lui Iker.

Pleşuvul nu se lăsă rugat şi repetă întocmai spusele preotului, din care se desprindea o învăţătură demnă de luat în seamă: doar iniţiaţilor în misterele lui Osiris le era îngăduit să

cunoască tainele zeului. Iker nu se număra printre ei, aşa că preoţii trebuiau să păstreze tăcerea.

– O asemenea împotrivire faţă de un trimis al faraonului nu vi se pare lucru necurat? vru să ştie Iker.

– Dimpotrivă, fu de părere Pleşuvul. Acest bătrîn tovarăş de drum îşi respectă cu străşnicie îndatoririle, în orice împrejurare. Doar păstrarea neatinsă a tainelor contează pentru el. Iar acestea n-au fost dezvăluite. Altminteri, dacă ne-ar fi trădat spre folosul Prevestitorului, Arborele vieţii pierea pînă acum, iar Abydosul dispărea.

Îndoielile lui Iker se risipiră pe dată.

Slujitorul lui *KA*, însărcinat să venereze şi să ţină vie energia spirituală, îl pofti pe Fiul regal să celebreze, alături de el, memoria strămoşilor.

– Fără prezenţa lor, arătă preotul, legăturile cu nevăzutul s-ar destrăma puţin cîte puţin. Şi, odată rupte, ne-am preschimba în nişte morţi care încă mai vieţuiesc.

Bătrînul şi Fiul regal cinstiră împreună statuile *KA*-ului lui Sesostris, în care se aduna puterea născută din stele. Încet, grav, preotul rosti formulele ce trezeau la viaţă sufletele regale şi sufletele celor drepţi. În fiecare zi, adînca sa învăţătură magică dădea roade.

– Asemenea tovarăşilor mei, îl lămuri el pe Iker, nu sînt decît o înfăţişare a făpturii veşnice a faraonului. Singur, nu exist. Unit cu spiritul său şi cu al celorlalţi preoţi permanenţi, iau parte la strălucirea lui Osiris, dincolo de nenumăratele forme de moarte.

Cum să fi fost un astfel de om complicele Prevestitorului?

Iker se apropie de cel care veghea asupra integrităţii marelui trup al lui Osiris.

– Vreţi să-mi arătaţi uşa mormîntului său?

– Nu.

– Regele mi-a încredinţat o misiune delicată şi încerc să nu supăr pe nimeni. Totuşi, trebuie să mă încredinţez de îndeplinirea fără cusur a sarcinilor sacre. Iar ale dumitale se numără printre acestea.

– Bine că mi-ai spus.

– Şi-acum, vă învoiţi?

– Doar iniţiaţii în mistere pot ajunge pînă la mormîntul lui Osiris. Să te îndoieşti de priceperea, de severitatea şi de cinstea mea ar însemna să mă jigneşti. Prin urmare, cuvîntul meu îţi va fi de-ajuns.

– Îmi pare rău, dar cer mai mult de-atît. Verificarea peceţilor nu vă ia o zi întreagă. În timpul ce vă rămîne, cu ce anume vă îndeletniciţi?

– Preotul se încordă.

– Ascult de poruncile Pleşuvului, şi orele unei zile se dovedesc adesea prea puţine pentru atîtea sarcini. Dacă el doreşte, o să vi le dezvăluie. Iar acum, tocmai am de îndeplinit una dintre ele.

– Îl socot mîna mea dreaptă, îi spuse Pleşuvul lui Iker după ce acesta îi povesti despre încăpăţînarea preotului. Puţin cam ursuz uneori, dar iscusit şi devotat. Eu însumi controlez trăinicia peceţilor şi nu am a-l învinui de nimic. Îţi închipui ce s-ar fi întîmplat deja dacă ne-ar fi trădat, aliindu-se cu Prevestitorul? Nu-ţi mai rămîne decît să-te întîlneşti şi cu Bega, care e răspunzător de jertfele de apă vărsate zilnic pe mesele de ofrandă.

Înalt, cu chip respingător şi aspru, preotul îşi privi oaspetele de sus.

– Ziua a fost obositoare, mi-ar plăcea să mă odihnesc acum.

– Atunci vorbim mîine, zise împăciuitor Iker.

– Nu, cu cît isprăvim mai iute, cu atît mai bine! Eu şi restul preoţilor vă respectăm rangul şi ne străduim să vă fim pe plac. Cu toate acestea, cercetările voastre ne amărăsc. Să-i bănuiţi pe preoţii permanenţi din Abydos, ce grozăvie!

– Şi atunci, n-ar fi de dorit ca ei să-şi dovedească nevinovăţia?

– Dar nimeni n-o pune la îndoială, Fiule regal!

– Oare misiunea mea nu arată că lucrurile stau taman pe dos?

Bega păru nedumerit.

– Confreria noastră îl nemulţumeşte pe faraon?

– Luminăţia Sa simte că armonia acestui loc a fost tulburată.

– Şi care ar fi pricina?

– Faptul că pe pămîntul lui Osiris se găseşte un părtaş al celui mai înverşunat duşman al nostru, Prevestitorul.

– Peste putinţă! se împotrivi, cu voce răspicată, Bega. Dacă un asemenea demon s-ar fi aflat aici, Abydosul l-ar fi respins îndată. Nimeni n-ar putea zdruncina legăturile strînse dintre preoţii permanenţi.

– Dîrzenia pe care o arătaţi mă linişteşte.

– Fiul regal chiar a crezut, fie şi numai pentru o clipă, că unul dintre noi e trădător?

– Am fost nevoit să mă gîndesc şi la aşa ceva.

Umbra unui zîmbet însufleţi chipul neclintit al lui Bega.

– Oare Prevestitorul, cu şiretenia lui, nu urmăreşte tocmai să ne dezbine, răspîndind asemenea zvonuri? Dacă ne pierdem judecata, o să atragem asupra noastră prăpădul. Cîtă dreptate a avut faraonul să vă trimită aici! În ciuda tinereţii voastre, arătaţi multă înţelepciune. Abydosul o să vă fie recunoscător.

Şi, astfel, căutările lui Iker ajunseră într-un punct mort.

5.

Împodobită cu un colier din patru şiraguri, cu cercei fini şi brăţări mari, înveşmîntată cu o rochie lungă, plisată, şi o mantie ce-i lasă umărul drept descoperit, preoteasa lui Hathor se plecă înaintea lui Isis, mai-marea sa. Lui Nephtys, al cărei nume însemna „suverana templului“, regina îi încredinţase conducerea atelierului de ţesături din Memphis. Însă, tot din porunca reginei, îl părăsise acum pentru a merge degrabă la Abydos.

– Cea mai vîrstnică dintre noi a murit, o înştiinţă Isis. O altă iniţiată trebuie s-o înlocuiască neîntîrziat, ca să fim iară şapte. Mulţumită cunoaşterii adînci a ritualurilor, pe care ai dobîndit-o, tu ai fost cea aleasă.

– Încrederea voastră mă onorează şi am să mă străduiesc să fiu demnă de ea.

Nephtys semăna în chip ciudat cu Isis. Aceeaşi vîrstă, aceeaşi înălţime, aceeaşi formă a feţei, acelaşi trup zvelt. Aşa că legară pe dată prietenie, împărtăşindu-şi, fără oprelişti, gîndurile. Unii chiar le luau drept două surori, fericite că s-au regăsit după multă vreme.

Isis o iniţie pe Nephtys în cele mai înalte mistere. Călăuzită de tînara Mare Preoteasă, Nephtys străbătu Calea de Foc şi trecu de porţile ce duceau spre taina lui Osiris. Apoi fiica lui Sesostris îi povesti de-a fir a păr întîmplările nefericite ce loviseră Abydosul, fără să-i ascundă frămîntările sale.

Însărcinată să pregătească viitorul giulgiu al zeului pentru ceremonia ce urma să se desfăşoare în curînd, Nephtys verifică inul recoltat. Doar din tulpinile foarte moi aveau să iasă, la sfîrşit, ţesături frumoase. Înmuiate în apă pînă la înlăturarea părţii lemnoase, unele fibre nu putrezeau. După

purificarea lor, desăvîrşită de razele soarelui, se obţinea din ele un material ales şi fără cusur.

Isis şi Nephtys toarseră şi ţesură. Nici o umbră, nici o pată nu aveau să murdărească tunica de in alb pe care o va îmbrăca Osiris. Flacără şi lumină, acest veşmînt păstra misterul întreg.

După ce pregătiră fire răsucite cît mai lungi, cele două femei le înnodară. Apoi, făcîndu-le ghem şi strîngîndu-le în oale de ceramică, întrebuinţară furcile vechi, rezervate urmaşelor zeiţei Hathor, şi respectară bine-cunoscuta regulă: şaizeci şi patru de fire de urzeală pe centimetru pătrat pentru patruzeci şi opt de fire de bătătură.

– Cînd pe Ra îl încearcă o adîncă osteneală, aminti Nephtys, sudoarea sa cade pe pămînt, încolţeşte şi se preschimbă în in. Pătruns de lumina soarelui, hrănit de strălucirea lunii, el alcătuieşte scutecele pruncului şi giulgiul celui reînviat.

O capelă din Templul lui Osiris avea să adăpostească nepreţuitul veşmînt.

– Am dat greş, stăpîne. Primesc orice pedeapsă hotărăşti că mi se cuvine.

În ciuda farmecelor sale, a smereniei prefăcute şi a desăvîrşitului devotament pe care-l arătase, Bina nu izbutise să străpungă platoşa preoţilor permanenţi. Nici zîmbetul ei, nici cea mai bună bere, nici cele mai gustoase bucate nu le descreţiseră frunţile. Trecuse de la unul la altul, ca să nu trezească bănuielile preotului însărcinat să vegheze asupra peceţilor de pe uşa mormîntului lui Osiris. Dar bărbatul nu se lăsase tras de limbă şi părea că nici nu vede trupul minunat al slujitoarei. Cu toate harurile pe care le avea şi cu toate că se străduise din răsputeri, Bina nu-şi atinsese ţelul.

Prevestitorul îi mîngîie părul.

– Ne aflăm pe pămîntul vrăjmaşului, frumoasa mea, şi nimic nu se poate face lesne aici. Preoţii aceştia nu se poartă asemenea oamenilor de rînd. Spusele tale arată că pun mai presus de orice îndatoririle pe care le au şi nu dorinţele lor. Aşa că n-are rost să ne primejduim vieţile prin vreo faptă nesăbuită.

– Mă... mă iertaţi?

– N-ai săvîrşit nici o greşeală.

Bina îmbrăţişă genunchii stăpînului ei. Deşi îl plăcea mai mult cu barbă şi capul acoperit de turban, noua înfăţişare nu-i ştirbea defel puterea. Peste puţină vreme, Prevestitorul avea să sfarme toate zidurile de apărare, fie ele din piatră sau magice, ale slujitorilor lui Osiris.

– O să călcăm în curînd sanctuarele tainice? întrebă ea, neliniştită.

– Nu-ţi face griji, o să reuşim pînă la urmă.

Iker stătu de vorbă îndelung cu comandantul forţelor de pază ca să înţeleagă în ce fel era rînduită munca preoţilor temporari. Sculptori, pictori, desenatori, olari, brutari, berari, grădinari, purtători de ofrande, cîntăreţi, muzicanţi şi tot soiul de alţi slujitori erau înşiraţi pe o listă, după priceperea fiecăruia, fără a se ţine seama de vîrsta ori de rangul lor. Durata muncii putea să se întindă de la cîteva zile pînă la cîteva luni. Temporarii însufleţeau oraşul şi templele, trebăluind fără odihnă ca nici un soi de lipsuri să nu tulbure armonia ţinutului sacru.

Era cu neputinţă pentru Fiul regal să-i cheme pe toţi ca să le poată cerceta buna-credinţă. Dar comandantul nu avea îndoieli: nici o oaie rîioasă nu pătrunsese pe pămîntul divin. Desigur, unii dovedeau mai multă tragere de inimă decît alţii, dar supraveghetorii îi descopereau iute şi nu-i cruţau pe trîntori. Pe deasupra, orice plîngere care ajungea la Pleşuv ducea la izgonirea neîntîrziată şi pentru totdeauna a vinovatului.

Iker ţinu cu tot dinadinsul să-i întîlnească pe cei mai vechi şi pe cei mai sîrguincioşi dintre preoţii temporari, şi discuţiile cu ei îl liniştiră. Într-adevăr, aceşti oameni, care înţelegeau însemnătatea sarcinilor primite, nu călcaseră niciodată hotarele dincolo de care nu le era îngăduit să treacă.

Bina trecu pragul odăii în care Fiul regal asculta mărturisirile unui bătrîn preot temporar care dorea să moară slujindu-l pe Osiris.

Deşi abia îl zărise pe Iker, femeia îl recunoscu numaidecît şi se trase înapoi atît de iute, încît fu cît pe ce să răstoarne coşul pe care-l purta pe cap. Din pricina unei raze de soare ce cădea piezis, bătrînul nu desluşi decît o siluetă.

– Nu ne tulbura, micuţo. Lasă merindele afară.

Bina se supuse, apoi dispăru pe dată.

Carevasăzică, Fiul regal nu se mulţumea să stea de vorbă doar cu preoţii permanenţi! Dacă Bina ar mai fi făcut un pas, Iker ar fi dat cu ochii de ea.

Şi dacă netrebnicul acesta voia să-i vadă pe toţi temporarii, cum să scape de el?

Deşi Abydosul îl fermeca, Gergu ura acest loc. Nu se simţea în largul său, spaima i se cuibărea în inimă şi gîndurile cele mai negre îi dădeau tîrcoale. Oare atîtea riscuri îl vor conduce spre succes? Responsabilul principal al hambarelor s-ar fi mulţumit bucuros cu slujba sa, cu urciorul zilnic de bere tare şi cu cele mai pricepute fete din lupanarele Memphisului, dar Medes şi Prevestitorul îi cereau mai mult.

Oricît de mare i-ar fi fost dorinţa de a duce un trai mai paşnic, Gergu nu întrezărea nici o scăpare. Trebuia să le facă celor doi pe plac, nădăjduind că faraonul va fi iute înfrînt şi că Prevestitorul va cîrmui Egiptul, înălţîndu-l pe el într-unul dintre cele mai înalte ranguri.

În aşteptarea acestui viitor plin de făgăduinţe, Gergu ajunse la Abydos pe o corabie ce căra mărfuri pentru preoţii permanenţi. Corabia trase lin la mal, unde comandantul forţelor de pază îl întîmpină pe Gergu.

– Te ţii bine, observă el.

– Mă îngrijesc de sănătatea mea, comandante.

– Îmi pare rău, dar ordinele mă obligă să verific încărcătura corabiei.

– Pune-te pe treabă, dar nu zăbovi prea mult. Preoţii permanenţi nu îngăduie nici o întîrziere.

– Nu-ţi face griji, oamenii mei sînt foarte pricepuţi.

Gergu aşteptă răbdător, sorbind berea slabă şi prea dulce pentru gustul lui. Ca întotdeauna, soldaţii nu descoperiră nimic care să dea de bănuit. Se îndreptă spre clădirea unde obişnuia să-l întîlnească pe Bega.

Rece, cu chipul împietrit, preotul nu părea bucuros să-şi revadă complicele.

– Care e pricina acestei vizite?

– Aducerea proviziilor. Dacă ne-am schimba obiceiurile, am isca tot felul de întrebări, nu?

Bega clătină din cap.

– Te întrebam despre adevărata pricină a călătoriei tale.

– Medes urăşte să cunoască lucrurile doar pe jumătate şi vrea să afle care e misiunea Fiului regal Iker.

– Dar, avînd în vedere rangul său, Secretarul Casei Regelui n-ar trebui s-o ştie cel mai bine?

– La drept vorbind, da. Însă de data asta decretul faraonului nu lămureşte misterul. Tu, în schimb, l-ai dezlegat, cu siguranţă.

Bega stătu pe gînduri cîteva clipe.

– Am să-ţi înmînez o nouă listă cu mărfurile trebuincioase.

– Refuzi să-mi răspunzi?

– Să mergem lîngă terasa Marelui Zeu.

– Ne apucăm iar de negoţul cu stele? Socot că ne-ar pîndi primejdii prea mari.

Cei doi bărbaţi străbătură o cărare mărginită cu mese de ofrandă şi capele al căror număr sporea pe măsură ce se apropiau de scara lui Osiris.

Nici un trup neînsufleţit nu se odihnea în micile sanctuare, înconjurate de grădini. Ele adăposteau doar statui şi stele ce îngăduiau celor care le ridicaseră să-i stea veşnic alături lui Osiris. Locul era pustiu şi învăluit într-o linişte adîncă. Din cînd în cînd, Bega se oprea şi ardea tămîie, „cea care divinizează". Sufletul pietrelor vii se folosea de ea ca să urce la cer şi să se unească astfel cu lumina.

Bega pătrunse într-o capelă înconjurată de sălcii. Ramurile lor joase ascundeau intrarea.

„O să scoatem de aici vreo stelă micuţă, ba poate chiar două, gîndi Gergu, şi o să le vindem celui ce dă mai mult. Încă un prilej straşnic de a ne îmbogăţi!"

– Urmează-mă, îi porunci Bega.

– Mi-ar plăcea mai degrabă să aştept afară.

– Urmează-mă!

Cu paşi şovăielnici, Gergu se supuse. I se părea că, deşi absenţi, morţii îl pîndesc. Şi tulburîndu-le tihna nu avea să le stîrnească, oare, mînia nimicitoare?

Înăuntrul monumentului răsări o nălucă!

Un preot înalt, cu ţeasta rasă şi ochii roşii, ce-l priveau atît de stăruitor încît Gergu rămase ţintuit locului.

– Nu, nu e cu putinţă... Nu sînteţi...?

– Cine mă trădează nu mai are mult de trăit, Gergu.

Săpat în palma mîinii sale, micuţul cap al lui Seth îi arse carnea atît de tare, încît fu cît pe ce să-i smulgă un strigăt de durere.

– Aveţi încredere în mine, stăpîne!

– Vorbele tale nu au nici o însemnătate pentru mine. Doar faptele contează. De ce-ai venit aici?

– Medes e neliniştit, mărturisi îndată Gergu. Vrea să cunoască adevărata însărcinare a lui Iker şi crede că Bega ar putea să i-o dezvăluie.

– Socoţi îndreptăţită dorinţa lui Medes?

Gergu simţi un nod în gît şi înghiţi cu greutate.

– Nimeni în afara voastră nu poate să judece asta, stăpîne.

– Bun răspuns, grăi acru Shab Strîmbu'.

Atacînd întotdeauna din spate, roşcovanul înţepă ceafa lui Gergu cu vîrful cuţitului său.

Hoţ mărunt, fără nici un viitor, Shab descoperise adevărata credinţă ascultînd cuvîntările Prevestitorului. Urînd din adîncul sufletului femeile şi pe egipteni, nu şovăia niciodată să ucidă un necredincios ca să-şi mulţumească stăpînul.

– Să-l omor pe făţarnicul ăsta?

– Dar n-am trădat! strigă Gergu, îngrozit.

– Îi dăruiesc iertarea mea, hotărî Prevestitorul.

Vîrful cuţitului se îndepărtă, lăsînd un semn însîngerat pe pielea lui Gergu.

– Acum nu e vremea potrivită pentru negoţul cu stele, arătă căpetenia uneltitorilor Răului. Ai să te îmbogăţeşti mai tîrziu, viteazul meu Gergu, bineînţeles numai dacă ai să mă slujeşti orbeşte. Bega, poţi să răspunzi la întrebarea lui Medes?

– Fiul regal şi Prietenul unic Iker a fost trimis să îndeplinească o sarcină anevoioasă şi însemnată în timpul celebrării misterelor lui Osiris. Încredinţîndu-i paleta de aur, regele îi dă şi puterea de a cîrmui confreria preoţilor temporari şi permanenţi. Am auzit de la cineva vrednic de încredere că Iker veghează asupra făuririi unei noi statui a lui Osiris şi asupra reparării bărcii sale. Trebuie să cîştige respectul meşterilor şi să ducă la bun sfîrşit această lucrare cît mai iute. Pe de altă parte, a stat de vorbă îndelung cu preoţii permanenţi şi cu preotesele, bănuind că unul dintre ei sau una dintre ele este complicele Prevestitorului.

Gergu tresări.

– Atunci sîntem pierduţi!

– Nicidecum. În această ultimă privinţă, Fiul regal a dat greş. Căutările sale migăloase nu l-au ajutat să găsească nici o dovadă împotriva cuiva anume.

– Din nenorocire însă, arătă Prevestitorul, cercetările sale se îndreptă şi către preoţii temporari şi era cît pe ce să o descopere pe Bina. Şi să nu uităm că s-a căsătorit cu Isis, a cărei isteţime ar putea să ne pricinuiască multe neajunsuri.

– Şi ce cale credeţi că ar fi bine să urmăm de-acum înainte? întrebă preotul cu chip prefăcut.

– Să nu ne pripim şi să cunoaştem mai întîi locurile tainice, mulţumită ţie, prietene.

Bega ar fi preferat să rămînă în umbră şi să nu ia parte nemijlocit la aceste planuri.

– Te codeşti?

– Nici gînd, stăpîne! Dar va trebui să fim cu mare băgare de seamă şi să nu săvîrşim vreo faptă nesăbuită.

– Ne-am strecurat în Abydos, şi asta ne oferă un avantaj hotărîtor. Mai multe atacuri se vor dezlănţui în acelaşi timp şi îi vor slăbi lui Sesostris puterile. Cînd va recunoaşte, în sfîrşit, că Osiris e mort pe vecie, tronul său se va prăbuşi.

Datorită siguranţei şi liniştii Prevestitorului, discipolii săi îşi mai veniră în fire.

– Şi să nu pierdem din vedere cealaltă ţintă a noastră: Memphisul. Ce se petrece acolo, Gergu?

– O grea piedică se înalţă înaintea noastră, stăpîne: Sobek Păzitorul. Mă tem că are să zădărnicească orice mişcare a oamenilor noştri. E nevoie să ne descotorosim grabnic de el, dar cum?

– Iată aici rezolvarea acestei probleme.

Prevestitorul dădu la iveală cufărul din lemn de salcîm ce-o adăpostise cîndva pe regina turcoazelor.

– Ţi-l încredinţez, Gergu. Orice s-ar întîmpla, să nu-l deschizi. Altminteri, ai să mori.

– Ce trebuie să fac mai departe cu el?

– Cufărul va ieşi din Abydos în acelaşi fel ca stelele pentru negoţ, iar tu o să-l duci în odaia lui Sobek.

– Nu e o treabă uşoară şi...

Ochii Prevestitorului scînteiară.

– Nu ai voie să greşeşti, Gergu.

6.

În aerul blînd al nopţii se răspîndea melodia pe care Isis o cînta dintr-o harpă îmbrăcată în piele verde. Cele douăzeci şi una de strune ale instrumentului îngăduiau o mulţime de variaţii, şi tînăra preoteasă întrebuinţa cu măiestrie cele două octave.

Iker se lăsa pradă acestui farmec neasemuit. Cum ar putea o asemenea fericire să dispară, de vreme ce el şi soţia sa o clădeau şi o întăreau zi după zi, înţelegînd pe deplin marele privilegiu oferit de zei? În fiecare clipă, ei doi încercau să cuprindă cu mintea uriaşul noroc pe care-l avuseseră. Împărţind pînă şi cele mai mărunte gînduri, cele mai firave simţăminte, trăiau acum cea mai profundă dragoste cu putinţă.

Paradisul pămîntean lua forma căsuţei lui Isis. Deşi Pleşuvul o socotea nedemnă de un Fiu regal şi de o fiică a lui Sesostris, nici unul, nici celălalt nu-şi doreau altă locuinţă. Neîndoielnic, aveau să fie nevoiţi s-o părăsească, mai devreme sau mai tîrziu, dar pînă atunci se străduiau să guste din plin farmecul acestui loc unde iubirea lor se împlinise pentru prima dată.

Lui Iker îi plăceau pereţii albi, rama din calcar a uşii de la intrare, culorile calde ale zugrăvelii dinăuntru şi mobila simplă. Uneori, tînărul ar fi vrut să creadă că el şi Isis alcătuiau o pereche ca oricare alta şi că înaintea lor se întindea o viaţă tihnită.

Dar gravitatea împrejurărilor şi misiunea sa anevoioasă îl readuceau repede cu picioarele pe pămînt. Ceea ce aflase pînă acum îl liniştea şi-l îngrijora totodată. La prima vedere, nimic nu dovedea că Prevestitorul îşi găsise un aliat pe pămîntul lui Osiris, sau poate că Iker nu era în stare să-l dea în vileag.

O înlăţuire de acorduri, de la cele ascuţite pînă la cele joase, încheie melodia. Punînd harpa deoparte, Isis îşi sprijini drăgăstos capul de umărul lui Iker.

– Pari abătut, observă ea.

– Simt un soi de tulburare, pentru că n-am nici o îndoială că am fost minţit. Adevărul mi-a scăpat.

Tînăra femeie nu-şi contrazise soţul. Şi ea împărtăşea acelaşi gînd. Un vînt rău bătea peste Abydos, unde vătămătoare răscoleau obişnuita seninătate a ţinutului.

– Oare în preajma noastră se găsesc unul sau mai mulţi credincioşi de-ai Prevestitorului? întrebă Iker. Oricum, n-au făcut nici un pas greşit. Ritualurile sînt îndeplinite fără cusur, după spusele tale şi ale Pleşuvului. Nici preoţii temporari n-au stîrnit bănuieli. Şi totuşi, sînt încredinţat că vrăjmaşul s-a furişat printre noi. Să-ncep iar să stau de vorbă cu toţi, pe rînd? Ar fi zadarnic. Trebuie să aşteptăm ca duşmanul să treacă la fapte, dar asta înseamnă ca Marele Ţinut să fie pus în primejdie! Îmi vine în minte insula lui *KA*, marele şarpe, stăpîn al Puntului, şi aud parcă aievea cuvintele sale: „Eu n-am putut să împiedic sfîrşitul lumii mele. Dar tu, o vei salva pe a ta?“ Socot că sînt neputincios în privinţa aceasta, Isis!

– Nu mai eşti un naufragiat, Iker, şi insula celor drepţi nu va dispărea.

– Mă gîndesc la bătrînul meu învăţător, scribul din Medamud, satul în care m-am născut, şi la ultimul său mesaj, de dincolo de moarte: „Oricare ar fi încercările, eu...“

– „Eu voi fi mereu alături de tine, continuă Isis, ca să te ajut să-ţi împlineşti destinul pe care nu-l cunoşti încă.“

Iker îşi privi soţia uluit.

– Întîi faraonul, apoi tu... Cum de ştiţi aceste cuvinte?

– Viaţa multora se desfăşoară după bunul-plac al întîmplării, dar alţii răspund la chemarea unui destin, desluşind înţelesul ascuns al existenţei. Menirea lor e să trăiască misterul aici, pe pămînt, fără să-l trădeze şi să transmită ceea ce nu poate fi transmis. Venind din Templul lui Osiris, bătrînul tău scrib descoperea astfel de oameni şi le deschidea ochii asupra viitorului, prin învăţarea hieroglifelor.

Şocat, Iker pricepu că multele încercări prin care trecuse nu fuseseră rodul întîmplării.

– Cine l-a ucis?

– Prevestitorul, răspunse Isis. Şi el te căuta, căci, jertfindu-te zeului mării, şi-ar fi întărit puterile. Oamenii răi se hrănesc cu victimele lor şi niciodată nu se satură.

– Bătrînul scrib, faraonul şi tu... Voi m-aţi călăuzit, voi m-aţi ocrotit!

– Ai tălmăcit greşit unele întîmplări, rătăcind prin întuneric, dar căutînd întotdeauna lumina. Astfel te-ai format pe tine însuţi, aflîndu-ţi în cele din urmă calea.

– Dar, de vreme ce pot să te strîng în braţe, destinul meu nu s-a împlinit oare, întrecîndu-mi toate speranţele?

– Dragostea noastră rămîne temelia de neclintit pe care tu te înalţi şi pe care nimeni nu va izbuti s-o distrugă. Totuşi, crezi că ai trecut de toate porţile Abydosului?

Zîmbetul lui Isis îl dezarmă pe Iker.

– Ai să-mi ierţi trufia?

– Cînd nu mai avem de ales, sîntem liberi. Dar trebuie să păstrăm calea lui Maat.

– Ajută-mă să merg înainte. Regele mi-a deschis locaşul eternităţii vechilor înţelepţi de la Saqqara şi visez să descopăr şi biblioteca din Abydos.

– Nu se aseamănă cu nici o alta.

– Mă socoţi nedemn de ea?

– Păzitorul pragului va hotărî lucrul acesta. Te simţi în stare să-l înfrunţi?

– Dacă tu mă călăuzeşti, de ce m-aş teme?

Iker păşea în urma soţiei sale. Nici o femeie nu se mişca atît de uşor şi cu atîta eleganţă. Abia atingînd pămîntul, Isis părea că pluteşte deasupra lumii oamenilor.

Zidurile înalte ale Casei Vieţii îl impresionară pe Iker. Prin intrarea foarte îngustă, nu putea trece decît o singură persoană.

– Iată locul unde ia naştere cuvîntul plin de veselie, unde se trăieşte potrivit cu dreptatea şi cu adevărul, unde ştim să desluşim cuvintele.

De pe altarul cu ofrande înălţat înaintea uşii, Isis luă o pîine rotundă.

– Scrie pe ea cuvintele: „aliaţii lui Seth“, îi porunci preoteasa Fiului regal.

Întrebuinţînd o pensulă subţire, Iker le trasă cu cerneală roşie.

– Şi acum, încearcă să pătrunzi înăuntru uitînd de spaima ce te-a cuprins.

Abia trecu pragul, că tînărul scrib şi rămase împietrit pe loc. Un răget amenințător îi îngheță sîngele în vene. Ridicîndu-şi ochii, văzu o panteră, incarnarea zeiței Mafdet, gata să sară asupra lui. Iker îi oferi pîinea vrăjmaşilor lui Osiris. Fiara şovăi o clipă, apoi îşi înfipse colții în ofrandă şi dispăru.

Odată trecerea eliberată, Iker o luă de-a lungul unei galerii ce ducea într-o sală întinsă, luminată de nenumărate lămpi cu ulei care nu scoteau nici un pic de fum.

Aici, aranjate cu grijă pe rafturi, odihneau sulurile de papirus ale căror titluri îl uimiră.

În culmea încîntării, Iker răsfoi mai întîi marea carte ce dezvăluia tainele cerului, ale pămîntului şi ale lumii de mijloc, apoi studie cartea ce vorbea despre păstrarea bărcii sacre şi manualul de sculptură.

Imagini ale unor realități necunoscute, căi ale unei cunoaşteri noi şi neobişnuite... Cînd Isis îi puse mîna pe umăr, Iker abia dacă atinsese o mică parte din această comoară.

– Zorile se vor ivi în curînd, să mergem la Arborele vieții! Pleşuvul vrea să iei parte la ritual.

Plin de smerenie, Iker întinse către soția sa şi către preot vasele umplute cu apă şi lapte. Cei doi le goliră la rădăcina salcîmului, căruia părea să-i meargă foarte bine.

Tînăra femeie îi încredință Fiului regal o oglindă alcătuită dintr-un disc gros de argint şi un mîner din jasp împodobit cu chipul zeiței Hathor.

– Îndreapt-o spre soare şi fă să cadă strălucirea ei asupra trunchiului salcîmului.

Ritualul fu scurt şi intens.

– Astă-noapte şi în dimineața aceasta, grăi Isis, ai urcat multe trepte. Lăsîndu-se atinsă de mîina ta, oglinda zeiței te-a recunoscut drept slujitor al luminii.

– Dar asta nu e de ajuns, continuă Pleşuvul. Diseară te aştept la Templul lui Sesostris.

Prevestitorul îi văzu pe Isis, pe Iker şi pe Pleşuv îndepărtîndu-se. Mulțumită lui Bega şi în ciuda unor întîrzieri ale administrației, tocmai fusese mutat la templul lui Sesostris.

Însărcinat cu îngrijirea vaselor şi a cupelor, Prevestitorului îi erau acum la îndemînă punctele slabe ale Abydosului.

Fiindu-i îngăduit să doarmă într-o odaie a preoţilor temporari, el putea să înlăture una cîte una protecţiile lui Osiris.

Ochiul său de pasăre de pradă nu întîrzie să descopere cei patru salcîmi tineri, sădiţi în jurul Arborelui vieţii. Spre marea sa mirare, nici un soldat, nici un preot, fie el permanent sau temporar, nu supravegheau locul. Carevasăzică, paza acestuia era aşa de bine asigurată, încît prezenţa oamenilor devenea de prisos.

Apropiindu-se, Prevestitorul zări un relicvariu format din patru lei, stînd spate în spate. În mijlocul lor se ridica un stîlp în vîrful căruia se afla o tainiţă, împodobită cu două pene de struţ, însemnul lui Maat.

Prevestitorul se aşeză în poziţia scribului, pentru a chibzui mai bine. Egiptenii ştiau să înlesnească gîndirea şi să aleagă poziţiile trupului care ajutau la înflorirea ei. Respectîndu-le, oricine, chiar şi un neiniţiat, se simţea atras de sacru. Oricine, în afară de Prevestitorul. Singur şi ultim păstrător al mesajului divin, el plănuia să întoarcă împotriva duşmanului propriile arme.

Dinspre relicvariul cu lei şi dinspre cei patru salcîmi răzbătea un cîmp de forţe. Ca să-l străbată avea nevoie de anumite formule tainice. Iar Prevestitorul, cu toate că nu le cunoştea, trebuia să-i zădărnicească puterea.

Şi unde să găsească îndrumările potrivite, dacă nu înăuntrul templului? Neîndoielnic, scrierile dictate de Sesostris îi vor oferi informaţii de mare preţ. Apoi, înarmat cum se cuvine, va ataca Arborele vieţii.

Prevestitorul se întoarse la sanctuarul unde slujea şi primi poruncile mai-marelui său. Fără să strîmbe din nas, se învoi să înlocuiască, pe timpul nopţii, un preot bolnav.

O noapte prielnică descifrării inscripţiilor de pe pereţi în căutarea cuvintelor puterii.

Aşteptă să rămînă singur ca să-şi înceapă cercetările, purtînd cu el două vase de alabastru. Dacă s-ar fi întîlnit cu cineva care să-l ia la întrebări, avea răspunsul gata pregătit: curăţa preţioasele obiecte înainte de a le depune pe altar.

Forţa spirituală ce domnea în acest loc îl stînjenea. Fiecare hieroglifă îl împingea înapoi, fiecare stea pictată pe

tavan arunca asupra lui o lucire duşmănoasă. Presimţirile i se adevereau: neîncrezîndu-se în oameni, înţelepţii lăsaseră în seama simbolurilor paza construcţiei.

Un mag oarecare ar fi luat-o la fugă. Încolţit, cu răsuflarea tăiată, Prevestitorul îşi dădu la iveală ghearele şi pliscul de şoim. Magia semnelor de pe ziduri alunecă peste carnea sa de pasăre răpitoare fără să o ardă.

Cu toate simţurile încordate, Prevestitorul scrută picturile, citi cuvintele divinităţilor şi ale faraonului.

Ofrande şi iar ofrande, mereu ofrande... Şi o unire veşnic repetată între lumea de dincolo şi rege. Astfel i se făgăduiau acestuia milioane de ani şi nesfîrşite sărbători ale înnoirii.

Dar propovăduitorul noii religii va spulbera aceste promisiuni. Paradisul său nu-i va primi decît pe luptătorii în stare să se jertfească pentru a impune credinţa, chiar şi cu preţul a mii de victime. Zeii vor părăsi pentru totdeauna Abydosul şi pămîntul Egiptului, lăsînd locul unui zeu unic şi răzbunător, a cărui voinţă nu putea fi pusă la îndoială.

Tocmai de aceea Osiris trebuia împiedicat să reînvie, iar Arborele vieţii, să piară.

În ciuda privirii sale agere, Prevestitorul nu desluşi vreo unealtă care să-l ajute să străpungă apărările magice. Dar nu se dădu bătut şi stărui, plin de răbdare.

Oprindu-se în faţa celor doi coloşi ce-l înfăţişau pe faraon în chip de Osiris, cu braţele încrucişate pe piept şi strîngînd în palme cele două sceptre, Prevestitorul zîmbi.

Cum de nu se gîndise la asta mai înainte? Totul aici era legat de Osiris, totul începea cu zeul şi se isprăvea cu el.

Descoperise cheile!

O voce aspră îl făcu să tresară.

Pitit în spatele uşii întredeschise a unei capele laterale, Prevestitorul îi văzu pe Iker şi pe Pleşuv intrînd în curtea cu stîlpi. Dacă îl zăreau, sfîrşitul luptei ar fi fost nesigur. Slăbit din pricina hieroglifelor, omului-şoim îi lipsea acum forţa sa obişnuită.

Întorcîndu-se cu spatele spre capelă, cei doi bărbaţi contemplară una dintre statuile faraonului preschimbat în Osiris.

Istovit după o zi de muncă peste măsură de grea, Iker nu putea totuşi să ocolească invitaţia Pleşuvului.

– Astăzi, meşterii nu ţi-au arătat prea multă bunăvoinţă, zise bătrînul preot.

– Aşa este. Dar mai au puţin şi-şi ating ţinta. I-aţi sfătuit cumva să-mi pricinuiască necazuri?

– N-ar fi avut nici un rost, ei cunosc Regula. Tu însă, nu.

– Sînt gata s-o învăţ şi s-o respect.

– Se zice că Memphisul e un oraş unde tinerii de vîrsta ta se bucură la tot pasul de jocuri şi de felurite plăceri. Nu-ţi pare rău după el?

– Chiar credeţi că voi răspunde „da"?

Pleşuvul bombăni.

– Nu-ţi vei putea îndeplini misiunea fără a trece de o nouă poartă. Meşterii ştiu asta şi nu rabdă să ţi se facă vreun hatîr.

– Dar nici nu cer aşa ceva.

– Uită-te la această statuie a lui Osiris. După tine, cine a făurit-o?

– Socot că sculptorii din Abydos.

– Nu toţi, Fiule regal! Deşi îşi stăpînesc bine meşteşugul, celor mai mulţi nu le este îngăduit să intre în locaşul aurului. Acolo se desăvîrşeşte munca tainică ce dă naştere statuii şi preschimbă lemnul, piatra sau metalul în creaţie vie. Deveniţi slujitori ai Zeului, adevăraţii făuritori, puţini la număr, cunosc formulele magice, cuvintele puterii şi ritualurile folositoare. Astfel, obiectul ce iese din mîinile lor dăinuieşte veşnic şi nici un foc nu-l mistuie. Fie oamenii aceştia te primesc printre ei, fie vei părăsi Abydosul.

De vreme ce însărcinările sale nu-l scuteau de această încercare, Iker nu se împotrivi. Ba, mai mult, la gîndul că va descoperi o nouă faţă a Abydosului, nerăbdarea puse stăpînire pe el.

– Aurul întrebuinţat în acest locaş este cel al Cercului?

– În timpul celebrării misterelor, doar el îngăduie renaşterea lui Osiris. De aceea, chiar şi înainte, fără să ştii, viaţa ta era dedicată căutării lui. Aducînd acest metal în Abydos, te-ai obligat tu singur să-i urmezi calea. Osiris le dezvăluie iniţiaţilor bogăţiile munţilor şi ale lumii subpămîntene, le arată comorile ascunse acolo şi-i învaţă să lucreze metalele. Să te gîndeşti întotdeauna la faptul cel mai de seamă: Osiris este împlinirea desăvîrşită a aurului.

7.

Gergu se zorea să părăsească Abydosul. Înarmat cu lista mărfurilor pe care trebuia să le aducă data viitoare, se cățăra pe scara corăbiei, cînd o voce bine cunoscută îl țintui pe-o treaptă.

– Gergu! Nu știam că te afli aici!

Responsabilul principal al hambarelor se întoarse.

– Ce bucurie să te revăd, Fiule regal!

– Plecai fără să vorbești cu mine?

– Nici nu știam că ești la Abydos!

– Ai petrecut bine? întrebă Iker.

– Muncă, muncă și iar muncă! Abydosul nu e vestit drept loc de odihnă.

– Ce-ar fi să-mi povestești pe-ndelete cu ce treburi ai venit? Poate îmi stă în putere să-ți ușurez sarcinile.

– Trebuie să mă întorc la Memphis.

– Atît de grabnic?

Gergu își mușcă buzele.

– Nu chiar într-atît...

– Atunci, haide să bem împreună o cupă de bere.

– N-aș vrea să te încurc, eu...

– Ziua se încheie, nu e timpul potrivit să pornești într-o călătorie. Ai să pleci mîine în zori.

Gergu se temea de întrebările Fiului regal. Era nevoit să-și cîntărească bine cuvintele pentru ca din răspuns în răspuns să nu se trădeze și să-și pună în primejdie complicii. Dar să-l refuze pe Iker ar fi însemnat să-și recunoască vinovăția.

Așadar, cu picioarele tremurînde și cu privirea posomorîtă, Gergu îl urmă pe Iker. Mai mulți preoți temporari

văzură favoarea pe care i-o făcea Fiul regal şi socotiră că Gergu avea să primească o slujbă mai bună.

Bucătăreasa isprăvise de pregătit masa: prepeliţe fripte, linte, lăptuci şi fiertură de smochine. Deşi atras de mirosurile îmbietoare, Gergu rămase cu gura căscată în faţa lui Isis, care se întorcea de la celebrarea unui ritual lîngă Lacul Vieţii, în tovărăşia preoteselor permanente.

Cum putea fi o femeie atît de frumoasă?

În viitor, dacă va dobîndi destulă putere, Gergu va face din ea sclava sa, care-i va potoli cele mai spurcate pofte trupeşti. Iar Prevestitorul va încuviinţa, neîndoielnic, această umilire.

– Prietenul tău rămîne să mănînce cu noi? întrebă Isis.

– Bineînţeles! răspunse Iker.

Gergu zîmbi prosteşte. Flămînd şi însetat, se strădui să treacă drept un curtean cu purtări alese, nădăjduind că o să vorbească despre lucrurile cele mai obişnuite.

– Te întîlneşti cu mulţi preoţi temporari? vru să ştie Fiul regal.

– Cîtuşi de puţin! Aduc doar proviziile pentru preoţii permanenţi.

– Iar poruncile le primeşti de fiecare dată de la altcineva?

– Nu, doar de la Bega.

– Un preot sever şi respectat... N-o să-ţi ierte greşelile.

– De aceea nici nu săvîrşesc vreuna!

– Cunoşti şi alţi preoţi permanenţi, Gergu?

– Da' de unde! Ştii, Abydosul mă cam înspăimîntă.

– Păi atunci, de ce continui să îndeplineşti astfel de sarcini?

Gergu simţi că se sufocă.

– Slujba mea, nevoia de a mă dovedi folositor, în sfîrşit... mă înţelegi tu. Nu sînt decît un biet preot temporar, lipsit de răspunderi adevărate!

– Ai observat în ultima vreme ceva nefiresc sau îngrijorător?

– Nici vorbă! Osiris nu apără, oare, acest ţinut împotriva tuturor relelor?

– Bega ţi-a cerut vreun lucru care să te pună pe gînduri?

– Niciodată, chiar niciodată! Pentru mine el e cinstea întrupată. Pornesc la drum dis-de-dimineaţă, aşa că mi-ar plăcea

să mă culc devreme. Mulţumesc de mii de ori pentru masă... Straşnice bucate!

Ajungînd pe corabia sa, Gergu îşi dădu seama că Isis tăcuse tot timpul. Dar ce mai conta acum, cînd el scăpase cu bine din această capcană?

– La capătul unei nopţi bîntuite de vise negre, Gergu fu încîntat s-o vadă apărînd pe slujitoarea care-i aducea lapte şi prăjituri.

Dar chipul încruntat al Binei îi risipi iute încrederea proaspăt dobîndită.

– Ai mîncat împreună cu Iker aseară. Ce voia?

– Să reînnodăm legăturile de prietenie.

– Negreşit, te-a copleşit cu întrebări!

– Fii pe pace, m-am descurcat de minune. Iker nu mă bănuieşte.

– Ce te-a întrebat şi ce-ai răspuns?

Gergu îi povesti totul pe scurt, umflîndu-se în pene. Ar fi strîns-o bucuros de gît pe această femeie iscoditoare, dar Prevestitorul nu i-ar fi iertat-o.

– Grăbeşte-te să te întorci la Memphis şi să nu mai vii aici fără poruncă anume din partea stăpînului nostru.

Bina se prosternă şi îmbrăţişă genunchii Prevestitorului.

– Fiul regal bănuieşte că Gergu e amestecat într-o treabă necurată, grăi ea. N-a aflat mai multe şi încă nu ştie dacă are legătură cu lupta noastră.

– Foarte bine, scumpa mea.

– Gergu nu devine o primejdie pentru noi?

– Dimpotrivă, îi va ademeni pe vrăjmaşii noştri spre Memphis, deci spre Medes. Nici pe Secretarul Casei Regelui, nici pe ajutorul său nu-i atrage adevărata credinţă. Amîndoi se gîndesc doar să capete cît mai multe înlesniri şi-şi închipuie că pot să se folosească de noi.

Bina zîmbi cu răutate.

– Şi nu vor plăti cu viaţa pentru această greşeală?

– Fiecare lucru la vremea lui.

Frumoasa brunetă se încordă din nou.

– Iker cunoaşte legăturile dintre Gergu şi Bega! Dacă se hotărăşte să-l arunce în temniţă pe preot, nu vom fi lipsiţi de un aliat însemnat?

– În privința prefăcătoriei, nimeni nu-l întrece pe Bega. Va ști să-l domolească pe Iker. Pe deasupra, Fiului regal nu i-a mai rămas mult de trăit.

Bina se lipi de coapsa stăpînului ei.

– Ați plănuit fiecare pas, nu-i așa?

– Altminteri m-aș mai numi Prevestitorul?

Vorbele lui Isis îl chinuiau pe Iker: „Gergu seamănă cu un fruct putred".

Deși nu-l admira din cale-afară pe responsabilul principal al hambarelor, Fiul regal îl socotea totuși un om voios, care știe să se bucure de viață.

– Soția sa, care tăcuse toată seara, nu încetase să-l observe pe oaspete, atentă la cuvintele și la gesturile lui. Iar judecata ei alungă părerea cea bună a lui Iker.

Încrezîndu-se în gîndirea pătrunzătoare a soției sale, tînărul se învinovățea că se arătase prea încrezător. Carevasăzică, Gergu îl tot lingușea ca să-i cîștige prietenia și să dobîndească un loc printre curtenii de frunte. Această ambiție măruntă și atît de omenească ascundea vreun plan întunecat? Necioplitul de Gergu devenise discipolul Prevestitorului?

Această posibilitate îl uimi pe Iker mai ales din pricină că lui Gergu îi plăcea să mănînce bine și să bea vîrtos și nu părea să se sinchisească de cele sfinte. Și totuși, Gergu îl cunoștea pe Bega, un preot atît de rece, de aspru, de cufundat în știința lui, atît de diferit de responsabilul principal al hambarelor. Să fie vorba despre o simplă întîlnire, rod al împrejurărilor, sau de o uneltire?

Bega, părtașul Prevestitorului... De neînchipuit! Firea-i colțuroasă și urîțenia sa nu îndreptățeau o asemenea învinuire. Dar Gergu avea, într-adevăr, legături cu el!

Îngîndurat, Iker se îndreptă spre scara Marelui Zeu. Liniștea adîncă a locului îl va ajuta, poate, să-și astîmpere zbuciumul.

– Îndată ce simțurile îl preveniră că-l paște primejdia, Shab Strîmbu' încetă să mai mestece bucata de pește uscat.

Dînd la o parte ramurile joase de salcie ce acopereau intrarea în capela unde se ascundea, Strîmbu' îl zări pe Iker.

Scribul se apropia cu pași înceți.

Cum de putuse blestematul ăsta care-şi vîra nasul peste tot să-l găsească? Părea să fie singur şi neînarmat. Greşeală mortală pentru Iker şi prilej nesperat pentru Shab! Şi, întrucît Fiul regal nu-şi luase măsuri de apărare, avea să plătească scump această prostie.

Shab apucă mînerul cuţitului său.

Cînd îi mai rămăseseră doar douăzeci de paşi pînă la capelă, Iker se opri şi se aşeză pe brîul ieşit în afară al unui zid.

Din păcate pentru Shab, Fiul regal nu se întoarse cu spatele spre el. Iar Strîmbu' nu ataca niciodată din faţă, temîndu-se de reacţia victimei sale.

Scribul desfăşură un papirus şi scrise cîteva rînduri. Apoi, nemulţumit, le şterse.

În mod sigur nu căuta pe nimeni. Preocupat să-şi pună gîndurile în ordine, Fiului regal părea că-i vine greu să ia o hotărîre.

Strîmbu' şovăi.

Dacă se folosea de acest prilej neaşteptat şi-l ucidea pe Iker, Prevestitorul avea să fie, oare, mulţumit? Se cuvenea ca stăpînul, şi nu învăţăcelul său, să aleagă clipa morţii Fiului regal.

Shab se ghemui în adîncul vizuinei sale.

Punînd capăt unei meditaţii îndelungate, trimisul lui Sesostris se îndepărtă.

În ultimul său mesaj, bătrînul învăţător al lui Iker pomenea despre un străin sosit la Medamud, prieten bun de-acum cu primarul, care încercase să se descotorosească de uceni-cul scrib. Un străin... Prevestitorul, neîndoielnic! Ucigaş nemilos, care ştia să-i supună pe oameni voinţei sale, el nu era doar căpetenia unei bande de nelegiuţi orbiţi de credinţă, ci chiar întruparea Răului, a neîndurătoarei porniri spre distrugere, căreia doar Maat – temelie a rînduielii faraonilor şi, totodată, cîrmuitoare a celor drepţi – izbutea să i se împotrivească.

Acum, Iker desluşea înţelesul existenţei sale şi pricina atîtor încercări pe care le îndurase: să ia parte la această luptă cu toate forţele sale, fără să se dea bătut nicicînd. În fiecare zi, trebuia s-o ia de la început şi să privească drept în faţă această lume plăpîndă, aflată pe punctul de a fi sfîşiată.

Dragostea lui Isis îi oferea o putere nebănuită. Datorită ei, Iker lăsa deoparte îndoielile mistuitoare şi teama ce-i îngheţa sîngele în vene. Omorîndu-l pe generalul Sepi, marele cunoscător al formulelor magice în stare să respingă orice monstru, Prevestitorul dovedise cît de mari îi erau puterile. Iar acestea nu puteau izvorî decît din potrivnica lui Maat, *isefet*, hrănită mereu de josnicii şi distrugeri.

Era cu neputinţă s-o alungi pe *isefet* din lumea oamenilor. Oare Marele Ţinut al Abydosului se găsea la adăpost de şuvoiul ei pustiitor?

Surîsul lui Isis risipi aceste gînduri întunecate.

– A venit clipa să te pregăteşti pentru apropiata-ţi iniţiere, îl îndemnă ea. Trebuie să cunoşti totul despre Abydos.

Iker se înfioră. În loc să-l umple de bucurie, aceste vorbe îl îngroziră.

– Preferi neştiinţa?

– Totul se desfăşoară atît de repede! Înainte, îmi petreceam vremea arzînd de nerăbdare. Astăzi, mi-ar plăcea să am mai mult timp, să gust pe îndelete ceea ce mi se întîmplă.

– Luna *khoiak* se apropie, iar tu vei conduce ritualul Misterelor lui Osiris în numele regelui.

– Am să fiu, cu adevărat, în stare de aşa ceva?

– Numai astfel îţi vei îndeplini misiunea. Restul nu contează.

Încă o dată, ea îl călăuzea.

Toată învăţătura ei despre locurile tainice din Abydos o dobîndi şi Iker, care străbătu, la rîndul său, Calea de Foc, Calea de Apă şi Calea de Pămînt, trecu de cele şapte porţi şi văzu barca lui Maat.

De-a lungul acestor ore binecuvîntate, alcătuiră o singură făptură, contemplară aceeaşi lumină cu aceiaşi ochi şi trăiră o viaţă fără pereche.

Şi, în felul acesta, Iker şi Isis deveniră pe vecie soţ şi soţie, frate şi soră.

Unirea lor fu pecetluită în locul cel mai misterios din Abydos, mormîntul lui Osiris, aşezat sub o movilă de pămînt pe care creşteau salcîmi.

Verificate zilnic de un preot anume însărcinat, peceţile închideau uşa ultimului sanctuar, unde zeul ucis îşi pregătea reînvierea.

Doar faraonul putea să le rupă şi să pătrundă înăuntrul acestui locaş de veci, obîrşie a tuturor celorlalte.

– Aici se găseşte vasul începuturilor, îi destăinui tînăra preoteasă. El adăposteşte secretul vieţii veşnice, dincolo de moarte. Nenumăratele forme de viaţă se trag din el. De aceea rămîne lîngă Osiris.

– Acesta să fie chiar secretul Cercului de Aur?

– Sfîrşitul călătoriei tale se apropie, Iker. Deşi nici un om nu poate să mînuiască sau să deschidă acest vas, misterul său trebuie dezvăluit şi transmis, rămînînd totuşi intact. Dacă, în curînd, Locaşul Aurului te va recunoaşte drept un om vrednic, dacă el îţi va deschide ochii, urechile şi gura, dacă vasul inimii tale e o cupă pură şi fără de prihană, atunci vei şti.

Sentimentul că nu era demn de toate acestea înlocui, în sufletul lui Iker, spaima. El, ucenicul scrib din Medamud, atingea centrul spiritualităţii Egiptului, avea parte de o fericire neasemuită şi îşi împlinea visele! Dar să urce şi această treaptă, să păşească peste acest ultim prag nu-i întrecea, oare, puterile?

Iker îşi alungă temerile, laşităţile necuvenite şi încercările de a întoarce spatele destinului său, trasat de Isis.

Începînd chiar din acel moment, trebuia să trăiască misterul a cărui sursă ea i-o dezvăluise. Să se arate demn de Isis însemna să se avînte în nevăzut, precum ibisul lui Thot cu aripi uriaşe, ce străbătea amurgul pentru a regăsi lumina dimineţii.

– Nu contează dacă mă simt sau nu pregătit, spuse el. Am să înaintez şi am să te urmez pînă la capătul nopţii.

Licăriri ciudate străpunseră amurgul.

– Locaşul Aurului începe să strălucească, vesti Isis. Te aşteaptă, Iker.

8.

Medes nu se mai îndoia cîtuşi de puţin: era urmărit.

Odată soţia sa căzută într-un somn adînc, pricinuit de hapurile înghiţite, iar slujitorii adormiţi, Secretarul Casei Regelui părăsise la miezul nopţii bogata sa locuinţă din centrul oraşului, pentru a se duce la Libanez. La fiecare nouă vizită, o lua pe alte străzi, dînd impresia că hoinăreşte, se îndepărta de ţinta sa tocmai cînd s-o atingă şi se întorcea de sute de ori din drum.

Pînă acum nu întîmpinase nici o piedică.

Neîncrezător ca de obicei, Medes se înfăşurase într-o mantie grosolană şi-şi ascunsese capul sub o glugă. Astfel înveşmîntat nimeni nu l-ar fi recunoscut pe înaltul demnitar.

În ciuda riscurilor, trebuia să-l întîlnească pe Libanez şi să discute cu el.

Prudenţa pe care-o dovedise pînă acum şi măsurile de siguranţă pe care le respectase de fiecare dată nu aveau decît o cauză: Sobek Păzitorul îl supraveghea îndeaproape.

Doar pe el sau şi pe ceilalţi demnitari? Neputîndu-se bizui pe nici o informaţie, Secretarul Casei Regelui era preocupat de cea mai rea întrebare dintre toate: Sobek îl bănuia cumva?

Totuşi, nu pricepea ce greşeală săvîrşise!

Apoi o altă idee îi trecu prin minte: Gergu fusese arestat, pesemne, la Abydos! Dîndu-şi drumul la gură, fricosul ăla îl vînduse.

Însă lui Medes îi mai veni inima la loc cînd îşi aminti că în palma lui Gergu stătea săpat pe veci chipul lui Seth. Dacă netrebnicul trăda, Prevestitorul l-ar fi pedepsit fără întîrziere.

Medes se ghemui la colţul unei străduţe şi se prefăcu adormit. Cu coada ochiului îl văzu pe urmăritorul său, un bărbat de statură mijlocie, slăbuţ, pe care ar fi izbutit lesne să-l doboare la pămînt.

Dar, oare, nu-şi mărturisea astfel vinovăţia?

Nevoit să se poarte ca un trecător oarecare, omul lui Sobek se îndepărtă.

Îndată ce-l pierdu din vedere, Medes se năpusti spre străduţa opusă, alergînd cît îl ţineau picioarele.

Cu răsuflarea tăiată, se piti în spatele unui cuptor de pîine şi aşteptă.

Nu se ivi nimeni.

Temător, Medes ocoli întîi pe departe casa Libanezului, apoi, într-un tîrziu, o porni într-acolo.

Ajuns la poarta ei, îi arătă paznicului o mică bucată de cedru. Paznicul o cercetă îndelung în lumina lunii. Desluşind, în cele din urmă, hieroglifa arborelui crestată adînc, deschise poarta grea din lemn.

Cel de-al doilea paznic, care supraveghea curtea, îl iscodi şi el pe Medes, apoi îl lăsă să treacă.

– Urcaţi la primul etaj.

Aşezată în inima unui cartier sărăcăcios, pierdută printre străduţele întortocheate, casa Libanezului nu era prea arătoasă. Dar cine ştia să privească mai cu atenţie nu punea la îndoială faptul că această construcţie cu înfăţişare greoaie adăpostea multe bogăţii.

Medes sări cîte patru trepte odată.

– Vino, prietene, îl pofti vocea rîrîită a Libanezului.

Afundat între perne de toate culorile, gazda, un bărbat rotofei, înfuleca prăjituri delicioase, stropite cu vin de curmale. Renunţînd cu desăvîrşire să se mai înfrîneze de la mîncare, Libanezul continua să se îngraşe cu fiecare zi ce trecea. Era mai presus de puterile sale să reziste minunatelor bucate egiptene, singurele în stare să-i potolească spaimele ce-i frămîntau sufletul.

Vorbăreţ, fermecător, negustor fără pereche, parfumat peste măsură şi purtînd veşminte încărcate de broderii, Libanezul îşi pipăia adesea groaznica cicatrice care-i brăzda pieptul. O dată, o singură dată, se încumetase să-l mintă pe

Prevestitor, şi ghearele omului-şoim fuseseră cît pe ce să-i smulgă inima. De la acea nenorocire, se purtase ca un slujitor plin de rîvnă, încredinţat că avea să se numere printre curtenii cei mai de seamă cînd Prevestitorul va ajunge să cîrmuiască Egiptul.

Credinţa propovăduită de Prevestitor cerea multe jertfe, mulţi morţi şi osîndirea celor care ar fi îndrăznit să i se împotrivească. Şi de toate aceste treburi se va îngriji el, Libanezul. Obişnuit să pună din umbră la cale tot soiul de nelegiuiri, plănuia să-i stîrpească pe toţi necredincioşii.

– Cum stăm? întrebă Medes, pus pe harţă.

– Din pricina înăspririi controalelor, legăturile noastre negustoreşti cu Libanul sînt curmate, deocamdată. Să sperăm că această năpastă care s-a abătut peste noi se va sfîrşi cît mai curînd!

– N-am venit aici ca să vorbim despre asta.

– Păcat, nădăjduiam că tu ai putea îndrepta lucrurile.

– Cînd vei începe atacurile?

– Cînd Prevestitorul va da poruncă.

– Dacă mai e în viaţă!

Libanezul turnă vin roşu în două cupe mari.

– Răbdare, scumpe Medes, răbdare! De ce te pierzi cu firea? Stăpînul nostru e bine sănătos şi îşi ţese uneltirile în continuare la Abydos. Graba ne-ar aduce numai necazuri.

– Cunoşti adevărata misiune a lui Iker?

– Păi asta nu urmează să ne spună Gergu?

– Nu ştiu dacă se va mai întoarce!

– Nu mai pune mereu răul înainte! E adevărat, de cînd slujitorul meu cel mai devotat, sacagiul, a pierit, ţin anevoie legătura cu oamenii noştri din Memphis. Totuşi, Sobek bate pasul pe loc şi n-a izbutit să aresteze nici un luptător al adevăratei credinţe.

– Am fost urmărit în seara aceasta, îi dezvălui Medes. O iscoadă de-a lui Sobek, fără îndoială.

Libanezul se întunecă la faţă.

– Şi-a dat seama cine eşti?

– Nicidecum.

– Eşti sigur că te-ai descotorosit la timp de băgăreţul ăsta?

– Altminteri m-aş fi întors acasă.

– Sobek te supraveghează – ca şi pe restul demnitarilor, după cîte se pare. N-are încredere în nimeni şi şi-a înteţit căutările. E agasant...

– Dacă nu scăpăm de el, nu vom izbîndi.

– Ne stînjeneşte, recunosc, dar e greu de atins. Ar merita, oare, să sacrificăm o parte din oamenii noştri ca să-l doborîm?

Numit în fruntea luptătorilor ascunşi în Memphis, Libanezul comanda o armată de negustori mărunţi, frizeri şi vînzători pe care nu-i prea puteai deosebi de locuitorii capitalei. Unii dintre ei chiar se căsătoriseră şi aveau copii şi toţi trăiau în armonie cu vecinii, fără să atragă cîtuşi de puţin atenţia asupra lor.

– Sobek trebuie să dispară, stărui Medes.

– Am să mă gîndesc la asta.

– Nu mai zăbovi. Blestematul ăsta se apropie de noi mai iute decît îţi închipui.

Libanezul îşi pierdu aerul său de om vesel şi nepăsător. Sălbăticia care i se citea acum în ochi îl uimi pe Medes.

– Nimeni nu se va pune de-a curmezişul în calea mea, făgădui el.

Furia lui Sobek Păzitorul făcea să se cutremure pereţii odăii sale de lucru unde, în fiecare dimineaţă, asculta rapoartele ofiţerilor şi ale iscoadelor sale, trimise în misiuni tainice. Unul dintre aceştia îndura acum fulgerele de mînie ale căpeteniei tuturor gărzilor din regat.

– S-o luăm pe îndelete, îi ceru Sobek. La ce oră a părăsit bărbatul casa lui Medes?

– Pe la miezul nopţii. Tot oraşul dormea.

– Ce veşminte purta?

– O mantie grosolană şi o glugă trasă pe ochi.

– Nu i-ai zărit chipul nici măcar o clipă?

– Nu, din păcate.

– Judecînd după mers, era tînăr sau bătrîn?

– Plin de vigoare, oricum.

– Încotro se îndrepta?

– Cu neputinţă de spus. După părerea mea, rătăcea aiurea.

– Căuta să te păcălească, şi a reuşit!

– După ce s-a aşezat jos, am fost nevoit să-mi văd de drum. Cînd m-am întors, dispăruse. Parcă intrase-n pămînt, vă asigur.

– Întoarce-te la cazarmă. Ai să mături curtea de-aici înainte.

Fericit că nu se alesese cu o pedeapsă mai aspră, bărbatul ieşi în mare grabă.

În ciuda faptului că pînă la urmă dăduse greş, spusele lui erau demne de toată atenţia. Înăsprind supravegherea anumitor curteni, Sobek căpătase o informaţie despre care trebuia să-l înştiinţeze neîntîrziat pe vizir.

După ce verificase, alături de Senankh, socotelile visteriilor din mai multe provincii, Khnum-Hotep avea de gînd să se odihnească puţin. Picioarele şi spatele îl dureau şi, de o bucată de vreme, nu mai ieşea la plimbare împreună cu cei trei cîini ai săi, care deveneau tot mai abătuţi din pricina aceasta. Dormind prost şi pierzîndu-şi pofta de mîncare, bătrînul vizir simţea cum viaţa i se scurge printre degete. Şi, cu toată priceperea sa, doctorul Gua nu izbutea să împiedice acest lucru.

În fiecare dimineaţă, vizirul le mulţumea lui Maat şi zeilor pentru viaţa neasemuită pe care i-o hărăziseră şi le cerea să-i îndeplinească o ultimă dorinţă: să moară muncind, nu în patul său.

– Căpetenia gărzilor regatului doreşte să vă vadă grabnic, îl vesti un slujitor.

Se isprăvise cu odihna lui... Sobek Păzitorul nu-l deranja niciodată pentru vreun fleac.

– Vizire, pari la capătul puterilor!

– Aşadar, ce ai să-mi spui de nu suferă amînare?

– Două lucruri, unul folositor, celălalt... delicat.

– Cu care preferi să începi?

– Cu cel delicat. Cercetările atente şi migăloase legate de unii curteni de vază te forţează uneori să treci peste anumite oprelişti şi...

– Vorbeşte mai limpede, Sobek. I-ai iscodit pe înalţii demnitari pentru că aşa ai hotărît tu, cu de la tine putere, fără să mă previi?

– Grele cuvinte, dar adevărate. Întrucît nădăjduiam să trag afară din baltă un pește mare, nu mi-ar fi plăcut să întîmpin piedici.

– Nu-ți lipsește îndrăzneala, văd!

– Nu exista altă cale mai potrivită ca să-mi ating ținta. Dușmanul n-avea cum să prindă de veste.

– Numele peștelui?

– Încă nu-l știu.

– Dacă vrei sprijinul meu, n-o face pe șiretul cu mine.

– Am ajuns și la lucrul folositor: Secretarul Casei Regelui pare să fie amestecat într-o treabă nu tocmai curată.

– Ce fel de treabă?

– Încă n-am aflat.

Sobek îi povesti vizirului cele petrecute cu o noapte înainte.

– Ciudat, într-adevăr, recunoscu Khnum-Hotep, dar nu e destul ca să-l bănuim pe Medes că are legături cu luptătorii Prevestitorului din Memphis.

– Și totuși am încuviințarea ta să continui?

– Fie că o ai sau nu, oricum ai să continui. Te cunosc eu. Dar fii cu mare băgare de seamă, Sobek. Dacă-l acuzi și e nevinovat, săvîrșești o greșeală uriașă. Secretarul Casei Regelui n-o să te ierte și o să ceară faraonului capul tău.

– Mă încumet să înfrunt acest pericol.

Din cartier în cartier, din străduță în străduță, din casă-n casă, Sekari bătea în lung și-n lat Memphisul, încheindu-și ziua într-o cîrciumă unde limbile se dezlegau lesne. Ca să culeagă informații cît de multe și chiar să-i găsească pe complicii Prevestitorului, devenise sacagiu, de felul celui care fusese ucis de curînd. Vînt-de-Miazănoapte căra vasele cu apă, iar Sîngerosul supraveghea marfa.

Acest negoț sărman aducea oarece cîștig, dar numai dacă te fereai să faci popasuri prea îndelungate. Însă pentru Sekari marea greutate era să scape din mrejele anumitor slujnice, unele prea ademenitoare, altele prea vorbărețe.

Din păcate, cu toate strădaniile lui, recolta se dovedea slabă!

Ai fi zis că oamenii Prevestitorului părăsiseră orașul!

Dar, încredinţat că lucrurile stăteau taman pe dos, Sekari se încăpăţîna să caute mai departe. Slăbit, vrăjmaşul se ascundea şi tăcea, căci cucerirea Egiptului nu se putea înfăptui fără cea a Memphisului. Atacul hotărîtor urma să se dezlănţuie chiar aici, unde o bandă de ucigaşi orbiţi de credinţa lor avea să semene groaza şi jalea.

În fiecare dimineaţă, Sekari alegea alt bărbier. Vesel din fire, atrăgea cu uşurinţă destăinuiri de tot soiul, şi conversaţia se înfiripa numaidecît. Necazuri, planuri, poveşti de familie, glume deşănţate... Dar nici o vorbă nelalocul ei, nici un cuvînt împotriva lui Sesostris, nici o laudă, adusă chiar pe ocolite Prevestitorului.

Dacă printre bărbieri încă mai existau credincioşi de-ai acestuia, atunci se prefăceau de minune.

Ceilalţi vînzători îl apreciau pe Sekari. Deşi cunoşteau zeci de bîrfe, ei ridicau în slăvi meritele regelui, protector al celor slabi şi chezaş al lui Maat. Încă speriaţi de atacurile care loviseră în mod sîngeros Memphisul, sperau să nu mai aibă vreodată parte de asemenea nenorociri.

Sekari străbătu locurile din port unde se descărcau corăbiile şi unde lucrau numeroşi străini. Însă nici unul dintre ei nu-l ura pe faraon, ba dimpotrivă. Datorită lui, cîştigau pe măsura muncii depuse, aveau o locuinţă şi-şi puteau întemeia o familie. Cîţiva mai crîcneau uneori împotriva asprimii supraveghetorilor, şi unul singur suspina după ţara unde se născuse, Siria, fără însă ca dorinţa de a părăsi Egiptul să-i dea ghes.

Biruindu-şi dezamăgirea, Sekari îşi îndreptă paşii spre cartierul mărginaş din nordul capitalei, nu departe de templul zeiţei Neith.

Ajuns aici, băgă de seamă că sandalele sale arătau jalnic şi căută o prăvălie de unde să-şi cumpere altele, trainice şi ieftine.

Tocmai cînd se apropia de un vînzător care picotea, Vînt-de-Miazănoapte se trase brusc îndărăt, iar Sîngerosul scoase un mîrîit ameninţător.

Sekari nu nesocoti aceste avertismente, căci isprăvile trecute ale tovarăşilor săi arătaseră că ştiu să adulmece primejdia.

– Prăvălia dă de bănuit? îl întrebă el pe măgar.

Vînt-de-Miazănoapte încuviinţă ridicîndu-şi urechea dreaptă.

– Omul ăsta ascunde ceva?

Măgarul rămase cu urechea ridicată, iar Sîngerosul îşi dezveli colţii. Sekari îl privea acum pe negustor cu alţi ochi.

– Să facem cale-ntoarsă, hotărî el.

Şi dintr-odată atmosfera i se păru apăsătoare.

Dacă negustorul se număra printre credincioşii Prevestitorului, atunci complicii săi nu dădeau, oare, tîrcoale prin preajmă? Temîndu-se de o capcană, Sekari se îndepărtă cu pas agale.

Cînd un trecător îi ceru apă, Sekari se uită în jurul său, gata să se apere. Dar măgarul şi cîinele rămaseră liniştiţi.

– Tihnit cartier, începu Sekari. Cred că e plăcut să trăieşti aici.

– Nu ne plîngem, adeveri celălalt.

– Da' ia spune-mi... Vînzătorul ăsta de sandale s-a mutat aici de curînd?

– Nici vorbă, îl cunosc de-o bună bucată de vreme! Un bărbat atît de binevoitor, atît de săritor! Ce bine ar fi să existe mai mulţi ca el!

9.

Iker îşi petrecu noaptea adîncit în meditaţie înaintea Locaşului Aurului, care sclipea aidoma soarelui. Învăluit într-o lumină care alunga tenebrele, nu simţea oboseala. Oră după oră, se desprindea de trecutul său, de toate întîmplările, nenorocirile şi bucuriile. Doar Isis mai stăruia în mintea lui.

În zori, Pleşuvul se aşeză în faţa Fiului regal, în poziţie de scrib.

– Ce trebuie să cunoaştem, Iker?

– Strălucirea luminii divine.

– Ce te învaţă ea?

– Formulele transformării.

– Încotro te poartă ele?

– Spre porţile lumii de dincolo şi spre căile străbătute de Marele Zeu.

– Ce limbă vorbeşte el?

– Cea a sufletelor-păsări.

– Cine aude cuvintele sale?

– Echipajul bărcii divine.

– Eşti pregătit?

– M-am lepădat de orice metal şi mînuiesc paleta de aur.

– Nimeni nu pătrunde în Locaşul Aurului dacă nu devine asemenea soarelui la răsărit, ca Osiris. Vrei să-i cunoşti focul chiar dacă te pîndeşte primejdia de a fi mistuit de el?

– Vreau.

Doi meşteri îl dezbrăcară pe Iker şi îl spălară cu apă din belşug.

– Nu trebuie să rămînă nici o urmă de ulei pe trupul tau, îi spuse Pleşuvul. Fii purificat de patru ori de către Horus şi Seth.

Doi preoţi, purtînd măştile celor doi zei, apucară fiecare cîte două vase. Din gurile acestora ţîşni o energie ale cărei unde scînteietoare luară forma cheii vieţii.

– Astfel vei fi eliberat de tot ceea ce e rău în tine şi vei descoperi drumul ce duce la izvoare.

Zeii şi meşterii dispărură.

Rămas singur, tînărul şovăi, neştiind ce s-ar cuveni să facă mai departe. Să aştepte cu braţele încrucişate ar fi însemnat o greşeală de neiertat, să o pornească la întîmplare, de asemenea.

Aşa că Iker îi ceru ajutor lui Isis. Ea îl va călăuzi şi de data aceasta, ca de obicei.

Simţind mîna ei strîngînd-o pe a lui, Fiul regal înainta pînă la un pîlc de salcîmi, dădu la o parte ramurile şi urcă în vîrful unei coline.

– Priveşte misterul „primei dăţi“, îi porunci vocea aspră a Pleşuvului, şi anume această movilă ieşită din oceanul începuturilor. Creaţia are loc aici clipă de clipă. Să fii iniţiat înseamnă să înţelegi cum se desfăşoară ea şi să preschimbi materia în spirit şi spiritul în materie. Dacă vei supravieţui încercărilor, vei vedea cerul pe pămînt. Dar, mai întîi, sculptorii te vor ciopli pe tine, mineralul grosolan scos din măruntaiele muntelui.

Trei meşteri traseră pînă la poalele colinei o sanie de lemn.

– Eu sînt păzitorul suflului, grăi primul. Îmbălsămătorul mă ajută. Muncim piatra pentru ca, astfel, călătoria spre locul unde viaţa se reînnoieşte veşnic să se săvîrşească.

Meşterul îl prinse pe Iker de piept.

– Vechea inimă să fie smulsă, vechea piele şi vechiul păr – arse. Fie ca o nouă inimă să se nască, în stare să primească schimbările. Altminteri, focul îl va devora pe cel josnic.

Pleşuvul îl acoperi pe Iker cu o piele albă şi îl sili să se întindă pe sanie, în poziţia unui prunc aflat în pîntecele mamei sale.

O călătorie lungă începea.

Lui Iker i se păru că devenise un material purtat spre şantierul unde se ridica un templu. Piatră printre alte pietre,

nici nu se gîndea la locul unde va fi aşezat, peste măsură de fericit că va face parte din construcţie.

Fiul regal nu mai avea vîrstă. Redevenit prunc nenăscut la adăpostul acestei piei protectoare, nu mai cunoştea spaima.

Sania se opri.

Pleşuvul îi ceru lui Iker să se aşeze pe călcîie.

Înaintea lui fu desfăşurat un imens papirus acoperit de hieroglife ordonate în coloane. În mijloc, se găsea o imagine surprinzătoare: Osiris văzut din faţă, purtînd coroana reînvierii şi ţinînd în mîini sceptrul Putere şi cheia vieţii. Cercuri de foc îl înconjurau pe Marele Zeu.

– Acesta este atanorul, cuptorul preschimbărilor. În el sălăşluiesc viaţa şi moartea.

Iker crezu că are vedenii. Ţîşnind din text, se ivi năluca generalului Sepi.

– Desluşeşte aceste cuvinte şi gravează-le în noua ta inimă, îl sfătui el pe elevul său. Cine le cunoaşte va străluci în cer aidoma lui Ra şi va fi recunoscut drept un Osiris. Coboară printre cercurile de foc, atinge insula cuprinsă de flăcări.

Silueta lui Sepi se destrăma. Întreaga fiinţă a lui Iker, nu doar memoria sa, avea să ocrotească formulele. El însuşi deveni hieroglifă.

Papirusul fu rulat şi pecetluit.

Apoi apărură trei meşteri cu chipuri deloc prietenoase. Un sculptor, un tăietor în piatră şi un şlefuitor.

– Să treacă la fapte cei care trebuie să-l lovească pe tată, porunci Pleşuvul.

Neputînd să se apere, Iker văzu ridicîndu-se o daltă, un ciocan şi o piatră rotundă.

– O să adormi, îl înştiinţă bătrînul preot. Să-i rugăm pe strămoşi să te trezească.

După ce trecu de toate controalele, Bina se duse la magazia templului, de unde luă pîine şi lapte proaspăt ca să le ducă preoţilor permanenţi.

– Trebuie să încep cu Pleşuvul?

– Nu, căci nu se află în odaia lui, îi răspunse preotul temporar care împărţea merindele.

– A părăsit Abydosul?

– El? Niciodată! Se îngrijeşte de iniţierea Fiului regal, după cîte se pare.

Bina se arătă mirată.

– Fiul regal... Dar nu se bucură deja de toate puterile?

– Sîntem la Abydos, micuţo! Aici doar Legea Misterelor contează. Indiferent de rang, fiecare i se supune.

– Bine, atunci merg la ceilalţi preoţi permanenţi. Pe ei, barem, îi găsesc?

– Asta o să vezi tu! Isprăveşte odată cu trăncăneala şi nu mai pierde timpul. Bătrînilor preoţi nu le place să aştepte mîncarea de dimineaţă.

Ultimul la care poposi frumoasa brunetă fu Bega.

– Ce se petrece cu Iker?

– Pleşuvul şi meşterii îi dezvăluie tainele Locaşului Aurului.

– Tu le cunoşti?

– Nu fac parte din confreria sculptorilor, răspunse acru Bega.

– Dar pe Iker de ce îl primesc printre ei?

– Neîndoielnic, pentru că fără acest lucru nu şi-ar putea îndeplini misiunea.

Bina fu nevoită să aştepte prînzul, ca să-şi încrucişeze paşii cu cei ai Prevestitorului, care tocmai terminase de curăţat vasele cele mari. Zece preoţi le întrebuinţau la purificarea altarelor.

– Sînt îngrijorată, stăpîne.

– De ce te temi?

– Iker dobîndeşte noi puteri.

– Te gîndeşti la iniţierea lui din Locaşul Aurului?

– Ştiaţi?

– De vreme ce acest scrib s-a salvat din naufragiul Fulgerului şi de pe insula lui *KA*, îşi va urma pînă la capăt destinul.

– N-ar trebui să-l omorîm degrabă? În curînd, va ajunge cu neputinţă de atins!

– Linişteşte-te, n-o să-mi scape. Cu cît se adînceşte în cunoaşterea misterelor, cu atît devine de neînlocuit ca moştenitor al lui Sesostris. Să ne descotorosim de o făptură măruntă nu ne ajută deloc. În schimb, uciderea unei fiinţe atît

de însemnate îl va zdrobi pe rege, căci Iker este punctul său slab. Cînd va vedea năruindu-se viitorul Egiptului, clădit cu atîta răbdare, faraonul va fi descumpănit. Şi atunci, o să-l biruim cu uşurinţă.

Mîna Pleşuvului îi atinse fruntea.

Iker se trezi.

– Ai adormit. Iată-te ajuns la capătul prefacerilor, teafăr şi nevătămat. Piatra poate fi tîrîtă pînă pe şantier.

Trei meşteri porniră să tragă sania.

Nu era nici noapte, nici zi, ci o penumbră odihnitoare. Această nouă călătorie se desfăşura lin, ca o fericită întoarcere în ţara de baştină, părăsită de prea multă vreme.

Se opriră lîngă pragul unei uşi închise.

– Ridică-te în capul oaselor, adună-ţi picioarele sub tine şi sprijină-te pe călcîie, îi porunci Pleşuvul.

Cu mişcări uşoare, Iker se supuse.

– Doar Osiris vede şi aude, grăi preotul. Totuşi, cel iniţiat poate să aibă parte de această înţelegere dacă ochiul său devine ochiul şoimului lui Horus, iar urechea sa devine urechea vacii lui Hathor. Ochiul acesta înfăptuieşte şi creează, urechea aceasta desluşeşte glasul tuturor făpturilor vii, de la stele pînă la pietre. Acestea sînt cele două porţi ale cunoaşterii. Să vezi pînă în străfundurile întunericului, să auzi cuvîntul începuturilor, să străbaţi bolta cerească şi să te înalţi spre Marele Zeu. Pămîntul său sacru înghite jarul distrugător. Să gîndeşti limpede, să fii rece şi cumpătat, aidoma lui Osiris, şi să mergi în pace spre ţinutul de lumină unde el trăieşte veşnic.

Uşa Locaşului Aurului se deschise.

– Croieşte-ţi drumul, Iker.

Tînărul se ridică în picioare, simţind o dorinţă nestăvilită de a înainta. Cu paşi înceţi, trecu pragul sanctuarului.

– Acum, mergi pe ape!

Podeaua de argint părea lichidă, piciorul se afunda în ea. Cel care mergea pe apele stăpînului său nu se purta, oare, ca un slujitor desăvîrşit? Iker continuă drumul.

Suprafaţa se întări. O strălucire argintie ţîşni, învăluindu-l pe tînărul scrib.

– Înfăţişează-te înaintea Marelui Zeu, îi spuse Pleşuvul, încingînd fruntea lui Iker cu o legătură. De-acum încolo eşti înzestrat cu simbolul în stare să dea naştere privirii magice, să-l smulgă pe cel viu din întuneric şi să-ţi aducă iluminarea.

Atingerea ţesăturii trezi din nou puterea fără seamăn a crocodilului, putere ce sălăşluia în Fiul regal de cînd se scufundase în adîncurile unui lac din Fayyum. Unirea dintre bucata de pînză ce-i înconjura capul şi această forţă stîrni o sclipire orbitoare.

Eliberat de sub pielea albă, Iker atinse cerul, mîngîie pîntecele stelelor şi dansă împreună cu constelaţiile.

Cînd strălucirea se domoli, tînărul îl zări pe Sehotep, mai-marele peste toate lucrările regelui şi căpetenia meşterilor.

– Iată-te urmaş al lui Osiris, îl vesti el. Eşti dator să-l venerezi şi să-i continui înfăptuirile.

Sehotep îl îmbrăcă pe Iker într-o tunică garnisită cu stele cu cinci colţuri.

– Prin purificarea mîinilor, ai devenit preot permanent al Abydosului şi slujitor al Marelui Zeu. Descoperă munca tainică a Locaşului Aurului. Ea face să se nască statuia şi preschimbă materia în operă vie.

– Cum se numeşte Osiris? întrebă Pleşuvul.

Formulele cunoaşterii îi veniră iute în minte lui Iker.

– Locul creaţiei, împlinirea ritualului şi locaşul ochiului. Izvor al vieţii, el e temelia lui Maat şi cîrmuitorul celor drepţi.

– Construieşte noul tron al lui Osiris!

Iker ridică pe rînd materialele trebuincioase: aur, argint, lapislazuli şi lemn de roşcov. Ele se îmbinau aproape singure, alcătuind soclul pe care Sehotep aşeză o statuie a lui Osiris.

– Împodobeşte pieptul stăpînului din Abydos cu lapislazuli, turcoaze şi electrum, care să-i ocrotească trupul.

Mîinile Fiului regal nu tremurară cîtuşi de puţin cînd aşeză colierul lat pe pieptul lui Osiris, punîndu-l astfel la adăpost de primejdii.

– Întrucît acum eşti mai-mare peste taine, înzestrează-l pe zeu cu coroana ce i se cuvine. Înconjurată de pene de struţ, acoperită cu o frunză de aur, ea străpunge cerul şi se amestecă printre stele.

Iker încoronă statuia.

Apoi îi puse în mîini cele doua sceptre, biciul agricultorului, simbol al naşterii întreite, şi toiagul păstorului, ce servea la strîngerea turmei de animale.

– Prima parte a misiunii Fiului regal a fost împlinită, hotărî Pleşuvul. Noua statuie a lui Osiris va însufleţi viitoarea celebrare a misterelor. Mai rămîne s-o trezim pe Doamna din Abydos.

Trei lămpi luminau o capelă ce adăpostea vechea barcă a Marelui Zeu.

– Din pricina vrăjilor rele, ea nu se mai mişcă liberă. De aceea trebuie reparată şi reînsufleţită.

Folosind aur, argint, lapislazuli, cedru, santal şi lemn de abanos, Iker meşteri un naos pe care îl depuse în mijlocul bărcii.

Stelele de pe tavanul Locaşului Aurului prinseră a scînteia, alungînd orice umbră.

– Ra a construit barca lui Osiris, arătă Sehotep, cuvîntul a zămislit reînvierea. Ra luminează ziua, Osiris – noaptea. Împreună, ei alcătuiesc sufletul reunit, iar Osiris e locul din care ţîşneşte lumina.

– Barca se mişcă din nou, băgă de seamă Pleşuvul. Spiritul iniţiaţilor poate trece de porţile cerului. Cea de-a doua parte a misiunii Fiului regal s-a încheiat. Şi astfel, el devine vrednic să conducă ritualul misterelor.

Pleşuvul îl îmbrăţişă pe Iker.

Pentru prima oară, tînărul simţi emoţia adîncă a bătrînului preot.

10.

La prima oră a dimineţii, Sobek Păzitorul îl primi pe Medes, care îşi stăpînea cu greu furia.

– Îţi cer să începi de îndată cercetările. Hoţii mi-au călcat casa astă-noapte şi mi-au furat mai multe lucruri de preţ.

– Te credeam bine apărat.

– Portarul meu dormea, netrebnicul! Iar hoţul e atît de iscusit, încît socot că s-ar putea întoarce oricînd. Prin urmare, am pus încă doi paznici să-mi supravegheze casa zi şi noapte.

– Înţeleaptă hotărîre!

– Trebuie să-l arestezi pe răufăcătorul ăsta, Sobek.

– O treabă anevoioasă dacă nu poţi să-mi spui nimic despre el.

– Cineva l-a zărit.

– Cine?

– Un servitor care n-avea somn. Uitîndu-se din întîmplare spre grădină, a observat trecînd un bărbat de statură mijlocie, sprinten, îmbrăcat într-o mantie grosolană şi cu o glugă pe cap.

– Dar chipul i l-a văzut?

– Din păcate, nu. Trimite cele mai bune gărzi să-l caute.

– Bizuie-te pe mine, Medes.

Secretarul Casei Regelui se întunecă la faţă.

– Presimt că hoţul acesta nu era un tîlhar oarecare.

Sobek se încruntă.

– Lămureşte-mă.

– E o simplă părere, dar poate n-ar fi rău să ţinem seama de ea: oare luptătorii ascunşi în Memphis nu vor să-i ucidă pe demnitarii de vază şi mai ales pe membrii Casei Regelui? Atunci ar fi vorba de un complice de-al lor trimis să

iscodească locurile şi să pregătească atacul. Iar furtul e doar praf azvîrlit în ochi!

– M-ai pus pe gînduri, recunoscu Sobek, mai ales că încercări de jaf s-au petrecut şi la Sehotep, şi la Senankh acasă.

Medes încremeni.

– Carevasăzică, atacul o să se dezlănţuie din clipă în clipă!

Păzitorul îşi strînse pumnii cu îndîrjire.

– Casa Regelui va rămîne de neatins, îţi făgăduiesc.

– Tu alcătuieşti ultimul nostru zid de apărare, Sobek.

– Încrede-te în trăinicia lui.

Păzitorul rămase singur o bună bucată de vreme.

– Nu cumva se pripea bănuindu-l pe Medes? Încă o dată, bărbatul acesta care muncea din greu îşi arăta credinţa faţă de rege. Iar dacă prezicerile sale se dovedeau adevărate, atunci însemna că luptătorii din umbră se pregăteau să lovească din nou.

Urletele soţiei sale îl treziră pe Medes, chinuit de un vis urît în care se făcea că-l urmăreau vreo zece Sobek, unul mai înspăimîntător ca altul.

Scăldat în sudori, se năpusti în odaia femeii şi-i trase cîteva palme.

– Cheamă-l iute pe doctorul Gua, îl imploră ea. Altminteri, voi muri, şi tu ai să fii răspunzător pentru asta!

Pe Medes îl bătea adesea gîndul să-şi sugrume soţia, dar, avînd în vedere împrejurările, nu voia să atragă atenţia asupra sa. Însă de îndată ce va ajunge să cîrmuiască Egiptul, avea să se descotorosească de această povară.

– Doctorul Gua, repede!

– Trimit acum după el! Dar, pînă vine, slujitoarele tale o să-ţi aranjeze părul şi o să te fardeze, ca să arăţi cît mai bine.

Medes porunci să plece neîntîrziat cineva în căutarea lui Gua. Ştia că n-avea nici un rost să-i făgăduiască o răsplată generoasă, căci doctorul, în ciuda faimei sale, nu se lăsa cumpărat. Ba, uneori, în loc să dea fuga la vreun înalt demnitar, stătea să îngrijească de un om sărman, dacă boala acestuia i se părea mai gravă. Nimeni şi nimic nu-i putea schimba obiceiurile, şi era de preferat să nu-l superi.

Deşi gătită nevoie mare, soţia lui Medes se zguduia de plîns, îngreunînd munca şi aşa destul de migăloasă a slujitoarelor care nu îndrăzneau să zică nimic de frică să nu fie izgonite sau aspru pedepsite. Toţi ai casei se temeau de răutatea nebunei.

Spre uimirea lui Medes, doctorul Gua sosi înainte de prînz, cărînd după el obişnuitul sac din piele. Nesimţitor la frumuseţea grădinii ce înconjura bogata locuinţă a Secretarului Casei Regelui, Gua se îndreptă cu paşi repezi spre camera suferindei.

– Vă mulţumesc că aţi răspuns atît de grabnic chemării mele, îl întîmpină Medes cu căldură. Socot că ar trebui să-i daţi nişte leacuri mai puternice.

– Care dintre noi doi e doctorul?

– Dar nici nu-mi trecea prin cap să...

– Lăsaţi-mă să intru. Şi aveţi grijă să nu ne deranjeze nimeni.

Pe Gua îl preocupau două întrebări.

Mai întîi, de ce Medes, un slujbaş harnic, cinstit, vesel, sincer şi care se bucura de un renume fără pată, suferea de ficat? Acest organ, care oglindea firea omului, nu minţea. Prin urmare, Medes se prefăcea. Dar care să fi fost motivul unei asemenea purtări? Simpla ambiţie de a dobîndi un rang cît mai înalt sau alte planuri ce nu puteau fi mărturisite?

Pe de altă parte, care era adevărata pricină a bolii soţiei sale? Egoistă, certăreaţă, năzuroasă, nervoasă peste măsură, femeia nu ducea lipsă de cusururi, dar tratamentul ar fi trebuit să-i îmbunătăţească sănătatea şi să-i înlăture crizele.

Faptul că pînă acum dăduse greş îl necăjea pe Gua.

– În sfîrşit, doctore! Am crezut că voi muri de o mie de ori.

– Îmi păreţi plină de viaţă, ba chiar ceva mai grasă.

Femeia roşi.

– Din cauza neliniştii care mă roade, nu m-am putut stăpîni în faţa prăjiturilor şi a mîncărurilor cu sos. Iertaţi-mă, vă rog! zise ea cu voce subţire, de fetiţă.

– Întindeţi-vă pe pat. Am să vă cercetez canalele inimii, o înştiinţă el, cuprinzîndu-i încheieturile mîinilor.

Puţin mai împăcată, bolnava îi zîmbi. Deşi aceste sclifoseli îl scoteau din minţi, Gua îşi văzu mai departe de treabă.

– Nimic serios, încheie doctorul, în cele din urmă. Curăţirea trupului pe dinăuntru o să vă ajute să vă simţiţi mai bine.

– Şi nervii mei?

– Nu mai am poftă să-i îngrijesc.

Nevasta lui Medes se ridică brusc, speriată.

– Doar nu... doar nu mă lăsaţi de izbelişte?

– Leacurile ar fi trebuit să dea roade. Dar nu s-a întîmplat aşa. Socot că la mijloc e altceva şi s-ar cuveni să înţeleg de ce ele se dovedesc neputincioase.

– Eu, una, nu ştiu, eu...

– Ba ştiţi.

– Doctore, sufăr!

– Există un lucru care nu vă dă pace, ceva atît de adînc şi de chinuitor, încît nici un tratament nu-l poate domoli. Căutaţi-l, uşuraţi-vă sufletul de el şi vă veţi vindeca.

– Nervii mei sînt de vină, doar nervii mei!

– Nicidecum.

Soţia lui Medes se agăţă de braţul doctorului.

– Nu mă respingeţi, vă rog stăruitor!

Gua se desprinse din strînsoarea ei.

– Farmacistul Renseneb pregăteşte hapuri foarte puternice, în stare să aline cele mai grave suferinţe ale nervilor. Dacă nici acestea nu vă sînt de folos, atunci rămîn la părerea mea. Ascundeţi în adîncul sufletului o greşeală gravă care vă macină şi vă împinge spre nebunie. Mărturisiţi-o şi vă veţi elibera.

Luîndu-şi sacul, doctorul Gua ieşi din casa lui Medes. O fetişcană bolnavă cu plămînii îl aştepta.

– Despre ce-aţi vorbit? o întrebă Medes pe soţia sa.

– Despre sănătatea mea... S-ar putea să n-o mai duc mult, dragul meu!

„Grozavă veste“, îşi spuse Secretarul Casei Regelui în sinea sa.

– Doctorul Gua plănuieşte un nou tratament, continuă ea, tulburată.

– Atunci să ne încredem în el!

Femeia se ghemui la pieptul lui Medes.

– Ce soţ minunat am! Îmi trebuie parfumuri, pomezi şi rochii. Să schimbăm slujitoarele care pregătesc mîncarea. Şi pe cea care îmi îngrijeşte părul! Nu sînt bune de nimic şi mi s-a urît de ele. Din pricina lor, sănătatea mea se şubrezeşte.

– Din devotament pentru stăpînul său, dar şi fiindcă era răsplătit cu dărnicie, intendentul lui Medes răbda uneori umilinţe greu de îndurat, precum ocările responsabilului principal al hambarelor, Gergu. Beat turtă, acesta cerea să-l vadă îndată pe Medes.

Intendentul îşi înştiinţa stăpînul.

– Vă previn: răsuflarea îi duhneşte, iar veşmintele de pe el put groaznic.

– Să fie spălat, parfumat şi îmbrăcat cu o tunică nouă. Eu îl aştept pe terasă.

Clătinîndu-se, dar arătînd cît de cît omeneşte, Gergu se trînti într-un jilţ.

– Pari sleit de puteri.

– O călătorie nesfîrşită, popasuri prea lungi, prea...

– Te opreai să bei, închipuindu-ţi că poţi să dispari. Dar pentru că semnul lui Seth îţi amintea de îndatoririle tale, ţi-ai continuat drumul spre Memphis.

Gergu îşi coborî privirea în pămînt.

– Hai să dăm uitării copilăriile astea şi să vorbim de lucrul cel mai important: adevărata misiune a lui Iker!

– După spusele lui Bega, trebuie să repare barca lui Osiris şi să făurească o nouă statuie a zeului. În urma iniţierii sale din Locaşul Aurului, Fiul regal va deveni, se pare, preot permanent, va conduce ritualul misterelor şi nu va mai părăsi Abydosul. Un fel de surghiun aurit şi veşnic.

– Ce crede Prevestitorul despre asta?

– E sigur de izbînda sa.

– Aşadar, îl va ucide pe Iker şi va spulbera apărarea Abydosului.

– Pesemne.

– Ţi-ai pierdut avîntul, Gergu. Nu cumva ai făcut vreo greşeală?

– Nu, liniştiţi-vă!

– Atunci înseamnă că Prevestitorul ţi-a încredinţat o sarcină care te înspăimîntă.

– N-ar trebui să ne potolim o vreme? Încă un pas şi ne-am putea prăbuşi!

Medes umplu o cupă cu vin alb, aromat, şi i-o oferi lui Gergu.

– Cel mai bun leac. O să te ajute să revii cu picioarele pe pămînt şi să-ţi recapeţi încrederea.

Gergu bău cu lăcomie.

– Straşnic! Pus în amforă de cel puţin zece ani.

– Doisprezece.

– Cu o singură cupă nu-l pot cinsti cum se cuvine.

– Ai să bei iar după ce-mi repeţi poruncile Prevestitorului.

– Credeţi-mă, sînt smintite de-a dreptul.

– Lasă-mă pe mine să judec.

Ştiind că n-avea cum să scape de Medes, Gergu îi împlini voia.

– Prevestitorul vrea să-l înlăture pe Sobek.

– În ce fel?

– Mi-a dat un cufăr care nu trebuie deschis cu nici un chip.

– Nădăjduiesc că ţi-ai înfrînat curiozitatea.

– Obiectul ăsta mă umple de groază! Îl el se află închise o mie de vrăji dintre cele mai rele!

– Unde se găseşte acum?

– L-am cărat pînă aici, bineînţeles, înfăşurat într-o pînză groasă de in.

– Ce ţi-a spus Prevestitorul să facem cu el?

– Să-l ducem în odaia Păzitorului.

– Nimic altceva?

– Mie şi asta mi se pare cu neputinţă!

– Nu mai înflori atîta lucrurile, Gergu!

– Dar netrebnicul ăsta de Sobek care-şi vîră nasul peste tot nu e apărat zi şi noapte? Simţindu-se ameninţat, s-a înconjurat de gărzi bine pregătite, gata să doboare pe oricine ar încerca să-l atace.

– Arată-mi arma aceasta neaşteptată.

Gergu plecă să caute cufărul, se întoarse cu el, iar Medes îi scoase învelitoarea.

– Meşterul s-a întrecut pe sine! Cel mai de soi lemn de salcîm şi o lucrătură fără pereche.

– Nu-l atingeţi, ar putea să ne trăsnească!

– Cu siguranţă, Prevestitorul nu doreşte una ca asta. Ţinta e Sobek.

– Dacă îi duc eu cufărul, o să intre la bănuieli.

– Nu-ţi cer să-ţi pui viaţa în primejdie, prietene. Nimeni nu trebuie să lege moartea lui Sobek de noi. Îţi închipui cum are să fie după ce scăpăm de cîinele ăsta? Ne stînjeneşte de prea multă vreme! Mă temeam chiar că s-a apropiat prea mult de noi, căci a trimis iscoade pe urmele mele.

Gergu păli.

– Şi dacă... vă înhaţă?

– Sobek s-a gîndit şi la aşa ceva, pesemne. Dar am izbutit să-i zdruncin planurile şi să-l liniştesc în privinţa devotamentului meu faţă de rege. Totuşi, o să mă supravegheze mai departe.

– Cît mai avem timp, se repezi Gergu, să părăsim Egiptul, luînd cu noi cît mai multe lucruri de preţ.

– De ce să ne pierdem cu firea? E de ajuns să ne supunem Prevestitorului.

– Nici unul din noi doi nu poate duce acest cufăr lui Sobek, stărui responsabilul principal al hambarelor.

– Atunci înseamnă că-l va duce altcineva.

– Nu văd cine!

Medes nu cugetă prea mult. Rezolvarea i se părea evidentă.

– Avem la îndemînă un aliat căruia nici măcar nu-i vom cere părerea, grăi el, căci mă voi folosi pentru a doua oară de singurul talent al scumpei mele soţii.

11.

O noapte întreagă, Sekari observă toată forfota din preajma îndoielnicei prăvălii. La început, fu dezamăgit. Cîţiva gură-cască, discuţii mai mult sau mai puţin însufleţite, nişte soldaţi beţi, cîini porniţi în căutarea căţelelor aflate în călduri, pisici ieşite la vînătoare... Pe scurt, traiul obişnuit dintr-un cartier oarecare.

Dar ochiul ager al lui Sekari surprinse un lucru ciudat: o santinelă ascunsă în colţul unei terase, supraveghind piaţa şi străzile înconjurătoare.

Nu era vorba de un locuitor al cartierului dornic să ia o gură de aer curat, ci de un pîndar atent. Din cînd în cînd, făcea semne cu mîna unui complice pe care Sekari îl descoperi cu greu. Şi, fără îndoială, mai erau şi alţii.

O pază severă, asigurată de oameni aşezaţi în cele mai potrivite unghere. Carevasăzică, cei care supravegheau locul nu erau nişte nepricepuţi.

Sekari se simţi în primejdie.

L-o fi observat careva?

În loc s-o rupă la fugă, se îndreptă cu pas agale spre mijlocul pieţei şi intră în vorbă cu un grup de bărbaţi care nu se grăbeau la culcare.

– Frumoasă noapte, băieţi. Mie, unul, nu mi-e somn. Nu ştiţi vreo fată drăguţă prin apropiere?

– Nu eşti de pe-aici, îi răspunse, morocănos, unul dintre bărbaţi.

– Ba eu îl cunosc, îi luă apărarea un alt bărbat, cu părul creţ. E noul sacagiu, are marfă ieftină. Nu ducem lipsă de fete drăguţe.

– Cu coada ochiului, Sekari îl văzu pe unul dintre pîndari agitîndu-se. Apariţia lui, socotit un străin, tulbura liniştea obişnuită.

– Osteneala îţi va fi răsplătită, prietene. Dacă mă conduci la o fată primitoare, n-o să-ţi pară rău.

Creţul îşi trecu, pofticios, limba peste buze.

– O siriancă ţi-ar plăcea?

– Tu eşti mulţumit de farmecele ei?

– Eu tocmai m-am însurat! Dar cei care o vizitează au numai cuvinte de laudă despre ea.

– Atunci, să mergem!

Sekari se simţea observat de mai multe perechi de ochi. Creţul apucă pe o străduţă întunecată şi pustie. Morocănosul venea după ei.

Urmîndu-şi călăuza, Sekari trecu pragul unei clădiri arătoase, cu două etaje.

– Morocănosul ne însoţeşte?

– Nu, se duce la el acasă.

– Locuieşte în apropiere?

– Să urcăm la primul etaj, ca să te prezint.

Apoi Creţul închise grijuliu uşa.

În încăpere nu pluteau parfumuri ameţitoare şi nu erau picturi care să înfăţişeze jocurile dragostei. Din uşă nu se vedea nici o cameră de primire înzestrată cu rogojini şi perne şi nimeni nu-i oferi nou-venitului o cupă cu bere. Locul nu părea deloc sortit plăcerilor.

– Nu vei fi dezamăgit, ai să vezi! îl încurajă Creţul, urcînd încet scara.

Sekari îl împinse în lături şi se năpusti înainte.

La etaj îl aştepta un ucigaş înarmat cu o bîtă.

Lovindu-l cu capul în burtă, Sekari îl trînti şi sui cîte patru trepte odată pînă la al doilea etaj.

Lama unui pumnal îi atinse uşor obrazul, chiar în clipa în care păşi pe terasă. Singura cale de scăpare era să sară din acoperiş în acoperiş, cu riscul de a-şi rupe gîtul.

Jos, Morocănosul dăduse alarma. Ieşind din întuneric, mai multe siluete se luară după fugar.

Agerimea lui Sekari îi surprinse pe urmăritori. Cel mai iute dintre ei dădu greş şi căzu între două case. Descurajaţi, complicii săi se lăsară păgubaşi.

Creţul porunci oamenilor să se întoarcă în ascunzătorile lor. Prea multă zarvă ar fi atras negreşit atenţia străjilor.

Sobek mîncase o coastă friptă de vacă, o salată, nişte fructe proaspete şi băuse o cupă cu vin fără să se oprească din cititul rapoartelor aduse de oamenii săi. Prielnică pentru cugetare, noaptea îi îngăduia să cîntărească mai bine lucrurile şi să le deosebească pe cele importante de cele mărunte.

Îşi pusese mari nădejdi în faptul că Sekari credea că dăduse de o urmă a luptătorilor din umbră, dar, prevăzător din fire, voia să mai facă o ultimă verificare. Îndată ce Sekari se va întoarce, Păzitorul avea să ia măsurile cuvenite.

Se auzi un ciocănit în uşă.

– Intră.

– Îmi pare rău că vă deranjez, comandante, zise straja. V-a fost trimis acest cufăr, împreună cu un mesaj grabnic, după cîte am înţeles.

Sobek rupse pecetea şi desfăşură un mic papirus dintre cele mai fine.

„Primeşte acest cufăr în care să-ţi rînduieşti arhivele tale secrete. E făcut de unul dintre cei mai iscusiţi meşteri. Sper că îl vei preţui, asemenea celorlalţi demnitari cărora Luminăţia Sa le oferă un astfel de dar. Ne vedem mîine, la consiliul cel mare. Sehotep."

„Minunat obiect, într-adevăr", gîndi Păzitorul, ridicînd capacul.

Dar, spre marea lui uimire, cufărul nu era gol! Înăuntru se aflau şase figurine care semănau cu statuetele *ushebti*, „cei care răspund", însărcinate ca, în lumea de dincolo, să îndeplinească, în locul celor morţi, diferite munci, precum udatul grădinilor, căratul mîlului roditor de la răsărit spre apus şi însămînţarea cîmpurilor.

Modelate din lut ars, figurinele acestea aveau însă ceva neobişnuit. Nu purtau asupra lor, aşa cum ar fi trebuit, săpăligi şi tesle, ci pumnale! Bărboase şi ameninţătoare, feţele lor nu păreau ale unor egipteni.

– Aşa să arate un dar din partea faraonului? Urîtă glumă!

În clipa cînd căpetenia tuturor gărzilor din regat apucă una dintre statuete, aceasta își înfipse arma cu sălbăticie în mîna lui.

Luat pe neașteptate, Sobek îi dădu drumul.

Cele șase statuete se repeziră atunci asupra bărbatului, lovindu-l fără odihnă.

Deși nu se putea feri de toate loviturile, Sobek își închipui că va birui această ceată mărunțică, dar figurinele se mișcau cu o așa iuțeală, încît Păzitorul nu izbuti să le țină piept.

Suferind din pricina zecilor de răni, bărbatul își pierdu forțele.

Neîncetat, lama pumnalelor îi sfîșia carnea. Nelăsîndu-i răgaz să se apere, atacatorii păreau să zîmbească la gîndul că-l vor ucide pe acest uriaș.

Sobek se împiedică de cufăr și se prăbuși greoi.

Întărîtate, statuetele se năpustiră asupra gîtului și asupra capului său. În pragul leșinului, victima își apăra încă ochii cu palmele.

Furios că moare astfel, Păzitorul slobozi un urlet de fiară sălbatică, atît de puternic și de deznădăjduit, că soldatul care făcea de strajă îndrăzni să intre în odaie.

– Comandante, ați pățit ceva? Comandante!

Uluit peste măsură de ceea ce văzu, soldatul se grăbi să calce statuetele-n picioare și să-l elibereze pe Sobek. Dar figurinele nu se sfărîmau cu nici un chip, atacînd iar și iar.

Vrînd să-l scoată pe Sobek afară, soldatul încercă să-l tîrască de mîini, dar atinse o lampă și o răsturnă.

Uleiul fierbinte se împrăștie peste o statuetă care se aprinse numaidecît.

– Ajutor! strigă soldatul.

Mai multe străji sosiră într-un suflet și rămaseră fără grai cînd dădură cu ochii de Sobek.

Într-o baltă de sînge, Păzitorul nu mai mișca.

– Ardeți blestemățiile astea! îi îndemnă soldatul pe tovarășii săi.

Flăcările îi cuprinseră pe atacatori. Crăpînd și plesnind, lutul ars scotea niște gemete înfricoșătoare.

Santinelele nu se încumetau să atingă trupul zdrobit al căpeteniei lor.

– Să-l chemăm pe doctorul Gua!

Cînd se socoti în afara oricărei primejdii, Sekari închise ochii şi respiră adînc. De data aceasta era cît pe ce s-o păţească. Niciodată nu avusese de-a face cu un grup atît de unit, în stare să treacă imediat la fapte, fără să şovăie.

Acum, Sekari înţelegea de ce gărzile lui Sobek nu reuşiseră să-i dibuiască pe aceşti nelegiuiţi. Amestecaţi printre locuitorii cartierelor, munceau, îşi întemeiau familii, legau prietenii şi nu se deosebeau prin nimic de egiptenii adevăraţi. Nimeni nu-i trata ca pe nişte străini, nimeni nu-i bănuia.

Un gînd neliniştitor puse stăpînire pe Sekari: Prevestitorul îşi urzise planul cu multă vreme în urmă. Oare de cîţi ani ucigaşii săi se pripăşiseră la Memphis? Zece, douăzeci, poate chiar treizeci! Nebăgaţi în seamă, neştiuţi, deveniseră nişte oameni pe care vecinii lor îi preţuiau. Şi, în tot acest răstimp, aşteptaseră ordinele căpeteniei lor şi loviseră ţinta cu precizie.

De aceea căutările lui Sobek nu dăduseră roade. Poate că unii dintre cei care-i ofereau informaţii făceau parte tocmai din trupele Prevestitorului. Prin urmare, îl minţeau, ca să-l potolească, şi-i destăinuiau doar lucruri fără prea mare însemnătate ce duceau la arestarea vreunui tîlhar mărunt, nicidecum a unui credincios de-al Prevestitorului.

Ascunzătorile lor erau la fel de sigure ca nişte fortăreţe. Pîndarii îl descopereau neîntîrziat pe cel ce s-ar fi arătat prea curios şi dădeau alarma.

După cum se purtase pînă acum, Sekari se osîndise singur. Duşmanul nu-l socotea un gură-cască oarecare şi avea să încerce să-l omoare.

„Cît de prost am fost, gîndi Sekari. Nu s-au ţinut după mine şi au păstrat liniştea ca să nu-i trezească pe vecini, dar se vor strădui să-mi facă de petrecanie! N-au trimis o ceată pe urmele mele, ci un singur om, care să mă atace pe la spate, iute şi fără să dea greş."

De pe acoperişul unei căsuţe, ucigaşul sări asupra lui Sekari şi-l trînti la pămînt.

Doborît, Sekari se împotrivi fără vlagă şi nu izbuti să scape din strînsoare.

Atacatorul îi petrecu în jurul gîtului un şnur gros din piele şi strînse din toate puterile.

Ultimele tresăriri ale victimei sale îl înveseliră. Cu beregata strivită, egipteanul avea să moară sufocat.

O izbitură zdravănă îl forţă pe ucigaş să dea drumul şnurului. Mai întîi nu pricepu ce se întîmplase, apoi simţi colţii unui cîine înfigîndu-i-se în ţeastă şi sfărîmînd-o.

Isprăvindu-şi treaba, Sîngerosul îi linse mîinile stăpînului, care îşi recăpătă anevoie răsuflarea.

– Ştii să apari în clipa cea mai potrivită, prietene! Îl mîngîie îndelung pe salvatorul său, ai cărui ochi luceau de mulţumire. Trebuie să-l previn pe Sobek.

Sekari se ridică şi o porni înainte clătinîndu-se. O întrebare îl tot rodea: duşmanul trimisese doar un ucigaş?

Zorind pasul, ieşi din încrengătura de străduţe şi ajunse pe o esplanadă unde îl aştepta Vînt-de-Miazănoapte încărcat cu vasele trebuincioase îndeletnicirii de sacagiu.

Apa rece îi potoli lui Sekari arsura de la gît.

Apoi, în mare grabă, cei trei tovarăşi se îndreptară spre palat.

Nu departe de odăile lui Sobek se auzea o zarvă neobişnuită. Vălătuci de fum se ridicau în aer, iar o mulţime de sacagii alergau spre clădire.

– Ce se petrece aici? i se adresă Sekari unei santinele.

– Una dintre odăi a luat foc. Dar tu du-te acasă, că ne îngrijim noi de asta.

– Comandantul Sobek e teafăr?

– Ce te priveşte pe tine, prietene?

– Am un mesaj să-i duc.

– În împrejurările grave de acum, Sekari se vedea nevoit să rupă tăcerea în privinţa persoanei sale.

Santinela se apropie de el, aruncîndu-i priviri sfredelitoare.

– Semnul ăsta de pe gîtul tău e cam ciudat... Ai fost atacat?

– O nimica toată.

– Aş vrea să aflu mai multe.

– Am să-i povestesc pe îndelete lui Sobek.

– Nu mişca, băiete!

Santinela îl ameninţă pe Sekari cu un baston. Îndată, Vînt-de-Miazănoapte şi Sîngerosul se strînseră lîngă Sekari. Măgarul bătea pămîntul cu copitele, iar Sîngerosul mîrîia înfricoşător.

– Liniştiţi-vă, prieteni. Omul acesta nu-mi vrea răul.

Santinela se dădu cîţiva paşi îndărăt. Cîţiva soldaţi îi săriră în ajutor.

– Necazuri? întrebă un ofiţer.

– Aş dori să-l văd pe comandantul Sobek, ceru, cu umilinţă, Sekari.

– Pentru ce anume?

– Nu-i pot spune decît lui.

Ofiţerul stătea în cumpănă. Sau îl azvîrlea pe nebunul ăsta în temniţă, sau îl conducea la gărzile din preajma lui Sobek, cărora le rămînea să decidă ce să facă mai departe cu el.

După ce cugetă îndelung, alese să-l însoţească pînă la unul dintre apropiaţii Păzitorului. Acesta îl recunoscu pe Sekari şi-l trase deoparte.

– Trebuie să-l prevenim îndată pe Sobek, îi destăinui Sekari. Să scotocim tot cartierul aflat la miazănoapte de templul lui Neith.

– Ce bănuieşti că e acolo?

– Locul adăposteşte un cuib al luptătorilor din umbră.

– Sobek nu mai poate să ne dea ordine, grăi ofiţerul cu voce slabă.

– Nu mai este căpetenia gărzilor?

– Dac-ar fi doar atît!

– Doar nu vrei să spui că...

– Vino cu mine!

Sobek zăcea întins pe o rogojină, cu capul pe o pernă. Doctorul Gua îi curăţa nenumăratele tăieturi.

Sekari se apropie.

– Trăieşte?

– Abia mai răsuflă. N-am văzut niciodată un trup cu atîtea răni.

– O să-l salvaţi?

– În halul în care se găseşte, soarta e cea care va hotărî.

– Se ştie cine l-a atacat?

Ofiţerul chemă garda care-l descoperise pe Sobek şi care povesti, ducîndu-şi cu greu pînă la capăt cuvintele, priveliştea cumplită şi de necrezut pe care-o văzuse.

Apoi ofiţerul îi arătă lui Sekari un mic papirus pătat de sînge.

– Cunoaştem numele făptaşului. El a făurit statuetele, a trimis cufărul şi, iscălindu-se, s-a dat în vileag.

12.

Cunoscînd de-acum totul despre templul menit lui Sesostris, Prevestitorul nu socotea că e necesar să distrugă scrierile, să pîngărească obiectele şi să arunce vrăji rele asupra statuilor. Toate acestea nu slujeau decît la păstrarea *KA*-ului faraonului şi la zămislirea unei energii care hrănea doar Abydosul. Slăbirea ei n-ar fi însemnat mare lucru. Iar Prevestitorul voia să-şi doboare fară ocolişuri potrivnicul.

Ca de obicei, Prevestitorul îşi îndeplini atent îndatoririle de dimineaţă, apoi lăsă locul altor preoţi temporari care aveau să îngrijească sanctuarul. Se prefăcu a se întoarce în odaia sa, se asigură că nu-l vede nimeni şi se îndreptă spre Arborele vieţii.

Acolo nu găsi nici un preot, nici un păzitor.

Ceremonialul din zori odată încheiat, salcîmul lui Osiris rămăsese singur, scăldat în razele soarelui. Cîmpul de forţe ce lua naştere datorită celor patru salcîmi tineri era de ajuns ca să protejeze arborele.

Din buzunarul tunicii, Prevestitorul scoase patru sticluţe cu otravă. În timpul nopţilor petrecute în templu, se furişase, fără să lase vreo urmă a trecerii sale, în încăperea unde se păstrau tot soiul de licori şi preparase un amestec mortal. Deşi continuau să pară sănătoşi, tinerii arbori aveau să se usuce pe dinăuntru şi să-şi piardă puterile. Cînd Pleşuvul va băga de seamă, va fi deja prea tîrziu.

Mai întîi, cel dinspre răsărit.

Prevestitorul vărsă la rădăcina tînărului salcîm lichidul fară culoare şi fără miros, aflat în sticluţă.

– Fie ca lumina ce renaşte să nu te mai încălzească şi să te ucidă, asemenea vîntului îngheţat al iernii.

Urmă arborele dinspre apus şi cea de-a doua sticluţă.

– Fie ca licăririle asfinţitului să te împovăreze cu o moarte rea şi să te învăluie în întuneric.

Apoi veni rîndul salcîmului dinspre miazăzi şi al celei de-a treia sticluţe.

– Fie ca razele cele puternice ale soarelui să te ardă şi să-ţi usuce seva.

În sfîrşit, cea de-a patra sticluţă şi arborele dinspre miazănoapte.

– Fie ca frigul izvorît din neguri să te copleşească şi să te roadă.

Chiar de-a doua zi, Prevestitorul avea să observe rănile pricinuite de otravă. Şi, dacă acestea se vor dovedi la înălţimea speranţelor sale, cîmpul protector de forţe va dispărea.

După aceea, va putea să se atingă şi de cei patru lei.

Iker trăia din nou fiecare clipă a ritualului de iniţiere din Locaşul Aurului, a cărui măreţie încă îl uimea. Cum să izbutească un simplu om să pătrundă atîtea taine şi să prindă mulţimea de tîlcuri ale simbolurilor? Poate că renunţînd să întoarcă lucrurile pe toate feţele şi ascuţindu-şi simţurile, va pătrunde în inima misterului.

Universul nu putea fi desluşit. Şi totuşi, avea un înţeles veşnic, ce izvora fără încetare din el însuşi şi se întindea dincolo de hotarele minţii omeneşti. Ivită din stele, viaţa se întorcea în acelaşi loc datorită iniţierii. Iar el, ucenicul scrib din Medamud, tocmai trecuse de o poartă ce se deschidea spre privelişti neasemuite.

Trezită din zori, Isis celebra un ritual împreună cu slujitoarele lui Hathor. De cînd ieşise din Locaşul Aurului, unde statuia şi barca lui Osiris se încărcau de energie, rămăsese tăcută. Pentru că înfruntase încercări aidoma celor ale lui Iker, Isis ştia cît de important era să te reculegi după ce ai trăit clipe atît de mistuitoare.

Iker revenea încetul cu încetul pe pămînt, fără să uite nimic din călătoria sa dincolo de timp şi spaţiu. Ieşind din modesta casă albă, el admiră îndelung cerul, pe care niciodată

nu avea să-l mai contemple la fel ca pînă acum. El era obîrşia operelor nemuritoare, cărora meşterii le dădeau o formă ce putea fi văzută şi de ochii oamenilor.

Dar, din nenorocire, existau pe lume şi alte lucruri care nu aduceau fericirea. Iar Fiul regal, Prieten unic şi trimis al faraonului, trebuia să le înfrunte.

– Laptele e acru şi pîinea tare, spuse Bega. Alege cu mai multă atenţie mîncarea pe care o duci preoţilor permanenţi. Dacă unul dintre ei se plînge, ai să fii izgonită.

Frumoasa Bina se înfurie.

– Părerea ta e lege?

– Aici nimeni n-o nesocoteşte.

– Tocmai de-aia putrezeşte Abydosul!

– Nu întrece măsura, fetiţo, şi îndeplineşte-ţi cum se cuvine munca!

Bega ura femeile. Uşuratice, neruşinate, aţîţătoare, prefăcute, aveau o mie de metehne, cu neputinţă de îndreptat. Cînd va dobîndi puterea deplină, o să le alunge din Abydos, oprindu-le să mai ia parte la ritualuri. Nici o preoteasă nu va mai pîngări templele Egiptului, rezervate bărbaţilor. Doar ei erau vrednici să slujească divinităţile şi să se bucure de bunăvoinţa acestora. Învăţăturile Prevestitorului i se păreau foarte chibzuite: femeile să fie îndepărtate din sanctuare şi şcoli, trupurile să le fie acoperite din cap pînă în picioare ca să nu-i mai ademenească pe bărbaţi şi să stea închise în casă, unde să-şi slujească soţii. Sub domnia faraonilor căpătaseră atît de multă libertate, încît se purtau ca nişte fiinţe fără stăpîn şi puteau chiar să cîrmuiască regatul!

Batjocoritoare, Bina se uita ţintă la Bega.

– Mănînci şi bei sau duc pîinea şi laptele înapoi?

– De data asta, treacă de la mine. Dar mîine, aştept mai multă grijă din partea ta şi... Pleacă repede, vine Iker!

Sprintenă, fata dispăru iute.

Cu spinarea încovoiată, Bega îşi îndreptă toată atenţia asupra mesei.

– Iertaţi-mă că vă tulbur de cu zori.

– Sîntem cu toţii la dispoziţia Fiului regal. Aţi mîncat de dimineaţă?

– Nu încă.

– Atunci împărţiţi cu mine aceste bucate.

– Mulţumesc, nu mi-e foame.

– Doar nu v-aţi îmbolnăvit!

– Liniştiţi-vă, încercările prin care am trecut mai degrabă m-au înzdrăvenit.

– Vă felicit pentru iniţierea din Locaşul Aurului. E o cinste rară, care însă vă împovărează cu răspunderi uriaşe. Noi vom fi mîndri să vă vedem conducînd ritualurile din luna *khoiak*.

– Clipele despre care vorbiţi mi se par foarte apropiate, iar eu mă simt tare neştiutor!

– Toţi preoţii permanenţi, începînd cu mine, vă vor ajuta să pregătiţi această mare sărbătoare. Nu vă mai faceţi atîtea griji în privinţa ei. Dar misiunea voastră se desfăşoară bine?

– Locaşul Aurului adăposteşte o nouă statuie a lui Osiris şi noua sa barcă şi nădăjduiesc că nimic nu tulbură rînduiala preoţilor. Ştiu că v-au cam necăjit cercetările mele, dar nu puteam renunţa la ele.

– Le-am şi dat uitării, îl asigură Bega. Preţuim cu toţii purtările voastre lipsite de înfumurare. Trebuia să vă încredinţaţi singur că preoţii permanenţi sînt devotaţi pe de-a-ntregul ritualurilor lui Osiris şi caută să-şi îndeplinească sarcinile fără greş. Inimă a Egiptului, Abydosul trebuie să rămînă nepătat. Iar Luminăţia Sa şi-a dovedit înţelepciunea făcînd aceste verificări şi alegînd omul care să le ducă la capăt cu bine.

Bega rămînea la fel de respingător, glasul său, la fel de aspru, dar vorbele rostite de el îl îmbărbătară pe Iker. Severul preot se arătase întotdeauna zgîrcit cu laudele şi arareori îi era cuiva dat să audă asemenea cuvinte din gura lui. Judecata sa părea să fie ecoul gîndurilor preoţilor permanenţi, risipind încordările şi dezvăluindu-i lui Iker că aceştia îi încuviinţau faptele.

– Încredinţarea paletei de aur unui demnitar atît de tînăr, fără a ţine seama de ritualurile şi misterele noastre, ne-a nedumerit la început, mărturisi Bega, şi de puţine ori l-am văzut pe Pleşuv atît de nemulţumit. Prea închişi în lumea noastră, am avut nesăbuinţa de a pune la îndoială hotărîrea

regelui. Trufie vrednică de dispreţ, greşeală de neiertat! Vîrsta şi încercările ne-au tocit simţurile. În fiecare zi, opera Zeului se împlineşte şi îndatorirea noastră e s-o prelungim cu umilinţă, lăsînd la o parte ambiţiile mărunte. Venirea voastră aici, Iker, ne-a învăţat multe. Nu exista un mijloc mai nimerit pentru a ne trezi atenţia adormită şi a ne reaminti că trebuie să fim cu băgare de seamă. Dacă un faraon se îndepărtează de Abydos, Egiptul e în primejdie să dispară; dacă se apropie de el, moştenirea strămoşilor răspîndeşte nenumărate binefaceri, şi asupra Celor Două Regate se revarsă bunăstarea. Alegerile lui Sesostris sînt pilduitoare, Luminăţia Sa îşi merită faima şi dragostea supuşilor. Iar noi cu toţii avem cinstea să slujim un monarh fără pereche ale cărui hotărîri ne luminează calea.

Întrucît nu se aşteptase la asemenea destăinuiri din partea unui bărbat atît de rece şi de sever, Iker îi aprecie sinceritatea, dovadă a credinţei depline ce-i călăuzea pe preoţii permanenţi.

Totuşi, Fiul regal nu uită de întrebările ce-l frămîntau de cînd Isis spusese că Gergu seamănă cu un fruct putred.

– Preoţii permanenţi nu părăsesc prea des Abydosul, aşa mi se pare.

– Aproape niciodată, deşi Legea nu ne opreşte. Dar ce să căutăm afară? Noi singuri am ales traiul acesta, iubim pămîntul lui Osiris şi am descoperit partea cea mai însemnată a vieţii. Ce ne-am putea dori mai mult?

– Un lucru mărunt nu-mi dă pace: cum l-aţi cunoscut pe Gergu?

Bega se încruntă.

– Din întîmplare. Eu mă îngrijeam ca preoţilor permanenţi să nu le lipsească proviziile şi alte obiecte trebuincioase. Gergu fiind însărcinat cu aducerea lor, i-am pus la încercare priceperea.

– Cine l-a trimis la Abydos?

– Nu cunosc.

– Aţi uitat să-l întrebaţi?

– Nu sînt curios din fire. Şi, de vreme ce trecuse de toate controalele, de ce să-l privesc cu ochi bănuitori? Îi cer să nu

întîrzie şi să-şi ia munca în serios, iar pînă acum Gergu nu m-a dezamăgit.

– Nu v-a pus niciodată întrebări... necuvenite?

– Atunci aş fi avut eu grijă să nu mai calce în Abydos! Dar nu, el se mulţumeşte să primească listele pe care i le înmînez şi să le respecte întocmai.

– Însoţeşte pînă aici mărfurile de fiecare dată?

– Gergu este un slujbaş care nu-şi lasă treburile în seama altora. Îi place să verifice el însuşi încărcătura şi s-o conducă pînă în port. Datorită devotamentului său a şi fost numit preot temporar. Firea sa necioplită nu-l împiedică să admire Abydosul şi să-şi vadă de-ale lui. Bega îşi drese glasul. Dar care e pricina acestor întrebări? Îl bănuiţi pe Gergu de lucruri necurate?

– N-am dovezi.

– Şi totuşi, vă îndoiţi de el!

– Oare slujba sa de responsabil principal al hambarelor n-ar trebui să-i răpească tot timpul?

– Demnitari de rang înalt vin adesea aici tocmai de la Memphis, Teba sau Elephantina! Avînd în vedere însemnătatea Abydosului, distanţa nu contează. Unii rămîn doar o săptămînă sau două, alţii mai mult. Nici unul nu renunţă la sarcinile sale, oricît de simple sau de anevoioase ar fi ele. Iar Gergu se numără printre aceşti preoţi temporari statornici şi credincioşi.

– Mulţumesc pentru ajutor, Bega.

– Acum sînteţi mai-marele nostru. Nu şovăiţi să mi-l cereţi ori de cîte ori aveţi nevoie.

Privindu-l pe Fiul regal cum se îndepărtează, aliatul lui Seth mestecă, nervos, o bucată de pîine. Îi părea rău că-l apărase pe Gergu, dar, învinuindu-l, i-ar fi oferit lui Iker prilejul de a scotoci iar pretutindeni şi de a începe nişte căutări care s-ar fi răsfrînt asupra lui Bega însuşi.

Dar oare cuvintele sale l-au convins pe Fiul regal de nevinovăţia lui Gergu?

Fără îndoială că nu.

Acest Iker devenea tare primejdios. Dobîndind de-acum puteri sporite şi fiind considerat vrednic de Misterele lui

Osiris, trimisul lui Sesostris căpătase o forţă neaşteptată. Crezînd că Abydosul îl va respinge, Bega se înşelase amarnic.

Tînărul acesta era însufleţit de o lumină ciudată, pe care ritualurile lui Osiris o hrăneau.

O clipă, o singură clipă, Bega se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să uite de trădare şi de toate uneltirile, să redevină un preot adevărat şi să urmeze calea lui Iker.

Supărat, se frecă la ochi.

Puritatea lui Iker, năzuinţele sale, respectarea tradiţiilor nu puteau duce la nimic bun. Doar Prevestitorul însemna de-acum viitorul.

Şi apoi, Bega mersese prea departe.

Renegîndu-şi trecutul şi jurămintele, luînd parte la uneltirile Răului, nu se mai putea întoarce din drum. Alegerea făcută îi eliberase pornirile prea multă vreme înfrînate, dorinţa de a se îmbogăţi şi pofta de putere. Cei aidoma lui Iker aveau să piară.

Iar Prevestitorul trebuia să treacă degrabă la fapte.

Shab Strîmbu' se întîlni cu stăpînul său lîngă scara Marelui Zeu, departe de ochii soldaţilor care patrulau în deşert, în afara Abydosului. Odată isprăvite ritualurile ce se desfăşurau la apusul soarelui, lămpile se aprinseseră în odăile preoţilor permanenţi şi ale celor temporari cărora le fusese îngăduit să doarmă în Abydos. După masa de seară, preoţii pricepuţi în observarea cerului se urcaseră pe acoperişul templului lui Sesostris, scrutînd stelele şi străduindu-se să desluşească mesajul zeiţei Nut.

– Ai reuşit să te apropii de mormîntul lui Osiris?

– La prima vedere, nu pare să fie protejat, răspunse Strîmbu'. Doar un preot bătrîn verifică peceţile şi rosteşte formulele.

– Nici un fel de pază?

– Nici cea mai firavă. După cum m-aţi sfătuit, m-am ţinut la o depărtare de treizeci de paşi de uşa mormîntului. Pesemne există vreo apărare nevăzută. E cu neputinţă ca la un monument atît de însemnat să se ajungă aşa de uşor.

– Sacrul ce domneşte peste acel loc şi strălucirea lui Osiris îi descurajează pe curioşi, socoti Prevestitorul. Se tem de mînia zeului.

– Şi dacă preoţii au aşezat acolo o stavilă magică?

– Asta nu o să mă oprească, viteazul meu prieten. Puţin cîte puţin, voi nărui zidurile Abydosului.

– Trebuie să mai stau ascuns în această capelă, stăpîne?

– Nu pentru multă vreme.

– Strîmbu' rînji.

– Voi căpăta privilegiul de a-l ucide pe Iker?

Ochii Prevestitorului se înroşiră puternic. Trupul său răspîndea în jur o căldură ca de jăratic.

Înspăimîntat, Shab se trase îndărăt.

– Statuetele mele au ieşit din cufăr, zise Prevestitorul cu voce ameninţătoare. Deschizîndu-l, Sobek Păzitorul tocmai a săvîrşit ultima sa greşeală. În noaptea asta, vom scăpa de el, şi oamenii noştri din Memphis vor putea porni la atac.

13.

Sesostris se bucură că inițierea lui Iker din Locașul Aurului se sfîrșise cu bine. După spusele Pleșuvului, tînărul se purtase în chip desăvîrșit și-și îndeplinise misiunea cu grijă și pricepere. Fără să știe, trecuse în felul acesta de prima poartă a Cercului de Aur din Abydos și, prin urmare, devenea puțin cîte puțin un Osiris. Curînd, conducînd ritualul din luna *khoiak* se va afla, totodată, în centrul lui și va pătrunde, pe deplin, în inima celei mai tainice confrerii din Egipt.

Astfel, Iker se construia aidoma pietrei de lumină din care se năștea fiecare piramidă, fiecare templu, fiecare locaș de veci. Și, pe această piatră, faraonul își întărea regatul, nu pentru slava sa, ci pentru cea a lui Osiris. Atîta vreme cît Cele Două Regate îi prelungeau înfăptuirea zeului, moartea nu-i va atinge pe cei vii.

Potrivit unor zvonuri stăruitoare, Sesostris avea să-l numească pe Iker coregent și să-l asocieze la tron ca să-l pregătească pentru domnie. Dar planul monarhului, deși nu înlătura cu totul o atare posibilitate, era mult mai cuprinzător. După pilda înaintașilor săi, el trebuia să transmită *KA*-ul lui Osiris unui om vrednic să-l primească, să-l păstreze, să-l sporească, apoi, la rîndul său, să-l transmită mai departe. Lui Iker, făuritor al bărcii și al statuii zeului, avea să-i revină această sarcină. Ajungînd să cunoască misterele, el le va celebra. Pentru tînărul acesta fără pereche, nu exista nici o deosebire între a privi și a trece la fapte, între a descoperi și a da viață. Scurgerea orelor odată înlăturată, Fiul regal ar trăi, potrivit timpului lui Osiris, la obîrșia timpului și a simbolurilor, plămădite din spirit și materie. I se va alătura lui

Isis dincolo de calea de foc şi va privi înăuntrul Arborelui vieţii.

Ameninţările Prevestitorului făceau cu atît mai însemnată existenţa acestui cuplu. Credinţei sale oarbe şi voinţei lui de a o impune prin violenţă Isis şi Iker li se împotriveau printr-o spiritualitate senină, pură, hrănită de o lumină creatoare.

Dar victoria nu era încă dobîndită.

Sesostris nu credea în dispariţia Prevestitorului, care, precum o viperă a nisipurilor, ştia să se ascundă înainte de a lovi. Pricepea el, oare, adevărata importanţă a lui Iker sau se înverşuna doar să lupte contra faraonului punînd la cale noi atacuri în Memphis? În ciuda cîtorva reuşite, Sobek se temea de relele pe care le-ar putea săvîrşi luptătorii din umbră, atît de bine ascunşi, încît pînă şi lui Sekari îi era greu să le dea de urmă.

La miezul nopţii, generalul Nesmontu rupse firul gîndurilor lui Sesostris.

– Am veşti foarte proaste, Luminăţia Voastră. Sobek a căzut victimă unui atac. Nişte statuete aduse într-un cufăr i-au pricinuit neînchipuit de multe răni. Doar focul le-a biruit. Doctorul Gua încearcă să-l salveze, dar nu se arată prea încrezător. Iar nenorocirile nu se opresc aici! Cînd a fost chemat, doctorul se afla la căpătîiul vizirului, care se simţea foarte rău. Potrivit părerii lui Gua, pe Khnum-Hotep l-au lăsat de tot puterile.

– Să pornim chiar acum, stăruia Sekari. Dacă mai întîrziem mult, netrebnicii ăia o să-şi ia tălpăşiţa.

Însărcinaţi cu paza lui Sobek, cei mai buni oameni ai săi erau peste măsură de abătuţi.

– Doar el poate să ia o astfel de hotărîre, reaminti aghiotantul său.

– Priveşte adevărul în faţă! Sobek e pe moarte. El avea ştire despre tot ce făceam şi aştepta raportul meu. Şi ar fi fost dornic să trecem la fapte. Păzitorul ar fi pornit într-acolo cu toate trupele, fii sigur!

Copleşit, ofiţerul nu părea în stare să se mişte.

– Doar Sobek ştia să conducă toate forţele noastre strînse laolaltă. Fără el, sîntem pierduţi. El făcea aproape toată treaba, cerceta toate dosarele şi descîlcea toate iţele. Înlăturîndu-l,

duşmanul ne-a ţintuit la pămînt. Niciodată n-o să mai găsim un comandant asemenea lui.

– Un prilej ca ăsta n-o să se mai ivească prea curînd. Dă-mi cît mai mulţi oameni bine pregătiţi şi-am să-i călăuzesc pînă acolo. Avem cît de cît sorţi de izbîndă şi vom reuşi să nimicim o parte din oamenii Prevestitorului.

Doctorul Gua ieşi din odaia lui Sobek.

– Duceţi-vă să aduceţi un urcior cu sînge de bou!

– Trăieşte... mai trăieşte? întrebă aghiotantul.

– Grăbiţi-vă!

Fu trezit degrabă din somn meşterul măcelar de la templul lui Sesostris, care sacrifică doi boi graşi şi-i trimise doctorului preţiosul lichid. Gua i-l dete rănitului să-l bea cu înghiţituri mici.

– O să-l salvaţi? întrebă Sekari.

– Ştiinţa mea nu săvîrşeşte minuni, iar eu nu sînt faraon.

– Pot să te ajut, grăi atunci monarhul păşind în cameră.

– Regele îşi lipi palmele de trupul Păzitorului, smulgîndu-l astfel din ghearele morţii.

Rănitul îşi veni în simţiri.

– Luminăţia Voastră...

– Munca ta nu s-a isprăvit, Sobek. Lasă-te îngrijit, dormi şi întremează-te.

Doctorul Gua nu-şi credea ochilor. Fără sprijinul regelui, Păzitorul s-ar fi stins din viaţă, în ciuda trupului său vînjos. Atingerea tămăduitoare a faraonului şi sîngele de bou îi aduseseră deja puţină culoare în obraz.

– Farmacistul Renseneb să prepare întăritoarele cele mai puternice, porunci doctorul.

Regele şi Sekari se retraseră.

– Printre gărzi domneşte dezordinea, Luminăţia Voastră. Am nevoie de Nesmontu ca să încercuiesc un cartier din Memphis unde se ascund oameni de-ai Prevestitorului.

– Alătură-te generalului şi călăuzeşte soldaţii.

Aghiotantul lui Sobek se apropie de suveran.

– Luminăţia Voastră, cunoaştem numele făptaşului.

– Nu e vorba de Prevestitor?

– Nu, Luminăţia Voastră.

– De unde atîta siguranţă?

– I-am văzut iscălitura.

– Ai vreo dovadă?

– Da, acest papirus, scris de mîna ucigaşului care i-a trimis lui Sobek cufărul, minţind că e un dar din partea voastră.

Sesostris citi scrisoarea.

La prima vedere, vinovatul era Sehotep.

Întinerit la gîndul că va aresta o bandă de luptători din umbră, Nesmontu conducea pregătirile de plecare, în răpăitul tobelor. El însuşi îi trezise pe soldaţii din cazarma cea mare a Memphisului şi se aşezase în fruntea mai multor regimente, desfăşurate potrivit îndrumărilor lui Sekari.

În plină noapte, străduţele şi pieţele erau pustii.

– Să ne păzim să nu ni se întindă vreo capcană, îşi arătă Sekari îngrijorarea faţă de fratele său din Cercul de Aur.

– Răufăcătorii ăştia n-o să mă păcălească aşa cum i-am păcălit eu la Sichem, făgădui Nesmontu. Mai întîi, încercuim locul, apoi, trupe mici de pedestraşi vor răscoli fiecare casă. Pe acoperişuri, arcaşii vor ţine săgeţile gata să le slobozească.

Ordinele generalului fură împlinite cu iuţeală şi fără greş. Zarva puse stăpînire pe întregul cartier. Oamenii vociferau nemulţumiţi, copiii ţipau, dar nu izbucni nici o încăierare şi nimeni nu încercă să fugă.

Împreună cu vreo zece pedestraşi, Sekari scotoci casa în care fusese cît pe ce să fie ucis.

Resturi de mîncare, cîteva lămpi vechi, nişte rogojini tocite... Cei care încercaseră să-l omoare pe Sekari părăsiseră casa în mare grabă.

Mai rămînea prăvălia vînzătorului de sandale, care, alături de soţia sa şi de un băieţandru speriat, îşi striga nevinovăţia.

– Căutaţi prin toate odăile, ordonă Nesmontu.

– Din a cui poruncă? întrebă negustorul.

– Nu te priveşte.

– Am să mă plîng vizirului! În Egipt, nu te porţi aşa cu oamenii. Trebuie să respecţi legile.

Nesmontu îl sfredeli cu privirea.

– Sînt generalul care comandă armata egipteană şi n-o să mă înveţe pe mine cum să-mi fac treaba un complice de-al Prevestitorului.

– Complice... Prevestitorul... Nu înţeleg!

– Poate vrei nişte lămuriri.

– Chiar le cer!

– Te bănuim că eşti unul dintre luptătorii din umbră cărora le place să ucidă egipteni.

– Nu... nu ştii ce vorbeşti!

– Arată-mi puţin respect! Oamenii mei o să aibă grijă de tine, în timp ce eu am să-ţi întorc bîrlogul pe dos.

În ciuda împotrivirilor sale, soldaţii îl luară pe bărbat cu ei.

Sekari căută, nerăbdător, o dovadă a vinovăţiei negustorului, dar nu dădu decît peste piei de toate soiurile, zeci de perechi de sandale, papirusuri cu socotelile prăvăliei şi obiecte necesare unei familii mici pentru traiul de zi cu zi.

– N-o să găsim nimic, zise el cu amărăciune.

– Poate există pe undeva ascunzători burduşite cu arme, îi răspunse Nesmontu, îndîrjit.

– Credincioşii Prevestitorului au avut timp să le mute în altă parte.

– Vom lua la întrebări pe toţi locuitorii cartierului. Şi, crede-mă, au să vorbească!

– Nu, generale. Dacă au mai rămas răufăcători prin preajmă, se vor lăsa prinşi de bunăvoie. Iar dacă-i arestăm, ori vor păstra tăcerea, ori ne vor îndruga numai minciuni.

Bătrînul general recunoscu că Sekari avea dreptate. Totuşi, îşi duse căutările pînă la capăt. Dar strădaniile lui se dovediră zadarnice.

Nu-i dibuiră nici pe Morocănos, nici pe Creţ. Ba încă se văzu nevoit să-l elibereze pe vînzătorul de sandale, cerîndu-i iertare.

După încheierea ritualurilor de dimineaţă, Sesostris stătu de vorbă pe-ndelete cu doctorul Gua.

– Sobek se va pune pe picioare, îl asigură Gua pe monarh. Leacurile pe care i le dau ar înzdrăveni şi un taur sălbatic, şi, din fericire, Sobek are un trup la fel de viguros! Singura bătaie de cap e să-l silim să stea în pat pînă ce rănile adînci se vor cicatriza. Dar întrucît nici un organ n-a fost grav atins, îşi va recăpăta toată puterea dinainte.

– Şi Khnum-Hotep?

Doctorul nu-i ascunse regelui adevărul.

– Nu mai există speranțe, Luminăția Voastră. Din pricina unei istoveli nemăsurate, inima vizirului va înceta în curînd să bată. Singura mea dorință e ca leacurile să-l împiedice să sufere.

– Îngrijește-te, în primul rînd, de el, îi ceru Sesostris.

Generalul Nesmontu îi dădu regelui raportul despre căutările de peste noapte, fără să-i ascundă nimic și fără să se amăgească singur. De-acum gărzile trebuiau să cerceteze cu băgare de seamă trecutul tuturor locuitorilor cartierului și să verifice dacă aceștia spuseseră adevărul. Muncă anevoioasă, plină de migală și care s-ar fi putut să nu ducă nicăieri. Credincioșii Prevestitorului se amestecaseră atît de bine printre egiptenii din Memphis, că era greu să le iei urma.

– Aghiotantul lui Sobek cere arestarea lui Sehotep, grăi suveranul.

– Nici eu, nici Sekari nu credem în vinovăția lui! se împotrivi generalul. Un membru al Cercului de Aur din Abydos nu s-ar gîndi în veci să-l ucidă pe mai-marele gărzilor.

– Un document îl acuză.

– Unul fals, fără îndoială! Din nou cineva încearcă să dezbine Casa Regelui.

– Marele Consiliu nu se va strînge în dimineața aceasta, hotărî monarhul. Trebuie să-l ascult întîi pe Sehotep.

– Nu vrea să-și spună numele, generale, dar pretinde că e ceva grav și care nu suferă amînare.

– Ai tu grijă de el, îi ordonă Nesmontu aghiotantului său.

– Dar a zis că nu vorbește decît cu generalul Nesmontu și cu nimeni altcineva. Spune că siguranța faraonului ar fi în joc.

Dacă era vorba de-un răuvoitor, acesta avea să ajungă în fața judecătorilor pentru răspîndirea de vești false și defăimarea armatei.

În vîrstă de vreo treizeci de ani, înalt, cu o cicatrice ce-i brăzda mîna stîngă, bărbatul părea cumpătat și totodată neliniștit.

– Din porunca lui Sobek, rosti el cu voce apăsată, m-am strecurat printre slujbașii conduși de Medes. Misiunea mea era să observ dacă el sau oamenii lui uneltesc ceva.

Nesmontu scoase un soi de mormăit.

– Păzitorul chiar n-are încredere în nimeni! A pus iscoade în toată administraţia?

– Asta n-o ştiu, generale. Dar eu trebuia să-i dau de veste lui Sobek de cum observam ceva nefiresc. Şi pentru că un atare lucru s-a petrecut, iar Sobek nu mă poate primi, am socotit de cuviinţă să vă înştiinţez.

– Înţeleaptă hotărîre, te ascult.

– Slujba mea e dintre cele mai însemnate, şi pot să citesc cea mai mare parte a documentelor ce ajung sub ochii lui Medes şi ai oamenilor săi apropiaţi. Să-i cîştig încrederea şi să o păstrez s-a dovedit o treabă tare grea. Se poartă ca un adevărat tiran, nu trece cu vederea nici o greşeală, şi doar dacă munceşti din răsputeri îi intri în voie.

– De-aia Secretariatul Casei Regelui merge mai bine ca niciodată, îşi dete cu părerea Nesmontu.

– Purtarea lui Medes e pilduitoare, continuă bărbatul, iar treburile şi le îndeplineşte fără cusur. Pînă ieri nu văzusem nimic nefiresc sau care să-mi dea de bănuit. Fiind însărcinat cu verificarea odăilor de lucru înainte de închiderea lor, am aruncat o privire printre dosarele pe care Medes urmează să le citească în dimineaţa aceasta. Printre ele se afla şi următoarea scrisoare neiscălită:

> Un trădător s-a strecurat în Casa Regelui. El a născocit povestea Prevestitorului, un răsculat sirian, mort de multă vreme. Acest monstru cu sînge rece şi neabătut în hotărîrea lui este căpetenia luptătorilor ascunşi din Memphis, a săvîrşit fapte cumplite şi plănuieşte să-l omoare pe mai-marele gărzilor din regat. Apoi va pune la cale un nou atac împotriva faraonului. Un ucigaş mai presus de bănuieli: Sehotep.

– Ai pus mîna pe acest document?

– Nu, căci tocmai ceea ce va face Medes cu scrisoarea contează. Va vorbi despre ea sau va tăcea? Dar pe mine lucrul acesta nu mă mai priveşte, întrucît i-am spus că părăsesc slujba din pricina sănătăţii mele şubrede. Aş vrea să mă întorc printre tovarăşii mei din cazarmă înainte ca Medes să descopere cine sînt cu adevărat.

Lui Nesmontu nu-i mai rămînea decît să se grăbească să-l înştiinţeze pe monarh.

14.

De cînd sacagiul, cea mai bună iscoadă a sa, dispăruse, Libanezul se văita că ține greu legătura cu trupele sale de luptători. Totuși, trimișii acestora se înfățișau înaintea portarului său, care le transmitea poruncile stăpînului.

Libanezul ar fi trebuit să găsească pe altcineva în locul sacagiului, dar nu se bizuia pe credincioșii Prevestitorului și n-ar fi primit în casa lui decît un bărbat de nădejde, care-și dovedise stăpînirea de sine. Doar Medes se bucura de acest privilegiu, căci Secretarul Casei Regelui, care purta semnul de neșters al lui Seth, nu mai putea să dea înapoi.

Portarul îi înmînă un mesaj încifrat al cărui cuprins îl umplu de bucurie: cu trupul aproape golit de sînge de pe urma rănilor pricinuite de statuetele vrăjite, Sobek Păzitorul trăgea să moară!

Carevasăzică, Prevestitorul dăduse o lovitură hotărîtoare. Rămase fără căpetenie, gărzile din Memphis se vor lăsa pe tînjeală și capitala va fi mai ușor de atacat.

Bucuros, Libanezul înghiți, una după alta, trei prăjituri îmbibate de grăsime.

Portarul apăru din nou.

– Crețul dorește să vă întîlniți degrabă cu el în piață.

Bogatul negustor ieșea arareori din sălașul său. De aceea, o astfel de cerere îi dădea de înțeles că se petrecuseră fapte grave, neliniștitoare chiar.

Greutatea trupului său îi îngreuna mersul, iar drumul i se păru foarte lung.

În fața unei tarabe cu smochine se opri. Vînzătorul se număra printre credincioșii Prevestitorului și nu avea de ce să se ferească de el.

Crețul veni lîngă Libanez.

– Nu sînt gărzi prin preajmă?

– Două la intrarea în piață și alte două amestecate printre cumpărători, dar le supraveghem. Dacă se apropie, o să fim preveniți.

– Ce s-a întîmplat?

– O iscoadă egipteană ne-a descoperit adăpostul. Am încercat de două ori să-i facem de petrecanie, dar am dat greș. Așa că eu și oamenii mei, temîndu-ne să nu trimită gărzile peste noi, am părăsit neîntîrziat cartierul, avînd grijă să nu lăsăm vreo urmă. Dar mare ne-a fost mirarea cînd am văzut că armata a dat buzna pe străzi și a scotocit prin case!

– Și ce-au găsit?

– Nimic. Soldații au plecat cu mîna goală, ba încă s-au ales și cu bruftuluieli din partea locuitorilor și a oamenilor noștri rămași pe loc. Vînzătorului de sandale chiar i-au cerut iertare că l-au învinuit pe nedrept! În Egipt nu se glumește cu legile, și armata nu se poate purta cu supușii faraonului după cum are poftă. Slăbiciunea asta o să ducă regatul la pieire!

– A fost arestat vreunul de-ai noștri?

– Nici unul. Zvonurile despre moartea lui Sobek par întemeiate de vreme ce cîrmuirea a folosit armata și nu gărzile, devenite neputincioase fără comandantul lor. Îmi și închipui deznădejdea ce i-a cuprins pe Sesostris și pe înalții demnitari! Atîta risipă de forțe, atîtea strădanii, atîtea căutări, și tot nu ne-au prins! Slăvit fie mărețul nostru stăpîn, Prevestitorul. Datorită protecției sale am ajuns de neatins.

– Bineînțeles, bineînțeles, încuviință Libanezul, dar trebuie să ne arătăm și de-acum înainte la fel de uniți și de prevăzători.

– Înlăturarea lui Sobek nu ne va înlesni oare drumul?

– Să nu-l uităm pe generalul Nesmontu.

– Un bătrîn care nu știe altceva decît să-și muștruluiască trupele. Iar acestea nu vor fi în stare să ne țină piept.

– Unde plănuiești să vă ascundeți tu și oamenii tăi?

– Acolo unde nu-i va trece nimănui prin minte să ne caute: în cartierul care tocmai a fost răscolit de la un capăt la altul! Judecînd după noile noastre locuri de taină, e peste putinţă să fim descoperiţi.

Ultima idee a Libanezului îi ferea, într-adevăr, de necazuri pe luptătorii din umbră, care aveau să pornească în curînd la atac.

– Să nu ne laşi să lîncezim. Soiul ăsta de locuinţă e tare neplăcut.

– Aştept ordinul Prevestitorului.

Aceste cuvinte îl mulţumiră pe Creţ. Uneori, el se îndoia de buna-credinţă a Libanezului, sclav al traiului îmbelşugat, şi se întreba dacă puterea pe care i-o încredinţase Prevestitorul, numindu-l comandant al luptătorilor din Memphis, nu i se urcase cumva la cap. Dar vorbele rostite de neguster îl liniştiră pe deplin.

– Cînd va sosi clipa, eu şi celelalte căpetenii, împreună cu oamenii noştri, vom lovi în numele Prevestitorului. Îi vom zdrobi pe netrebnici şi doar cei care se vor supune noii credinţe vor scăpa cu viaţă. Legea Zeului va birui, îi vom prigoni pe necredincioşi şi pe femeile neruşinate.

– Cucerirea Memphisului nu va fi treabă uşoară, încercă să-i mai domolească avîntul Libanezul. Să ţin legătura cu toţi oamenii noştri îmi dă destulă bătaie de cap.

– Găseşte iute o cale să ocoleşti toate piedicile! Orice-ar fi, Prevestitorul va alege clipa potrivită. Egiptenii ţin atît de mult la fericirea lor şi la plăcerile vieţii, încît vor fi copleşiţi de valul nostru purificator. Sute de gărzi şi de soldaţi vor îngenunchea şi ne vor ruga să-i cruţăm. Iar cînd vom ridica în vîrful lăncilor noastre capetele lor tăiate, ofiţerii o vor rupe la fugă şi-l vor părăsi pe faraon. Cît despre Sesostris, îl vom prinde viu şi i-l vom oferi Prevestitorului!

Gustînd din plin aceste minunate privelişti ale unui viitor nu tocmai îndepărtat, Libanezul nu-şi nesocotea totuşi duşmanul şi se îndoia de trupele sale. Dacă lupta se va încheia cu izbînda lor şi noua lui slujbă îi va da voie să taie şi să spînzure, o să-l osîndească la moarte pe Creţ şi pe cei asemenea lui, învinuindu-i de desfrîu. Folositor în timpul luptei, nebunul ăsta care se lăsa pradă unei înflăcărări

nemăsurate avea să se preschimbe mai apoi într-o creatură vătămătoare şi greu de controlat.

Nevasta lui Medes respecta întru totul sfaturile doctorului Gua: două hapuri dimineaţa, unul la prînz şi trei seara şi multe infuzii de-a lungul zilei. Odată ce înghiţea leacurile acestea pregătite de farmacistul Renseneb, se simţea uşoară şi împăcată cu sine. Somnul îi era tihnit şi îşi regăsise liniştea. Slujitoarea cea nouă care-i aranja părul şi noul bucătar îi împlineau toate poftele. Ultimul prepara bucate de o fineţe fără seamăn şi prăjituri îmbietoare pe care nevasta lui Medes le înfuleca întruna.

Dobîndind parcă puteri neaşteptate, începu să se îngrijească de casă. De cu zori, chemă la ea o întreagă armată de meşteri, împărţind porunci cu nemiluita: să vopsească pereţii, să cureţe bazinul cu apă, să taie crengile uscate ale copacilor, să verifice jgheaburile prin care se scurgea apa folosită în gospodărie. Această forfotă o făcea să uite de gravele greşeli care o chinuiau, aşa că nu mai era nevoită să i le destăinuie doctorului Gua şi să rupă astfel tăcerea la care soţul ei o forţa.

– Ce sănătate înfloritoare! observă Medes, uimit.

– Doctorul Gua e duhul meu bun. Nădăjduiesc c-ai să fii mîndru de mine! Casa noastră avea nevoie de multe reparaţii, şi, în sfîrşit, am hotărît să văd de ea.

– Felicitări, scumpa mea. Eşti stăpînă aici, şi nu te sfii s-o arăţi. Dar mai ales nu te lăsa păcălită. Muncitorii ăştia nu se gîndesc decît să ne fure.

Zîmbind, Medes porni spre odăile de lucru ale vizirului.

Falsul scrib, iscoada lui Sobek, citise, pesemne, scrisoarea neiscălită strecurată printre dosare. Fiind ultimul care pleca acasă, neisprăvitul scotocea peste tot. Iar o descoperire atît de importantă îi răsplătea răbdarea!

Bineînţeles, acum aştepta să vadă ce va face Medes.

Dacă se prefăcea că nu ştie nimic şi nu sufla o vorbă, Secretarul Casei Regelui nu ar fi dovedit, oare, că era complicele lui Sehotep şi că unelteau împreună?

În odăile de lucru ale vizirului domnea o mîhnire adîncă.

– Ne facem griji pentru sănătatea lui Khnum-Hotep, îi mărturisi lui Medes unul dintre apropiaţii vizirului. Am crezut că o să-l pierdem din pricina unui rău cumplit ce-l

cuprinsese. Dar, din fericire, doctorul Gua l-a readus în simţiri.

– Şi acum vizirul s-a hotărît, în sfîrşit, să se mai odihnească puţin?

– Din păcate, nu. Intraţi, vă aşteaptă.

Ca în fiecare dimineaţă, Medes se întîlnea cu vizirul ca să primească noile porunci.

Aerul pierdut a lui Khnum-Hotep, cîndva atît de impunător, îl uimi pe Medes. Slăbit, cu ochii adînciţi în orbite, cu obrajii supţi şi pielea pămîntie, vizirul de-abia respira.

– Nu îndrăznesc să vă dau eu sfaturi, zise, întristat, Medes, dar n-ar fi, oare, înţelept să vă uşuraţi de o parte din sarcinile ce vă apasă atît de greu?

– Uiţi că muncă se spune *kat* şi ne oferă *KA*, energia fără de care viaţa nu e cu putinţă? Să mori muncind e cel mai frumos mod de a dispărea.

– Nu vorbiţi de nenorocire!

– Să nu ne ascundem după deget. Pînă şi doctorul Gua a renunţat să mai spere că mă va vindeca. Un alt demnitar credincios lui Sesostris mă va înlocui şi va sluji regatul la fel de bine.

Secretarul Casei Regelui îşi luă un aer încurcat.

– Mi-a fost trimis un document ciudat. E vorba despre un şir de minciuni, fără nici o iscălitură. Scrisoarea aceasta îl împroaşcă pe unul dintre membrii Casei Regelui cu noroi. Am şovăit să o distrug, deşi clocoteam de furie, socotind că se cuvine mai degrabă să v-o aduc.

Medes îi întinse scrisoarea vizirului.

– Într-adevăr, e mai bine să mă previi.

Sehotep petrecuse o noapte minunată în tovărăşia unei tinere femei, iscusite în jocurile dragostei. Veselă şi neastîmpărată, se deda la tot soiul de desfătări fără nici o oprelişte. Împotrivindu-se cu încrîncenare căsătoriei, voia să se bucure din plin de tinereţe înainte de a-i urma tatălui ei la cîrma familiei.

Fericiţi, cei doi amanţi se despărţiră dimineaţa, după ce mîncaseră pe săturate ca să-şi recapete puterile. Acum, lăsîndu-se pe mîinile frizerului său, Sehotep se gîndea la ceea ce avea de spus în faţa marelui consiliu, unde trebuia să

dea seamă despre cum înaintau lucrările pe şantierele din regat.

Îndată ce sosi la palat, un ofiţer din garda faraonului îl conduse în odaia de lucru a lui Sesostris, nu în sala unde se adunau membrii Casei Regelui.

De fiecare dată cînd se întîlneau, elegantul Sehotep simţea tot mai multă admiraţie pentru acest uriaş care nu cunoştea oboseala şi nu dădea înapoi în faţa nici unei piedici. La drept vorbind, Sesostris se ridica deasupra vremurilor şi a supuşilor săi.

– N-ai nimic să-mi destăinui, Sehotep?

Mai-marele peste toate lucrările regelui fu luat pe neaşteptate.

– Trebuie să-mi spun raportul între patru ochi?

– Nu găseşti că purtările lui Sobek sînt greşite?

– Deşi cîndva s-a înşelat în privinţa lui Iker, socot că este o căpetenie fără pereche.

– Nu i-ai trimis, în numele meu, un cufăr din lemn de salcîm în care se aflau nişte statuete magice?

În ciuda minţii sale agere, Sehotep rămase cu gura căscată.

– Cu siguranţă că nu, Luminăţia Voastră! Cine a făcut o glumă aşa dezgustătoare?

– Însufleţite de un duh rău, statuetele au încercat să-l omoare pe Sobek. Suferind din pricina nenumăratelor răni, aproape că şi-a pierdut tot sîngele. Acum pare să fie în afara primejdiei, dar trebuie să-l descoperim şi să-l pedepsim pe vinovat. Iar el şi-a iscălit fapta. Şi această iscălitură e a ta.

– Peste putinţă, Luminăţia Voastră!

– Priveşte acest papirus.

Tulburat, Sehotep citi scrisoarea mînjită de sînge, găsită lîngă trupul lui Sobek.

– N-am întocmit eu aceste rînduri.

– Îţi recunoşti scrisul?

– Asemănarea mă uimeşte! Cine a putut să plăsmuiască un astfel de fals?

– Încă un document te acuză, adăugă regele. Potrivit unei scrisori neiscălite, tu ai fi comandantul trupelor de luptători din umbră ascunşi în capitală şi plănuieşti să mă ucizi. Ca să

îndepărtezi de tine orice bănuială, l-ai născocit pe acest Prevestitor, luînd ca model un tîlhar mort de multă vreme.

Sehotep rămăsese atît de năucit, că nu mai putea scoate un cuvînt.

– Aghiotantul lui Sobek şi ceilalţi ofiţeri ai gărzilor cer arestarea ta, grăi în continuare Sesostris. Papirusul acesta le e de ajuns ca să depună o plîngere la vizir.

– Încercarea nu vi se pare grosolană? Dacă eram într-adevăr monstrul despre care vorbiţi, n-aş fi fost atît de prost încît să-mi iscălesc ticăloşiile! Şi o scrisoare fără iscălitură nu înseamnă nimic în ochii judecătorilor egipteni.

– Khnum-Hotep se vede totuşi nevoit să ia în seamă plîngerea şi să facă oarecare cercetări. Deocamdată, nu mai poţi îndeplini slujba de mai-mare peste lucrările regelui.

– Luminăţia Voastră... vă îndoiţi de mine?

– Ţi-aş mai vorbi astfel?

O fericire adîncă însenină privirea lui Sehotep. Cîtă vreme se bucura de încrederea regelui, se va bate din răsputeri. Dar cum să-l descopere pe cel care pusese la cale această mîrşăvie?

– Din pricina învinuirilor ce ţi se aduc, continuă Sesostris, nu-i mai pot aduna laolaltă pe toţi iniţiaţii Cercului de Aur. Locul tău va rămîne gol pînă îţi va fi recunoscută nevinovăţia.

– Cel mai mare vrăjmaş al meu sînt bîrfele ce se vor isca. Limbile veninoase au să se dezlege! Iar duşmănia gărzilor n-o să ne uşureze cîtuşi de puţin sarcina. Acum pricep că atacul nu se dovedeşte atît de grosolan pe cît îmi părea la început... Vizirul, Senankh şi Nesmontu sînt, neîndoielnic, următoarele ţinte ale Prevestitorului.

– Sănătatea lui Khnum-Hotep se năruie de la o zi la alta, îi destăinui monarhul.

– Doctorul Gua...

– De data aceasta se dă bătut.

Deşi încrezător din fire, Sehotep şovăi.

– Răul vrea să lovească în Luminăţia Voastră! Îndepărtîndu-i pe cei care vă sînt devotaţi, semănînd haosul în administraţie, atingîndu-se chiar de Cercul de Aur, încearcă să vă şubrezească puterea. Nu e vorba de o luptă pe faţă, ci de

o otravă picurată cu pricepere şi ale cărei urmări se văd în timp. Împrejurările vă cer să mă înlocuiţi, căci bunul renume al Casei Regelui nu trebuie pătat. Iar lucrul de pe şántierele deschise nu trebuie să se oprească.

– N-am să înlocuiesc pe nimeni, hotărî faraonul. Altminteri ar însemna că te socot vinovat înainte de judecata tribunalului vizirului. Legile sînt la fel pentru toţi, şi pentru cei mici, şi pentru cei mari.

– Şi dacă nevinovăţia nu-mi va fi recunoscută? Să zicem că un răuvoitor va aţîţa o parte din gărzi împotriva mea. Atunci nu mai am sorţi de izbîndă.

– Să urmăm mai departe calea lui Maat, şi adevărul va ieşi la lumină.

Sehotep se înfioră. Un vînt rece sufla peste regat şi ameninţa să-l pustiască.

Neclintit, faraonul se pregătea pentru o bătălie a cărei întindere şi încrîncenare i-ar fi înspăimîntat şi pe cei mai curajoşi.

15.

Comandantul forţelor de pază din Abydos îi tăie calea Binei.

– Unde zoreşti aşa?

Fata îi surîse.

– Ca de obicei, merg la templu să iau mîncarea ce trebuie dusă preoţilor permanenţi.

– Cam plictisitor, nu?

– Îmi place mult munca mea şi n-aş schimba-o pe o alta.

– La anii tăi, nu se vorbeşte aşa! Dacă ai să-ţi dai în continuare silinţa, o să capeţi o slujbă aleasă.

– Vreau doar să fiu de folos.

– Haide, haide, n-o face pe sfioasa! Acum vreau să văd dacă nu ascunzi ceva pe sub veşminte.

– Din ce pricină?

– Nu ghiceşti? O fată aşa frumoasă ca tine nu se poate mulţumi doar să servească masa unor preoţi bătrîni, cărora nu le pasă decît de ritualuri şi de hieroglife. După părerea mea, te întîlneşti cu un iubit. Ţinînd seama de îndatoririle mele, vreau să-i aflu numele.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu am nici un iubit.

– Îmi vine greu să te cred, frumoasa mea! Dacă încerci să-l aperi pe fericitul ales, te înţeleg. Dar eu trebuie să ştiu tot ce se petrece în Abydos.

– Cum să-ţi arăt că te înşeli?

Comandantul îşi încrucişă braţele.

– Bine, să zicem că-i aşa... Atunci înseamnă că ai de gînd să te măriţi.

– Nu e nici o grabă.

– Greşeşti, Bina! Dar vezi să nu te arunci în braţele vreunui neisprăvit şi caută să te sfătuieşti cu un bărbat trecut prin viaţă.

– Tu, de pildă?

– Multe tinere fermecătoare îmi dau tîrcoale. Dar nu m-am lăsat ispitit tocmai din cauza ta.

Bina se prefăcu emoţionată.

– Vorbele tale mă tulbură. Din păcate, cu munca mea nu cîştig prea mult şi n-aş putea să mă arăt vrednică de un om atît de însemnat ca tine.

– Unii demnitari îşi aleg drept soţii fete din popor.

Frumoasa brunetă îşi plecă ochii.

– M-ai luat pe nepregătite! Nu pot să-ţi răspund.

Bărbatul îi mîngîie umărul.

– Nu te pripi, scumpa mea. Avem tot timpul să fim fericiţi.

– Chiar crezi asta?

– Bizuie-te pe mine, n-ai să fii dezamăgită!

– Îmi dai un răgaz să mai chibzuiesc?

Comandantul zîmbi prosteşte.

– Hotărăşte după cum te îndeamnă inima, micuţa mea. Nădăjduiesc însă că nu vei sta în cumpănă prea mult.

Bina se îndepărtă legănîndu-se.

Lucrurile mergeau tot mai rău. Nu va mai izbuti multă vreme să-l respingă pe acest desfrînat mereu în căutare de fete uşoare. Fiecăreia îi îndruga aceleaşi minciuni. Şi, întrucît se plictisea repede, trecea de la una la alta, seara ademenindu-le cu măritişul, iar dimineaţa uitîndu-şi făgăduielile.

Bina spera că Prevestitorul nu va întîrzia să pornească atacul hotărîtor împotriva Abydosului. Şi atunci avea să-l ucidă pe comandant cu mîna ei.

Otrăviţi, cei patru salcîmi tineri nu mai generau decît unui cîmp slab de forţe, care nu-l stingherea pe Prevestitor. Înţepăturile ca de ac pe care le simţea de-a lungul picioarelor chiar îl făceau să zîmbească.

Cei patru lei ai căror ochi nu se închideau niciodată alcătuiau ultima protecţie a Arborelui vieţii. Păzitori neobosiţi,

omorau fulgerător pe oricine ar fi încercat să rănească salcîmul lui Osiris. Un stîlp în vîrful căruia se afla o tainiță, simbolul Marelui Ținut, îi înzestra cu o putere de temut.

Prevestitorul se feri să-l atingă. Pînă nu-l va ucide pe Osiris, fetișul[1] acesta va răspîndi în jur o energie periculoasă.

În schimb, nu-i era frică să înfrunte fiarele, căci el o preschimbase cîndva pe Bina într-o leoaică înspăimîntătoare.

Păzitorii aveau înfățișări diferite. Prevestitorul se apropie de leul cu chipul cel mai sever, așezat spre miazănoapte, și-i picură pe pleoape o licoare roșiatică făcută din neghină, nisip din Nubia, sare din deșert și sîngele Binei. Apoi frecă răbdător calcarul, pînă ce lichidul pătrunse în el și orbi leul.

Ceilalți trei, care străjuiau la miazăzi, la apus și la răsărit, avură aceeași soartă, pierzîndu-și vederea.

Curînd, colții și ghearele lor nu vor mai avea nici o putere, și din vajnicii păzitori nu vor mai rămîne decît niște pietre neînsuflețite.

Purtătorul paletei de aur, Iker, celebra ritualul de dimineață, ajutat de Pleșuv. Însoțit de acesta, verifică munca preoților permanenți, apoi se reculeseră, împreună, în fața mormîntului lui Osiris.

– N-ai săvîrșit nici o greșeală, observă bătrînul preot, și ai devenit, cu adevărat, mai-marele confreriei noastre.

– Sînt doar trimisul regelui. Nu eu îndrum preoții.

– De-acum lucrurile se schimbă, Iker. Într-un timp scurt, ai străbătut un drum lung, ai ocolit zeci de piedici, ai îndepărtat multe primejdii și ai îndeplinit o misiune anevoioasă. Vîrsta nu contează. Preoții permanenți te recunosc drept urmașul meu și nici eu nu puteam visa la mai mult.

– Nu credeți că ați luat această hotărîre prea devreme?

– Unii oameni au răgazul să se pregătească pentru sarcinile viitoare, alții învață să le stăpînească împlinindu-le.

---

[1] Obiect căruia în religiile primitive îi sînt atribuite virtuți magice, supranaturale, fiind venerat ca atare. (n.tr.)

Destinul tău îţi cere să-ţi croieşti drumul pe măsură ce înaintezi. Jinduiai după Abydos, iar Abydosul îţi răspunde.

– Cercul de Aur...

– Te afli deja înăuntrul lui. O ultimă poartă îţi mai rămîne de trecut, în timpul celebrării misterelor. De aceea pregătirea lor trebuie să fie fără cusur. Începînd din această seară vom cerceta să vedem dacă nu lipseşte nici unul dintre obiectele trebuincioase. Apoi vom vorbi despre desfăşurarea, pas cu pas, a ritualului.

Cînd Iker se întoarse în micuţa casă albă, Isis îl întîmpină cu un surîs minunat şi se îmbrăţişară cu toată dragostea.

– Mă voi dovedi, oare, la înălţimea sarcinii mele? o întrebă el, neliniştit.

– Asemenea întrebare nu se pune. Cine s-ar încumeta să se creadă demn de marile mistere? Spiritul Abydosului ne cheamă, inima noastră se deschide spre lumina lui şi împlinim ritualurile călcînd pe urmele lăsate de paşii strămoşilor. Faţă de această datorie, mai presus de orice altceva, ce contează îndoielile şi frămîntările noastre?

Amîndoi urcară pe terasă, apărată de soare cu o pînză de in legată la colţuri de patru mici coloane din lemn.

Fericirea se năştea din desăvîrşita unire a vieţii zilnice cu sacrul, a idealului cu împlinirea sa.

Împărţind parcă acelaşi trup, Iker şi Isis mulţumiră divinităţilor pentru că le oferiseră o asemenea şansă.

– Sora mea din Cercul de Aur mă primeşte, cu adevărat, lîngă ea?

– M-am gîndit mult la asta, îi răspunse Isis în glumă, şi m-am codit îndelung. Dar cum tu pari să fii cel mai puţin rău dintre cei dornici să stea în preajma mea...

Pe Iker îl fermecau rîsul cristalin şi blîndeţea ochilor ei. Dragostea născută încă de la prima lor întîlnire sporea neîncetat. Şi unul, şi altul ştiau că timpul nu avea s-o spulbere, ba dimpotrivă.

Dar nelinişti ascunse puseră iar stăpînire pe sufletul Fiului regal.

– Bega l-a lăudat pe Gergu. Totuşi, eu îi împărtăşisem toate bănuielile mele, bizuindu-mă pe judecata ta limpede.

– Ma miră. El nu laudă niciodată pe nimeni.

– Răceala cu care se poartă nu-l face deloc plăcut, dar mie mi s-a părut sincer. Responsabilul principal al hambarelor respectă întocmai poruncile lui Bega, ferindu-se să-l nemulţumească. Dar tot mai am o nelămurire: Gergu a venit din proprie voinţă la Abydos sau l-a împuternicit cineva?

– Bega ce crede?

– Zice că nu-i pasă, de vreme ce Gergu îşi vede de treabă şi trece de pază fără greutate.

– Ciudate cuvinte din partea unui om atît de sever ca el.

– Vrei să spui că-l bănuieşti şi pe Bega?

– Nu, n-am nici o învinuire să-i aduc, în afară de faptul ca are inima împietrită.

– Aşa îi e firea sau se preface?

– Bega se ţine departe de toţi preoţii, răspunse Isis. Şi totuşi, s-a străduit, în zadar, să-mi cîştige prietenia.

– Avînd în vedere rangul tău, nu-l macină, oare, ranchiuna?

– Greu de spus, căci de felul lui e ursuz peste măsură. Respectarea Legii n-ar trebui să alunge orice bucurie din suflet. Chiar şi Pleşuvului, care se arată tot atît de sever, nu-i lipseşte căldura sau veselia.

– Bega mi-a făgăduit ajutorul său. A recunoscut că sosirea mea aici şi cercetările mele au stîrnit nemulţumiri mari, acum risipite.

– Să nădăjduim că aşa stau lucrurile.

– Neîncrederea ta mă nedumereşte!

– Nu-ţi dai seama ce putere ai dobîndit, Iker. Preoţii bătrîni se înclină în faţa ta, din respect pentru ea. Ştiu că n-ar putea să te înfrunte, în ciuda tinereţii tale. Unii s-au împăcat cu gîndul acesta, alţii se simt înşelaţi în aşteptările lor. Şi să nu uităm că regele te-a prevenit. Nici o clipă să nu ne slăbim atenţia.

– Am să-l rog pe Sobek Păzitorul să iscodească legăturile lui Gergu. Dacă e amestecat în treburi necurate, vom afla. Cît despre Bega, am să fiu cu mare băgare de seamă în privinţa lui. De-a lungul pregătirii ritualului misterelor, o să-i cer mereu sfatul. Marea preoteasă a lui Hathor se învoieşte să mă ajute?

– Legea îmi spune că n-am încotro, încuviinţă ea, zîmbind.

De cînd păşise pe pămîntul Abydosului, frumoasa Nephtys dormea puţin. Lua parte la ritualurile preoteselor, pregătea numeroasele pînzeturi trebuincioase la celebrarea misterelor, verifica, împreună cu preoţii, obiectele necesare... Aproape că nici nu simţea cum se scurg zilele şi trăia ore de neuitat, care-i întreceau toate speranţele.

Întîlnirea cu Isis era un soi de miracol. Ea o îndruma, arătîndu-i cum să ocolească greşelile, şi îi uşura sarcinile în orice împrejurare. Între cele două preotese domnea o asemenea armonie, încît abia dacă aveau nevoie să-şi vorbească.

Nephtys porni spre templul lui Sesostris, ca să controleze cupele şi vasele ce aveau să fie folosite în timpul lunii *khoiak*. Ajunsă aici, îi ceru supraveghetorului preoţilor temporari să-l vadă pe cel care răspundea de îngrijirea vaselor.

Fu condusă într-o capelă unde muncea un bărbat înalt, arătos, distins şi semeţ. Din întreaga sa făptură se răspîndea un farmec ciudat, care o cuceri de îndată pe tînăra preoteasă. Cu faţa rasă îngrijit, parfumat cu gust, înveşmîntat într-o pînză de in de un alb desăvîrşit, bărbatul avea gesturi blînde, care-i dovedeau răbdarea.

Tocmai isprăvise de curăţat un splendid vas de alabastru, făcut în vremea primei dinastii.

– Poţi să te opreşti puţin?

Preotul îşi ridică încet ochii de o surprinzătoare culoare roşiatică.

– Sînt gata să vă ascult poruncile, răspunse el cu o voce învăluitoare.

– Cîte asemenea obiecte de preţ numără comoara templului?

– Cam o sută, cele mai multe din granit.

– În stare bună?

– Bineînţeles.

– Vor putea fi întrebuinţate în timpul ritualului?

– În afară de unul singur pe care l-am trimis meşterului sculptor ca să-l dreagă. Iertaţi-mi curiozitatea... Sînteţi cumva sora geamănă a Marii Preotese a lui Hathor?

Tînăra femeie zîmbi.

– Semănăm, într-adevăr. Eu mă numesc Nephtys, şi regina mi-a făcut marea cinste de a-mi îngădui să iau locul unei preotese care a murit.

– Locuiţi la Memphis?

– Da, dar nu duc dorul acestui oraş minunat. Abydosul îmi împlineşte toate dorinţele.

– Eu nu cunosc capitala, minţi Prevestitorul. M-am născut într-un sat din vecinătatea Abydosului şi am rîvnit de cînd mă ştiu să-l slujesc pe Osiris.

– Doreşti să devii preot permanent?

– Mi-ar trebui nişte haruri pe care nu le am. Îmi duc traiul meşterind vase. Dar în fiecare an, vreme de două sau trei luni, am bucuria să lucrez aici. Sarcinile care mi se încredinţează nu au nici o însemnătate. Contează doar că mă simt aproape de Marele Zeu.

– Am să-i vorbesc Pleşuvului despre tine. Poate se învoieşte să te păstreze aici un timp mai îndelungat.

– Nici nu îndrăznesc să visez la aşa ceva! Mulţumesc pentru ajutor.

– Cum te cheamă?

– Asher.

„Asher, «clocotitorul». Un nume care i se potriveşte, în ciuda liniştii sale, gîndi Nephtys. Multe femei trebuie să-şi fi pierdut somnul din pricina lui."

– E rîndul meu să fiu curioasă: ai o soţie?

– Îndeletnicirea mea îmi aduce un cîştig prea mic ca să pot ţine o nevastă şi copii. Gîndul că n-ar fi fericiţi mă îngrozeşte.

– Faptul că îi pui mai presus de tine pe ceilalţi îţi face cinste. Dar dacă ai întîlni o femeie care să aibă şi ea o meserie, chiar o preoteasă temporară din Abydos?

Prevestitorul păru mirat, aproape nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Munca mea îmi răpeşte tot timpul şi...

– Te felicit pentru asta, Asher. Felul în care iau naştere din piatră vase atît de frumoase mi se pare vrednic de atenţie. Nu ţi-ar plăcea să-mi povesteşti mai multe despre acest meşteşug într-o seară?

Femeia asta era la fel de neruşinată ca toate egiptencele. Sub domnia adevăratului zeu, o greşeală atît de gravă va fi neîntîrziat pedepsită cu lovituri de bici şi de baston, apoi netrebnica va muri ucisă cu pietre. Prevestitorul îşi înfrînă mînia şi vorbi la fel de mieros.

– Sînteţi preoteasă, iar eu nu sînt decît un om simplu, şi n-aş vrea să vă plictisesc cu trăncăneala mea.

– Mîine-seară e bine?

Cu toate că în sinea lui hotărîse s-o pedepsească pe această uşuratică, Prevestitorul o găsea atrăgătoare.

Aşa că se învoi să-i facă pe plac.

16.

– Mă îndoiesc, grăi Sobek Păzitorul către aghiotantul său. Mai dă-mi o bucată de carne şi o cupă cu vin.

Deşi era ţintuit la pat, iar zvonurile continuau să vorbească despre apropiata lui moarte, căpetenia tuturor gărzilor din regat îşi recăpăta puterile cu o iuţeală de necrezut. Sîngele de bou şi întăritoarele farmacistului Renseneb îi priau de minune.

– Cu tot respectul, comandante, vă înşelaţi! Dovezile sînt zdrobitoare. Avem chiar iscălitura lui Sehotep.

– Îl crezi atît de neghiob? Nu este el omul care să se poarte aşa prosteşte!

– Dacă acel cufăr nu v-ar fi fost trimis de un prieten de încredere, l-aţi fi privit cu ochi bănuitori. Statuetele trebuiau să vă ucidă, şi apoi să distrugă papirusul, ştergînd orice urmă a vinovăţiei lui.

Judecata aceasta părea să se bazeze pe un sîmbure de adevăr.

– Zeii vă apără, comandante, dar nu vă forţaţi norocul! Aveţi acum prilejul să-l reduceţi la tăcere pe ucigaşul ascuns în inima Casei Regelui.

– Sehotep, căpetenia luptătorilor din umbră... Cu neputinţă!

– Ba, dimpotrivă! Tocmai de aceea n-am izbutit să punem mîna pe ei. Fiind primul care afla planurile faraonului, Sehotep îşi prevenea complicii în caz de primejdie. Şi era nevoit să vă înlăture pentru că începeaţi să vă apropiaţi de el. V-aţi apucat să aşezaţi iscoade pe lîngă toţi demnitarii, şi el şi-a pierdut cumpătul. Omorîndu-vă, lăsa gărzile fără

comandant şi punea capăt cercetărilor începute. Oare un membru al Casei Regelui nu ştie să mînuiască magia şi să dea viaţă statuetelor ucigaşe?

Tulburat, Sobek muşcă din carnea sîngerîndă.

– Şi ce-ai de gînd?

– Eu şi tovarăşii mei din corpul de elită al gărzilor vom face plîngere pe lîngă vizirul Khnum-Hotep. Faptele sînt limpezi, iar dovezile, de netăgăduit. Vom cere ca Sehotep să apară în faţa judecătorilor sub învinuirea că a încercat să vă ucidă cu bună ştiinţă.

– Va fi osîndit la moarte.

– Cu atît mai bine! E o pedeapsă dreaptă pentru un astfel de nelegiuit!

Casa Regelui dezonorată, Sesostris slăbit, temeliile regatului şubrezite... Urmările se vădeau a fi dezastruoase. Pe de altă parte însă, lipsiţi de căpetenia lor, luptătorii din umbră fie se vor împrăştia în cele patru zări, fie vor trece la atacuri nesăbuite, devenind uşor de învins.

Şi coşmarul se va risipi.

Fără nici o îndoială, iscoadele din preajma lui Medes dispăruseră! Datorită priceperii soţiei sale de a imita scrisul altora şi scrisorii neiscălite, toate bănuielile se îndreptau către Sehotep. De aceea, urmărirea celorlalţi demnitari nu-şi mai avea rostul.

Medes era în culmea bucuriei. În ochii stăpînirii, Sehotep avea să plătească pentru toate nenorocirile din trecut.

Dornici să-l răzbune pe Sobek, gărzile nu vor da drumul prăzii cu nici un chip. Iar Medes va continua să treacă drept un slujbaş fără pată, devotat trup şi suflet monarhului.

Neîncrezător, verifică locurile ca să se asigure că nici o iscoadă nu dădea tîrcoale prin jur, nici chiar după căderea nopţii.

Liniştit, aşteptă apoi ca toţi ai casei să adoarmă, îmbrăcă o tunică închisă la culoare, diferită de cele pe care le purta de obicei, şi îşi acoperi capul cu o glugă. În ciuda oricăror primejdii, trebuia neapărat să stea de vorbă cu Libanezul.

Memphisul se cufundase în somn.

Deodată însă, se auzi zgomot de paşi. Străjile!

Medes se lipi de uşa unei magazii, în spatele unor case. Poate că soldaţii vor trece pe lîngă el fără să-l vadă.

Închise ochii, gîndindu-se ce să le spună dacă-l zăreau.

Astfel se scurseră clipe nesfîrşite.

Străjile făcură cale întoarsă.

Medes apucă de zece ori pe străzi diferite, pînă cînd se încredinţă că nimeni nu se ţine după el. Răsuflînd uşurat, porni spre locuinţa Libanezului, unde îi arătă portarului, ca de fiecare dată, bucata de cedru cu hieroglifa arborelui scrijelită pe ea.

De cum trecu pragul, trei bărbaţi cu chipurile respingătoare îl înconjurară.

– Stăpînul ne-a poruncit să controlăm pe oricine vine aici, îl lămuri unul dintre ei, cu obrajii acoperiţi de o barbă deasă.

– Nici să nu-ţi dea prin minte una ca asta!

– Ascunzi o armă?

– Bineînţeles că nu.

– Atunci nu te mai împotrivi. Altminteri, o să te îmbrîncim afară.

Apariţia Libanezului îl potoli pe Medes.

– Spune-le netrebnicilor ăstora să mă lase în pace! se răsti Secretarul Casei Regelui.

– Nici gînd. Vreau să-mi fie respectate ordinele, ceru negustorul.

Uluit, Medes se supuse.

Pătrunzînd în odaia de primire unde nu se mai înghesuiau, ca altădată, urcioare cu vin şi tăvi cu prăjituri, îşi luă la rost gazda.

– Ai înnebunit? Te porţi cu mine de parc-aş fi un răufăcător!

– În împrejurările de acum sînt nevoit să mă arăt din cale-afară de prevăzător.

Pentru prima oară de cînd se cunoşteau, Medes găsea că pe Libanez îl frămînta ceva.

– Carevasăzică, atacul stă să înceapă.

– Doar Prevestitorul va lua această hotărîre. Eu, unul, sînt pregătit. Am reuşit, în sfîrşit, nu fără oarecare greutăţi, să înnod legăturile cu toţi oamenii noştri.

– Şi, datorită şiretlicului meu, gărzile sînt aţîţate împotriva lui Sehotep, învinuit că a încercat să-l ucidă pe Sobek Păzitorul.

– A scăpat cu viaţă?

– E rănit grav. Iar furia oamenilor săi ne va fi de folos. Osîndirea lui Sehotep va lovi drept la temelia Casei Regelui. Chiar dacă Sesostris îl crede nevinovat, vizirul va respecta legile.

– Clipa cea mai potrivită pentru noi se apropie... Numai de n-ar întîrzia porunca Prevestitorului! Trebuie să mă ajuţi mai mult, Medes.

– În ce fel?

– Omenii mei au nevoie de arme. Pumnale, săbii şi lănci cît de multe.

– Anevoioasă treabă. Prea anevoioasă.

– Sîntem la un pas de ţintă, slăbiciunile nu-şi mai au loc printre noi.

– Am să mă gîndesc la asta, dar nu-ţi făgăduiesc nimic.

– E vorba de un ordin, spuse apăsat Libanezul. Neîndeplinirea lui ar duce la o binemeritată pedeapsă.

Cei doi bărbaţi se înfruntară din priviri.

Medes nu luă ameninţarea în glumă. Pentru moment, trebuia să-şi calce pe inimă.

Dar, odată victoria dobîndită, avea să se răzbune cu vîrf şi îndesat.

– Să-i cumpărăm pe paznicii atelierului celui mare, unde se fac armele, mi se pare cu neputinţă. Cred c-ar fi mai nimerit un atac rapid asupra magaziei din port, unde sînt strînse armele înainte de a fi trimise armatei. Gergu va atrage atenţia santinelelor, iar oamenii tăi vor înhăţa prada.

– Prea bătător la ochi. Caută alt mijloc.

– Să furăm încărcătura unei corăbii menită unui oraş din provincii... Mai greu, dar se poate. Înlocuim documentele, schimbînd felul mărfurilor. Dar să nu ne amăgim că vom

repeta o asemenea ispravă! Greşeala va fi, neîndoielnic, descoperită, iar cei răspunzători, pedepsiţi. O dată, o singură dată, aş izbuti să ies din încurcătură, aruncînd vina pe alţii.

– Fă cum ştii, numai s-o scoţi cu bine la capăt. Nu gărzile au ameninţat o parte din trupele mele, ci armata. Şi de vreme ce Sobek nu ne mai stînjeneşte, mai avem o singură piedică de înlăturat ca să zdrobim apărarea Memphisului. Lipsiţi de marele lor general, ofiţerii se vor sfîşia între ei.

– Ai îndrăzni să te atingi de Nesmontu?

– Îl admiri pe unul dintre cei mai răi duşmani ai noştri?

– E păzit cum nici nu-ţi închipui!

– Nu chiar. Crezîndu-se de nedoborît, bătrînul Nesmontu se poartă ca un soldat de rînd. Pieirea lui va semăna cu un cutremur. Armata şi gărzile rămase fără comandanţi... Ce să ne dorim mai mult de atît?

Credincios obiceiurilor sale, Nesmontu oferi un ospăţ tinerilor recruţi. Carne de vită înăbuşită, fiertură de legume, brînză de capră şi prăjituri, toate stropite din belşug cu vin roşu. Generalul depănă amintiri din diferite bătălii şi ridică în slăvi binefacerile disciplinei, temelia oricărei izbînzi. Copleşit de întrebări, răspunse cu plăcere şi făgădui că toţi cei care se vor antrena din greu şi nu se vor codi în faţa nici unui ordin vor ajunge departe.

O suită de cîntece, care nu erau pentru toate urechile, încheie acest ospăţ unde se băuse zdravăn.

– Mîine vă veţi trezi dis-de-dimineaţă şi vă veţi spăla cu apă rece, îi înştiinţă, la plecare, Nesmontu. Apoi veţi alerga şi veţi învăţa să mînuiţi armele.

Un tînăr lat în umeri se apropie.

– Generale, v-aş ruga să-mi faceţi o cinste uriaşă.

– Te ascult.

– Soţia mea a născut de curînd. Primiţi să fiţi naşul băiatului meu?

– Un soldat bătrîn ca mine?

– Tocmai de aceea. Soţia mea crede că o viaţă aşa îndelungată ar fi un semn bun, ba chiar o binecuvîntare pentru

copil. S-ar bucura aşa tare să vi-l arate pe fiul nostru. Locuim aproape de cazarmă, n-o să pierdeţi multă vreme.

– Bine, atunci să nu mai zăbovim!

Mergînd cu paşi iuţi, noul recrut o luă înaintea generalului, călăuzindu-l.

Străbătură o primă străduţă, apoi încă una la dreapta şi o a treia care cotea foarte strîns.

Cînd un zgomot ciudat împrăştie liniştea, tînărul soldat o luă la fugă.

– Atenţie! urlă Sekari, care îi urmărea pe cei doi bărbaţi, temîndu-se de un atac pe la spate împotriva lui Nesmontu.

Generalul stătu în cumpănă cîteva clipe dacă să-l urmărească pe falsul soldat sau să se întoarcă. Şi această şovăială fu pricina unei mari nenorociri. Grinzile unei schele, slăbite de complicii soldatului, se prăbuşiră peste Nesmontu, acoperindu-l precum un giulgiu de lemn.

Sekari încercă să le dea la o parte.

– Nesmontu... mă auzi? Sînt eu, Sekari! Răspunde!

La fiecare grindă, Sekari se opintea din răsputeri.

Într-un tîrziu, zări trupul generalului.

Nesmontu avea ochii deschişi.

– Îţi pierzi sprinteneala, băiete, zise el printre dinţi. Lepădătura aia a scăpat. Cît despre mine, am braţul stîng rupt şi o grămadă de vînătăi. Dar pot să mă ridic singur.

– O capcană bine pregătită, îşi dete cu părerea Sekari. Făcută anume ca să rămîi în ea.

– Pentru ceilalţi, am şi rămas. De vreme ce credincioşii Prevestitorului voiau să mă ucidă, să le facem pe plac. Vestea morţii mele îi va îndemna să iasă din ascunzătoare.

Să iscălească actul de învinuire a lui Sehotep, fratele său din Cercul de Aur, îi sfîşia sufletul vizirului Khnum-Hotep, dar trebuia să respecte legea, lăsînd deoparte orice îngăduinţă sau prietenie. Iar dovezile împotriva lui Sehotep îl forţau să ia această hotărîre.

Şi totuşi, nevinovăţia lui Sehotep se afla mai presus de orice îndoială.

Aceasta şi era marea iscusinţă a vrăjmaşului: să păcălească gărzile şi să se folosească de legile după care se călăuzea Egiptul ca să clatine Casa Regelui şi să slăbească puterea lui Sesostris. Iar o asemenea înfrîngere vizirul n-o putea îndura. Aşa că îşi puse în gînd să încerce să-i lămurească pe Sobek şi pe tovarăşii săi că, făcînd plîngere, înlesneau planul Prevestitorului.

Deodată, Khnum-Hotep se simţi cuprins de ameţeli. Timp de cîteva clipe, mintea i se întunecă. Apoi, venindu-şi în fire, îşi tîrî picioarele pînă la fereastră, se sprijini în coate de ea şi se căzni să respire adînc.

O durere cumplită îi sfîşie pieptul, silindu-l să se aşeze iar. Lipsit de aer, nefiind în stare să strige după ajutor, pricepu că sfîrşitul se apropia.

Ultimele gînduri ale vizirului se îndreptară spre Sesostris, rugîndu-l să nu renunţe la luptă şi mulţumindu-i că îi dăruise atîta fericire.

Cîinii lui Khnum-Hotep începură să urle a moarte.

Construit la nord de piramida de la Dachur, la cincizeci de metri depărtare de aceasta, splendidul locaş de veci al Khnum-Hotep primi mumia vizirului în prezenţa tuturor membrilor Casei Regelui, a lui Medes şi a lui Sobek Păzitorul.

O căldură grea apăsa întregul ţinut. Pregătită în grabă, dar cu mare grijă, mumia fu coborîtă în fundul unui puţ şi aşezată într-un sarcofag.

Regele însuşi celebră ritualurile de înmormîntare. După ceremonia deschiderii gurii, a ochilor şi a urechilor mumiei, faraonul însufleţi picturile şi scrierile cu hieroglife din capela unde un preot al lui *KA* va păstra vie memoria lui Khnum-Hotep.

Moartea aceasta trezise în Medes mari speranţe. Sehotep înlăturat, Senankh de neînlocuit la cîrma trezoreriei, Medes nu vedea cine altcineva, în afară de el, putea fi numit vizir. Socotindu-l pe Secretarul Casei Regelui un muncitor neobosit

şi un slujitor vrednic de laudă, Sesostris va ridica la un rang atît de înalt pe un complice al Prevestitorului!

Dispariţia neaşteptată a generalului Nesmontu sporea mîhnirea tuturor. Căznindu-se să se arate cît mai îndurerat, Medes se miră totuşi că-l vede pe Sobek, care, slăbit, se sprijinea într-un baston.

După ce ieşi din capelă, Sesostris privi îndelung mormîntul lui Khnum-Hotep. Apoi le vorbi demnitarilor.

– Trebuie să plec îndată spre Abydos. După atîtea nenorociri, ne dăm seama cu toţii de primejdiile care ameninţă Memphisul. În lipsa mea, noul vizir va veghea asupra locuitorilor şi se va arăta neîndurător faţă de cei care le vor tulbura liniştea. Fie ca urmaşul lui Khnum-Hotep să continue cu vrednicie munca acestui om fără pereche. Tu, Sobek Păzitorul, ia-l drept pildă şi îndeplineşte această slujbă la fel de amară ca fierea.

17.

Sorbind pe îndelete dintr-o cupă cu vin dulce, Libanezul se felicită că îi vorbise lui Medes cu toată asprimea cuvenită. Nu cumva Secretarul Casei Regelui, prea obişnuit să-şi apere cu orice preţ liniştea, se lenevise? Înfigîndu-i un ghimpe în nemăsurata lui trufie, căpetenia luptătorilor din Memphis îl împingea să treacă la fapte şi să-şi arate devotamentul faţă de Prevestitor.

Iar urmările nu aveau să-l dezamăgească pe Libanez.

Din cartier în cartier, vestea năuci întregul Memphis: Nesmontu pierise. După unii, fusese vorba de un atac, după alţii, de o întîmplare nefericită. Moartea lui Khnum-Hotep, învinuirea lui Sehotep, dispariţia bătrînului general dovedeau că soarta se înverşuna împotriva apropiaţilor lui Sesostris, care devenea tot mai singur şi mai neputincios. Numirea lui Sobek Păzitorul ca vizir nu liniştea pe nimeni. Chiar dacă rănile trupeşti şi sufleteşti i se vindecau, lucru de care, la drept vorbind, mulţi se îndoiau, nu va fi în stare să se îngrijească de această slujbă, atît de grea. O gardă rămîne o gardă, iar lui Sobek îi va păsa mai ales de pază şi de pedepsirea celor care încălcau legile, decît de celelalte treburi ale regatului.

Puterea stăpînirii se fărîmiţa.

Această alegere nefirească stătea mărturie pentru deznădejdea regelui care, în vremuri de pace, l-ar fi numit fie pe Senankh, fie pe Medes. Încolţit, silit să se apere împotriva unui duşman de neatins, monarhul încredinţase puterea adevărată unui om cu sănătatea şubrezită, pe care-l credea în stare să oprească înaintarea răului.

Creţul şi oamenii săi se întorseseră în adăposturile lor din cartierul aflat la miazănoapte de templul lui Neith. Aici găsiră străjile obişnuite, iscoadele ştiute de multă vreme, dar nici picior de soldat. Trimişii lui Sobek n-aveau decît să scotocească oricît casele şi prăvăliile, că tot nu aveau să descopere nimic.

Ştiindu-i pe sacagii, pe frizeri şi pe vînzătorii de sandale supravegheaţi îndeaproape, Libanezul îşi răspîndea poruncile prin mijlocirea slujnicelor care mai schimbau cîte o vorbă între ele prin pieţe.

Astfel se statornicise legătura între trupele Prevestitorului, aflate deja pe picior de război. Dornici să se bată, luptătorii visau să cucerească Memphisul ucigînd cît mai mulţi necredincioşi. Măcelărirea femeilor şi a copiilor va semăna groaza, iar gărzile şi soldaţii nu vor reuşi să stăvilească valul pustiitor al apărătorilor noii credinţe.

Pînă şi Libanezul începea să-şi piardă răbdarea. Prevestitorul întîrzia să pornească atacul. Planul său de a lovi drept în inima Abydosului întîmpina, pesemne, mari greutăţi, atît de mari încît îl forţau să mai aştepte o vreme.

Cicatricea ce-i brăzda pieptul îl săgetă. Îndată ce Libanezul se îndoia de marea căpetenie, urma ghearelor de şoim devenea dureroasă.

Negustorul goli cupa dintr-o înghiţitură.

Lovite de moarte, Abydosul şi Memphisul, oraşul sacru al lui Osiris şi capitala, centre ale spiritualităţii şi ale bunăstării, se vor nărui, pricinuind astfel prăbuşirea întregului regat.

Însă doar Prevestitorul ştia ziua şi ora, căci el era trimisul Zeului. Şi să nu i te supui orbeşte însemna să-i stîrneşti mînia.

Marele Trezorier Senankh, mai-marele Dublei Case Albe, avea pentru ce să fie mulţumit: treburile Egiptului de care se îngrijea el mergeau de minune. Slujbaşii erau răsplătiţi după merit, meşteşugurile şi agricultura înfloreau, toţi demnitarii, mari sau mici, respectau legea lui Maat, iar aceia dintre ei care se dedau la tot soiul de furtişaguri, amestecîndu-se în felurite lucruri necurate, îşi primeau pedeapsa cuvenită. Planul faraonului prindea viaţă puţin cîte puţin şi dădea roade dintre cele mai bune.

Şi totuşi, Senankh socotea că-i mai rămîneau o grămadă de probleme de rezolvat, căci era un duşman neîmpăcat al lenei şi se străduia să-i trezească pe cei nepăsători din amorţeală.

Dar cum să se bucure de toate aceste împliniri, cînd fratele şi prietenul său, Sehotep, fusese învinovăţit că pusese la cale uciderea lui Sobek? Iar victima sa era acum vizirul însărcinat să conducă tribunalul! Nevoit să respecte legea, Păzitorul trebuia să ia seama la acuzaţii şi să rostească sentinţa. Dacă se arăta părtinitor, ar fi săvîrşit o mare greşeală.

Dar Senankh nu avea de gînd să-şi părăsească prietenul la necaz. În ciuda faptului că nevinovăţia lui Sehotep sărea în ochi, asprimea legilor ameninţa să-l zdrobească pe mai-marele peste toate lucrările regelui.

Sekari rămînea singura scăpare.

Cei doi bărbaţi se întîlniră într-un lupanar din cartierul de miazăzi, ca să nu atragă atenţia nimănui.

– Trebuie să-l scoatem pe Sehotep din această capcană care se închide deasupra lui. Cu siguranţă ai tu o idee, Sekari!

– Din păcate, n-am.

– Daca şi tu te laşi păgubaş, Sehotep e pierdut!

– Nu mă las păgubaş, dar mă cheamă alte treburi mai grabnice. Nădăjduiesc să înhaţ o trupă de luptători din umbră.

– Uitînd de Sehotep?

– Are să fie găsit nevinovat, căci dovezile sînt false.

– Te înşeli, vizirul Sobek se va înverşuna împotriva lui! Mai bine am face noi nişte cercetări ca să dăm la iveală adevărul.

– Fără ajutorul gărzilor e greu. Iar ele se vor strînge în jurul Păzitorului.

– Doar n-o să stăm cu braţele încrucişate!

– Un pas greşit ar înrăutăţi lucrurile. Plecarea regelui îi lasă cale liberă lui Sobek.

Medes nu reuşea să-şi potolească furia. I se cuvenea rangul de vizir ţinînd seama de priceperea şi de harurile sale. Încă o dată, încăpăţînîndu-se să nu-i recunoască meritele, Sesostris îl umilise. Iar Medes îndura greu o înfrîngere atît de

usturătoare. De aceea va privi cu nespusă plăcere căderea faraonului şi naşterea unei noi cîrmuiri în inima căreia va sta însuşi Secretarul Casei Regelui.

Înlăturarea Libanezului n-o să-i dea bătăi de cap. În schimb, cea a Prevestitorului părea anevoioasă. Dar, oricît de mari i-ar fi fost puterile, avea şi el unele slăbiciuni. Poate va ieşi slăbit din lupta purtată la Abydos şi din înfruntarea cu Sesostris.

Medes se ştia hărăzit unui destin măreţ. Şi nimeni nu-l va împiedica să pună mîna pe putere.

Pînă atunci însă, îşi va îndeplini noua misiune: să facă rost de arme pentru oamenii Libanezului. Vestea morţii lui Nesmontu îi înlesnea sarcina, căci ofiţerii, descumpăniţi, începuseră să dea ordine care se băteau cap în cap. Mulţi soldaţi, care asigurau paza, fuseseră chemaţi în cazarma cea mare a oraşului. Iar unul dintre atelierele în care erau reparate săbiile şi pumnalele rămăsese nesupravegheat.

Hotărînd să tragă foloase de pe urma acestui noroc nesperat, Medes lăsă în seama lui Gergu grija de a plăti gras nişte muncitori din port, care nu puneau întrebări, şi de a goli atelierul, ducînd armele într-o magazie părăsită, de unde luptătorii din umbră le puteau apoi lua. Secretarul Casei Regelui îi va dovedi astfel Libanezului că era în stare să treacă la fapte, ferindu-se să-i spună însă că va păstra pentru sine o parte din arme ca să-şi înzestreze propriile trupe.

Acest prilej neaşteptat îl făcu pe Medes să lase baltă primejdiosul plan de a fura încărcătura unei corăbii, după cum îi spusese Libanezului.

Neîndoielnic, sorţii erau de partea lui.

Deşi munca îi lipsea şi nu avea voie să-şi părăsească superba locuinţă, Sehotep nu căzu pradă deznădejdii. În fiecare dimineaţă se lăsa mai întîi pe mîinile bărbierului său, apoi se îmbăia, se parfuma şi îşi alegea cele mai elegante veşminte.

Se isprăvise cu ospeţele la care afla dorinţele întregului Memphis, cu nopţile petrecute în tovărăşia unor femei frumoase, cu plecările în provincii, cu repararea vechilor edificii şi cu deschiderea de noi şantiere. Dar învăţatul Sehotep se simţea bine acum citind toată ziua vechile scrieri şi descoperind în ele nenumărate minunăţii de care uitase.

Niciodată stilul marilor cărturari nu trecea înaintea înțelepciunii, care oglindea o spiritualitate transmisă încă din vremurile de aur ale piramidelor și neîncetat reformulată.

Această comoară străveche îi dădu lui Sehotep tăria să țină piept vitregiei sorții. Pe deasupra, păstra mereu în minte învățătura Cercului de Aur din Abydos, care îi dezvăluise chipul ascuns al lucrurilor. Față de inițierea în renașterea lui Osiris ce însemnătate mai aveau necazurile sale? În timpul ritualurilor luminii, lătura sa omenească și latura sa cerească se contopiseră. Omul nu era alcătuit doar din plăceri și din durere. Vremelnicia devenea partea cea măruntă a existenței, veșnicia, partea cea mai de preț a vieții. Oricare ar fi fost suferințele ce-l așteptau, va încerca să le înfrunte cu nepăsare, de parcă nu l-ar fi privit pe el.

O rază de soare lumină un cufăr din lemn de salcîm împodobit cu flori de lotus incrustate cu migală. Sehotep zîmbi gîndindu-se că o mobilă asemănătoare fusese pricina nenorocirii ce se abătuse asupra lui. Și totuși, această culme a măiestriei stătea drept mărturie a înfloririi pe care o cunoscuse Egiptul sub cîrmuirea faraonilor care puseseră mai presus de toate incarnarea spiritului într-o mulțime de forme, de la o simplă hieroglifă, pînă la o piramidă imensă.

– Vizirul Sobek dorește să vă vadă, îl înștiință intendentul.

– Condu-l pe terasă și adu-ne vin alb rece din anul întîi al domniei lui Sesostris.

Păzitorul ar fi putut să-l cheme pe Sehotep în odaia sa de lucru, dar preferase să-l întîlnească la el acasă și să-i vorbească fără ocolișuri, nădăjduind să-i smulgă adevărul.

Sobek nu-l înțelegea pe bărbatul acesta de treizeci de ani, elegant, cu trăsături fine și cu ochii scăpărînd de inteligență. Pe deasupra, îl mai tulbura ceva: de ce Khnum-Hotep nu iscălise actul de învinuire a lui Sehotep? Răspunsul era simplu: chinurile morții. Mîna i se înțepenise, neputînd să-i mai împlinească voința.

Dar, la fel de bine, se putea ca vizirul sa nu fi crezut în vinovăția lui Sehotep și să fi avut de gînd să continue cercetările înainte de a trimite în fața marelui tribunal al Egiptului un membru al Casei Regelui.

– Judecătorul îl ia la întrebări pe un ucigaş osîndit dinainte, grăi Sehotep, sau mai pluteşte vreo umbră de îndoială asupra faptelor mele?

Încruntat, Sobek nu-şi găsea locul.

– Barem desfată-ţi ochii cu priveliştea, îl sfătui gazda sa. De pe această terasă se văd Zidul Alb al lui Menes, care a unit Egiptul de Sus cu Egiptul de Jos, şi multe dintre templele oraşului de o frumuseţe fără pereche.

Întorcîndu-i spatele lui Sehotep, Sobek rămase nemişcat.

– Am să admir priveliştea altă dată.

– N-ar trebui să gustăm fiecare clipă?

– Mă aflu sau nu înaintea căpeteniei luptătorilor din umbră ascunşi în Memphis, vinovat de a fi pus la cale uciderea atîtor egipteni? Aceasta e singura mea întrebare.

– Ca să se facă ascultat, noul vizir trebuie să ofere celorlalţi o pildă. Soarta mea fiind hotărîtă dinainte, mă bucur de ultimele ore de aşa-zisă libertate.

– Nu mă cunoşti, Sehotep!

– Nu l-ai azvîrlit tu în temniţă pe Iker învinuindu-l de trădare?

– Atunci am greşit, recunosc. Dar noile mele îndatoriri mă îndeamnă să mă arăt mai prevăzător şi să chibzuiesc mai bine.

Sehotep întinse braţele spre Păzitor.

– Leagă-mă!

– Aşadar, mărturiseşti?

– Cînd am să fiu osîndit la moarte, va trebui să mă ucizi cu mîinile tale, Sobek. Căci n-am de gînd să-mi pun singur capăt zilelor şi-mi voi striga nevinovăţia pînă în ultima clipă.

– Te porţi ca un nesăbuit! Uiţi faptele săvîrşite?

– În privinţa falsurilor şi a vicleniilor, vrăjmaşul nostru e peste măsură de înzestrat. Iar noi, supuşi legilor, devenim victimele lor!

– Legile noastre ţi se par nedrepte?

– Orice lege are punctele ei slabe. E sarcina judecătorilor şi mai ales a vizirului să fie cu mare băgare de seamă şi să caute adevărul dincolo de lucrurile pe care le vede oricine.

– Voiai să mă omori, Sehotep!

– Nu.

– Tu ai modelat statuetele vrăjite, care urmau să-mi ia viaţa.

– Nu.

– După ce scăpai de mine, venea rîndul faraonului.

– Nu.

– De luni de zile dădeai de ştire complicilor tăi despre hotărîrile Casei Regelui, ajutîndu-i să scape de gărzi.

– Nu.

– Răspunsurile tale sînt cam scurte, nu crezi?

– Nu.

– Isteţimea nu te pune la adăpost de pedeapsă. Iar dovezile sînt zdrobitoare.

– Care dovezi?

– Scrisoarea neiscălită mă cam încurcă, într-adevăr. Totuşi, are şi ea o noimă care se potriveşte cu restul.

Sehotep se mulţumi să se uite ţintă în ochii vizirului.

Privirile sincere şi directe ale celor doi bărbaţi se încrucişară.

– Ţi-ai iscălit fapta, iar supravieţuirea mea nu schimbă cu nimic lucrurile. Gîndul şi împlinirea lui sînt deopotrivă, iar tribunalul nu-ţi va arăta nici pic de îngăduinţă. Mai bine mărturiseşte şi spune-mi numele complicilor tăi.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar sînt credincios faraonului şi n-am săvîrşit nici o nelegiuire.

– Atunci cum îţi închipui că a ajuns scrisul tău pe documentul ce însoţea cufărul?

– De cîte ori să-ţi repet? Duşmanul se foloseşte de un măsluitor iscusit care-i cunoaşte bine pe membrii Casei Regelui. Fie ca vizirul să nu se lase înşelat!

Seninătatea lui Sehotep îl surprinse pe Sobek. Nu cumva se prefăcea?

– Oricît de atent a fost urzit acest plan, continuă Sehotep, poate că undeva s-a strecurat o greşeală. Cercetează cu grijă purtările apropiaţilor mei. Doar unul dintre ei a avut la îndemînă scrisul meu.

– Dar iubitele tale?

– Am să întocmesc o listă din care nu va lipsi nici una.

– Îi bănuieşti şi pe unii demnitari?

– Vizirul e cel care trebuie să se călăuzească după legea lui Maat dînd la iveală adevărul, oricare ar fi urmările.

18.

Odată înlăturată pavăza alcătuită din cei patru salcîmi tineri şi cei patru lei, mai rămîneau două piedici de trecut: „fetişul“ Abydosului şi aurul ce acoperea trunchiul Arborelui vieţii. Adus din Nubia şi din Punt, preţiosul metal avea să-şi piardă toată puterea cînd Prevestitorul va ridica vălul ce acoperea vîrful stîlpului aşezat în mijlocul raclei.

Dar această pîngărire nu putea avea loc înainte de uciderea noului Osiris, desemnat cu ajutorul ritualurilor – Fiul regal şi Prietenul unic Iker. Tînărul încă nu ştia ce-l aştepta, dar Prevestitorul pregătise această clipă cu mulţi ani în urmă.

Alegîndu-l pe acest băiat singuratic, aplecat spre învăţarea limbii sacre, nesimţitor la onoruri şi în stare să îndure o mulţime de încercări fără să-şi piardă avîntul ce-l însufleţea, nu se înşelase. Şi totuşi, nu-l cruţase, trimiţîndu-l de cîteva ori la moarte sigură, ca să se încredinţeze de harurile sale.

Nimeni şi nimic, nici chiar o mare furtunoasă, un fals soldat, un animal înfuriat, uneltiri de tot soiul sau oricare alte forţe distrugătoare nu izbutiseră să-l răpună pe Iker. Cuprins de teamă, stîlcit în bătaie, umilit, învinovăţit pe nedrept, el se ridica şi-şi continua drumul.

Un drum care îl conduse pînă la Abydos, sanctuarul vieţii veşnice, dar şi sălaşul morţii lui.

Punînd capăt renaşterii lui Osiris şi tăind orice legătură cu tărîmul de dincolo, Prevestitorul şi aliaţii lui Seth aveau să ucidă însuşi viitorul Egiptului şi să-i sfărîme creaţia. Şi, în

ciuda curajului său, Sesostris va privi neputincios la toate acestea.

Nici monarhul nu se înşelase alegîndu-l pe Iker drept fiu spiritual, noua incarnare a lui Osiris şi viitor stăpîn al Marilor Mistere din Abydos. Vîrsta nu conta, de vreme ce în inima lui se afla tot harul cerut de această sarcină. Pînă şi Pleşuvul, cu îndelungata lui experienţă, îl primise pe Iker lîngă el şi-i uşurase calea.

Deşi îşi dădea seama de primejdiile ce pîndeau, Sesostris nu putea să-şi închipuie ce unealtă va întrebuinţa Prevestitorul: Iker, în acelaşi timp vrăjmaş înverşunat al complicilor lui Seth şi armă în bătălia hotărîtoare împotriva faraonului, împotriva tuturor faraonilor! Înălţîndu-l pe Iker aşa cum se înalţă un templu, regele credea că ridică un zid magic în stare să oprească atacurile Răului. Odată eliminat Iker şi Abydosul rămas fără apărare, Prevestitorul va da ultima lovitură.

Isprăvindu-şi treaba la templu, Prevestitorul se îndreptă spre odaia unde avea să mănînce laolaltă cu alţi preoţi temporari, încîntaţi să lucreze la Abydos.

Binevoitor, gata oricînd să dea o mînă de ajutor tovarăşilor săi, le cîştigase iute respectul. Potrivit unor zvonuri, Pleşuvul nu va întîrzia să-i încredinţeze sarcini mai importante.

Mergînd cu pas agale, se gîndea la masa de seară din casa lui Nephtys. Bucatelor celor mai alese li se va adăuga farmecul tinerei femei serioase, dar totodată pline de viaţă şi cu o minte fără pereche de ageră. Prevestitorul plănuia s-o ademenească în patul lui şi să se desfete pe săturate cu ea.

Iar dacă Nephtys va refuza, mai tîrziu, să se supună adevăratei credinţe, el va arunca prima piatră atunci cînd ea va fi omorîtă în piaţă, sub privirile tuturor. Trebuiau ucise neruşinatele care vor îndrăzni să-şi păstreze toate libertăţile. În schimb, femeile care se vor pleca înaintea lui vor deveni războinice aprige, mai crude chiar decît bărbaţii. Necunoscînd mila, vor urma pilda Binei şi-i vor măcelări, cu înverşunare şi cu bucurie, pe cei îndărătnici. Apoi, din pîntecele

lor se vor naşte armatele Prevestitorului. Femeile nu vor mai întrebuinţa tot soiul de mijloace ca să nu rămînă grele, aşa cum făceau egiptencele, familiile vor avea o droaie de copii, iar numărul supuşilor va spori neîncetat. Mulţimea se va întinde pretutindeni, gălăgioasă şi uşor de cîrmuit.

– Doriţi puţina sare? întrebă Bina.

– Bucuros.

Ochii tinerei brunete sclipeau de furie.

– Te supără ceva?

– Această Nephtys... Vă dă tîrcoale!

– Purtarea ei te nedumereşte?

– Nu sînt eu regina nopţii, singura femeie ce are voie să vă stea în preajmă?

Prevestitorul o privi cu superioritate.

– Cazi în greşeală, Bina. Ai uitat că femeia este mai prejos de bărbat? Doar el poate să ia hotărîri. Unui bărbat i se cuvin mai multe femei şi nu va putea să se mulţumească doar cu una singură. În schimb, o soţie trebuie să rămînă devotată soţului, altminteri ar fi ucisă cu pietre. Acestea sînt poruncile Zeului. Egiptul s-a înşelat oprindu-i pe bărbaţi să ţină mai multe neveste şi dînd femeilor un loc pe care nu-l merită şi care le face primejdioase. Dar noua credinţă va şterge aceste neajunsuri.

Prevestitorul mîngîie pletele Binei.

– Legea divină îţi cere s-o îngădui pe Nephtys alături de tine şi pe oricare altă femeie pe care o voi alege. Iar tu îi vei da ascultare. Tu şi suratele tale trebuie să începeţi prin a vă supune călăuzelor voastre, a căror mare căpetenie sînt eu. Trag nădejde că nu te îndoieşti nici o clipă de asta.

Bina îngenunche şi sărută mîinile Prevestitorului.

Faceţi ce vreţi cu mine.

La scrisoarea în care ceruse ca Gergu să fie urmărit, Iker primi un răspuns neliniştitor, în care se povestea ce i se întîmplase lui Sobek Păzitorul, care fusese grav rănit şi nu mai putea să ia hotărîri. Aşadar, luptătorii din umbră ascunşi în capitală porneau din nou la atac!

Iker se grăbi să-i împărtăşească soţiei sale veştile proaste.

– Sobek se va înzdrăveni, prezise ea. Faraonul îi va scoate din trup magia cea rea, iar doctorul Gua îl va tămădui.

– Vrăjmaşul ne ameninţă iar!

– N-a încetat niciodată s-o facă, Iker.

– Dacă Sobek se pune pe picioare, va cerceta tot ce are legătură cu Gergu. Cine ştie, poate prin el vom ajunge la căpeteniile luptătorilor.

– Cum se poartă Bega?

– Prietenos şi plin de respect. Îmi răspunde fără înconjur la orice întrebare şi-mi uşurează sarcina. Încă o zi de lucru şi pregătirile pentru ritual vor fi încheiate.

Isis şi Iker se priviră cu dragoste.

– Pentru prima dată, murmură Isis, ai să conduci ceremonia misterelor. Ia aminte, mai ales, să nu faci nici un gest, să nu rosteşti nici o vorbă la repezeală. Trebuie să devii calea pe care o străbat formulele puterii, instrumentul prin care sunetele lor se împletesc în deplină armonie.

Iker se simţea nedemn de o asemenea răspundere, dar nu avea de gînd să dea înapoi. În fiecare dimineaţă le mulţumea zeilor pentru viaţa sa care semăna cu un şir de miracole. Trăia alături de Isis, în Abydos, se bucura de încrederea regelui, înaintase pe calea cunoaşterii, ce-ar fi putut cere mai mult? Încercările trecute dăinuiau încă în inima lui, pătrunsă acum de o bucurie pe care o gusta sub toate chipurile, fie că era vorba de contemplarea unui apus de soare, fie de celebrarea unui ritual.

Harul de ţesătoare al lui Nephtys n-avea pereche. Pînzeturile şi veşmintele ce aveau să fie întrebuinţate în timpul misterelor din luna *khoiak* erau de o frumuseţe orbitoare. Zgîrcit cu laudele, Pleşuvul recunoscu totuşi măiestria preotesei.

Isis şi sora sa numărau bucăţile de pînză necesare ritualurilor, ca să se încredinţeze că nu lipsea nici una.

– Îi cunoşti bine pe cei mai mulţi dintre preoţii temporari, zise Nephtys.

– Nu chiar pe toţi, ci mai ales pe cei care obişnuiesc să vină aici de multă vreme.

– Mă gîndesc la unul dintre ei, care lucrează la templul lui Sesostris. Un bărbat foarte frumos, înalt, arătos şi plin de farmec. În viaţa de zi cu zi meştereşte vase din piatră. O îndeletnicire grea, pe care însă o stăpîneşte cu desăvîrşire. Aici, la Abydos, i-a fost încredinţată sarcina de a curăţa cupele şi vasele rituale. După părerea mea, merită mai mult. Şi-ar afla loc chiar printre preoţii permanenţi.

– Cîtă înflăcărare! Nu cumva te-a... cucerit?

– Poate.

– Fără îndoială.

– Am luat masa împreună, mărturisi Nephtys, şi o să ne revedem în curînd. Este chibzuit, înţelept, muncitor, dar...

– Există şi ceva care te pune pe gînduri?

– Blîndeţea lui mi se pare nefirească, de parcă în spatele ei zace o cruzime bine ascunsă. Pesemne că mă înşel.

– Ascultă-ţi presimţirile înainte de a merge mai departe.

– Şi tu ai simţit la fel în privinţa lui Iker?

– Nu, Nephtys. Eu ştiam doar că dragostea lui era adîncă, deplină şi-mi cerea să mă dăruiesc ei pe de-a-ntregul. Forţa aceasta mă înspăimînta, nu desluşeam ce se petrece cu mine şi nu voiam să-l mint. Totuşi, mă gîndeam adesea la el şi uneori îmi lipsea. Puţin cîte puţin, această legătură magică s-a preschimbat în dragoste. Şi am înţeles că el era singurul bărbat din viaţa mea.

– Şi convingerea ta nu e tulburată nici acum de nimic?

– Dimpotrivă, se adînceşte pe zi ce trece.

– Ai noroc, Isis. Eu, una, nu ştiu dacă frumosul meu preot temporar îmi va dărui atîta fericire.

– Ia aminte la presimţiri.

Precum o fiară aflată mereu la pîndă, Shab Strîmbu' ghici că se apropie cineva de ascunzătoarea lui.

Dînd la o parte una dintre ramurile joase ce acopereau intrarea în capelă, zări silueta greoaie a lui Bega.

Lui Shab nu-i plăcea cîtuşi de puţin bărbatul acesta înalt şi urît şi se întreba cum de putea privirea lui şireată să-i păcălească pe preoţii permanenţi. În locul lor, el s-ar fi îndoit de acest netrebnic ros de ambiţii tainice. Bega îşi închipuia

că-l așteaptă un viitor strălucit și se vedea deja cîrmuind o întreagă preoțime din rîndurile căreia aveau să fie înlăturați cei care se împotriveau noii stăpîniri. Dar Bega se înșela. De curățirea preoțimii se va îngriji Shab. Iar Bega se va număra printre primii osîndiți. Orice urmă a trecutului trebuie ștearsă pentru ca o lume potrivită cu vrerea Prevestitorului să se poată ridica.

– Ești singur? întrebă Shab cu glas bănuitor.

– Singur, ieși fără frică.

Cu pumnalul în mînă și tot trupul încordat, Strîmbu' se supuse.

– Prilejul mult așteptat s-a ivit, îi destăinui preotul. Pregătește-te să-l ucizi pe Iker.

Purtînd măști de șacal, doi preoți îi întruchipau pe deschizătorii de drumuri, unul în relație cu miazănoapte, celălalt cu miazăzi.

– Împliniți-vă datoria! porunci Iker. Veniți și aveți grijă de tatăl vostru, Osiris.

Însărcinat să o aducă înapoi pe zeița îndepărtată care fugise în adîncurile Nubiei și s-o preschimbe pe leoaica înspăimîntătoare în pisică blîndă, un lăncier îi apăra pe șacali. Aproape de ei se ținea Thot, cel cu cap de ibis, care păstra asupra lui scrierile magice, fără de care nu puteau fi alungate forțele întunecate, hotărîte să împiedice procesiunea lui Osiris.

În centru se afla barca Marelui Zeu. Ea urma să străbată o parte a ținutului, să călătorească pe lacul sacru și să lege iar văzutul de nevăzut.

– Într-adevăr, grăi Thot, stăpînul Abydosului va renaște și va apărea în toată gloria sa.

Zeul se odihnea înăuntrul capelei așezate în mijlocul bărcii.

– Să fie purificat drumul ce duce spre pădurea sacră, ceru Iker.

Fu adusă o sanie mare de lemn, pe care barca avea să fie depusă și purtată apoi de-a lungul drumului, umplînd de bucurie inima locuitorilor de la Răsărit și de la Apus. Ei îi vor

admira frumuseţea cînd ea se va întoarce, purificată şi înnoită, în locaşul ei de veci. În timpul nopţii în care Zeul este ascultat şi i se oferă deplinătatea, munca din Locaşul Aurului va da roade.

Mai rămînea de întruchipat înfruntarea dintre slujitorii lui Osiris şi părtaşii lui Seth. Înarmîndu-se cu un baston cu vîrful ascuţit, numit „cel plin de vigoare", Iker îi strînse laolaltă pe primii, ca să ţină piept cetei de vrăjmaşi.

Cu ţeasta acoperită de o perucă roşie, cu sprîncenele şi mustaţa vopsite în roşu, înveşmîntat într-o tunică din pînză grosolană, Shab Strîmbu' era de nerecunoscut. Amestecat printre preoţii temporari, strîngînd în mînă un baston, nu avea ochi decît pentru Iker.

Mai întîi o să-l izbească tare în ceafă, după aceea, prefăcîndu-se că-l ajută, o să-l sugrume cu un şnur din piele. Trebuia să se mişte cu mare iuţeală. Apoi, folosindu-se de învălmăşeala iscată, va reuşi să fugă.

– Să-i doborîm pe duşmanii lui Osiris! porunci Iker. Să cadă la pămînt şi să nu se mai ridice!

Şi unii, şi ceilalţi îşi luară treaba în serios, dar fără a lovi cu putere. Bastoanele se ridicau şi coborau în cadenţă, ca într-un dans.

Strîmbu' se văzu nevoit să facă la fel cu tovarăşii săi.

Unul cîte unul, războinicii lui Seth se prăbuşiră.

Furios că picase în capcana acestui ritual, a cărei desfăşurare n-o prea cunoştea, Shab ar fi trebuit să se năpustească printre apărătorii lui Osiris şi să-i zdrobească lui Iker capul.

Din păcate, Fiul regal mînuia o armă de temut. Iar Strîmbu' nu-şi ataca niciodată făţiş victimele.

Silit să se lase păgubaş, îşi azvîrli bastonul şi se culcă la pămînt.

Biruiţi, părtaşii lui Seth nu se mai puteau împotrivi procesiunii care se îndrepta spre mormîntul lui Osiris.

Învinşii se ridicară, scuturîndu-se de praf.

– Ţi-a luat ceva timp să cazi! se miră un preot. La ceremonia adevărată să nu mai întîrzii atît.

– Dar nu trebuie să ne batem cu înverşunare? întrebă Shab.

– Doar ne prefacem că sîntem de partea lui Seth, însă tu, băiete, te-ai cam înfierbîntat! Contează numai înţelesul ritualului. Du-te acasă, spală-te cu apă rece şi scapă de tot roşul de pe tine. Aici nu preţuim deloc această culoare.

Shab l-ar fi strîns de gît, bucuros, pe acest neisprăvit căruia prea îi plăcea să împartă sfaturi, dar era mai bine să aibă răbdare.

Supărat, se întoarse în ascunzătoarea lui, sperînd că Prevestitorul îl va ierta pentru că dăduse greş.

19.

O furtuna de nisip aşternu peste Abydos o mantie galbenă-roşiatică. Era greu să mergi dintr-un loc în altul, şi de-abia dacă desluşeai ceva la o depărtare de cîţiva paşi.

Totuşi, Iker porni spre locuinţa lui Bega. Preotul îl poftise să ia masa împreună ca să-i dezvăluie, potrivit spuselor sale, nişte informaţii preţioase pentru Abydos.

– Ar trebui să vă adăpostiţi, îl sfătui comandantul forţelor speciale, care plecase să verifice străjile. N-am văzut niciodată asemenea urgie!

– Bega mă aşteaptă.

– Atunci grăbiţi-vă!

Ofiţerul se temea să nu se întîmple vreo nenorocire, căci, forţaţi să rămînă în cazarmă, soldaţii săi nu şi-ar fi putut face datoria în caz de pericol.

Pe cînd se întorcea, zări silueta unei femei.

Ofiţerul se apropie.

– Bina! Nu mai sta afară, e primejdios!

– Doream să te văd.

Încîntat, bărbatul zîmbi.

– Şi nu mai aveai răbdare?

– Fata îşi legănă şoldurile, ademenitoare.

– Cred că...

– Haide, vino! Sprijină-te de mine!

Frumoasa brunetă se atîrnă de gîtul comandantului şi-i ceru un sărut.

– Nu aici, cu toată furtuna asta!

– Aici şi acum.

Ațîțat, ofițerul făcu să alunece bretelele rochiei pe umerii aurii. Dar, în clipa în care îi sărută sînii, Shab Strîmbu' răsări în spatele lui și-l sugrumă cu un șnur de piele.

Moartea fu dureroasă și rapidă.

– De vreme ce știa încotro se îndreptase Iker, soarta ofițerului fusese pecetluită. Și, oricum, Bina îi pusese de mult gînd rău, căci nu-i mai putea răbda privirile pofticioase.

Locuința lui Bega, sărăcăcioasă și neprimitoare, ar fi avut nevoie de reparații temeinice. Spre surprinderea lui Iker, Bega pregătise un soi de ospăț. Pe o masă lungă din lemn, acoperită cu o pînză, se înșirau două urcioare cu vin și tăvi încărcate cu pește, carne, legume și fructe.

– Sînt fericit să vă primesc în casa mea, Fiule regal. Astă seară, sărbătorim.

– Ce anume?

– Izbînda voastră, bineînțeles. Tocmai ați cucerit Abydosul, nu? Să bem în cinstea acestei uriașe victorii.

Iker primi cupa întinsă de Bega și sorbi din ea. Găsi vinul cam amărui, dar nu îndrăzni s-o spună cu voce tare.

– Cuvintele acestea mă miră și mă nedumeresc, mărturisi el. Nu sînt un învingător și nu e vorba de nici un război. Singura mea dorință este să-i slujesc pe Osiris și pe faraon.

– Haideți, nu mai faceți pe smeritul! La vîrsta voastră, să ajungeți mai-marele preoților permanenți din Abydos, ce destin de neînchipuit! Mîncați și beți, vă rog.

Lui Iker îi displăcu zeflemeaua preotului.

Supărat, gustă puțin pește uscat, cîteva frunze de salată și goli cupa.

– Ce voiați să-mi dezvăluiți, Bega?

– Păreți tare grăbit! Dacă furtuna se întețește, n-o să puteți pleca. Vă ofer, bucuros, găzduire.

– Cînd m-ați chemat aici, ați pomenit ceva despre niște informații de cea mai mare însemnătate.

– Chiar așa și sînt, credeți-mă!

Privirea lui Bega deveni de-a dreptul sălbatică. O răutate înghețată îl însuflețea, de parcă ar fi reușit să lovească o țintă, socotită multă vreme de neatins.

– Vorbiți mai limpede!

– Nu mai fi nerăbdător, o să capeţi toate lămuririle! Lasă-mă să mă bucur de această clipă. Triumful tău e doar o părere, tinere ambiţios. Furîndu-mi rangul ce mi se cuvenea pe drept, ai săvîrşit o greşeală de neiertat. Iar acum, ai să plăteşti pentru ea.

Iker se ridică.

– V-aţi pierdut minţile!

– Uită-te în palma mîinii mele stîngi.

Un moment, lui Iker i se împăienjeniră ochii.

– Fără îndoială, din pricina oboselii şi a vinului prost.

Apoi desluşi clar palma lui Bega şi un chip micuţ şi surprinzător desenat pe piele.

– S-ar zice că... Nu e cu putinţă! Capul... capul zeului Seth!

– Întocmai, Fiule regal.

– Ce... ce înseamnă asta?

– Aşază-te pe scaun, te clatini.

– Silit să-i dea ascultare, Iker îşi mai reveni puţin.

– Bega îl privea cu o ură sălbatică.

– Asta înseamnă că sînt aliat al lui Seth şi părtaş la uneltirile Răului, deopotrivă cu Medes şi Gergu. Minunate dezvăluiri, nu? Şi surprizele încă nu s-au isprăvit.

Ameţit, Iker răsufla greu. Sîngele parcă îl ardea, dar puse toate acestea pe seama uimirii. Cine să-şi închipuie atîta mîrşăvie din partea unui preot permanent? Faraonul nu se înşelase. Răul înflorea chiar în inima Abydosului.

Apăru un bărbat înalt, cu faţa şi ţeasta rase. Ochii săi roşietici îl fixau pe Iker.

Bega se plecă adînc înaintea lui.

– De astă dată, stăpîne, nimeni şi nimic nu-l va salva pe Fiul regal.

– Cine sînteţi? întrebă Iker.

– Ia gîndeşte-te bine, îl povăţui o voce blîndă. Ghicitoarea nu mi se pare aşa greu de dezlegat.

– Prevestitorul! Prevestitorul, aici, pe pămîntul sacru al Abydosului...

– Ai trecut prin cele mai aspre încercări şi ai izbîndit mereu, Iker, înfruntînd nenumărate primejdii. N-am greşit cînd te-am ales. Nici un alt om n-ar fi fost în stare de atîtea

isprăvi. Iată-te acum ajuns la capătul destinului tău fără pereche, moştenitor şi urmaş al faraonului, cunoscător al Marilor Mistere, fiu spiritual de neînlocuit. De aceea trebuie să dispari. Lipsit de viitor, Sesostris se va prăbuşi, trăgînd după el, în cădere, întregul Egipt.

Adunîndu-şi ultimele puteri, Iker apucă o cupă şi încercă să-l lovească pe monstru.

Ţîşnind din spatele lui, Shab Strîmbu' îl prinse de mijloc, forţîndu-l să dea drumul cupei şi să se aşeze la loc.

– Te lasă puterile, continuă Prevestitorul. Din scrierile păstrate în templul lui Sesostris am aflat multe. Învăţaţii egipteni sînt neîntrecuţi în privinţa otrăvurilor. Felul în care întrebuinţează veninul şerpilor şi al scorpionilor pentru tămăduirea bolilor e vrednic de admiraţie. Dar eu am eles să stric gustul vinului turnînd în el un amestec ucigător. Află că noua credinţă îi va opri pe supuşii ei să bea vin. Aşa că tu vei pieri din pricina obiceiurilor destrăbălate ale acestui regat blestemat.

Bina apăru şi ea.

– În sfîrşit, iată-te doborît, nemaiputînd să te aperi. Visai să te ridici cît mai sus, dar te-ai prăbuşit. Căderea ta mă bucură din cale-afară.

Scăldat în sudoare, imobilizat, Iker simţea cum viaţa i se scurge din trup.

– Înainte ca întunericul să te înghită, urmă Prevestitorul, trebuie să-ţi dezvălui cum va arăta viitorul. Mulţumită dispariţiei tale, temelia Celor Două Regate va fi zguduită. Nenorocirea îl va copleşi pe Sesostris. Apropiaţii îl vor părăsi, iar Memphisul va îndura furia discipolilor mei. Doar cei care se vor supune noii credinţe vor supravieţui, în vreme ce răzvrătiţi şi necredincioşii vor pieri. Sculptura, pictura, literatura, muzica vor fi interzise. Cuvintele mele vor fi copiate şi rostite fără încetare şi n-o să mai fie nevoie de altă învăţătură. Oricine va îndrăzni să se îndoiască de adevărurile mele va fi ucis. Femeile, care sînt mai prejos decît bărbaţii, vor sta închise în case, îşi vor sluji soţii şi le vor dărui milioane de prunci care să alcătuiască o armată de războinici biruitori ce vor răspîndi credinţa noastră în lumea întreagă. Nici o părticică din trupurile femeilor nu va rămîne descoperită,

iar fiecare bărbat îşi va alege cîte neveste va dori. Aurul zeilor va asigura bogăţia celor devotaţi mie. Dar, mai presus de toate, Iker, Osiris nu va mai reînvia.

– Te înşeli, demonule. Moartea mea nu va schimba nimic, faraonul are să te zdrobească.

Prevestitorul zîmbi.

– Nu-ţi vei salva lumea, micule scrib, pentru că am osîndit-o deja. Iar eu nu pot fi nimicit.

– Te înşeli... Lumina... lumina te va învinge.

Buzele lui Iker se strînseră. Focul îl mistuia, mîinile şi picioarele nu-l mai ascultau, vederea i se stingea.

Însă moartea nu-l îngrozea, căci se lepădase de Rău.

Înălţă rugi către faraon, tatăl său, şi îşi îndreptă ultimele gînduri spre Isis, care se afla atît de aproape, şi totuşi atît de departe. Îşi adună toată dragostea într-un ultim suspin, încredinţat că ea nu-l va părăsi.

Bega fu primul care cercetă trupul neînsufleţit.

– N-o să ne mai stînjenească de-acum, rosti el, cu răceală.

Dintr-o mişcare, smulse colierul de aur al Fiului regal şi călcă în picioare amuleta reprezentînd sceptrul Putere. Apoi ridică pînza şi dădu la iveală un sarcofag din lemn.

Cu ajutorul lui Shab, aşeză trupul lui Iker înăuntru.

– Luaţi-l şi duceţi-l lîngă templul lui Sesostris, porunci Prevestitorul. Eu mai am încă multe de făcut.

– Furtuna s-a înteţit, zise Bina, neliniştită.

Prevestitorul îi mîngîie părul.

– Crezi că un biet vînt de nisip mă va opri să atac mormîntul lui Osiris?

– Fiţi prevăzător, stăpîne. Se spune că protecţia magică a acestui loc împiedică pe oricine să se apropie.

– Iker a murit, şi nici un zid, văzut sau nevăzut, nu-mi va sta în cale.

Nisipul pătrundea peste tot.

Cu ferestrele şi uşa închise, Isis renunţă, pînă la urmă, să mai încerce să-l scoată afară. Trebuia să aştepte sfîrşitul urgiei ca să scape de acest musafir nepoftit.

Urletele vîntului o înfiorară pe tînăra femeie. Vaietele şi gemetele lui răsunau pretutindeni, năpustindu-se fără odihnă asupra clădirilor.

Dintr-odată, Isis fu cuprinsă de îngrijorare.

De ce nu se întorsese Iker? Poate că preferase să rămînă în templu pînă cînd furtuna se potolea, continuînd să vegheze asupra pregătirilor pentru marea ceremonie ce se apropia.

Brusc, preoteasa simţi o durere năprasnică sfîşiindu-i inima. Nevoită să se aşeze, îşi recăpătă cu greu suflarea.

Niciodată n-o copleşise o teamă atît de adîncă.

Pe o măsuţă joasă, paleta de aur avea o strălucire ciudată. Biruindu-şi suferinţa, Isis o atinse.

Pe paletă apăru hieroglifa tronului, ce slujea la scrierea numelui preotesei.

Iker o chema.

Amintiri tulburătoare îi reveniră în minte. Nu-i dezvăluise, oare, bătrîna Mare Preoteasă, cu puţină vreme înainte să moară, că va avea de îndeplinit o misiune primejdioasă, fiindcă ea, Isis, nu era o preoteasă ca toate celelalte? Dar nu, nu trebuia să se lase pradă deznădejdii. O simplă furtună de nisip, o simplă întîrziere a soţului ei, o simplă durere de inimă pricinuită de prea multă muncă, atîta tot... Isis îşi răcori faţa cu apă rece şi se întinse pe pat.

Paleta de aur, numele său, chemarea lui Iker... Nu putea să stea nepăsătoare.

Îşi îmbrăcă rochia lungă şi albă de preoteasă a lui Hathor, îşi încinse mijlocul cu o centură roşie şi se încălţă cu sandale din piele.

Vîntul o biciuia, nisipul îi zgîria obrajii.

Nu vedea drumul la o distanţă mai mare de cinci paşi. Ar fi trebuit să se întoarcă în casă, dar Iker avea nevoie de ea. Sufletele lor, inimile lor erau într-atît de strîns legate, încît, chiar şi despărţite, se simţeau apropiate.

Însă, de cîteva clipe, Iker parcă se îndepărta. Oare Isis nu risca să-l piardă?

Înfruntînd vremea potrivnică, preoteasa înaintă spre templul lui Sesostris. Şi dacă, alături de preoţi, Fiul regal se adîncise iar în cercetarea misterelor, pirzînd şirul orelor? Sau poate că întîmpina greutăţi neprevăzute.

Dar nici unul dintre aceste gînduri nu-i domoli lui Isis zbuciumul.

Cu fiecare pas pe care-l făcea, presimţea că se întîmplase o nenorocire. Răul tocmai lovise Abydosul.

Nicicînd noaptea nu fusese atît de întunecată.

„Vei trăi încercări cumplite, îi prezisese regina, şi trebuie să ştii cuvintele puterii ca să lupţi împotriva vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi."

Piciorul lui Isis atinse o dală din piatră.

În sfîrşit, găsise aleea ce ducea la templu.

Isis cunoştea aceste locuri mai bine decît oricine. Şi totuşi, şovăi să-şi continue drumul.

Lîngă primul portal se împiedică de un sarcofag. Pe capacul acestuia era desenat cu cerneală roşie capul lui Seth.

Cu înfrigurare, preoteasa ridică iute capacul.

Înăuntru zăcea un trup neînsufleţit.

Sperînd că se înşală, Isis închise ochii cîteva clipe.

– Nu, Iker, nu...

Apoi, îndrăzni să-l atingă şi să-l sărute.

Scoţîndu-şi centura, făcu un nod magic şi îl aşeză pe trupul lui Iker ca să păstreze legătura dintre sufletele lor. Apoi puse pe degetul mijlociu al soţului ei un inel ce avea forma crucii vieţii.

Din vîrtejurile de nisip roşiatic se ivi un uriaş.

– Luminăţia Voastră...

Sesostris îşi strînse fiica la piept.

Ea plînse, aşa cum niciodată o femeie nu mai plînsese vreodată.

CĂUTĂRILE LUI ISIS

20.

Presimţind un dezastru, faraonul se temea să nu ajungă prea tîrziu. Dar greutăţile călătoriei pe Nil îl împiedicaseră să sosească în Abydos la timp.

Iar vrăjmaşul tocmai îl lovise drept în inimă.

Omorîndu-l pe Iker, ucisese însuşi viitorul Egiptului.

Isis privi îndelung cerul.

– Cel care încearcă să-l despartă pe frate de sora sa nu va birui. Vrea să mă doboare aruncîndu-mă în cea mai neagră deznădejde. Dar am să-l strivesc, fiindcă mi-a distrus fericirea. Moartea nu e, oare, o boală care poate fi vindecată? Trebuie să-l readucem pe Iker la viaţă, Luminăţia Voastră, folosindu-ne de Marele Secret.

– Îţi împărtăşesc durerea, dar nu cumva vrei un lucru cu neputinţă de înfăptuit?

– *KA*-ul nu trece din faraon în faraon? Nu există doar un singur faraon? Dacă această putere îl însufleţeşte pe Iker, am putea încerca s-o facem să renască. Cel puţin în cazul arhitectului Imhotep, veşnic viu încă din vremea piramidelor, *KA*-ul său n-a încetat să fie transmis de la un iniţiat la altul, iar el rămîne singurul întemeietor al templelor.

– Treaba cea mai grabnică e să înlăturăm pricina morţii şi să oprim putrezirea trupului. Adu giulgiul osirian pregătit pentru celebrarea misterelor şi vino după mine în Casa Vieţii.

Gărzile de elită care-l însoţeau pe monarh purtară sarcofagul pînă la intrarea în clădire.

Furtuna de nisip se potoli, în sfîrşit.

– Luminăţia Voastră, îl înştiinţă un ofiţer, tocmai am descoperit leşul comandantului forţelor de pază. A murit sugrumat.

Pe chipul regelui nu se citea nimic.

Aşadar, după cum bănuise, duşmanul pătrunsese chiar în oraşul lui Osiris.

– Trezeşte toate gărzile, cere întăriri din oraşele cele mai apropiate şi căutaţi prin tot ţinutul Abydosului, chiar şi prin deşert.

Răvăşit, şchiopătînd uşor, Pleşuvul se înclină în faţa regelui. Privirea îi căzu pe sarcofag.

– Iker! E...

– Complicii Prevestitorului l-au ucis.

Pleşuvul păru dintr-odată foarte bătrîn.

– Într-adevăr, se ascund printre noi, şi eu nu mi-am dat seama de nimic!

– Vom împlini ritualurile Marelui Secret.

– Luminăţia Voastră, ele pot să fie folosite doar pentru faraon şi pentru oamenii deosebiţi ca Imhotep sau...

– Oare Iker nu se numără printre ei?

– Dacă ne înşelăm, Iker e sortit să piară pe vecie!

– Isis doreşte să ducă această luptă. Şi eu la fel. Să ne grăbim, trebuie să alung moartea.

Pleşuvul deschise uşa Casei Vieţii.

La vederea faraonului, pantera, păzitoarea arhivelor sacre, rămase liniştită.

Îndată ce Isis se întoarse, aducînd un sipet din fildeş şi faianţă albastră, regele ridică trupul lui Iker şi îl duse înăuntrul Casei. În acest loc unde luau naştere vorbele fericite, unde se trăia prin Cuvînt, unde vorbele puteau fi desluşite cu toate înţelesurile lor, faraonul medita, citea şi alcătuia ritualuri, şlefuite apoi de preoţii permanenţi de-a lungul anilor.

Sesostris aşeză rămăşiţele pămînteşti ale fiului său spiritual pe un pat de lemn împodobit cu figuri de zei ţinînd în mîini cuţite. Nici un duh rău nu avea să-l atace pe cel adormit.

– Îmbrăcaţi-l cu tunica osiriană, le porunci monarhul lui Isis şi Pleşuvului. Capul său să odihnească pe căpătîiul lui Shu, aerul luminos, obîrşie a tuturor vieţilor.

Isis deschise sipetul şi despături veşmîntul regal de in pe care Iker ar fi trebuit să i-l ofere lui Osiris în timpul celebrării misterelor. Tînăra femeie spălase şi netezise preţioasa ţesătură. Doar o iniţiată în misterele lui Hathor putea să atingă această pînză strălucitoare ca o flacără.

– Sudoare a lui Ra, imagine a luminii divine, giulgiul purifica şi oprea trupul să putrezească.

Spre mirarea Pleşuvului, chipul lui Iker, cu ochii larg deschişi, rămase netulburat.

Flacăra ţesăturii sacre ar fi trebuit să-i mistuie carnea şi să pună capăt speranţelor nebuneşti ale lui Isis.

Preoteasa îl privea şi îi vorbea, deşi buzele ei nu rostiseră nici un cuvînt. Odată trecută această primă încercare, Iker lupta mai departe într-o lume care nu era nici moarte, nici renaştere.

Bineînţeles, soţia lui ar fi putut să se mărginească la ritualurile ce îngăduiau sufletului celor drepţi să trăiască din nou în paradisul tărîmului de dincolo. Dar această moarte era lucrarea Răului, care nu se mulţumea doar să ucidă un om, ci năzuia să-l nimicească pe fiul spiritual al faraonului şi destinul pe care el îl întruchipa.

Isis înţelegea că Pleşuvul nu consimţea la acest ritual, care presupunea o serie de riscuri. Dar încercarea giulgiului nu dovedea, oare, că Osiris îl încuviinţase şi că Iker nu i se împotrivea?

Cînd apăru un uriaş purtînd masca lui Anubis, şacalul care cunoştea adevăratele căi ale Apusului şi drumurile celeilalte lumi, Isis şi Pleşuvul se retraseră şi plecară să caute în Comoara Casei Vieţii obiectele de trebuinţă pentru continuarea ritualului.

– Adun laolaltă cărnurile sufletului întreg, rosti Sesostris, vindec moartea, modelez soarele, piatră de aur cu raze dătătoare de rod şi plămădesc luna plină, ce renaşte neîncetat. Îţi transmit forţa lor.

Pînă în zori, cu ajutorul mîinilor, faraonul îi insuflă această putere lui Iker.

Mumificat, încremenit între două lumi, trupul Fiului regal nu se va descompune.

Pleşuvul îi întinse regelui un baston cu mîner curbat, vopsit în alb şi împodobit cu cercuri roşii, iar Sesostris îl aşeză sub Iker. El avea să ţină locul şirei spinării şi măduvei acesteia, astfel încît energia să circule în continuare şi să alunge frigul morţii.

Isis îi înmînă tatălui ei o piele de animal pe care Anubis o rupse în fîşii, apoi înfăşură cu ele corpul fiului său.

– Seth este prezent, glăsui el. După ce te-a ucis, te ocroteşte. De-acum înainte, n-o să te mai rănească. Focul său nimicitor te apără de el însuşi şi păstrează căldura vieţii. Să fie aduse cele şapte uleiuri sfinte!

Reunite, ele formau ochiul lui Horus, armonia ce biruia dezordinea. Cu degetul mic, Isis atinse buzele lui Iker, insuflîndu-i energia uleiurilor „parfum de sărbătoare", „bucurie deplină", „pedeapsa lui Seth", „unirea", „sprijinul", „cel mai ales dintre pini" şi „cel mai bun din Libia".

Anubis destupă vasul pe care i-l dăduse Pleşuvul. În el se afla chintesenţa mineralelor şi a metalelor, rod al lucrărilor de alchimie din Locaşul Aurului.

– Te ung cu această substanţă divină, plămădită anume pentru *KA*-ul tău. Şi astfel, tu devii o piatră, loc al preschimbărilor.

Folosindu-se de o teslă din metal ceresc, Anubis deschise canalele inimii, urechile şi gura lui Iker. Astfel, noi simţuri se treziră la viaţă, douăsprezece canale se întîlniră în inimă, zămislind suflarea şi alcătuind o mantie protectoare.

Deşi devenise trup osirian la adăpost de orice stricăciuni, Iker era totuşi departe de a renaşte. Trebuia ca făptura lui să capete strălucire, să fie însufleţită de lumina dinaintea oricărei naşteri.

Scoţîndu-şi masca de şacal, faraonul rosti prima formulă din *Textele Piramidelor,* cea prin care începea reînvierea sufletului regal:

– Fără îndoială, n-ai plecat mort, ci ai plecat viu.

Iar Isis adăugă:

– Ai plecat, dar te vei întoarce. Dormi, dar te vei trezi. Ai ajuns pe țărmul lumii de dincolo, dar trăiești.

Pleșuvul îi lăsă singuri pe faraon și pe fiica sa.

– Moartea s-a născut, glăsui Sesostris. Prin urmare, va pieri. Ceea ce strălucește dincolo de lumea pe care o vedem, dincolo de ceea ce noi numim „viață" și „moarte" nu cunoaște deșertăciunea. Făpturile dinaintea creației scapă de ziua morții. De aceea, inițierea în Misterele lui Osiris nu se înfățișează doar ca o naștere nouă și o trecere peste moarte. Oamenii dispar pentru că nu știu să se unească iar cu vremurile de început ale lumii și nu ascultă mesajul mamei lor cerești, Mut. Mut atrage după sine moartea, dreptatea, precizia, clipa cea potrivită, energia dătătoare de rod și zămislirea unei noi semințe.

– Locașul morților nu e adînc și întunecat? se neliniști Isis. El nu are nici uși, nici ferestre. Nici o rază nu-l luminează, nici un vînt de miazănoapte nu-l răcorește. Niciodată soarele nu se înalță acolo.

– Astfel se înfățișează infernul celei de-a doua morți. Un om cunoscător îi scapă și nici o magie nu are puterea să-l țină acolo. Amintește-ți de inițierea ta și de încercarea sarcofagului. În acea clipă ai înțeles Marele Secret: inițiații în misterele lui Osiris se pot întoarce din morți, dar numai dacă s-au lepădat de rău și au fost recunoscuți ca niște oameni drepți în faptele și în inima lor.

Isis își aduse aminte.

Făptura omenească e alcătuită dintr-un trup pieritor, un nume ce are înrîurire asupra destinului său, o umbră ce dăinuie după moarte ca să înfăptuiască o primă renaștere, un *ba*, sufletul-pasăre în stare să zboare pînă la soare și să aducă de acolo strălucire trupului osirian, un *KA*, energia nepieritoare, și un *akh*, spiritul luminos trezit la viață în timpul inițierilor în mistere.

Iker le avea pe toate.

Şi totuşi, moartea le despărţea şi le risipea. Dacă judecata tribunalului osirian era prielnică, ele se întregeau pe tărîmul celălalt şi se adunau într-o nouă fiinţă, în stare să trăiască două eternităţi – cea a clipei şi cea a timpului.

Dar Isis voia mai mult.

– Trei sfere alcătuiesc lumea de dincolo, arătă regele. Cea a dezordinii şi a tenebrelor, unde sînt închişi cei osîndiţi. Cea a luminii, unde Ra şi Osiris se unesc în prezenţa celor drepţi. Între ele se găseşte cea în care Răul trebuie prins în laţ. Tu şi Nephtys veţi împlini ritualurile acestei lumi de mijloc.

Isis şi Nephtys se fardară una pe alta.

O dungă de fard verde, provenind din ochiul lui Horus, înfrumuseţa pleoapele de jos, una de fard negru, izvorînd din ochiul lui Ra, pleoapele de sus. Păstrate într-o cutie numită „cea care deschide vederea", aceste farduri, roade ale meşterilor din templu, îngrijeau ochiul divin.

Argila roşie învioră culoarea buzelor, iar uleiul de cimbrişor ajută pielea să-şi recapete moliciunea.

În dreptul inimii lui Nephtys, Isis desenă o stea, iar în jurul propriului buric, un soare. Şi astfel deveniră două bocitoare, Isis – Cea Mare, asemănată cu pupa bărcii cereşti, Nephtys – Cea Mică, amintind de proră.

Nephtys înşiră înaintea lui Isis şapte rochii de culori diferite, reprezentînd încercările prin care trecuse în Locaşul Salcîmului Marea Preoteasă a lui Hathor.

Apoi, cele două surori îmbrăcară cîte o tunică din pînză de in foarte fină, albă ca puritatea zorilor, galbenă ca brînduşele şi roşie ca flacăra. Îşi împodobiră părul cu diademe din aur, incrustate cu flori din cornalină şi trandafiraşi de lapislazuli, şi îşi acoperiră pieptul cu coliere late din aur şi turcoaze, ale căror închizători aveau forma unui cap de şoim. La încheieturile mîinilor şi la glezne îşi prinseră brăţări din cornalină roşie şi se încălţară cu sandale albe.

Nephtys se strădui să-i mai aline surorii sale durerea.

– Isis... îţi împărtăşesc suferinţa cum nici nu-ţi închipui. Moartea lui Iker e o nedreptate ce cu greu poate fi îndurată.

– Tocmai de aceea vom merge să reparăm această nedreptate. Am nevoie de ajutorul tău, Nephtys. Energia faraonului şi cuvintele puterii au oprit fiinţa lui Iker în lumea de mijloc. Iar nouă ne revine sarcina să-l scoatem de acolo.

Cele două tinere femei pătrunseră în odaia mortuară, în care pîlpîia o singură lampă. Isis se aşeză la picioarele raclei, iar Nephtys, la căpătîi.

Întinzîndu-şi braţele, ele îi dădură viaţă din viaţa lor. Din palmele lor ţîşniră unde care învăluiră trupul neînsufleţit într-o lumină blîndă.

Pe rînd, bocitoarele intonară tînguirile rituale, transmise din vremea lui Osiris. Vibraţiile acestor cuvinte îngrădeau forţele distrugătoare şi le îndepărtau de mumie, întinzînd între lumea celor vii şi lumea celor morţi o plasă de vorbe magice, purificatoare.

Veni şi clipa ultimei rugăminţi.

– Întoarce-te în templul tău, imploră Isis, întoarce-te în pace! Eu sînt sora ta care te iubeşte şi care alungă deznădejdea. Nu părăsi acest loc, uneşte-te cu mine, eu izgonesc nenorocirea. Lumina îţi aparţine, tu străluceşti. Vino spre soţia ta, care te îmbrăţişează, adună-ţi oasele şi mădularele ca să devii o făptură întreagă şi desăvîrşită. Cuvîntul stăruie pe buzele tale, iar tu respingi întunericul. Te apăr pentru totdeauna, inima mea e plină de dragoste pentru tine, doresc să te liniştesc şi să rămîn atît de aproape de tine încît nimic să nu ne despartă. Iată-mă aici, în mijlocul acestui sanctuar tainic, hotărîtă să birui răul care te apasă. Sînt sora ta, nu te îndepărta de mine. Zeii şi oamenii te jelesc. Eu te chem pînă în înaltul cerului! Nu-mi auzi glasul?

După o veghe îndelungată, faraonul, Pleşuvul, Isis şi Nephtys se aşezară împrejurul raclei.

– Osiris nu e zeul tuturor morţilor, aminti regele, ci doar al celor credincioşi lui Maat, care, în timpul vieţii lor, au urmat calea dreptăţii şi a adevărului. Judecătorii lumii de dincolo ne văd viaţa într-o singură clipă şi nu ţin seama decît de faptele noastre, puse grămadă lîngă noi. Nu se vor arăta

îngăduitori, şi numai cel drept va păşi liber pe frumoasele căi ale veşniciei. Dar, înainte de toate acestea, se reuneşte tribunalul oamenilor. Eu reprezint Egiptul de Sus şi Egiptul de Jos, Pleşuvul – preoţii permanenţi din Abydos, Isis – preotesele lui Hathor. Îl socotiţi pe Iker vrednic să apară în faţa Marelui Zeu şi să se urce în barca lui?

– Iker n-a săvîrşit nici o greşeală împotriva Abydosului şi a iniţierii, rosti Pleşuvul, adînc tulburat.

– Inima lui Iker e mare şi nici o greşeală însemnată n-a pătat-o, zise Isis.

Mai rămăsese judecata regelui.

Oare Sesostris avea să-l învinuiască pe Iker din pricina rătăcirilor sale din trecut?

– Iker şi-a urmat destinul, fără laşitate şi fără şovăială. Este fiul meu. Fie ca Osiris să-l primească în regatul său.

21.

Judecata prilenică a tribunalului lui Osiris se înfăţişa adesea sub forma unei păsări, a unui fluture sau a unui scarabeu.

Îndată ce ieşi din Casa Vieţii, Isis scrută cerul.

Bineînţeles, cunoştea inima lui Iker, puritatea şi sinceritatea ei. Dar care avea să fie hotărîrea nevăzutului, de care atîrna continuarea ritualului?

Deodată, un ibis mare cu aripi largi şi zbor elegant străbătu cerul.

Privirea lui se încrucişă cu a lui Isis.

Atunci preoteasa ştiu că Iker rostise cuvintele potrivite, ajutat de Thot, protectorul scribilor. Uşoară precum pana de struţ a zeiţei Maat, inima lui trăia. Dovedindu-şi priceperea într-ale formulelor învăţate de la stăpînul hieroglifelor, Fiul regal îşi croia drumul spre cealaltă viaţă.

– Pe paleta de aur se iviră cuvintele „cel drept".

– Greul de-abia acum începe, arătă Sesostris. Trebuie să trecem moartea lui Iker în mumia lui Osiris. Zeul o va birui, iar trupul osirian al lui Iker va renaşte.

Coloană vertebrală a Egiptului, temelie a oricărei construcţii, materiale şi spirituale, Osiris slujea drept reazem templelor, locaşurilor de veci, caselor, canalelor... Nu lipsea de nicăieri şi nici un fel de moarte nu-l putea atinge. Rezervată faraonilor şi marilor înţelepţi precum Imhotep, această trecere putea fi oare săvîrşită şi acum?

În timp ce Pleşuvul vărsa libaţiile de apă şi lapte la rădăcina Arborelui vieţii, Sesostris şi fiica sa porniră spre mormîntul Marelui Zeu.

Preotul permanent însărcinat să vegheze asupra lui alergă în întîmpinarea lor.

– Luminăţia Voastră, o nenorocire cumplită s-a petrecut! Astă-noapte, peceţile de pe uşă au fost rupte.

Faraonul străbătu pădurea sacră, luînd-o pe singurul drum ce ducea la intrarea în mormînt, ascunsă în verdeaţa înconjurătoare.

În apropiere se vedeau salcîmii arşi.

Cel care pîngărise locul dusese o luptă aprigă împotriva apărărilor magice ale sanctuarului.

În faţa intrării se zăreau rămăşiţele peceţilor.

Sesostris trecu pragul.

Pretutindeni zăceau risipite, sfărîmate, călcate în picioare bijuterii, felurite vase şi alte obiecte rituale trebuincioase veşniciei lui Osiris. Ospăţul lumii de dincolo nu mai putea fi celebrat.

Temîndu-se de tot ce era mai rău, monarhul înaintă.

Cîteva lămpi luminau camera învierii, distrusă şi ea.

Aici, pe un pat din bazalt negru, format din trupurile a doi lei, odihnea, nu de mult, mumia lui Osiris, purtînd pe cap coroana albă şi ţinînd în mîini sceptrul Magie şi cel a naşterii triple.

Simbolurile fuseseră fărîmiţate în mii de bucăţi.

Pîngărind acest loc al păcii unde locuia Marele Zeu, stăpînul liniştii, Prevestitorul străpunsese cele şapte apărări ale sarcofagului.

Din mumie, suport al reînvierii, nu mai rămăsese nimic.

Prevestitorul împrăştiase părţile trupului divin astfel încît nimeni să nu izbutească să le adune.

Mai dăinuia însă o speranţă.

Sesostris ridică din pardoseală o dală mare şi grea, dînd la iveală un şir de trepte ce duceau într-o sală întinsă, aflată sub pămînt. Acolo, un cerc de flăcări străjuia vasul pecetluit care conţinea taina operei divine, limfele lui Osiris şi izvorul vieţii.

Focul continua să ardă, dar vasul dispăruse.

În privirea tatălui său, Isis citi un zbucium adînc. Pentru prima oară, uriaşul stătea în cumpănă.

– Nu-mi ascunde nimic, îi ceru ea.

– Doar Prevestitorul a putut să pîngărească astfel locaşul de veci al lui Osiris.

– Mumia Zeului...

– A fost smulsă de pe patul ei şi nu e de găsit.

– Vasul pecetluit...

– A fost furat şi distrus.

– Deci nu mai putem trece moartea lui Iker în Osiris şi să-l reînsufleţim apoi, folosind vasul pecetluit.

Cu chipul răvăşit, Pleşuvul sosi în fugă.

– Luminăţia Voastră, Arborele vieţii se usucă din nou! Cei patru lei păzitori au fost orbiţi, iar cîmpul de forţe protectoare al celor patru salcîmi – spulberat. Aurul salvator îşi pierde strălucirea.

– Fetişul din Abydos?

– Stîlpul a fost dărîmat, tainiţa – zdrobită.

– Relicvariul osirian?

– Nimicit şi el.

Aşadar, Prevestitorul nu se dăduse în lături să-l desfigureze pe Zeu.

– N-ar trebui să formăm Cercul de Aur? întrebă Pleşuvul.

– Peste putinţă, răspunse Sesostris. Noul vizir, Sobek Păzitorul, se teme că Memphisul va fi atacat. Ca să-i ademenească pe luptătorii din umbră afară din vizuinile lor, a răspîndit vestea morţii lui Nesmontu, ucis mişeleşte. Generalul trebuie să rămînă ascuns şi să apară doar la timpul potrivit. Pe deasupra, învinuit de a fi încercat să-l omoare pe Sobek, Sehotep nu are voie să-şi părăsească locuinţa şi e în primejdie să fie osîndit la moarte.

– Sîntem legaţi de mîini şi de picioare, învinşi pentru totdeauna?

– Nu încă, îl asigură faraonul. Să întărim neîntîrziat protecţia lui Iker. Mai-marele dulgherilor şi meşterii iniţiaţi să ducă barca lui Osiris înăuntrul Casei Vieţii. Apoi gărzile să înconjoare Casa şi să nu lase pe nimeni să intre, în afară de

voi doi şi de Nephtys. Oricine va încerca să pătrundă cu forţa să fie răpus de îndată. Tu, Pleşuvule, caută să afli dacă a văzut cineva cum au fost ucişi Iker şi comandantul forţelor speciale.

– Şi dacă ucigaşii au fugit din Abydos?

– Atunci să nu-i lăsăm să ne scape!

– Poate nu şi-au atins încă toate ţintele, zise bătrînul preot cu o voce prevestitoare de rău.

Monarhul şi cele două surori depuseră mumia lui Iker în barca făurită de curînd pentru celebrarea misterelor. Ea şi numai ea îl întruchipa pe Osiris cel reîntregit. Datorită îmbinării desăvîrşite a părţilor ei, stăpînul Apusului reunea toate divinităţile.

– Fie ca tu să pluteşti şi să mînuieşti ramele, grăi regele către Iker, să te îndrepţi încotro doreşte inima ta, să fii primit în pace de către mai-marii Abydosului, să iei parte la ritualuri şi să-l urmezi pe Osiris pe drumurile pure ce străbat pămîntul sacru.

– Trăieşte laolaltă cu stelele, rosti Isis. Al tău suflet-pasăre aparţine lumii celor treizeci şi şase de decani, te prefaci în fiecare din ei după cum ţi-e voia şi te hrăneşti din lumina lor.

Nephtys udă o grădină micuţă aflată în apropierea bărcii. Sufletul-pasăre avea să vină aici ca să-şi potolească setea înainte de a se înălţa iar spre soare.

Respectînd poruncile regelui, meşterul sculptor din Abydos ciopli statuia-cub a lui Iker. Ea îl înfăţişa pe scrib şezînd, cu picioarele strînse la piept şi genunchii aproape la acelaşi nivel cu umerii. Trupul îi era acoperit cu giulgiul reînvierii, iar ochii îi erau deschişi către lumea de dincolo.

Ferit de răzleţire, iniţiatul astfel incarnat se înscria în inima unei ordini veşnice. Oare cubul nu cuprindea toate figurile geometrice răspunzătoare de construcţia neîncetată a universului? Deşi această sculptură închidea sufletul lui Iker într-o piatră de lumină, sarcini anevoioase îi aşteptau pe monarh şi pe fiica sa.

Uitînd să mănînce şi să doarmă, Isis nu se dezlipea de sarcofag. Nephtys plecă să se odihnească puţin.

Cînd faraonul o strînse blînd la pieptul său, Marea Preoteasă din Abydos se gîndi la tot ce putea fi mai rău.

– Nu mai avem nici o speranţă, nu-i aşa?

– Ne-au mai rămas puţini sorţi de izbîndă, Isis. Puţini, dar există.

Sesostris nu rostea niciodată vorbe goale şi nu încerca s-o amăgească.

– Nu-l vom elibera pe Iker din temniţa lumii de mijloc fără vasul pecetluit, adăugă suveranul.

– Să-l găsim întreg e doar un vis frumos!

– De asta mă tem şi eu.

– Moartea a biruit.

– Poate că există un alt vas pecetluit care conţine, şi el, limfele lui Osiris.

– Şi unde să fie ascuns?

– La Medamud.

– Satul lui Iker?

– În timpul luptei pe care o purtăm împotriva Prevestitorului, nimic nu se petrece la întîmplare. Destinul a făcut ca Iker să se nască în acel ţinut al lui Osiris, atît de vechi, încît a căzut în uitare. Voi merge, aşadar, la Medamud, chiar dacă am să dau greş. Nimeni nu ştie unde se află sanctuarul străvechi al lui Osiris. Ultimul păstrător al acestei taine era un bătrîn scrib, ocrotitorul şi învăţătorul lui Iker. De aceea Prevestitorul i-a curmat viaţa.

– Şi cum vei descoperi acest sanctuar?

– Trecînd printr-un anume fel de moarte care mă va pune în legătură cu strămoşii. Sau ei mă vor călăuzi, sau puterea regală se va dovedi neîndestulătoare şi va dispărea. Dacă reînvierea lui Iker nu se împlineşte, Osiris va pieri pentru totdeauna. Prevestitorul va avea atunci cale liberă şi vor începe vremurile credinţei oarbe, ale cruzimii şi ale asupririi. Acum, datoria mea e să găsesc acest vas pecetluit, dacă într-adevăr el s-a păstrat pînă azi. Şi nici sarcina ta nu se vădeşte a fi mai uşoară.

Sesostris îi înmînă fiicei sale coşul misterelor, împletit din stuf colorat în galben, albastru şi roşu şi avînd fundul întărit

cu două stinghii din lemn aşezate în cruce. În el se strîngea tot ce se împrăştiase, în el se întregea sufletul osirian. În timpul ritualului secerişului, Iker avusese prilejul să-l zărească.

– Prevestitorul şi aliaţii lui Seth vor să spulbere cuvîntul cel adevărat, rod al luminii incarnate în Osiris. Tu, Isis, să străbaţi provinciile, să cercetezi oraşele, să cauţi taina templelor şi a necropolelor, să aduni mădularele divine şi să le aduci la Abydos ca să le reunim. Osiris e viaţa. Prin el, cei drepţi rămîn la adăpost de moarte, cerul nu se năruie şi pămîntul nu se scufundă. Trebuie să-l păstrăm neatins şi întreg, astfel încît să transmitem mai departe această viaţă. Datorită iniţierilor tale, ai o inimă nouă, în stare să deslușească misterul sanctuarelor răspîndite de-a lungul şi de-a latul Celor Două Regate. Dacă izbuteşti să-ţi închei căutările înainte de începutul lunii *khoiak*, ne mai rămîn treizeci de zile ca să-l înviem pe Osiris-Iker.

Isis îşi însoţi tatăl pînă la locaşul de veci al acestuia. Aici, faraonul intră în Sala comorii, de unde se întoarse cu o armă din argint masiv.

– Iată cuţitul lui Thot, Isis. El va descoperi drumul cel bun şi va străpunge vălurile ce ascund bucăţile din trupul lui Osiris care au fost risipite pretutindeni.

– Dar răgazul nu e prea scurt? se nelinişti tînăra preoteasă.

– Ai uitat sceptrul din fildeş al regelui Scorpion? Modelat de către magia izvorîtă din trupurile divinităţilor, el te va feri de atacurile Răului, îţi va insufla vorbe înţelepte şi-ţi va îngădui să te mişti dintr-un loc în altul împreună cu vîntul. Afundă-te în apele lacului sacru, atinge adîncurile oceanului începuturilor. Dacă zeii nu ne-au părăsit, vei găsi acolo sulul de piele pe care şi-a scris hieroglifele Thot, în vremea slujitorilor lui Horus. El a zugrăvit fiecare provincie a Egiptului, desenată după imaginea cerului, şi îţi va dezvălui unde trebuie să poposeşti în cursul călătoriei tale.

Isis văzuse deja Nun-ul în mijlocul acestui lac pe malurile căruia venea în fiecare zi să ia apa necesară pentru udarea

salcîmului. Coborî încet treptele scării de piatră şi dispăru sub apă, înarmată cu sceptrul Magie şi purtînd cuţitul lui Thot.

Cînd bezna o învălui cu totul, o rază de lună îi deschise drumul. La capătul unei nopţi întunecate, ea lumina un cufăr de fier.

Isis înfipse vîrful cuţitului în închizătoare.

Capacul se ridică singur. Înăuntru se afla un cufăr de bronz care conţinea un altul din lemn, care adăpostea, la rîndul său, un al patrulea din fildeş şi abanos în care era închis al cincilea cufăr, din argint. Isis folosi sceptrul ca să-l deschidă şi dădu la iveală un sipet de aur înconjurat de şerpi ce şuierau furioşi, apărînd comoara.

Dar strălucirea lamei cuţitului îi domoli. Aşa că animalele se îndepărtară, formînd un cerc împrejurul preotesei.

Cînd Isis desfăcu sipetul de aur, din el ţîşni un lotus cu petale de lapislazuli pe care odihnea un chip liniştit, strălucind de tinereţe.

Chipul lui Iker.

După ce luă sulul lui Thot din sipet, preoteasa închise în el lotusul şi se întoarse la suprafaţa apei.

– Iată capul lui Osiris, îi spuse ea faraonului, înmînîndu-i relicva. Divinităţile nu ne-au părăsit şi ne ajută în continuare. Iker devine noul suport al învierii. De-acum înainte, de soarta sa atîrnă destinul nostru.

Sesostris deschise iar ochii celor patru lei, trezi la viaţă cei patru salcîmi tineri, puse la loc fetişul Abydosului, în vîrful stîlpului, şi îl acoperi cu un văl ţesut de Nephtys.

Cerul se însenină, soarele prinse iar a străluci.

Sute de păsări se roteau deasupra Arborelui vieţii, al cărui aur îşi recăpătase întreaga frumuseţe.

– Ascultă-le, o îndemnă regele pe Isis. Şi ele te vor călăuzi.

Preoteasa le pricepea graiul. Într-un singur glas, sufletele lumii celeilalte îi cereau să reîntregească trupul lui Osiris.

Provinciile Egiptului de Sus

22.

Faraonul şi fiica sa statură îndelung de vorbă cu Pleşuvul şi cu Nephtys. În numele regelui, bătrînul preot avea să se îngrijească de siguranţa Abydosului, fără însă a uita să celebreze ritualurile împreună cu tînăra soră a lui Isis. Ales dintre gărzile personale ale monarhului, noul comandant al forţelor speciale urma să-i ajute.

– În afară de voi doi, porunci Sesostris, nimeni nu va intra în Casa Vieţii. Cei mai destoinici soldaţi vor sta de veghe zi şi noapte în jurul ei. Răspîndiţi vestea morţii lui Iker. Dacă ucigaşii se află prin preajmă, se vor lăsa îmbătaţi de izbîndă şi vor face, poate, un pas greşit.

– O pază atît de severă nu va stîrni nedumerirea? se îngrijoră Nephtys.

– Drept dovadă a deznădejdii ce ne-a cuprins, paza se va întinde la toate monumentele şi locurile importante ale Abydosului. Două lucruri trebuie să le aveţi în vedere înainte de toate. Mai întîi, păstrarea mumiei lui Iker. În fiecare zi, să rostiţi cuvintele puterii. Apoi să împiedicaţi pe oricine să intre în ţinutul lui Osiris sau să-l părăsească.

– Socotiţi că vă veţi întoarce curînd, Luminăţia Voastră? întrebă Pleşuvul.

– Voi aduce vasul pecetluit ce conţine limfele Marelui Zeu sau nu mă voi mai întoarce.

Cînd faraonul se îndepărtă, Pleşuvul se gîndi că Abydosul îşi trăia ultimele zile.

Isis îşi luă rămas-bun de la Nephtys, sfătuind-o să fie cu mare băgare de seamă. Vrăjmaşul nu se dădea în lături de la nimic şi n-ar fi şovăit să ucidă o femeie.

Potrivit celor scrise pe sulul lui Thot, văduva trebuia să meargă, pentru început, la Elephantina, capul Egiptului, şi apoi să coboare de-a lungul Nilului.

Isis urcă pe o corabie iute, al cărei căpitan era de-o iscusinţă fără pereche. Format din corăbieri încercaţi, echipajul cunoştea toate capcanele fluviului. Zece arcaşi de elită o însoţeau pe fiica lui Sesostris.

De-abia fură întinse pînzele, că tînăra femeie ridică spre cer vîrful sceptrului Magie. În cîteva clipe se stîrni dinspre miazănoapte un vînt puternic.

Niciodată căpitanul nu cîrmuise o corabie care să înainteze cu o asemenea viteză, iar oamenilor săi nu le rămîneau prea multe de făcut.

– Vom călători şi noaptea, îl înştiinţă Isis.

– Dar e foarte primejdios!

– Razele lunii ne vor lumina drumul.

Shab Strîmbu' ieşi din ascunzătoare.

Nu se vedea nimeni prin preajmă.

Voia să afle dacă întregul ţinut era încercuit de soldaţi sau dacă existau şi locuri nepăzite.

Dincolo de ultimele capele, se întindea o regiune nisipoasă. Cîndva, pe aici scosese Bega din Abydos micile stele.

Dacă n-ar fi fost înzestrat din naştere cu o neîncredere fără margini, Shab ar fi devenit acum o pradă uşoară. La mică depărtare unul de altul, doi arcaşi stăteau la pîndă. Judecînd după gesturile lor, păreau deprinşi cu asemenea treburi.

Ghemuit, Shab se furişă cu grijă.

„Pesemne că doar unele locuri se bucură de o aşa mare atenţie", cugetă Shab. Dar recunoscu, în curînd, că se înşelase. Peste tot se vedeau soldaţi. Carevasăzică, nu se putea fugi din Abydos pe aici.

Înciudat, se întoarse în adăpostul său.

Deodată, se auziră paşi.

Shab dădu la o parte o ramură joasă.

– Intră, Bega.

Preotul se aplecă anevoie şi pătrunse în micuţa capelă.

– Armata supraveghează deşertul, n-avem cum să trecem fără să fim zăriţi.

– Pretutindeni sînt soldaţi, încuviinţă Bega. Au primit ordin să tragă fără să stea pe gînduri.

– Cu alte cuvinte, faraonul crede că ucigaşii lui Iker se află încă în Abydos! Prevestitorul o să ne scoată din capcana asta.

– Să nu te mai mişti de aici, am să-ţi aduc de mîncare.

– Dar dacă m-aş amesteca printre preoţii temporari? Iker nu mai e ca să mă recunoască!

– Gărzile îi iau la întrebări pe toţi. Ai trezit bănuieli şi ai fi arestat. Aşteaptă noile porunci.

Bega era la fel de nervos ca Shab, dar gustul plăcut al victoriei îl liniştea. Măsurile luate de rege nu te făceau, oare, să zîmbeşti? O armată întreagă desfăşurată în Abydos nu avea să-l readucă pe Iker la viaţă.

Luîndu-şi o înfăţişare potrivită cu împrejurările, se jelui şi el în tovărăşia preoţilor permenenţi chemaţi de Pleşuv, de la care nădăjduiau să primească lămuriri.

– Ce nedreptate înfiorătoare! se văită Bega. Dacă e adevărat că nefericitul Iker a pierit înseamnă că moartea l-a secerat chiar cînd dobîndise cele mai înalte ranguri. Cu toţii ajunseserăm să-l preţuim pentru că ne respecta obiceiurile.

Ceilalţi preoţi şi preotesele încuviinţară.

Sacerdotul însărcinat să vegheze asupra mormîntului lui Osiris părea, la rîndul său, peste măsură de îndurerat.

– Arăţi sleit de puteri, observă Bega. N-ar trebui să te vadă un doctor?

– La ce bun?

– Ce vrei să spui?

– Îmi pare rău, trebuie să păstrez secretul.

– Nu şi între noi.

– Ba chiar şi între noi. Aceasta e porunca Pleşuvului.

Bega zîmbi în sinea sa. Aşadar, bătrînul încerca să împiedice răspîndirea veştilor dezastruoase care aveau să năruiască speranţele celor care trăiau pe pămîntul Marelui Zeu, înainte de a se împrăştia în tot Egiptul.

– Se şopteşte că Iker a fost ucis, se încumetă să deschidă vorba slujitorul lui *KA*.

– Baţi cîmpii! i-o reteză Bega. Să nu plecăm urechea la astfel de bîrfe fără nici o noimă.

– N-a fost sugrumat şi un ofiţer?

– Neîndoielnic, în urma vreunei încăierări.

– Şi desfăşurarea armatei, înmulţirea măsurilor de siguranţă, întărirea pazei clădirilor? E limpede că o primejdie cumplită ne ameninţă!

Intrarea Pleşuvului puse capăt discuţiilor.

Zbîrcituri adînci îi brăzdau faţa, îmbătrînită, parcă, dintr-odată. Severităţii sale obişnuite i se adăuga acum o tristeţe sfîşietoare. Pînă şi cei mai încrezători din fire pricepură cît de rău stăteau lucrurile.

– Fiul regal Iker a murit, rosti el. Totuşi, vom continua să pregătim celebrarea misterelor din luna *khoiak*.

– A fost ucis? întrebă slujitorul lui *KA*.

– Da.

O tăcere desăvîrşită se aşternu.

Pînă şi Bega simţi un fel de tulburare, de parcă o lume întreagă tocmai se prăbuşise. Un omor pătase ţinutul sacru al lui Osiris, o cruzime neînchipuită se ivise în mijlocul tărîmului liniştii şi al păcii.

– Vinovaţii au fost arestaţi?

– Nu încă.

– Li se cunosc numele?

– Din nenorocire, nu.

– Se ştie dacă au fugit din Abydos?

– Nu.

– Atunci sîntem în primejdie! se îngrozi slujitorul lui *KA*.

– Dar comandantul forţelor speciale? sări şi preotul în stare să vadă secretele. Şi el a fost ucis!

– Adevărat.

– De către altă bandă de nelegiuiţi?

– Nici asta nu ştim, dar cercetările au început. Luminăţia Sa a luat măsurile ce se cuvin ca să fiţi la adăpost. Să respectăm mai departe Legea şi să ne îngrijim de ritualuri. Nu există o cale mai bună de a cinsti amintirea lui Iker.

– N-o văd nicăieri pe biata Isis, zise Bega. A părăsit Abydosul?

– Soţia lui Iker trece printr-o suferinţă atît de zdrobitoare, că nu mai are tăria să-şi vadă de îndatoririle ei de Mare Preoteasă. Nephtys îi va ţine locul.

Bega nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Iker mort, Isis plecată! O mie de soldaţi erau mai puţin periculoşi decît ei doi. De multă vreme dorea să-i vină de hac acestei femei prea frumoase, prea inteligente, prea strălucitoare. Dispariţia lui Iker o doborîse şi-o lipsise de puterea de a-i mai pricinui vreun rău Prevestitorului. Pesemne că se va prăpădi de durere în vreun palat din Memphis.

– Şirul nenorocirilor noastre nu se opreşte aici, continuă Pleşuvul. Mormîntul lui Osiris a fost pîngărit, iar preţiosul vas, furat.

– Nici Abydosul, nici Egiptul nu vor supravieţui acestei urgii, murmură slujitorul lui *KA*, abătut.

– Vă mai spun încă o dată, stărui bătrînul: să trăim mai departe potrivit Legii.

– În numele cărei speranţe?

– Nu e nevoie să speri ca să îţi vezi de îndatoriri. Ritualurile se transmit prin noi şi dincolo de noi, oricare ar fi împrejurările.

Descumpăniţi, preoţii permanenţi se întoarseră la treburile lor obişnuite, începînd cu împărţirea de porunci preoţilor temporari, printre care domneau nedumerirea şi neliniştea. Iar cum Pleşuvul nu ceruse nimănui să păstreze taina asupra celor petrecute, veştile zburară cu iuţeală.

La căderea nopţii, Bina îi masă picioarele stăpînului său. În întunericul micii locuinţe unde dormea preotul temporar, Prevestitorul îi aparţinea doar ei şi nu se mai gîndea la blestemata aceea de Nephtys, pe care Bina ar fi ucis-o cu propriile mîini. Blîndă, binevoitoare, supunîndu-se celor mai mărunte dorinţe ale Prevestitorului, ea avea să fie soţia principală, îndepărtîndu-le pe celelalte şi trimiţîndu-le să se îngrijească de treburile casei. Iar dacă una dintre ele ar încerca să-i ia locul, Bina îi va sfîşia carnea, îi va scoate ochii şi-i va arunca măruntaiele la cîini.

Prevestitorul mîncă puţină sare, dar Bina nu puse nimic în gură. Hotărîse să nu mai bea vin şi să se ferească de mîncărurile grase de teama să nu i se rotunjească trupul şi să nu-i mai fie pe plac stăpînului ei. Dacă îşi păstra frumuseţea şi rămînea la fel de ademenitoare ca acum, Prevestitorul nu se va sătura niciodată de ea.

O siluetă trecu pragul. Bina înşfăcă un pumnal şi-i tăie calea.

– Sînt eu, Bega!

– Încă un pas şi te spintecam. Data viitoare, dă-ne de ştire că vii.

– Nu voiam să fac zgomot. Sînt soldaţi la pîndă prin preajmă. Gărzile şi santinelele supraveghează tot ţinutul, zi şi noapte. Nimeni nu poate intra în Abydos, nimeni nu poate ieşi.

– Ne rămîne cărarea ascunsă, îi aminti Bina.

– După spusele lui Shab, n-o putem folosi nici pe aceea. Arcaşii patrulează prin deşert.

– Nu vă mai frămîntaţi atîta, îi sfătui Prevestitorul. Ia zi mai bine dacă Pleşuvul a dezvăluit tuturor adevărul.

– Era prea tulburat ca să tacă! Mîine, toată suflarea din Abydos va şti cît de mare e dezastrul. Preoţii permanenţi sînt înspăimîntaţi, frumosul monument osirian se fărîmiţează. Lipsiţi de ocrotirea Zeului, se simt sortiţi pieirii. Izbînda e deplină, stăpîne! Cînd capitala va fi trecută prin foc şi scăldată în sînge, forţele de ordine se vor risipi şi noi vom pune mîna pe putere.

– Sesostris ce face?

– A părăsit Abydosul.

– Ca să meargă unde?

– Nu cunosc. Copleşită de durere, Isis a plecat şi ea.

– Fără să ia parte la înmormîntarea soţului ei?

– Poate că a trebuit să îngroape leşul în mare grabă.

– Un lucru ce nu le stă deloc în fire egiptenilor, socoti Prevestitorul. Nu cumva beţia victoriei ţi-a întunecat judecata?

– Lovit în plin, vrăjmaşul se poartă ca un animal în cursă!

– Sau încearcă să ne arate nouă că e aşa!

– De ce nu vă vine să credeţi că şi-au ieşit din minţi?

– Pentru că regele a redat tăria cîmpului de forţe al celor patru salcîmi tineri, a deschis iar ochii leilor păzitori şi a ridicat la loc în mijlocul relicvariului stîlpul şi tainiţa.

– O simplă păcăleală! Vrea să ne facă să credem că măcar capul lui Osiris e la adăpost.

– Pleşuvul v-a spus ceva în privinţa aceasta?

– Nu, dar ne-a mărturisit că mormîntul Marelui Zeu a fost pîngărit şi că vasul pecetluit a dispărut. Nici o energie nu mai ocroteşte Abydosul.

– Însă cea a salcîmilor tineri a dat deja roade. Iar puzderia asta de soldaţi mă împiedică să mă apropii de Arborele vieţii ca să-i grăbesc pieirea. Dacă faraonul se recunoaşte învins, de ce-a mai luat atîtea măsuri de prevedere?

– Praf în ochi! îşi dădu cu părerea Bega. Temîndu-se să nu se iște tulburări la Memphis, a alergat într-acolo.

– La drept vorbind, aşa o cer împrejurările. Totuşi, monarhul acesta ştie să ducă un război mai presus de fire. Moartea îi răpeşte fiul spiritual, furtuna mătură Abydosul, iar el părăseşte ţinutul, mărginindu-se la cîteva porunci pentru paza ţinutului sacru... Nu, toate astea nu i se potrivesc.

– Apărarea Memphisului nu suferă amînare.

– Salvarea lui Osiris e încă şi mai importantă. Un rege ca el n-o ia la goană ca un laş în faţa primejdiei şi nici nu-şi lasă de izbelişte armata în toiul bătăliei. Refăcînd brîul magic al Abydosului, oricît de neînsemnat ni se pare nouă, ferind salcîmul de alte vătămări, îşi mărturiseşte dorinţa de a lupta mai departe cu cele mai bune arme.

Ochii roşii ai Prevestitorului sclipiră.

– Sesostris nu se îndreptă spre Memphis, grăi el. Vreau să aflu ce plănuieşte cu adevărat. Întreabă-i pe slujbaşii din port şi pe corăbieri.

– Am să trezesc bănuieli!

– Continuă să-mi fii credincios, viteazul meu prieten.

Arsura pe care o simţi Bega în palmă îi tăie pofta de a se mai împotrivi.

– Plecarea lui Isis nu vă pune pe gînduri? întrebă Bina.

Prevestitorul îi mîngîie pletele.

– Cum ar putea izbuti o femeie să-mi facă rău?

23.

Provinciile Egiptului erau imaginea pămîntească a universului. Unind lumea de dincolo cu cea de aici, legăturile şi armonia făceau din Cele Două Regate ţara iubită de zei. Ea se înfăţişa precum trupul lui Osiris, pe care orice dezbinare îl punea în primejdie. Legînd trainic Sudul cu Nordul, faraonul celebra realitatea reînvierii.

Fiecare provincie adăpostea mai multe relicve, printre care şi o bucată din trupul lui Osiris, ascunsă cu grijă şi protejată. Mulţumită *Cărţii lui Thot,* Isis ştia că paisprezece dintre ele aveau o importanţă anume, căci ar fi fost de ajuns pentru crearea unei mumii care să dăinuiască veşnic, în stare să primească moartea lui Iker.

Însă duşmani de temut îi stăteau în cale.

Mai întîi, timpul. Datorită sceptrului Magie, Isis va reuşi să şi-l facă aliat, poate chiar să-l stăpînească. Totuşi, nu trebuia să piardă nici o clipă.

Apoi, mai-marii provinciilor. Deşi se supuneau voinţei regelui, al cărui sol era tînăra preoteasă, ei nu-i vor privi cu ochi buni cererile şi vor încerca s-o abată din drum.

În sfîrşit, complicii lui Seth nu-i vor da pace de-a lungul căutării sale. Putea trece nebăgată în seamă doar cîtă vreme ei nu cunoşteau ţinta călătoriei sale. Dar, mai devreme sau mai tîrziu, aveau să prindă de veste.

Primul popas, Elephantina.

Un soare blînd scălda capitala primei provincii a Egiptului de Sus, hotar sudic al dublului regat, marcat de prima cataractă. Canalul săpat din porunca lui Sesostris făcea posibile călătoriile pe apă de-a lungul întregului an, iar

fortăreaţa şi zidul de cărămizi înlesneau negoţul care se desfăşura în deplină siguranţă, ajutînd astfel la înflorirea Nubiei.

Tînăra femeie merse la palatul guvernatorului provinciei, Sarenput. Aici o întîmpinară Tovarăş-Bun, un dulău mare, negru şi zvelt, şi Gazela, nedespărţita sa tovarăşă, o căţea micuţă, grasă, cu mamelele atîrnînd. În ciuda vîrstei lor înaintate, rămăseseră nişte paznici fără pereche. Sarenput nu avea încredere în oaspeţii pe care cei doi cîini îi lătrau prea mult.

Dar Isis căpătă din partea lor numeroase dovezi de prietenie. Tovarăş-Bun se ridică şi îşi puse labele din faţă pe umerii ei, iar Gazela se gudură pe lîngă preoteasă şi îi linse picioarele.

Curînd apăru şi stăpînul locurilor, la fel de impunător ca întotdeauna, cu faţa pătrată, fruntea joasă, bărbia şi pomeţii ascuţiţi, umerii largi şi privire hotărîtă.

– Sînt mîndru s-o primesc pe Marea Preoteasă din Abydos, zise el, solemn şi sincer. Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite?

Isis îi povesti tot, fără să-i ascundă nimic din nenorocirea ce lovise Abydosul.

Tulburat, Sarenput ceru să-i fie adus iute vin din cel mai tare.

– Măreaţa înfăptuire a lui Sesostris se află în primejdia de a fi distrusă, iar regatul va dispărea atunci! Cum să luptăm împotriva acestui vrăjmaş sălbatic?

– Alcătuind un nou Osiris. Trebuie să încep cu relicva din Elephantina. Te învoieşti să mi-o încredinţezi?

Isis se temea de ceea ce-ar fi putut spune guvernatorul, care ţinea la privilegiile sale şi care nu obişnuia să vorbească pe ocolite.

– Vă conduc pînă la ea chiar acum, dacă doriţi.

Tînăra femeie urcă în barca preferată a guvernatorului, care începu să vîslească el însuşi cu multă tragere de inimă.

La vederea insulei sacre a lui Osiris, Isis îşi aminti de înfricoşătoarea încercare prin care trecuse ea, cînd fusese gata să-şi jertfească viaţa ca să înlesnească revărsarea Nilului. Iker

îi venise atunci în ajutor, scoţînd-o la suprafaţa apei. Iar acum, ea încerca să-l salveze pe el de la pieire.

Barca trase la mal lîngă stînca ce proteja grota numită „Cea care-şi adăposteşte stăpînul". Din vîrful unui salcîm şi al unui jujub, un şoim şi un vultur îi priveau pe nou-veniţi.

– Nu există alţi păzitori mai buni ca aceştia, îi dezvălui Sarenput preotesei. Un singur smintit a vrut să dezlege taina grotei, dar cele două păsări de pradă nu i-au îngăduit nici să se apropie. Iar la vederea leşului său, celorlalţi curioşi li s-a tăiat pofta. De atunci, nimeni nu s-a mai încumetat. Acum e rîndul vostru, prinţesă. Eu vă aştept afară.

Isis pătrunse într-o galerie strîmtă din piatră, în care răzbătea susurul unui izvor. Deşi nu recunoştea locurile, nu şovăi să meargă mai departe, fără să se sinchisească de umezeală şi de lipsa aerului.

Deodată, galeria se lărgi şi o lumină se zărea licărind din adîncuri.

Acolo se afla locaşul lui Hapy, duhul Nilului, energia inundaţiei dătătoare de rod! Liniştită, Isis se strecură de-a lungul peretului stîncos şi ajunse în mijlocul unei grote albăstrii.

În faţa ei se înălţa un fetiş aidoma celui din Abydos!

Preoteasa ridică vălul ce acoperea tainiţa din vîrful stîlpului şi descoperi tălpile lui Osiris, făcute din aur, argint şi pietre preţioase.

– Îmi pare rău că vă adeveresc temerile, zise Sarenput, mîhnit, însă unii guvernatori de provincii şi unii mari preoţi nu vă vor arăta bunăvoinţa cuvenită. Nu pun la îndoială vitejia gărzii voastre, dar în faţa unor îndărătnici ca aceia despre care vă vorbesc ea nu va atîrna prea greu.

– Ce mă sfătuieşti?

– Să vă însoţesc. O corabie de război şi o trupă de soldaţi neînfricaţi vor domoli firile aplecate spre răzvrătire şi le vor face mai înţelegătoare.

Isis nu refuză un ajutor aşa de preţios.

– Marea noastră piedică este, deocamdată, lipsa vîntului dinspre miazăzi, continuă Sarenput. Ne vom folosi de curenţii apei, vîslaşii se vor speti, dar tot vom înainta prea încet.

– Nădăjduiesc să înlătur aceste neajunsuri.

La prora corabiei sale, Isis îndreptă sceptrul Magie spre cataractă.

Îndată se iscă un suflu puternic şi cele două corăbii începură să alunece cu mare iuţeală către Edfu, capitala celei de-a doua provincii a Egiptului de Sus, Tronul lui Horus.

Un şoim se rotea în jurul prorei.

– Să-l urmăm, porunci Isis.

Pasărea conduse corăbiile departe de marele debarcader. Sarenput bombăni, nemulţumit.

După ce zbură în cercuri largi deasupra unei podgorii, şoimul poposi în vîrful unui salcîm.

– Să acostăm, ceru tînăra femeie.

Deşi treaba era anevoioasă, fu dusă neîntîrziat la bun sfîrşit. Arcaşii coborîră îndată pe mal, prevăzători şi gata de luptă.

Dar locul părea liniştit.

– Nici vorbă să găsim prin preajmă vreo relicvă osiriană, îşi dădu cu părerea Sarenput. În schimb, pe meleagurile astea se face un vin dintre cele mai alese. Am cumpărat adesea de aici urcioare pline cu această minunată licoare şi n-am avut niciodată a mă plînge de nimic.

Împrejmuită de ziduri, podgoria provinciei Tronul lui Horus număra douăsprezece soiuri de plante şi curmali. În ianuarie şi februarie se tăiau cu grijă butucii îmbătrîniţi, iar pămîntul unde aveau să crească alţii noi era arat. O puzderie de şănţuleţe asigurau apa necesară, iar prăşitoarele împrospătau pămîntul şi înlăturau buruienile. Găinaţul de porumbel slujea drept îngrăşămînt, iar stropitul cu un amestec pe bază de aramă, preparat de învăţaţii din templu, ferea via de boli.

În curînd, lucrătorii aveau să încheie un cules ce se făcea cu bună ştiinţă mai tîrziu şi din care se obţinea un nectar gros şi parfumat, foarte căutat şi preţuit.

Isis şi Sarenput se apropiară de un teasc mare.

Unii podgoreni strîngeau ciorchinii grei şi bine copţi într-o tocitoare, iar alţii îi storceau cîntînd. Prin cele cîteva deschizături se scurgea un suc ce avea să fie lăsat să fermenteze două sau trei zile în urcioare de argilă destupate.

După aceea, începea munca meşterilor care turnau acest prim vin în alte urcioare, de forme diferite.

Ucenicii adunau resturile de pieliţe şi sîmburi şi le puneau într-un sac pe care-l storceau cu putere, scoţînd astfel din ele un must delicios.

– Vreţi să gustaţi? îi îmbie un voinic cam ameţit de băutură.

– Nici nu mă gîndesc să te refuz, răspunse Sarenput.

Mai-marele podgorenilor interveni.

– Ce înseamnă desfăşurarea asta de forţe? Mi-am plătit toate dările la vreme.

– Nu-ţi face griji, nimeni nu-ţi aduce vreo învinuire.

– Cunoşti adevăratul nume al strugurelui stors? îl întrebă Isis.

Meşterul o privi descumpănit.

– Judecînd după o astfel de întrebare, ar trebui să vă număraţi printre...

– Preoţii din Abydos, într-adevăr.

– Adevăratul nume este Osiris, în acelaşi timp pîine şi vin, putere divină ce se întrupează în orice hrană. Strivind strugurele îl osîndim la moarte, şi această încercare desparte ceea ce e pieritor de ceea ce e veşnic. Apoi, noi îl bem pe Osiris. Vinul ne dezvăluie una dintre căile nemuririi. Astăzi, oferim celor morţi un vin de soi. El va îndepărta de noi nălucile şi morţii cei răi. Dar morţii cei buni, mai-marii din Abydos, făpturile de lumină vor continua să ne ocrotească podgoria. Dacă am uita să-i cinstim, nenorocirea s-ar abate asupra noastră.

– În afara acestui vin, ce alte ofrande ai mai pregătit?

– Aştept procesiunea preoţilor lui Horus. Ei vor aduce toate cele de trebuinţă.

Sarenput nu avu răgazul să bea pe săturate, căci preoţii se şi iviră. În fruntea lor păşea un bătrîn cu privire aprigă. Însoţitorii săi cărau o mulţime de urcioare, pînzeturi şi flori. Iar în mijlocul cortegiului se vedea o barcă.

Isis le dezvălui cine era.

– Marea Preoteasă din Abydos a bătut atîta cale pînă aici... E o mare onoare pentru noi! Ne faceţi bucuria de a lua parte la ritualul din această noapte? Vom aprinde torţe şi vom

petrece în amintirea celor morţi, închinîndu-le cele mai bune vinuri.

– Barca voastră are o formă neobişnuită, nu?

– O copiază pe cea a lui Osiris! Simbol al trupului divin reîntregit, ea va primi coroana purităţii şi va feri templul nostru de atingerea morţii. Vreţi să o aşezaţi pe un altar şi să rostiţi formulele de ocrotire?

– Misia mea cere împlinirea altor ritualuri. Acesta e coşul misterelor unde se adună ceea ce e risipit. Vă învoiţi să-mi daţi pieptul lui Osiris, relicva sacră a provinciei voastre?

În viaţa sa îndelungată, Marele Preot din Edfu auzise o sumedenie de vorbe nesocotite şi credea că nu-l mai poate mira nimic.

De data aceasta însă rămase cu gura căscată.

– Salvarea Egiptului este în joc, adăugă Isis cu glas scăzut.

– Relicva... relicva e a noastră!

– Ţinînd seama de împrejurări, trebuie să se întoarcă pentru o vreme la Abydos.

– Am să mă sfătuiesc şi cu ceilalţi preoţi.

Unul dintre cărăuşii care ajutau la culesul viei îndeplinea şi slujba de mesager. Întîmpina corăbiile iuţi folosite de Medes pentru răspîndirea decretelor regale şi-şi rotunjea cîştigul destăinuindu-le căpitanilor felurite informaţii despre provincie. Iar răsplata sa era pe măsura „mărfii“ ce-o avea de vînzare.

Văzînd zarva iscată pe podgorie, unde toată lumea se aştepta la o ceremonie liniştită, iscoada pricepu că se petrecea ceva neobişnuit.

Ocolindu-i pe arcaşii care priveau în toate părţile cu ochi bănuitori, bău puţin must şi se amestecă printre podgorenii care, cu toate că de felul lor erau oameni plini de voioşie, acum rămăseseră tăcuţi.

– Ciudaţi oaspeţi, zise cărăuşul.

– O trupă de elită, îl lămuri unul dintre ei. Cu ăştia nu se glumeşte! Înţelept ar fi să nu-i zgîndări. Fratele meu mai mare l-a recunoscut pe guvernatorul de provincie Sarenput care, de obicei, ne trimite cîte-o corabie s-o încărcăm cu urcioare de

vin. Dar azi comandă o corabie de război! Nu-mi miroase a bine.

– Şi femeia aceea frumoasă de-ţi ia ochii?

– O preoteasă din Abydos. După cum mi-a spus cineva cu auzul fin, ar fi chiar Marea Preoteasă! Îţi dai seama? În mod normal, nu coboară în mijlocul oamenilor de rînd! Fără îndoială, s-a întîmplat vreun lucru grav.

Cărăuşul gîndi c-a dat marea lovitură. Oare cît preţuiau asemenea informaţii? Cu siguranţă, o avere. Avea să se tîrguiască la sînge ca să capete cît mai mult în schimbul lor. Apoi o să-şi cumpere o casă arătoasă, pămînt cît poftea şi o să plătească oameni care să-i muncească ogoarele. Iar el se va bucura de o bătrîneţe tihnită. Norocul lui că se aflase la locul potrivit, în ziua potrivită!

Mai intră în vorbă şi cu alţi podgoreni care întăriră spusele primului. Prin urmare, n-avea nici un rost să mai piardă vremea.

Îşi luă tălpăşiţa fără să fie văzut de nimeni şi alergă spre malul Nilului. Apoi merse de-a lungul său pînă la debarcader, unde se găsea una dintre corăbiile lui Medes, păşind hotărît să-şi vîndă marfa cît mai scump. De altfel, se şi vedea întins la umbra terasei sale, privindu-şi slujitorii care trebăluiau de zor.

Şoimul îşi luă zborul.

Un ţipăt ciudat, înspăimîntător îl ţintui locului pe cărăuş. Cu răsuflarea tăiată, îşi ridică ochii şi, cum soarele îl orbise, i se păru că o piatră se prăvălea spre el din văzduh.

Apoi se prăbuşi mort, cu ţeasta zdrobită.

După ce-şi împlini datoria de protector al lui Isis, şoimul lui Horus se întoarse în vîrful salcîmului.

– Atîta vorbărie n-o să ducă la nimic, fu de părere Sarenput. Mai degrabă i-am zgîlţîi puţin pe flecarii ăştia şi am lua relicva.

– Să avem răbdare, îl domoli Isis. Preotul înţelege cît de grave sînt împrejurările.

– Iubiţi prea mult oamenii! Nu sînt decît o adunătură de palavragii cărora nu trebuie să le oferi prilejul să trăncănească despre orice.

În sfîrşit, sacerdotul cu privire de tăioasă se apropie de tînăra femeie.

– Urmaţi-mă, vă rog.

O conduse pînă la barca purtată de alai. Acolo, dintr-un sipet din lemn de sicomor, marele preot scoase pieptul lui Osiris, făcut din nestemate.

– Potrivit hotărîrii preoţilor din Edfu, vă încredinţez această comoară nepreţuită. Folosiţi-o cît mai bine şi apăraţi Cele Două Regate de nenorocire.

24.

Nici cei mai ageri ochi nu l-ar fi recunoscut pe Sekari. Neîngrijit, cu părul şi sprîncenele încărunţite, gîrbovit, semăna cu un bătrîn obosit care se străduia, cu mare greutate, să-şi vîndă oalele prost lucrate, pe care le căra un măgar, leneş şi îndărătnic, întovărăşit de un cîine care de-abia se mişca. Prefăcîndu-se de minune, Vînt-de-Miazănoapte şi Sîngerosul păreau nişte animale chinuite, la capătul puterilor.

Lui Sekari nu-i dădea pace un gînd: Creţul şi Morocănosul se adăposteau în acelaşi cartier, unde nu-i mai trecea acum prin minte nimănui să-i caute. Lipsă de prevedere? Prostie? Fără îndoială că nu. Luptătorii din umbră îşi dovediseră eficacitatea şi precizia. Prin urmare, aceştia doi şi complicii lor aveau la îndemînă o ascunzătoare atît de sigură, încît nu se temeau de gărzi nici dacă ele ar fi venit pe neaşteptate.

Nici unul nu trădase, nici unul nu se dăduse în vileag vorbind prea mult şi nici o iscoadă nu izbutise să se strecoare printre ei. Disciplina care domnea în rîndul lor era desăvîrşită. Dar în mintea lui Sekari încolţise o bănuială, greu de verificat. Şi totuşi, în sufletul său licărea speranţa. Dacă nu se înşela, unul dintre credincioşii Prevestitorului avea să iasă, mai devreme sau mai tîrziu, din bîrlog, ca să respire aer curat sau, pur şi simplu, să se plimbe. Nu-l pîndea nici o primejdie, la drept vorbind. Cartierul nu era pus sub pază severă, iar pîndarii l-ar fi prevenit cînd soseau străjile.

Locuitorii cartierului se obişnuiseră cu bătrînelul acesta neputincios care nu punea întrebări şi care de-abia îşi ducea zilele din negoţul său amărît. Trecătorii îi dădeau adesea,

bucuroşi, pîine şi legume, pe care el le împărţea cu măgarul şi cu cîinele său.

După ce se înnopta, Sekari obişnuia să moţăie într-un colţ. Dar în seara aceasta Sîngerosul îl tot lovea cu labele.

– Lasă-mă să dorm un pic!

Însă cîinele nu se cuminţi, aşa că Sekari deschise ochii.

La cîţiva paşi de el, un bărbat cumpăra curmale de la un vînzător ambulant şi le înfuleca pofticios.

Creţul.

Sekari hotărî să nu-l mai lase să-i scape cu nici un preţ.

Continuînd să mestece fructe, Creţul se îndepărtă. Sekari se ridică binişor şi porni după el. Acum avea un ajutor de nădejde: mirosul fin al cîinelui şi al măgarului. Putea astfel să-l urmărească pe Creţ de la distanţă, fără să fie văzut.

Drumul nu fu prea lung.

Măgarul se opri în faţa unei case frumoase, cu două etaje. O slujnică furioasă începu să se răstească la Sekari.

– Pleacă de-aici, păduchiosule! Nu pot să sufăr boşorogii.

– Oalele mele nu sînt scumpe! Îţi vînd două la preţ de una.

– Pe cît sînt de urîte, pe atît de uşor se sparg! Du-te sau chem străjile.

Sekari se supuse bodogănind. Nu mai rămînea nici o îndoială: Creţul se ascundea în această casă.

Şi totuşi, soldaţii o scotociseră prin toate ungherele.

Aşadar, bănuiala lui Sekari se adeverea.

Potrivit obiceiurilor sale, Sekari înşelă atenţia gărzilor şi se strecură, ca o umbră, chiar pe sub nasul lor, pînă în odaia de lucru a vizirului.

În toiul nopţii, Sobek lucra. Deşi bănuia cît de apăsătoare era povara slujbei de vizir, nu-şi închipuise cît de multe sarcini îi reveneau acum. Ca să o scoată cu bine la capăt trebuia să muncească din răsputeri, să cerceteze atent fiecare dosar şi să cunoască toate greutăţile, mari şi mici, care ameninţau bunăstarea Celor Două Regate.

Parcă străduindu-se să le facă în ciudă gurilor rele, Sobek învăţa repede. Bucurîndu-se de tot sprijinul lui Senankh, îl chema adesea la el pe Marele Trezorier cînd avea nelămuriri.

Paza Memphisului rămăsese însă grija sa cea mai mare. Cunoscînd groaznica amenințare ce plutea asupra orașului, nădăjduia că numeroasele căutări începute de oamenii săi vor da roade sau că dușmanul va face, în cele din urmă, un pas greșit.

Ca de fiecare dată, apariția lui Sekari îl luă prin surprindere. Sprinteneala și iscusința de a trece nebăgat în seamă de nimeni nu-i slăbiseră deloc.

Cu chipul împietrit, vizirul se ridică.

– Trebuie să-ți spun că...

– Mai întîi eu, îl opri, nerăbdător, Sekari. Tocmai am dibuit un bîrlog al luptătorilor din umbră.

Cei doi bărbați se aplecară de îndată asupra unei hărți a Memphisului pe care fosta căpetenie a gărzilor o desfășurase. Sekari puse degetul pe locul cu pricina.

Sobek îl privi îmbufnat.

– Am răscolit de zece ori casele astea! Degeaba.

– Și nici n-are rost s-o facem iar, că nu vom găsi nimic.

– Atunci, de ce ești așa încrezător?

– Pentru că am fost orbi și ne-am purtat ca niște copii neștiutori. Crețul se ascunde chiar aici și n-o să-l scoatem afară prin mijloacele obișnuite.

– Doar nu-mi vorbești de o vedenie!

– Faptele grăiesc de la sine.

– Lămurește-mă odată, că nu-mi arde acum de ghicitori.

– Nu trebuie să căutăm înăuntrul casei, ci sub ea.

Sobek izbi cu pumnul în hartă.

– Hrube... Au săpat pe sub pămînt galerii în care se pitesc precum șobolanii! Ai dreptate, lucrurile se limpezesc acum!

– Să-i lovim fără întîrziere, să le nimicim o parte din trupe.

– Nici nu încape vorbă! Zvonurile despre boala mea și dispariția generalului Nesmontu îi vor ademeni afară din vizuină. Cînd cei mai mulți dintre ei vor ieși la lumină, o să-i atacăm. Vreau să-i izbesc tare și să ajung la căpetenia lor.

– Primejdios plan!

Dintr-odată, chipul lui Sobek se întunecă.

– Ai făcut o treabă vrednică de laudă, Sekari. Mi-ar fi plăcut s-o sărbătorim împreună, dar trebuie să-ți dau o veste cumplită.

Păzitorul simți un nod în gît.

– Iker a murit.

– A murit... Ești sigur?

– Din nenorocire, da. De astă dată, nu s-a mai putut feri de lovitura ce i-a adus sfîrșitul.

Copleșit, Sekari se așeză.

Pierderea acestui prieten, a acestui frate și tovarăș alături de care trecuse prin multe îi pricinuia o durere cu neputință de îndurat.

– A murit... Cum?

– Ucis.

– La Abydos? Nu pot să cred.

– Potrivit mesajului trimis de rege, vinovat e Prevestitorul.

Suferinței lui Sekari i se adăugă acum uimirea.

– Adică Prevestitorul a spurcat ținutul sacru al lui Osiris?

– Din porunca faraonului, vei părăsi Memphisul și te vei întîlni cu Isis în sud. Ea te va lămuri ce aveți de făcut. Fără ajutorul tău nu poate reuși să-și ducă misiunea pînă la capăt.

Pe Sekari îl încerca dorința nestăvilită să lase totul baltă și să-și părăsească slujba. Prevestitorul și cohorta sa de demoni păreau de nebiruit.

– Ce-ți veni? îl dojeni Sobek. Tu nu ai voie să te dai bătut. Iker nu ți-ar ierta-o.

Cu umerii încovoiați, Sekari se ridică.

– Dacă n-o să ne mai revedem, vizire Sobek, să nu mă plîngi, căci dovedindu-mă mai slab decît vrăjmașul, îmi voi merita soarta.

Sobek se tot întorcea de pe-o parte pe alta. Somnul nu se lipea de el. Gîndurile îi zburau la Iker, pe care-l bănuise atîta vreme că era aliatul dușmanului, la acest tînăr scrib cu un curaj fără pereche, care dobîndise cu ușurință prețuirea tuturor. Cine și-ar fi închipuit că pe Fiul regal îl pîndea primejdia la Abydos și că Prevestitorul ar îndrăzni să lovească chiar în inima regatului lui Osiris?

Furia îl cuprinse într-atît ca avea pofta să adune toate gărzile şi să şteargă de pe faţa pămîntului cartierul unde se ascundeau nelegiuiţii aceia. I-ar fi strîns de gît cu mîna lui, încet, foarte încet.

Dar asta n-ar fi însemnat să-şi dezonoreze slujba de vizir şi să-l trădeze pe rege? Nici el, nici aliaţii faraonului nu trebuiau să se lase pradă mîniei şi să-şi piardă judecata limpede. Prevestitorul s-ar fi folosit de o asemenea slăbiciune, dornic să-şi sporească puterea şi să grăbească prăbuşirea regatului.

Căci nimeni nu se îndoia: Fiu regal, Prieten unic, urmaş al lui Sesostris, Iker era de neînlocuit.

Încă de la începutul acestui război, dus cînd pe faţă, cînd pe ascuns, Prevestitorul îşi pusese în gînd să distrugă Abydosul şi să-l ucidă pe acest tînăr, pregătit temeinic şi cu răbdare pentru cele mai înalte ranguri. Iar o asemenea lovitură fulgerătoare arăta, poate, că Egiptul fusese înfrînt pentru totdeauna în ciuda voinţei sale de a lupta împotriva Răului.

Dar el, Sobek, se va bate pînă la capăt.

– Dacă trupele Prevestitorului se vor năpusti asupra Memphisului, aveau să se izbească de Păzitor.

Nesmontu se învîrtea aidoma unui leu în cuşcă. Şi totuşi, nu exista o ascunzătoare mai bună pentru un „mort“ care tocmai fusese îngropat fără prea multă zarvă, ca să nu trezească îngrijorarea populaţiei. Cui i-ar fi dat prin minte să-l caute tocmai în casa lui Sehotep, care-şi aştepta osînda şi nu avea voie să-şi părăsească locuinţa?

Petrecîndu-şi timpul împreună, cei doi fraţi din Cercul de Aur puteau măcar să vorbească despre Abydos, amintindu-şi de iniţierea lor şi lăsînd deoparte necazurile de acum.

– Mîncarea îmbietoare pregătită de bucătarul tău mi-a schimbat obiceiurile de la cazarmă, mărturisi generalul, şi toată trîndăveala asta mă moleşeşte! Sînt nerăbdător să mă întorc printre soldaţii mei. Barem luptătorii din umbră or fi prins de veste că am murit?

– Fii pe pace. N-au dovedit, oare, pînă acum, că sînt bine informaţi şi pricepuţi din cale-afară?

Nesmontu îl privi ţintă pe Sehotep.

– Eşti abătut! Nu mai ai poftă de mîncare, ţi-ai pierdut veselia... Chiar într-atît îţi lipsesc femeile?

– Urmează să fiu osîndit la moarte.

– Nu mai vorbi prostii!

– Soarta mea pare hotărîtă dinainte, Nesmontu. Sobek Păzitorul va respecta legea, doar îl cunoşti! Şi nu pot să nu-i dau dreptate.

– Regele nu va îngădui aşa ceva.

– Regele nu se află mai presus de Maat. El este chezaşul ei pe pămînt, iar vizirul, braţul său. Am să fiu socotit vinovat şi am să primesc pedeapsa cuvenită.

– N-am ajuns încă acolo!

– Dar clipa aceasta se apropie, simt eu. Nu mă sperie moartea, ci dezonoarea, vorbele de ocară, numele meu murdărit, şters din scrieri... Aşa ceva nu pot să îndur. Oare n-ar fi mai nimerit să-mi pun capăt zilelor înainte de a fi tîrît prin noroi?

Nesmontu nu-l văzuse niciodată pe strălucitorul Sehotep căzut în ghearele deznădejdii.

Bătrînul soldat îl prinse de umeri.

– Să ne agăţăm de adevăr: eşti nevinovat. Într-adevăr, lucrul acesta e greu de dovedit! Dar n-am înfruntat noi şi alte piedici, la prima vedere, de netrecut? Şi-acum e vorba tot de o luptă, iar noi sîntem în tabăra celor slabi. Aşa că va trebui să întoarcem forţa duşmanului împotriva lui însuşi. Încă nu ştiu cum anume, dar vom găsi noi o cale! Tribunalul vizirului vrea adevărul, de asta să nu te îndoieşti. Iar adevărul ţine cu noi. Înzestraţi cu arme hotărîtoare, vom învinge.

Un zîmbet firav însufleţi chipul neliniştit al lui Sehotep. Nesmontu ar fi redat încrederea şi unei trupe întregi de şchiopi, împresuraţi din toate părţile.

– Aproape că m-ai convins.

– Cum adică aproape? Urăsc jignirile! Cere-ţi iertare împărţind cu mine această amforă cu vin roşu care se cere băut pe îndelete.

Vinul ales îi readuse culoarea în obraji lui Sehotep.

– Fără tine, Nesmontu...

– Haide, haide! Nu eşti tu omul căruia să-i piară curajul.

Ofiţerul însărcinat să vegheze asupra impunătoarei locuinţe a lui Sehotep îi înştiinţă despre sosirea Marelui Trezorier.

Senankh îşi pierduse veselia sa obişnuită. Cu un chip prevestitor de rele îi privi pe cei doi fraţi din Cercul de Aur de parcă nici nu-i cunoştea.

– Sehotep, Nesmontu... murmură el.

– Noi sîntem, îl asigură generalul. Ce s-a întîmplat?

– Tocmai am vorbit cu vizirul Sobek.

Sehotep făcu un pas înainte.

– Au apărut noi dovezi împotriva mea?

– Nu, e vorba de Iker şi de Abydos. O nenorocire, o mare nenorocire...

– Lămureşte-ne! ordonă Nesmontu.

– Iker a fost ucis, Abydosul pîngărit. Prevestitorul a învins.

Cei trei prieteni rătăciră pînă în zori pe străzile Memphisului.

O armată întreagă de luptători din umbră, înarmaţi pînă în dinţi, ar fi putut să-i taie calea lui Sekari fără ca el să bage de seamă. Zdrobit de durere, mergea la întîmplare, cu privirea pierdută, cu Sîngerosul în stînga sa şi cu Vînt-de-Miazănoapte în dreapta.

Cele două animale nu se depărtau de el nici cu un pas, ba chiar i se lipeau de picioare. Şi cîinele, şi măgarul îi vedeau suferinţa cumplită şi, în felul lor, îi cereau să le dezvăluie şi lor pricina. Întîrziind pe cît posibil clipa mărturisirii, Sekari continua să-şi amintească fiecare păţanie şi încercare prin care trecuse alături de Iker, de la cele mai mari primejdii pînă la cele mai nemăsurate bucurii. Păstrase în inimă toate clipele în care se simţiseră ca fraţii şi întreaga înflăcărare ce le aprinsese sufletele urmînd calea lui Maat, căreia îi închinaseră vieţile lor.

Prezentul era însă nedrept şi crud.

Deodată, picioarele i se înmuiară, şi Sekari se prăbuşi lîngă o schelă.

Cele două animale se aşezară de-o parte şi de alta.

– Sînt dator să vă spun adevărul... Adevărul, atît de greu de rostit. Înţelegeţi?

Tonul vocii lui Sekari le fu de ajuns.

Împreună, Vînt-de-Miazănoapte şi Sîngerosul slobozirà strigăte atît de sfîşietoare, atît de puternice, că-i treziră pe cei care dormeau în casele din preajmă.

Unul dintre ei ieşi afară şi descoperi o privelişte neobişnuită: un bărbat, ţinînd de gît un cîine şi un măgar, plîngea cu lacrimi amare!

– Nu mai isprăveşti odată cu gălăgia asta? Eu încep lucrul devreme şi mi-ar plăcea să mă odihnesc pînă atunci!

– Ţine-ţi gura, neisprăvitule, şi cinsteşte amintirea unui viteaz care şi-a dat viaţa ca să-ţi apere ţie somnul.

25.

Sosirea corabiei de război la debarcaderul din capitala Ariei, cea de-a treia provincie a Egiptului de Sus, stîrni zarvă mare. Uadjet, zeiţa şarpe, şi Nekhbet, vulturul, protejau acest ţinut dominat de străvechiul oraş sacru Nekhen, chezaşul numelui regal.

Sarenput îl cunoştea pe guvernatorul provinciei. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

– Se pune la cale vreun război?

– Marea Preoteasă din Abydos are nevoie de ajutorul tău.

Impresionat de frumuseţea şi rangul oaspetului său, guvernatorul se înclină adînc înaintea lui Isis.

– L-aţi dobîndit deja!

Isis nu se simţea în largul său. Forţe întunecate dădeau tîrcoale prin apropiere.

– În ultima vreme s-au iscat tulburări pe-aici?

– Culoarea Muntelui Roşu devine tot mai aprinsă, mulţi socotind-o chiar ameninţătoare. Preoţii sînt şi ei într-atît de îngrijoraţi din pricina aceasta, încît rostesc în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară formulele pentru liniştirea sufletelor din Nekhen. Fără ocrotirea lor, pămîntul ar rămîne sterp.

– Am venit să caut relicva lui Osiris, alcătuită din ceafa şi maxilarele sale.

Pe chipul guvernatorului se citea refuzul său.

– Potrivit datinilor, nouă ne-a fost încredinţată această comoară, pe care nimeni nu ne-o va lua!

– Dar acum Abydosul nu poate fi salvat fără ea, spuse Isis. Mai tîrziu relicva o să se întoarcă în provincia Ariei.

– Abydosul să fie, oare, în primejdie?

– Însăşi supravieţuirea Egiptului e în joc.

Atît de semeaţă, dar atît de tristă, această femeie nu minţea.

– I-ai făgăduit ajutorul tău, reaminti Sarenput.

– Dar nu ştiam că...

– O făgăduială rămîne o făgăduială. La judecata lui Osiris, inima celor care au jurat strîmb va depune mărturie împotriva lor.

Năucit, guvernatorul provinciei se înduplecă.

– Ca urmare a furiei Muntelui Roşu, Marele Preot din Nekhen a scos din templu relicva. În afară de el, doar eu şi meşterul fierar cunoaştem noua ascunzătoare.

– Aşa că fă bine şi du-ne acolo, se înveseli Sarenput.

– Mai întîi o previn pe Marea Preoteasă că...

– Lasă asta. Timpul ne zoreşte.

Sub paza arcaşilor din Elephantina se îndreptară toţi trei spre marea topitorie, unde lucrau vreo cincizeci de oameni.

Suflînd aer prin nişte tuburi făcute din trestie şi care aveau la un capăt un vîrf din pămînt ars, ei înteţeau flăcările ce ardeau într-o vatră, pe care erau rînduite nişte vase. Cînd focul devenea îndeajuns de puternic, topeau metalele, apoi, în clipa cea mai potrivită şi pe care învăţaseră s-o recunoască fără greş, le lăsau să se închege.

Dar numai meşterii cei mai curajoşi şi încercaţi se încumetau să apuce vasele umplute cu metal topit ca să le toarne în cupe de forme şi mărimi diferite.

Înalt, voinic şi pleşuv, mai-marele meşterilor veni în întîmpinarea oaspeţilor.

– Nu îngăduim străini printre noi, tainele meseriei trebuie să fie păstrate. Nici chiar guvernatorul provinciei nu intră aici.

– Dar Marea Preoteasă din Abydos? întrebă Isis.

Meşterul strînse din buze.

– Osiris e cel care dă puritate metalelor, iar ele îşi pierd orice înzestrare dacă lumina divină nu le apără unirea, îi reaminti tînăra femeie.

– Ce doriţi?

– Să-mi dai relicva osiriană ce ţi-a fost încredinţată.

– Credeam că...

– Îţi poruncesc, grăi, apăsat, guvernatorul.

Meşterul topitor îi privi într-un fel ciudat.

– Doar cei care stăpînesc această meserie pot îndura dogoarea cuptorului şi ştiu să se ferească de primejdii. Nu sfătuiesc o tînără femeie atît de firavă să se apropie de el.

– Arată-mi drumul, îi ceru Isis, fără să stea pe gînduri.

Sarenput presimţea că avea să se întîmple ceva rău.

– Vă însoţesc, hotărî el.

– Ba nu, se împotrivi meşterul. Doar o iniţiată în misterele din Abydos poate să vadă şi să atingă relicva.

Isis încuviinţă.

Pătrunzînd în acest loc de temut, o izbi un suflu fierbinte care ar fi trebuit să o facă să dea înapoi. Dar, după Calea de Foc, căldura de aici i se părea aproape plăcută.

Fără a se sinchisi de tînăra preoteasă, meşterul se opri de mai multe ori ca să verifice cum merge lucrul. El cercetă pietrele ce serveau drept ciocane şi nicovale, tuburile de suflat, cleştii, grosimea foiţelor de metal şi stătu de vorbă cu unul dintre topitori, învinuindu-l că nu se arăta destul de atent. Apoi curăţă el însuşi suprafeţele ce trebuiau lipite şi isprăvi un aliaj de aur, argint şi aramă, pe care trecerea timpului nu avea să-l strice.

Isis aşteptă, răbdătoare.

– Ah! se minună meşterul, privind-o drept în ochi, sînteţi încă aici? O adevărată ispravă pentru o femeie! De obicei, ele trăncănesc, se plîng şi strîmbă din nas.

– Dar prostia lor? În privinţa aceasta, ai putea chiar să le-ntreci.

Meşterul apucă un cleşte înroşit la capăt.

– Ţi-ar plăcea să mă loveşti, observă Isis, dar n-ai curaj. De cînd ai plecat din Abydos ai decăzut cu totul.

Bărbatul lăsă jos cleştele.

– Cum... cum v-aţi dat seama?

– Felul în care lucrezi l-ai deprins, fără îndoială, cînd ai slujit ca preot temporar în templul lui Osiris. Alchimiştii din Abydos te-au învăţat tot ce ştii. Mînuind metalul topit, frate cu soarele, tu atingi trupul zeilor, formele divine şi puterile incarnate de Sokaris. Bucăţi de eternitate luminoasă nasc opere nepieritoare la care mîinile tale şi ale oamenilor tăi iau

parte. Dar tu ai dat uitării acum măreţia meşteşugului tău şi te porţi ca un mic tiran.

Meşterul îşi coborî privirea în pămînt.

– Am vrut să iau de soţie o preoteasă, dar ea m-a respins. Şi totuşi, un viitor strălucit mă aştepta! Aşa că am ales să părăsesc Abydosul şi să mă întorc acasă. Barem aici sînt preţuit, iar femeile...

– Dacă Răul distruge ţinutul lui Osiris, şi atelierul tău va fi nimicit.

– Nu cumva vă pripiţi, socotind primejdia mai mare decît este?

– Te îndoieşti de cuvîntul meu?

– Bine, să zicem... Am să vă dau relicva, dar apoi plecaţi de-aici.

Bărbatul se îndreptă spre capătul topitoriei, care se prelungea printr-o grotă cu tavanul jos. Din adîncurile ei se răspîndea un fum înţepător.

– Acolo se află lacul de flăcări, o lămuri el pe Isis. Cazanul acesta clocotitor a fost descoperit cu multe veacuri în urmă. Fălcile sale cînd se deschid, cînd se închid. Mulţumită lui, nu ne lipseşte niciodată energia de care avem nevoie.

Isis se uită îndelung la îngrozitoarea privelişte ce se desfăşura sub ochii săi. Băşici nenumărate se spărgeau la suprafaţa lacului împrăştiind o miasmă grea.

– Există oare ascunzătoare mai bună pentru relicvă decît aceasta? întrebă meşterul zîmbind. Mistuind-o, focul schilodeşte pe veci trupul lui Osiris.

– De ce ai săvîrşit o aşa nelegiuire?

– Pentru că îi sînt credincios pe de-a-ntregul Prevestitorului!

Cu braţele întinse, meşterul se năpusti spre tînăra femeie cu gînd s-o arunce în lacul de flăcări. Cînd mai avea doar un pas pînă la Isis, se împiedică de un colţ de stîncă ieşit în afară, îşi greşi ţinta şi se prăbuşi în gol.

Îndată ce capul său atinse suprafaţa clocotitoare, fu cuprins de flăcări. În cîteva clipe, întregul trup îi ardea.

Un miros respingător umplu grota.

Isis strînse şi mai tare la piept micul sceptru Magie din fildeş. Respingînd atacul, sceptrul tocmai îi salvase viaţa.

Dar ce folos, de vreme ce relicva fusese distrusă?

Totuşi, preoteasa vru să se încredinţeze cu ochii ei.

Se apucă să coboare cu mare grijă. În pofida căldurii, peretele stîncos rămînea umed şi alunecos. Atentă, încordată, tînăra femeie înainta fără grabă.

Pînă la urmă, cu tot fumul care-o orbea, zări ceea ce căuta. Pe malul lacului, înconjurate de flăcări, două blocuri de piatră aidoma unor fălci adăposteau relicva.

Dar vai! Isis nu putea coborî mai mult, căci ar fi căzut pradă flăcărilor. Deja faţa i se înroşise, iar rochia începuse să ardă.

Stăpînită de amărăciune, fu silită să se întoarcă. Apropiindu-se de ieşirea din grotă, auzi larma unei încăierări.

Şi, pe cînd îşi trăgea sufletul, privi cum erau înfrînţi credincioşii Prevestitorului, vreo zece topitori care, după ce tăbărîseră asupra tovarăşilor lor de muncă, se ciocniseră de soldaţii lui Sarenput, chemaţi în ajutor.

– Adevăraţi demoni, nemernicii ăştia! îi judecă Sarenput. Chiar şi răniţi de moarte, continuă să se bată.

– Atenţie! strigă un arcaş.

Înarmat cu un pumnal abia făurit, a cărui lamă încă fumega, un tînăr se pregătea s-o lovească pe Isis în spate.

Dar Sarenput nu-i lăsă răgaz să-şi ducă treaba la bun sfîrşit.

Cu capul înainte, ca un berbec, îl izbi în pîntece cu atîta înverşunare, încît atacatorul fu azvîrlit vreo zece paşi îndărăt şi se înfipse în vîrfurile săbiilor.

– Scotociţi peste tot, porunci Sarenput, înfuriat. Poate a mai rămas pe undeva vreun vierme ca ăsta.

– Relicva pare întreagă, dar nu avem cum ajunge la ea, îi spuse Isis.

– Arătaţi-mi-o!

Cînd descoperi lacul de flăcări, guvernatorul se trase înapoi, ferindu-se de dogoare.

– Dacă folosim o frînghie, va lua foc. Iar un băţ lung ar avea aceeaşi soartă.

La auzul ultimelor cuvinte, ochii văduvei sclipiră plini de speranţă.

– Depinde de lemn!

– Nici un fel de lemn n-ar rezista acestor vîlvătăi, stărui Sarenput.

– Să mergem pînă la corabie.

„Nu cumva Marea Preoteasă din Abydos se amăgeşte singură?“ se întrebă guvernatorul. Totuşi, admirîndu-i dîrzenia, porni alături de ea.

La ieşirea din atelier, Sarenput zări un fugar.

Cu o torţă în mînă, bărbatul alerga din răsputeri.

– Opriţi-l!

Doi arcaşi traseră zadarnic după el. Ţinta era prea departe.

Fugarul se îndrepta spre fluviu.

– Turbatul ăsta vrea să-mi atace corabia!

Prevăzător, Sarenput lăsase pe punte mai mulţi soldaţi vînjoşi, în stare s-o apere şi să dea alarma.

Dar netrebnicul nu voia să ajungă acolo, ci la ţăruşul cel mare de care se legau corăbiile şi căruia încercă să-i dea foc.

Numai că, de data asta, se găsea în bătaia săgeţilor, iar arcaşii, în picioare pe punte, îl nimeriră uşor.

Cînd Sarenput şi Isis sosiră la locul cu pricina, torţa se stinsese deja pe pămîntul umed de pe mal.

– Pesemne că-şi pierduse minţile! hotărî Sarenput.

– Dimpotrivă, zise Isis, plănuia să distrugă singurul nostru mijloc de a salva relicva.

Preoteasa îngenunche lîngă ţăruş.

– Plîngi pentru Osiris, cel care suferă, îl imploră ea. Eu, bocitoarea, devin una cu tine, căci am plecat în căutarea lui. Îndepărtez piedicile şi îl strig pe nume pentru ca stăpînul Abydosului să nu cunoască oboseala morţii. Vorbeşte, alungă Răul! Deschide calea lacului şi risipeşte furtuna.

Isis se ridică şi apucă strîns bucata groasă de lemn, pe care o ridică fără greutate, spre marea uimire a soldaţilor.

Neîncrezător, Sarenput şi arcaşii o însoţiră pînă la grotă.

– Doar nu vă închipuiţi că veţi domoli acest pîrjol!

Isis începu să coboare panta alunecoasă, iar guvernatorul înţelese că, oricît s-ar fi străduit, n-o putea face să se răzgîndească.

Pe la jumătatea povîrnişului, preoteasa azvîrli în lac ţăruşul purtător al vorbelor Marii Bocitoare, hotărîtă să-şi vindece fratele.

Lemnul pică drept în mijlocul flăcărilor uriaşe, care îl învăluiră. Dar ţăruşul le înghiţi, rămînînd întreg. Una cîte una, băşicile plesniră şi clocotul se potoli.

Isis continuă să coboare şi atinse relicva. Îndepărtînd cele două pietre ce-o protejau, scoase la iveală ceafa şi maxilarele lui Osiris, care nu suferiseră nici o stricăciune.

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Sarenput nu mai găsea cuvinte să laude o asemenea ispravă.

– Nici o forţă a întunericului nu v-ar putea rezista!

Isis surîse cu tristeţe.

– Prevestitorul n-a fost încă înfrînt, iar primejdiile o să se tot înmulţească.

– Una dintre trupele lui a răzbit pînă aici... Oare să se fi strecurat şi în capitalele altor provincii?

– Te mai îndoieşti?

Aceeaşi întrebare neliniştitoare le trecu amîndurora prin minte: sosirea lui Isis îi luase prin surprindere pe credincioşii Prevestitorului sau fuseseră deja preveniţi de către un complice? Şi poate că acum în tot regatul ţesau planuri menite s-o ucidă pe Marea Preoteasă din Abydos.

26.

Uaset, capitala celei de-a patra provincii a Egiptului de Sus, Sceptrul Putere, era podoaba unei întinse cîmpii mănoase, ai cărei locuitori socoteau că frumuseţea şi farmecul ei nu aveau seamăn. Nu se spunea, oare, că sămînţa ieşită din Nun, oceanul de energie, se închega aici la căldura flăcării ochiului solar? Pe pămîntul dătător de viaţă se ridica movila începuturilor, înconjurată de patru stîlpi ce sprijineau bolta cerească.

Isis merse mai întîi la templul cel mare, Karnak, „Heliopolisul Sudului“, unde se împlinea unirea dintre Atum – Zămislitorul, Ra – lumina divină şi Amon – cel ascuns. Aici, Cerul şi Pămîntul se întîlneau şi cele nouă puteri din care izvorau toate lucrurile se dezvăluiau la răsărit.

Tînăra femeie se reculese în faţa celor doi coloşi ce-l înfăţişau pe Sesostris stînd în picioare, primul avînd pe cap Dubla Coroană, cel de-al doilea, pe cea albă. Ţinînd cu o mînă sigură testamentul zeilor care-i încredinţau pămîntul Egiptului, regele păşea înainte, iar pe chipul său se citea o seninătate plină de hotărîre.

Marele Preot din Karnak îi întîmpină pe Isis şi pe Sarenput. Arcaşii rămăseseră în afara sanctuarului.

– Amintirea splendorilor acestei domnii va dăinui multă vreme, grăi bărbatul, aflat în plină putere a vîrstei. Mulţumită înfăptuirilor sale, faraonul nu va dispărea. Iar cea mai strălucitoare înfăptuire reprezintă chiar eternitatea, al cărei chezaş este. Fiţi bine-venită, Mare Preoteasă din Abydos.

– Aţi putea să mă conduceţi la capela lui Osiris?

– Marele loc se deschide înaintea voastră.

Ca şi la Abydos, mormîntul zeului era înconjurat de arbori. În preajma lui domnea o tăcere adîncă, apăsătoare chiar.

Înăuntrul capelei, în spatele unei uşi cu două canaturi, se afla naosul.

Isis rosti formulele de trezire în pace şi trase zăvorul, degetul lui Seth. Tînăra preoteasă privi îndelung o minunată statuetă din aur a lui Amon-Ra, înaltă de un cot.

Dar micul monument nu conţinea simbolul pe care-l căuta Isis.

Stăpînindu-şi dezamăgirea şi neliniştea, preoteasa respectă rînduielile rituale, închise uşa naosului şi ieşi mergînd cu spatele, ştergînd, totodată, urmele paşilor săi cu mătura lui Thot.

La umbra unei colonade, Marele Preot o aştepta.

– Aţi fost jefuiţi? îl întrebă ea.

– Cine ar cuteza să tulbure pacea acestui sanctuar? Nici celor mai sîngeroşi ucigaşi nu le-ar trece prin cap să săvîrşească o asemenea ticăloşie!

– Îi cunoaşteţi pe toţi preoţii temporari şi răspundeţi pentru ei?

– Da... Mă rog, aproape pe toţi. Ajutoarele mele nu le îngăduie să intre aici decît oamenilor pricepuţi şi vrednici de încredere. Nimeni n-ar putea aduce vreo învinuire preoţilor din Karnak.

– În ultimele luni, nu s-a petrecut vreo faptă care să vă dea de gîndit?

– Nicidecum!

– Dar prin împrejurimi nu s-au iscat tulburări?

– Nici cea mai măruntă! În sfîrşit, ar fi ceva, o întîmplare lipsită de însemnătate...

– Aş vrea să mi-o povestiţi pe îndelete.

– Nu v-ar fi de nici un folos.

– Spuneţi-mi, totuşi.

Şovăind, Marele Preot îi făcu în cele din urmă pe plac.

– Gărzile deşertului vorbesc despre un lucru ciudat petrecut prin preajma colinei lui Thot. Locul e pustiu şi gărzile nu-l cercetează prea des. Un netrebnic a crezut că a găsit acolo o comoară şi a luat-o la fugă, vorbind de unul singur, de parcă ar fi înnebunit.

Luînd-o în direcţia arătată de Marele Preot, Isis trecu Nilul şi ajunse pe malul apusean. Sub paza lui Sarenput şi a soldaţilor săi, străbătu o zonă uscată, mergînd spre o colină înconjurată de rîpe adînci.

Soarele li se păru dintr-odată arzător, iar căldura apăsătoare le încetini înaintarea.

– Fiţi cu ochii în patru, le ceru guvernatorul oamenilor săi, temîndu-se de o capcană.

Soldaţi încercaţi, arcaşii descoperiră iute locurile unde ar fi putut sta la pîndă posibilii atacatori.

O sclipire metalică îl sperie pe cel care încheia şirul.

– La pămînt! strigă el.

Mica trupă se supuse fără întîrziere.

Doar tînăra femeie rămase în picioare, privind spre locul cu pricina.

– Lăsaţi-vă jos, o rugă Sarenput, sînteţi o ţintă uşoară!

– Nu are de ce să ne fie frică.

Cum nici o săgeată nu ţîşnise de nicăieri, se ridicară cu toţii, încă neliniştiţi.

– S-o apucăm pe drumul acesta, porunci Isis.

– Este atît de strîmt şi de povîrnit, că va trebui să ne căţărăm încet, unul cîte unul, se plînse Sarenput.

– O iau eu înainte.

– Lăsaţi asta în seama unuia dintre oamenii mei!

– O să fim bine primiţi pe colina lui Thot.

Guvernatorul nu mai stărui. Cunoştea de-acum încăpăţînarea tinerei femei şi mai ştia că nu dădea ascultare sfaturilor ce-o îndemnau la prudenţă.

Drumul se dovedi greu şi obositor. Bolovanii alunecau sub tălpi şi se rostogoleau în jos, pe coasta abruptă. Din fericire, nimeni nu fu cuprins de ameţeli.

În vîrf se întindea un podiş scăldat de soare, iar în mijlocul lui se înălţa un sanctuar sărăcăcios, ale cărui ziduri păstrau încă urmele unui pîrjol.

Soldaţii îşi potoliră setea ce-i chinuia. Isis trecu pragul monumentului cu pereţii acoperiţi de funingine. Doar o pictură, stricată şi ea în mare parte, ce-l înfăţişa pe zeul Thot se mai păstrase.

Ciocul ascuţit al ibisului atingea hieroglifa coşului ce însemna „Stăpînire".

Isis îşi aminti de una dintre învăţăturile de bază ale Abydosului: puterea zeilor este Thot, cel care face inima darnică şi lucrurile pline de înţeles.

În ciuda dezastrului pricinuit de flăcări, chipul ibisului rămînea luminos.

Isis atinse ciocul păsării. Coşul se afundă în perete, dezvăluind o scobitură. Înăuntru se găsea un mic sceptru de aur, aidoma celui întrebuinţat la celebrarea misterelor lui Osiris şi care înzestra simbolurile cu o forţă miraculoasă.

– Aşadar, oamenii Prevestitorului dăduseră foc degeaba sanctuarului zeului Thot.

Sarenput fu fericit s-o vadă ieşind teafără din sanctuar pe Marea Preoteasă. Îi arătă o sabie scurtă, găsită în apropiere.

– Iată de unde venea sclipirea ce ne-a speriat. După cum arată, e o armă siriană. Am să-l povăţuiesc pe guvernator să răscolească şi să cureţe tot ţinutul.

– Trebuie să slăvesc *KA*-ul faraonului şi să-l întreb dacă această provincie ne mai poate oferi ceva.

Drumul ce ducea la templul din Dei el-Bahari şi pe care-l urmau procesiunile era mărginit de statui înfăţişîndu-l pe Sesostris cu mîinile puse pe fîşia de pînză ce-i înfăşura coapsele.

Legătura dintre tată şi fiică era atît de trainică şi de adîncă, încît, chiar dacă se aflau foarte departe unul de altul, gîndurile lor se întîlneau. Şi de data aceasta ea îi puse întrebări şi primi răspunsuri limpezi. Da, trebuia să-şi continue căutarea, să-şi biruie deznădejdea şi să nu dea înapoi în faţa piedicilor. Da, Iker încă trăia, sufletul lui plutea între cer şi pămînt, fără să se statornicească nici în moarte, nici pe tărîmul celălalt.

Isis se gîndi la sărbătoarea Văii, celebrată în aceste locuri, în timpul căreia cei morţi şi cei vii petreceau împreună în capelele mormintelor. Vreme de mai multe zile, statuia lui Amon părăsea Karnakul la bordul corabiei regale, ca să poposească pe malul apusean, Pămînt al Vieţii, şi să înzestreze cu o energie nouă templele sale menite să dăinuiască milioane

de ani. Noaptea, necropolele erau luminate şi celor morţi li se aducea o mulţime de ofrande, mai ales apa întineririi de sorginte divină şi buchete numite „viaţă". Cîntece se înălţau spre cer, hotarul dintre lumea de dincolo şi cea de aici se ştergea şi fiecare mormînt devenea „locaşul marii bucurii"!

Ultima oprire a procesiunii avu loc la minunatul monument al lui Montu-Hotep de la Deir el-Bahari. Montu-Hotep domnise cu două sute de ani înaintea lui Sesostris şi îi servise acestuia drept pildă în mai multe privinţe, precum cea a unirii Egiptului, a iniţierii în misterele lui Osiris şi a alchimiei.

De la templul de primire pornea o alee ce urca pînă la o movilă osiriană pe care creşteau salcîmi.

În josul pantei se înşirau cincizeci şi cinci de arbori de tamarisc şi două rînduri de sicomori ce adăposteau statui înfăţişîndu-l pe faraon şezînd, înveşmîntat în tunică albă, specifică pentru sărbătoarea înnoirii.

O preoteasă elegantă ieşi înaintea tinerei femei.

– Cum te cheamă şi care e rangul tău?

– Isis, Marea Preoteasă din Abydos şi fiica lui Sesostris.

Impresionată, preoteasa se înclină adînc.

– Doriţi să începeţi deja pregătirile pentru sărbătoarea Văii?

– Nu, vreau să-mi spui dacă în sanctuarul lui Osiris se găseşte o relicvă.

– Dar nu ştiu.

– Nu intri niciodată în mormîntul lui Osiris?

– E închis de multă vreme!

– Deschide-mi uşa!

– Oare n-ar fi asta o... pîngărire?

– Oare tatăl meu nu ocroteşte acest sanctuar?

Preoteasa încuviinţă printr-o mişcare a capului.

– El a pus să se ridice statui ce-l arată cinstindu-l pe Montu-Hotep, înaintaşul său îndepărtat. Mulţumită faraonului, pacea lui Osiris dăinuie şi acum.

– Eşti sigură de asta?

– Vă... vă îndoiţi?

– În ultimul timp, curioşii n-au încercat s-o tulbure?

– Gărzile veghează mereu asupra ţinutului! De ce să ne temem?

– Condu-mă la intrarea în mormînt.

În pofida calmului şi a vocii sale blînde, vorbele lui Isis sunară aidoma unei porunci căreia nu i te puteai împotrivi. Preoteasa o călăuzi pînă la o criptă ascunsă în munte.

Un colos păzea intrarea.

Purtînd coroana roşie, cu chipul, mîinile şi picioarele negre, înveşmîntat într-o tunică albă, faraonul ţinea braţele încrucişate pe piept şi mînuia sceptrele osiriene. Impunător, cu privire sfredelitoare, îi alunga pe cei neiniţiaţi.

– Eu nu merg mai departe, zise preoteasa, răspicat.

– Lucru de mirare, fu de părere Isis.

– Uriaşul acesta nu glumeşte!

– Dar n-ar trebui să cunoşti formulele pentru liniştirea *KA*-ului?

– Bineînţeles, dar locul acesta e atît de diferit de altele şi...

– Prevestitorul te-a însărcinat să descoperi taina mormîntului lui Montu-Hotep şi tu nu ştii cum să faci.

Văzîndu-se dată în vileag, falsa preoteasă se trase îndărăt pînă pe marginea unei cornişe. Din palma mîinii sale stîngi ţîşni o flacără ce-i smulse un strigăt de durere. Îngrozită, încercă să se ferească şi se prăvăli în hăul ce se deschidea dedesubt.

Isis se întoarse cu faţa spre colos.

– Uneşte-te cu *KA*-ul tău, îi spuse ea. Aproape de spiritul tau, fiul tău veghează asupra lui, iar tu ai devenit propriul său *KA*. Lumina îţi dă la iveală puterea, aşa că tu nu vei pieri. Principiul creator şi zeul Pămînt îţi oferă un templu şi un locaş de veci.

Chipul statuii părea mai puţin duşmănos. Isis străbătu esplanada care o despărţea de intrarea în mormînt, acum deschis.

Galeria, a cărei boltă falsă era acoperită cu dale de calcar, făcea legătura între camerele rînduite de-o parte şi de alta, pline de obiecte funerare. Pătrunzînd sub munte, galeria ducea spre camera sarcofagului, unde *KA*-ul regal se unea cu zeul ascuns.

Isis medita îndelung, căutînd să deslușească gîndurile marelui rege. El, un inițiat în mistere, păstrase, negreșit, un lucru de mare preț, întrebuințat în ritualurile osiriene. Cărțile din Casa Vieții nu pomeneau despre nici o relicvă. Atunci despre ce era vorba?

Tînăra femeie dădu ocol sarcofagului de șapte ori. Cînd isprăvi, atmosfera încăperii se schimbă.

Tavanul se înroși, pereții se albiră, podeaua se înnegri. Țîșnind din sarcofag, o limbă de foc se întinse pînă la o cameră mică din granit. În ea se zărea o statuie asemănătoare colosului, înfășurată într-o pînză și așezată precum o mumie osiriană.

Isis o ridică și astfel observă că statuia se odihnea pe o piele de berbec despre care hieroglifele de pe perete spuneau că fusese folosită la Abydos în timpul celebrării misterelor.

Preoteasa o luă și o împături, apoi ieși afară. În urma ei, ușa mormîntului se închise.

Soarele scălda movila osiriană cu razele lui blînde.

Îndată ce o văzu pe Isis părăsind locașul sfînt, Sarenput alergă înspre ea.

– Începusem să mă îngrijorez! S-a întîmplat ceva?

– Să ne întoarcem pe corabie și să ne continuăm călătoria.

27.

Cînd intră în satul Medamud, la nord-est de Karnak, Sesostris ştia că fiica sa găsise pielea de berbec necesară celebrării marilor mistere. Această reuşită însemna un pas mare pentru Isis care se afla abia la începutul căutării sale. Primejdii nenumărate aveau s-o pîndească de-acum înainte, iar armata tenebrelor nu-i va lăsa nici o clipă de răgaz.

Gîndurile lor se împleteau neîncetat, şi lucrul acesta le dădea o putere cum nu mai exista alta. În ciuda distanţei dintre ei, Isis nu va fi niciodată singură. Iar faraonul rămînea în legătură şi cu sufletul lui Iker, ţintuit în mumia sa, la adăpost de cea de-a doua moarte, dar încă departe de înviere. Formulele rostite în fiecare zi de către Pleşuv şi Nephtys opreau descompunerea şi păstrau neatins trupul Fiului regal, devenit suport al renaşterii.

Dacă la sfîrşitul lunii *khoiak* cerinţele ritualurilor nu erau îndeplinite, toate strădaniile de pînă atunci aveau să se dovedească zadarnice.

De aceea trebuia ca Isis să izbutească să adune relicvele, iar regele să aducă la Abydos un nou vas pecetluit, care să conţină limfele zeului.

Copiii alergau şi strigau, femeile nu se mai sinchiseau de mături şi de vase, bărbaţii îşi părăsiseră ogoarele şi atelierele ca să privească trecerea neaşteptatului cortegiu alcătuit din soldaţi şi un uriaş.

Faraonul la Medamud? Smuls cu brutalitate din toropeala de după-amiază, primarul se îmbrăcă în grabă cu cea mai frumoasă tunică a sa. Cînd să iasă din casă, dădu nas în nas cu un ofiţer.

– Tu eşti mai-marele satului?

– N-am fost prevenit, altminteri...

– Luminăţia Sa vrea să te vadă.

Tremurînd, primarul îl urmă pe ofiţer pînă la micul templu.

Monarhul stătea aşezat pe un tron, în faţa porţii.

Neputînd să-i îndure privirea, primarul se plecă pînă la pămînt înaintea faraonului.

– Cunoşti numele acestui loc?

– Luminăţia Voastră, eu... nu vin prea des aici şi...

– Aceasta e Poarta unde se fac auzite plîngerile celor slabi precum şi ale celor puternici şi unde se împarte dreptatea după legea lui Maat. De ce sanctuarul acesta e lăsat în paragină?

– N-a mai rămas nici un preot aici din pricina furiei taurului! Eu n-am mijloacele trebuincioase ca să îngrijesc un asemenea monument. Înţelegeţi-mă, sînt silit să mă gîndesc, mai presus de orice, la bunăstarea sătenilor.

– Ce anume i-a stîrnit furia?

– Nu ştiu, Luminăţia Voastră! Nimeni nu se poate apropia de el, sărbătoarea sa n-a mai fost celebrată, iar preoţii au părăsit satul nostru.

– Nu cumva de la tine a pornit acest dezastru?

Primarul simţi că se sufocă.

– De la mine? Nu, vă jur că nu!

– Patru tauri ocrotesc în chip magic acest ţinut. Ei îşi au adăpost la Teba, Hermonthis, Tod şi Medamud şi alcătuiesc o fortăreaţă împotriva forţelor Răului, aidoma unui ochi întreg în mijlocul căruia străluceşte o lumină nepieritoare. Tu însă, prin faptele tale mîrşave, ai pus în primejdie templul şi ai răpit ochiului vederea.

– Dar nu sînt decît un om sărman, cum să fiu în stare de o aşa ticăloşie?

– Uiţi nelegiurile pe care le-ai săvîrşit? L-ai vîndut piraţilor pe Iker, un tînăr sărac şi fără familie, apoi l-ai ucis şi l-ai jefuit pe bătrînul scrib, învăţătorul şi ocrotitorul său. Cînd Iker s-a întors pe neaşteptate, în loc să-ţi îndrepţi greşeala şi să-i ceri iertare, i-ai furat moştenirea ce i se cuvenea, l-ai izgonit din casă şi din sat şi ai trimis un ucigaş după el ca să-i curme viaţa. Toate aceste fapte josnice au dezlănţuit furia taurului.

Scăldat în sudori urît mirositoare, primarul nu îndrăzni să tăgăduiască.

– De ce te-ai purtat ca un netrebnic?

– Luminăţia Voastră, eu... O clipă de rătăcire, nişte...

– Supunîndu-te Prevestitorului, grăi răspicat Sesostris, ţi-ai trădat ţara şi ţi-ai mînjit sufletul pe veci.

Învinuitul izbucni în hohote de plîns.

– Nu sînt răspunzător de nimic, el avea puterea să facă din mine ce voia, de parcă nu mai eram eu, fie blestemat, eu...

Cu privirea rătăcită şi răsuflarea tăiată, primarului i se păru că îi smulge cineva inima. Se îndreptă de spate, vărsă pe gură sînge şi fiere, apoi se prăbuşi ca trăsnit.

– Ardeţi leşul, porunci Sesostris.

Regele se duse la ţarcul taurului din Medamud. Cu partea din faţă a capului neagră şi cea din spate albă, taurul trăia din unirea sa cu soarele. În timpul sărbătorii celebrate în onoarea sa de către muzicieni, cîntăreţi şi dansatoare, el tămăduia o mulţime de boli, mai ales pe cele de ochi.

Privirea animalului se aprinse de o furie atît de aprigă, încît nici măcar monarhul n-ar fi izbutit s-o domolească fără să înţeleagă mai întîi care erau dorinţele animalului sacru.

– Tocmai au fost şterse vechile greşeli, îi spuse el, iar vinovatul a fost pedepsit. Eu şi Marea Preoteasă din Abydos vom face tot ce ne stă în puteri ca să-l smulgem pe Iker din ghearele morţii. Dacă trebuie străbătute şi alte căi, arată-mi-le.

Încetînd să spumege şi să bată cu copitele în pămînt, impunătorul animal se uită ţintă la rege cu ochii săi negri.

Între faraon şi întruparea animală a *KA*-ului său, gîndurile treceau cu uşurinţă de la unul la altul.

După ce dezvăluirile se isprăviră, furia taurului se aprinse iară.

Însoţit de căpetenia gărzii sale, Sesostris cercetă templul.

– Un mesager să plece la Teba şi să aducă arhitecţi, sculptori, desenatori şi pictori. Acest sanctuar va fi reparat şi mărit, un lac sacru va fi săpat şi vor fi construite locuinţe pentru preoţii permanenţi. Lucrările vor începe chiar mîine, în zori, şi vor continua zi şi noapte. Montu şi taurul cer să aibă un locaş demn de ei. Iar în jurul şantierului să fie rînduită o pază aspră.

Mesagerul porni la drum de îndată.

La primărie, Sesostris îi adună pe mai-marii satului, nişte creaturi lacome, devotate fostului primar şi care acum tremurau de spaimă. Scîrbindu-se iute de prefăcătoria, jurămintele de nevinovăţie şi tînguielile lor, monarhul îi chemă la el pe bătrînii satului cărora de ani întregi nu le mai ceruse nimeni părerea.

– Vă trebuie un nou primar. Cine credeţi că ar fi potrivit?

– Stăpînul celor mai mănoase pămînturi, răspunse un moşneag înalt, cu părul de un alb strălucitor. Îl ura pe tîlharul de care tocmai ne-a scăpat Luminăţia Voastră şi izbutea chiar să i se împotrivească, în ciuda ameninţărilor şi a loviturilor pe la spate. Bogăţia sa va fi pusă în slujba sătenilor şi nici unuia nu-i va mai lipsi mîncarea.

Sfatul bătrînilor încuviinţă alegerea.

– Templul vostru va deveni una dintre minunăţiile acestei provincii, îi înştiinţă suveranul. Cei mai iscusiţi meşteri din Teba îi vor oferi lui Montu un nou locaş.

– Dar lucrul acesta va fi de ajuns pentru a domoli taurul? se nelinişti moşneagul.

– Nu, căci s-au săvîrşit prea multe fărădelegi şi prea multe primejdii ne ameninţă. Se cuvine ca eu să-l îmbunez pe spiritul vostru protector.

– Putem să vă ajutăm?

– Vreunul dintre voi cunoaşte locul unde se află străvechiul sanctuar al lui Osiris?

Cu îndoială în glas, bătrînii schimbară cîteva cuvinte între ei.

– După cîte se pare, nu e decît o poveste, răspunse în numele lor moşneagul.

– Dar arhivele Casei Vieţii din Abydos spun că există.

– Din cîte ştim de la strămoşii noştri, Medamudul a apărut ca movila lui Geb, zeul Pămînt. Învingînd negurile, lumina divină s-a unit cu ea şi a făcut-o să devină roditoare.

– Condu-mă la locul acesta sacru.

– Luminăţia Voastră, movila e ascunsă în mijlocul unui desiş încîlcit, prin care nu se poate pătrunde. Nebunii care au încercat odinioară să răzbată pînă la ea au pierit sufocaţi. Încă din copilărie, am ocolit-o cu grijă şi nici unul dintre noi n-a cutezat să pîngărească acest pămînt de temut.

– Arată-mi-l!

Resemnat, moşneagul porni încet la drum, ajutîndu-se cu un toiag. Sesostris îi oferi braţul drept sprijin.

– L-ai întîlnit vreodată pe Iker?

– Ucenicul scrib? Bineînţeles! După spusele învăţătorului său, un înţelept printre înţelepţi, era plin de har şi sortit unui destin măreţ. Singuratic, tăcut, muncea pînă la istovire şi nu-l interesa altceva decît limba sacră. Răpirea lui şi moartea învăţătorului său au aruncat Medamudul în tristeţe şi mizerie. Nici măcar soarele nu ne mai încălzea. Dar astăzi, Luminăţia Voastră ne-a scăpat de această nenorocire!

– Bătrînul scrib ştia unde se află sanctuarul lui Osiris.

Moşneagul cugetă cîteva clipe.

– Dacă e aşa, înseamnă că n-a dezvăluit nimănui taina. În mai multe rînduri ne-a vorbit despre o ameninţare cumplită. Dar noi am socotit că prea se gîndeşte numai la rău şi nu l-am luat în seamă. Apoi, străinul acela cu turban pe cap şi cu mantie de lînă a pus stăpînire pe sufletul primarului. N-a zăbovit prea mult la noi, dar, după plecarea lui, întunericul a învăluit Medamudul.

Dincolo de templul în ruină, o grădină alcătuită din tot soiul de arbori răspîndea parfumuri delicate.

– Iată pămîntul străbunilor, arătă moşneagul. Tăcerea grea ce domneşte aici e pricinuită de lipsa păsărilor. Să nu vă apropiaţi de marele jujub care mărgineşte hotarul ţinutului sacru. Energia pe care o răspîndeşte în jur e ucigătoare.

– Îţi mulţumesc pentru ajutor.

– Luminăţia Voastră, nu vă duceţi...

– Pregătiţi un ospăţ pentru a sărbători numirea noului primar.

Sesostris zăbovi puţin, gîndindu-se la Fiul său spiritual şi la cuvintele taurului. Pentru ca Iker să poată reînvia trebuia mai întîi ca însuşi faraonul să treacă prin această încercare, ce urma să aibă loc în inima celei mai vechi movile a lui Osiris.

Unirea în viaţa cealaltă cerea unirea în moarte.

Regele se îndreptă spre jujub.

Raze galbene şi albe îl atacară. Purtătoare a semnelor statorniciei, pînza ce înconjura şoldurile faraonului le absorbi.

La poalele arborelui, zăceau două discuri, unul din aur, celălalt din argint, pe care erau mîzgălite figuri magice cananeene. Monarhul le şterse cu frunze de salcîm şi sicomor.

O adiere blîndă se stîrni, frunzişul fremătă şi zeci de păsări începură să cînte. Vocea strămoşilor se făcea auzită din nou, soarele şi luna aveau să lumineze de-acum înainte, pe rînd, grădina.

Cînd regele dădu la o parte ramurile groase, ele scoaseră un geamăt sfîşietor. Dar faraonul nu se opri, croindu-şi drum mai departe.

După ce înaintă vreo cincizeci de paşi, ajunse la un pilon în ruină, singura deschizătură într-un zid împrejmuitor, din cărămizi, în parte dărîmat.

Nici o pasăre nu vieţuia în acest pîlc de arbori, sortit unei tăceri desăvîrşite de zeci de ani.

Sesostris păşi peste pragul micului templu. Străbătu o curte dreptunghiulară năpădită de verdeaţă, trecu pe lîngă un al doilea pilon şi intră într-o altă curte, mai mică şi cu mai puţini copaci.

Deodată, frunzele se mişcară şi un şarpe lung, roşu cu alb, culorile celor două coroane ale Egiptului, se strecură printre ele, făcîndu-se nevăzut. Monarhul bătu cu piciorul în pămînt ca să-i îndepărteze şi pe ceilalţi şerpi care s-ar fi putut afla prin preajmă şi apoi cercetă cu atenţie locurile.

Nicăieri nu se zărea nici o inscripţie, nici un basorelief.

În cele din urmă, descoperi două firide, una aşezată spre apus, alta spre răsărit. Din fiecare pornea o galerie întortocheată şi boltită ce sfîrşea într-o încăpere dreptunghiulară, cu nisip fin pe jos şi acoperită de o movilă ovală.

Acestea erau cele două locuri de odihnă ale lui Osiris.

Şi astfel, cuvintele taurului căpătau un înţeles deplin, iar calea regelui era hotărîtă.

Sesostris îi dăduse mai-marelui meşterilor aduşi din Teba porunci precise: în bună parte, templul din Medamud va fi dedicat sărbătoririi regenerării faraonului. Statui şi basoreliefuri vor celebra această clipă însemnată a unei domnii, cînd puterea suveranului se reînnoieşte mulţumită legăturii sale de nezdruncinat cu divinităţile şi cu strămoşii. Ca o încununare a neîncetatei

lucrări cereşti, stăpînul Celor Două Regate va renaşte, înzestrat cu energia necesară împlinirii îndatoririlor sale.

Dar, înainte de a cunoaşte această bucurie, Sesostris trebuia să îndure o încercare ce va însemna, poate, sfîrşitul existenţei sale pămînteşti. Potrivit profeţiei taurului, locul unde se găsea vasul ce conţinea limfele lui Osiris i se va dezvălui monarhului doar în întunericul criptei, în timpul unui somn vecin cu moartea.

Acolo, zeul Pămînt îi încredinţase fiului său Osiris tronul celor vii. Acolo, Sesostris avea să devină păstrătorul *KA*-ului tuturor strămoşilor săi regali.

Dar va supravieţui, oare, nopţii care urma?

Să mai amîne lucrurile nu folosea la nimic.

În prima firidă osiriană se vedea un tron, pe care, în locul monarhului, era aşezat un buchet de flori.

În cea de-a doua se găsea un pat sărăcăcios, avînd la căpătîi pecetea lui Maat, care o înfăţişa pe zeiţă şezînd şi ţinînd în mînă hieroglifa vieţii.

Sesostris îşi unse craniul cu o pomadă ce-i îngăduia să poarte Dubla Coroană fără teama de a fi fulgerat. *Uraeusul*, cobra reprezentînd ochiul lui Ra, nu-şi va îndrepta flăcările împotriva lui.

În jurul gîtului, regele îşi înnodă o eşarfă cu franjuri din pînză de in roşie, adusă de la templul din Heliopolis. În stare să alunge întunericul, eşarfa va călăuzi gîndurile regelui dincolo de ceea ce ochii muritorilor simpli puteau să vadă.

Înainte de a se întinde pe patul morţii sau al renaşterii, Sesostris contemplă îndelung o stea din lapislazuli. Pe ea se găseau înscrise legile cereşti cărora faraonul li se supunea, transmiţîndu-le totodată regatului şi poporului său.

Monarhul închise ochii.

Sau el va celebra sărbătoarea reînnoirii şi-i va oferi ajutor lui Iker, sau Prevestitorul va dobîndi o victorie hotărîtoare, înlăturîndu-şi cel mai mare duşman.

28.

Potrivit *Cărţii de geografie sacră*, ce dezvăluia unde erau adăpostite relicvele osiriene, următorul popas al lui Isis era Dendera, capitala celei de-a şasea provincii a Egiptului de Sus, Crocodilul. Datorită vîntului neobişnuit, corabia înainta cu o viteză uimitoare.

La debarcader nu se vedea ţipenie de om.

Neliniştit, Sarenput porunci ca doi dintre oamenii săi să cerceteze împrejurimile.

Satele erau părăsite, iar ogoarele, pustii.

– Să mergem la templu, hotărî tînăra femeie.

Impunătorul locaş al zeiţei Hathor se înălţa în mijlocul unei vegetaţii bogate. În grădinile minunate domnea răcoarea. Atîta frumuseţe şi pace îndemnau la meditaţie şi la reculegere.

Arcaşii lui Sarenput stăteau însă pregătiţi să tragă în orice clipă.

Marea uşă dublă era închisă, lucru firesc, de altfel, căci nu se deschidea decît în anumite împrejurări, îndeosebi cînd barca divină era scoasă afară din templu. În fiecare an, Hathor urca pe fluviu pînă la Edfu, pentru a se uni cu Horus şi a forma din nou perechea regală.

Toate intrările în templu, chiar şi micuţa galerie unde se purificau preoţii permanenţi, erau blocate.

Pe coama unui zid apăru o preoteasă, pe chipul căreia se citea spaima.

– Cine sînteţi?

– Marea Preoteasă din Abydos.

– Ce caută soldaţii aceştia aici?

– Mă însoţesc pe mine.

– Albinele... Nu v-au atacat albinele?

– N-am văzut nici una.

Preoteasa coborî, întredeschise o uşă lăturalnică şi o pofti pe Isis să intre.

Sarenput vru s-o urmeze.

– Bărbaţii înarmaţi nu au voie să păşească în templul lui Hathor! se împotrivi preoteasa.

– Dar ce se petrece?

– De cîteva zile, albinele parcă au înnebunit. De obicei, ele ne oferă un leac nepreţuit, aurul vegetal, în armonie cu Aurul Zeilor, numele zeiţei noastre. Dar acum ucid pe oricine se încumetă să iasă în afara acestor ziduri. I-am găzduit în templu pe oamenii din sat şi o rugăm neîncetat pe zeiţă să pună capăt acestei grozăvii.

– Aţi aflat ce le-a întărîtat pe albine? întrebă Isis.

– Din nefericire, nu! Îndeplinim ritualurile, cîntăm din sistre şi dansăm, dar nimic nu se schimbă.

– Unde se găseşte relicva osiriană?

– În pădurea sacră, în care acum nu se mai poate pătrunde! Zeci de roiuri au pus stăpînire pe ea. O să pierim, dacă nu ne ajută cineva. Şi, de vreme ce albinele nu v-au înţepat, cred că vă stă în putere să ne salvaţi.

– Du-mă în sălile unde sînt îngrijiţi bolnavii.

Dendera era vestită pentru leacurile ei. Din tot Egiptul, preoţii suferinzi veneau aici ca să-şi recapete sănătatea.

Îngroziţi, sute de locuitori ai provinciei, femei, bărbaţi şi copii, o implorau pe Hathor să alunge nenorocirea, pentru ca ei să se întoarcă la traiul lor liniştit de pînă atunci. Cînd o văzură pe Isis, nădejdea li se aprinse în suflete. Oare nu era ea mesagera zeiţei a cărei prezenţă vestea sfîrşitul urgiei?

Mai-marele doctorilor, o femeie bătrînă şi voinică, împărţea porunci în stînga şi-n dreapta, iar ajutoarele sale abia mai pridideau cu munca. Alergînd încoace şi-ncolo, neobosite, împărţindu-se între cei atinşi de boli grele şi cei cu suferinţe mai uşoare, îngrijitoarele se bucurau arar de o clipă de răgaz, în care să-şi tragă sufletul.

– Deschideţi-mi o sală de purificare, ceru Isis.

– Nici una nu e liberă!

– Ca Mare Preoteasă a Abydosului, trebuie să cercetez nevăzutul şi să încerc să aflu cum poate fi salvată provincia.

Vorbele acestea o impresionară pe bătrîna femeie.

– Aşteptaţi numai puţin, am să mut un bolnav în altă parte.

Nu trecu mult şi bătrîna o conduse pe Isis într-o odaie micuţă, cu tavanul jos. Pe pereţi erau zugrăvite formule magice, iar în mijloc se găsea o scăldătoare plină cu apă caldă.

– Dezbrăcaţi-vă, sprijiniţi-vă capul, închideţi ochii şi încercaţi să dormiţi. Aburi parfumaţi vor umple încăperea. Dacă zeiţa va socoti de cuviinţă, o să vă vorbească. Dar, de cînd a cînd s-a abătut această năpastă asupra noastră, n-a mai rostit nici o vorbă.

Isis făcu întocmai cum i se spusese.

Baia îi oferi plăceri nebănuite. Destinsă, îşi lăsă mintea să hoinărească. Miresmele o învăluiră una cîte una, alcătuind un vîrtej de arome îmbătător.

Deodată, o albină monstruoasă se repezi spre Isis.

Agăţîndu-se de marginele căzii, tînăra preoteasă rămase nemişcată. Ştia că tot soiul de vedenii vor încerca s-o sperie şi s-o silească să renunţe.

Un roi întreg îi acoperi în întregime pielea.

Dar Isis, ţinîndu-şi mai departe ochii închişi, se gîndi la Iker, la călătoria sa şi la nevoia de a reface trupul lui Osiris.

Un parfum de crin îi alungă încordarea şi chipul zeiţei Hathor i se arătă. Cu glas limpede, aceasta îi dezvălui ce trebuia să facă în continuare.

Comoara templului din Dendera adăpostea nenumărate feluri de metale şi pietre preţioase. O preoteasă ridică, unul cîte unul, capacele cuferelor şi-i îngădui lui Isis să ia din ele cele trebuincioase. Oare nu în Isis îşi puseseră cu toţii ultima speranţă de a învinge blestemul?

Calmă, cu mişcări sigure, Isis făuri iar ochiul lui Horus zdrobit de către Seth. Cristal de rocă de o puritate fără pereche pentru cornee, carbonat de magneziu conţinînd oxizi de fier sub forma unor vinişoare roşii pentru albul ochiului, obsidian pentru pupilă, răşină neagră-brună pentru conturarea irisului...

Apoi, purtînd cu sine simbolul sănătăţii desăvîrşite, Isis ieşi din templu şi se îndreptă spre pădurea sacră.

Roiuri de albine, ca nişte nori groşi, o înconjurară.

În pofida fricii care-o cuprinsese, Isis îşi păstră sîngele rege. Strălucirea ochiului ţinea la depărtare zburătoarele întărîtate.

Pădurea răsuna de un zumzet asurzitor.

În mijlocul ei se ridica o movilă pe care creşteau salcîmi. După ce preoteasa aşeză acolo ochiul, roiurile se potoliră şi armonia se instaură iar printre ele. Apoi, conduse de reginele lor, albinele se întoarseră la stupurile din marginea deşertului.

La rădăcina celui mai înalt salcîm licărea ceva.

Era chiar relicva, gambele lui Osiris.

Drumul pînă la Batiu, „Templul sistrului Putere“, capitala celei de-a şaptea provincii a Egiptului de Sus, fu scurt.

Însă de această dată la debarcader şi pe maluri se îngrămădea o mulţime gălăgioasă. Trupele de ordine încercau zadarnic să împingă înapoi sutele de curioşi. Cîţiva preoţi se tînguiau, scrutînd fluviul.

– Nu mi se pare cîtuşi de puţin înţelept să ne apropiem, îşi dădu cu părerea Sarenput.

– Dar trebuie să descoperim pricina acestei zarve şi să luăm relicva, zise Isis.

O corabie a gărzilor Nilului le tăie calea. La bordul ei stătea un ofiţer pe care Sarenput îl pregătise cîndva.

Prorele celor două corăbii se atinseră.

– Ce bucurie să vă revăd, domnule guvernator!

– Ai ajuns departe, băiete.

– Mă îngrijesc de paza acestei provincii. E o treabă pe gustul meu.

– Dar deloc uşoară, după cîte văd!

– Preoţii au săvîrşit o mare greşeală şi oamenii se tem de mînia divină.

– Marea Preoteasă din Abydos îi va linişti. Răspîndeşte vestea sosirii sale.

Cînd auziră cine era înaltul oaspete, spaimele tuturor se risipiră. Oare magia pe care mesagera lui Osiris o stăpînea, nu va alunga nenorocirea ce-i lovise?

Corabia lui Sarenput trase la mal.

Deşi scăpaţi de furia mulţimii, preoţii continuau să se vaite. Isis le ceru să-i povestească ce se petrecuse. Unul dintre ei se încumetă într-un tîrziu să vorbească.

– Mergînd în fruntea unei procesiuni, Marele Preot ducea relicva provinciei, sexul lui Osiris. Dar deodată i s-a făcut rău şi a căzut în Nil, iar relicva a fost înghiţită de un peşte. N-o s-o mai găsim niciodată.

– De ce eşti atît de sigur?

– Pentru că pînă şi cei mai buni pescari au dat greş. Făptură a celeilalte lumi, peştele scapă din orice plasă.

– Condu-mă la templu.

Aşadar, Prevestitorul nu punea stăpînire doar pe minţile oamenilor. Puterea lui se dovedea şi mai mare, căci se folosise de o vieţuitoare a apelor ca să pună capăt aici căutării lui Isis şi să-l osîndească pe Iker la moarte veşnică.

O rază de lumină palidă o însufleţea încă pe tînăra femeie. Refuzînd să se împace cu gîndul că totul s-a sfîrşit, se agăţă de o slabă speranţă: să se ajute de emblema acestei provincii, sistra împodobită cu capul lui Hathor. Din vibraţiile ei poate se va naşte un nou drum.

Înţelegînd că greşeala lor era de neiertat, preoţii rămaseră prosternaţi.

Isis străbătu aleile unei grădini în care fuseseră săpate bazine acoperite de lotuşi. Cu frunzele alungite, cu sepalele şi petalele rotunjite, aproape lipsiţi de miros, cei albi se deschideau seara şi se închideau în zori. Cu frunzele rotunde, cei albaştri înfloreau dimineaţa şi răspîndeau o mireasmă delicată. Sepalele şi petalele lor fine se terminau cu un vîrf ascuţit.

Potrivit vechilor scrieri, vîrful acesta amintea de sexul dătător de viaţă al lotusului venerabil, apărut la începutul lumii.

Tînăra femeie culese un minunat lotus albastru şi îi vorbi, nădăjduind să capete unele răspunsuri de la el. Nu, relicva provinciei nu dispăruse. O forţă întunecată o ţinea ascunsă, iar peştele nu era decît o momeală.

Cînd o preoteasă îi aduse, în cele din urmă, sistrul Putere, vibraţiile acestuia iscară o mulţime de raze de un roşu-aprins,

asemănătoare flăcărilor, care lunecară, una după alta, pe suprafaţa bazinelor.

Isis îi chemă pe preoţi.

– Ieşiţi din amorţeala ce v-a cuprins, le ceru ea. Nu auziţi acest cîntec?

Sunetele ascuţite ale unei muzici ca de pe alt tărîm le sfîşie urechile.

– Dacă nu-mi spuneţi adevărul, vă veţi pierde toate simţurile. Ce ascundeţi?

– Arborele lui Seth, mărturisi un preot în vîrstă de vreo optzeci de ani. Am socotit că e mai bine să uităm că există, de teamă să nu ne tulbure pacea şi să nu ne lipsească de relicva osiriană. Dar, neţinînd seama de primejdia ce ne pîndea, am săvîrşit o greşeală cu neputinţă de îndreptat.

– Arătaţi-mi unde se află arborele!

– Nu vă sfătuiesc să-l înfruntaţi, căci...

– Să ne grăbim! Condu-mă acolo!

La nord de templu se întindea un ţinut pustiu. Pe pămîntul ce dogorea nu creştea nici o floare, nici măcar un fir de iarbă.

– Căldura izvorăşte din nările lui Seth, o lămuri preotul pe Isis.

Dintr-o crăpătură adîncă a pămîntului se înălţa un arbore negru, uscat, cu ramurile răsucite în toate părţile. Lîngă el stătea culcat un animal ciudat, cu urechi lungi şi bot de girafă.

– Pot să... pot să plec? întrebă preotul.

Isis încuviinţă, iar bătrînul se îndepărtă iute.

– Te cunosc, Seth, grăi cu voce răspicată Marea Preoteasă din Abydos, şi îţi ofer lotusul albastru. Tu domneşti peste aurul deşerturilor şi îi dai forţa ta. Prin tine trece focul ocrotitor, în stare să învingă moartea. Îngăduie-mi să iau relicva fratelui tău.

Animalul se scutură şi se ridică. Avea ochii roşii, fixînd musafirul nepoftit.

Isis păşi înainte, iar patrupedul făcu la fel. Încet, se apropiară unul de altul.

Preoteasa simţi răsuflarea fierbinte a păzitorului arborelui. Îndrăzni să-l mîngîie şi văzu că pielea lui era acoperită cu o unsoare. Rupîndu-şi una din mînecile tunicii, adună această

unsoare, apoi întoarse spatele fiarei, devenind astfel o pradă uşoară. Totuşi, străbătu fără teamă distanţa ce-o despărţea de arbore.

Ramurile începură să trosnească şi arborele se fărîmiţă, preschimbîndu-se în pulbere. Din rîpă se ridică un fum roşiatic, învăluind-o pe tînăra femeie. Dar vîntul, purtînd mireasma lotusului albastru, îl risipi degrabă.

Pe marginea prăpastiei, odihnea falusul din electrum, aliaj de aur şi argint, al lui Osiris.

Isis îl înfăşură în bucata de pînză. Unsoarea animalului lui Seth avea să-i redea mădularului divin forţa şi vigoarea.

În jurul preotesei răsărise o iarbă deasă, de un verde crud.

Ciudatul patruped dispăruse.

În zare se contura Marele Ţinut al Abydosului, capitala celei de-a opta provincii a Egiptului de Sus, loc al tuturor bucuriilor şi al nenorocirii supreme. Cît i-ar fi plăcut lui Isis să ducă aici o viaţă îndelungată şi fericită alături de Iker, la adăpost de suferinţele lumii!

Debarcaderul era păzit de o mulţime de soldaţi.

Printre ei, tînăra preoteasă îi recunoscu pe Sekari, Vînt-de-Miazănoapte şi Sîngerosul.

29.

Multă vreme, Isis şi Sekari nu fură în stare să rostească nici un cuvînt. Bărbatul o îmbrăţişă cu respect pe tînăra femeie, iar măgarul şi cîinele scoaseră sunete jeluitoare. Ochii li se umeziră, iar ea încercă să le aline durerea. Şi, într-adevăr, întîlnirea aceasta le mai uşură puţin suferinţa.

– Nu e totul pierdut, mărturisi Isis. Trebuie să adun relicvele lui Osiris şi să pun la loc ceea ce s-a risipit. Dacă reuşesc, dacă vom şti să celebrăm ritualurile şi să transformăm misterul, poate că Iker se va vindeca de moarte.

Sekari nu credea una ca asta, dar se feri să-şi dea pe faţă îndoielile. Şi, la urma urmelor, Egiptul, ţara iubită de zei, nu fusese martorul atîtor minuni?

– Vom continua călătoria împreună, o înştiinţă el, şi am să te protejez.

– Creaturile Prevestitorului sînt pretutindeni, îi spuse Isis.

Măgarul şi cîinele cerură să fie mîngîiaţi din nou.

Sekari şi Sarenput se îmbrăţişară.

– N-am mai văzut o aşa femeie, şopti guvernatorul. Deşi n-are sorţi de izbîndă să-şi atingă ţelul, îşi croieşte drum asemenea unui războinic dintre cei mai viteji şi nu ţine seama de primejdii. Nici o piedică n-o va opri şi ar prefera să moară decît să se dea bătută. Am scăpat deja din capcane întinse cu multă viclenie! Iar vrăjmaşul îşi va înzeci forţele.

– Corabia ta e prea bătătoare la ochi, socoti Sekari. O să continuăm călătoria cu una iute şi uşoară. Tu poţi să te întorci la Elephantina.

– Ai nevoie de arcaşii mei?

– Da, dar vreau să se îmbrace şi să se poarte ca nişte simpli corăbieri a căror îndeletnicire e să transporte mărfuri. Îşi vor ascunde armele şi nu se vor folosi de ele decît siliţi de împrejurări. Tu, Sarenput, să stai mereu cu ochii-n patru. Viitorul ne-ar putea oferi surprize neplăcute.

– Te temi de un atac al nubienilor?

– În privinţa lor nu există pricini de nelinişte. În schimb, Memphisul e ameninţat. Fără îndoială, Prevestitorul vrea să distrugă tronul celor vii. Fiecare guvernator va trebui să-şi apere provincia.

– Elephantina va fi de neclintit, făgădui Sarenput. Iar tu veghează asupra lui Isis.

Emoţionat, asprul Sarenput îşi luă rămas-bun de la Marea Preoteasă din Abydos. Deşi ar fi dorit să dea glas admiraţiei ce i-o purta şi să-i arate cît o îndrăgise, nu izbuti decît să îndruge cîteva cuvinte obişnuite care nu-i oglindeau adevăratele simţăminte.

Dar privirea lui Isis îl făcu să priceapă că tînăra preoteasă desluşise vorbele nerostite.

– Ştiu că v-aş îndemna zadarnic să fiţi mai prevăzătoare, adăugă el. Totuşi, vrăjmaşul...

– O să-l învingem, Sarenput.

Isis, Sekari, Vînt-de-Miazănoapte şi Sîngerosul porniră spre ţinutul lui Osiris. În preajma tinerei femei, măgarul şi cîinele îşi regăsiseră vioiciunea de odinioară.

– Tatăl meu trece printr-o mare primejdie. N-ar fi mai nimerit să te afli alături de el?

– Am primit poruncă să te ajut şi să te apăr. Alături de garda sa personală, pregătită de însuşi Sobek, regele e în siguranţă.

– Deşi nu se mişcă din loc, călătoria lui se anunţă plină de primejdii. Dacă nu se întoarce pe tărîmul vieţii şi nu-şi celebrează reînnoirea folosind vasul pecetluit, sîntem pierduţi cu toţii.

– Sesostris are să se întoarcă.

– Mai doriţi puţină apă? îl întrebă Bina pe căpitanul soldaţilor care supravegheau Casa Vieţii din Abydos.

– N-ar strica.

– Cînd să v-o aduc?

Farmecul şi purtările ei ademenitoare îl cuceriseră pe ofiţer, care se stăpînea din răsputeri să nu-şi părăsească postul şi s-o ducă pe Bina într-un loc ferit.

– Cît de repede poţi. Adică, vreau să spun... la ora cuvenită. În mod normal, n-avem voie să stăm de vorbă.

– Atîţia bărbaţi pe-aici, zi şi noapte... Pesemne păziţi o comoară nemaivăzută!

– Nu, doar ne supunem ordinelor.

– Chiar nu ştii nimic?

– Nimic.

Bina îl sărută în fugă pe obraz.

– Să nu mă minţi! Mai ales dacă o să ne revedem astă-seară...

– Atunci rămîne pe diseară, se învoi ofiţerul. Am să părăsesc Abydosul, un coleg o să mă înlocuiască. Şi acum, pleacă de-aici.

Această schimbare bruscă pe care-o arătau vorbele bărbatului era pricinuită de apariţia Pleşuvului şi a lui Nephtys.

Ca o preoteasă temporară devotată şi tăcută, Bina se îndepărtă.

Încercările sale, îndeajuns de rare ca să nu atragă atenţia, se loviseră de un zid de netrecut. Nu izbutea cu nici un chip să afle ce se punea la cale înăuntrul acestei clădiri misterioase în care bătrînul preot şi blestemata de Nephtys intrau de mai multe ori pe zi.

Şi nimeni, nici măcar un alt preot permanent, nu putea să-i dea vreo lămurire slujitoarei Prevestitorului.

Soldaţi înarmaţi pe pămîntul sacru al lui Osiris! O atare privelişte era cu totul şi cu totul surprinzătoare, dar nu avuseră loc aici două omoruri? Cei mai mulţi ziceau că trebuie păzite arhivele sacre, şi Pleşuvul alesese cele mai severe mijloace.

Dar pe Bina n-o mulţumeau aceste zvonuri. Oare bătrînul şi cu Nephtys cercetau vechile scrieri, căutînd formule magice în stare să protejeze ţinutul şi să împiedice săvîrşirea altor omoruri? Sau rosteau blesteme şi le scriau pe papirusuri? Dar atunci de ce era nevoie de atîţia soldaţi în jur?

Supărată, porni spre odaia Prevestitorului.

Dar, din păcate, nu avea nici o veste să-i dea.

Continuînd să verse apă proaspătă pe mesele de ofrandă şi să supravegheze, grijuliu, împărţirea merindelor, Bega îşi stăpînea anevoie furia. Veninul îi otrăvea sufletul şi de-abia îşi mai putea mişca picioarele.

Pleşuvul se încăpăţîna să se poarte cu el de parcă ar fi fost un preot de rînd! Dacă bătrînului ăstuia îndărătnic îi plăcea să-i trateze cu dispreţ pe temporari, n-avea decît. Dar să nu-i îngăduie lui, un preot cu atîta experienţă, să intre în Casa Vieţii şi să nu-i destăinuiască ce se petrecea acolo era mai mult decît putea îndura Bega.

Din păcate, ceilalţi preoţi, ca nişte biete oi fără minte, încuviinţau faptele Pleşuvului, şi Bega n-ar fi reuşit să se alieze cu ei împotriva acestui netrebnic bătrîn. Însă, îndată ce Sesostris îşi va pierde tronul, iar Prevestitorul va pune mîna pe putere, Bega avea să-i preschimbe în sclavi pe toţi preoţii permanenţi. Cu atîtea responsabilităţi şi probleme apăsătoare, Pleşuvul va muri curînd epuizat. Şi atunci, în sfîrşit, Bega va izbucni în hohote de rîs!

Oare, părăsind Abydosul, Sesostris se îndrepta spre Memphis sau avea alte planuri şi îşi alesese o ţintă mai potrivită cu acestea?

Cea mai simplă cale de a afla adevărul era să-l tragă de limbă pe un corăbier pe care Bega îl cunoştea de multă vreme. Bolnav de rinichi, bărbatul avea încredere în micile amulete care îi mai ostoiau durerile.

Cei doi bărbaţi se întîlniră pe cheiul principal. Bega verifică încărcătura de legume proaspete ce tocmai fusese adusă în port.

– Cum îţi merge, prietene?

– Durerile mă chinuiesc iar.

– O călătorie lungă pînă la Memphis şi înapoi lasă urme!

– Memphis? N-am mai fost acolo în ultimul timp.

– Nu te numeri printre cei care însoţesc garda regală?

– Ba da, dar...

Corăbierul şovăi.

– Nu la Memphis trebuia să ajungem. Îmi pare rău, nu pot să spun mai multe. E secret.

– Oh! Nu sînt curios şi nici nu mă privesc lucrurile acestea!

Bega scoase de sub faldurile tunicii sale o micuţă amuletă din cornalină, în formă de coloană.

– Noaptea, aşază în dreptul rinichilor această amuletă aducătoare de vigoare. O să-ţi uşureze suferinţele.

– Sînteţi atît de mărinimos, atît de darnic! Cine-ar fi crezut că s-ar putea petrece aşa nenorociri la Abydos?!... Să nădăjduim cu toţii că faraonul va şti, încă o dată, să alunge primejdia. Dar de ce s-o fi dus la Medamud, un sătuc din provincia tebană, în loc să se întoarcă în capitală? Fără îndoială, are socotelile lui; să ne încredem în ele!

– Înţelepte vorbe, consimţi Bega. De ce ne-am teme cîtă vreme ne aflăm sub pavăza unui suveran atît de măreţ? Cînd amuleta îşi va pierde puterea, să mă cauţi. Am să-ţi dau alta.

– Sînteţi bun... Sînteţi atît de bun!

– Medamud, repetă Prevestitorul, nedumerit. Cel care ţi-a spus asta e vrednic de încredere?

– Bineînţeles, răspunse Bega. Un corăbier prost şi naiv, care nici măcar nu şi-a dat seama că mi-a destăinuit secretul.

– Medamud, satul în care s-a născut Iker, locul unde trăia bătrînul scrib ce cunoştea taina unui străvechi sanctuar al lui Osiris, uitat acum şi părăsit! Sesostris speră să găsească acolo un mijloc de a lupta împotriva mea.

– Înfrîngerea sa e mai presus de orice îndoială, îşi dădu cu părerea Bega. Se străduieşte să-şi întîrzie căderea. Fiul său spiritual a murit, vasul pecetluit a dispărut, fetişul Abydosului a fost distrus, aşa că regelui nu i-a mai rămas nici un sprijin! Zdrobit, caută ajutor în vechile credinţe.

– Nu cunoşti însemnătatea acestui sătuc. Dar faraonul o presimte. Şi o să-i afle taina, o să găsească cele două firide unde el şi *KA*-ul său, sub forma unui buchet de flori, vor încerca să dobîndească noi puteri.

Vorbele Prevestitorului îi uimi pe Bega.

– Se pare că... se pare că ştiţi totul despre ritualurile noastre!

– Numai astfel pot să le nimicesc pînă la ultimul.

Teama sfîşie măruntaiele preotului ca o gheară. Nu cumva sub înfăţişarea omenească a Prevestitorului se ascundea o forţă pustiitoare care avea să dăinuiască şi după ce trupul său

va pieri? Alungînd iute acest gînd care-l tulbura, Bega îşi spuse că faptele sale erau îndreptăţite şi că doar cu ajutorul Prevestitorului dorinţele sale s-ar fi împlinit.

– Chiar şi înzestrat cu forţe proaspete, la ce-ar mai putea spera Sesostris?

Prevestitorul îşi ridică ochii.

– Văd Medamudul, îl văd pe faraon. Sufletul lui călătoreşte.

– E... mort?

– Continuă să se lupte. Trebuie să mă folosesc de această clipă de slăbiciune ca să-l azvîrl în întunericul cel mai adînc.

– Stăpîne, nu se poate ieşi din Abydos! Soldaţii au înconjurat tot ţinutul şi iau la întrebări pe oricine. Pînă şi deşertul e păzit.

– N-am nevoie să mă mişc de aici. Folosindu-mă de calităţile de medium ale Binei, am să blestem numele lui Sesostris. Sufletul lui n-o să-şi mai regăsească trupul, ci o să rătăcească prin locuri pustii şi o să piară de foame.

– Bina trecu pragul şi se prosternă înaintea Prevestitorului.

– Stăpîne, Isis s-a întors.

Abydosul adăpostea una dintre cele mai importante relicve, capul lui Osiris.

Isis ridică masca ce-l acoperea.

Chipul senin al zeului păstra şi acum trăsăturile feţei lui Iker. Prevestitorul nu izbutise să le şteargă.

Şi totuşi atmosfera era tristă.

Pleşuvul nu căută să înfrumuseţeze lucrurile.

– Am vorbit cu toţi, am scormonit peste tot, am fost mai prevăzător ca niciodată... zadarnic. N-am găsit nimic, nici o urmă lăsată de ucigaşi. Preoţii permanenţi şi cei temporari îşi îndeplinesc sarcinile cu multă rîvnă, de parcă Abydosul nu cunoaşte deznădejdea şi nici un omor nu s-ar fi petrecut aici.

– A încercat cineva să dezlege misterul Casei Vieţii? grăi Isis.

– Paza aspră a dat roade. Deşi în sinea mea nu sînt împăcat cu prezenţa atîtor soldaţi, ştiu că nu există alt mijloc de a-l apăra pe Iker.

– Nu v-a întrebat nimeni din ce pricină au fost aduşi aici soldaţii?

– Ba da, bineînţeles! Ba chiar aş fi privit cu ochi bănuitori pe cei care nu s-ar fi arătat uimiţi de lucrul acesta. Preoţii permanenţi şi cei temporari deprinşi cu legile noastre au fost nedumeriţi şi e firesc să-mi pună întrebări. Dar eu şi Nephtys i-am lăsat să creadă că noi căutăm cu înfrigurare vechi formule magice în stare să ocrotească Abydosul.

Nephtys luă mîinile surorii sale Isis într-ale ei.

– Barca lui Osiris păstrează neatinsă mumia lui Iker, îi spuse ea. În fiecare zi, o înzestrez cu energie întăritoare, iar Pleşuvul rosteşte cuvintele puterii. N-a apărut nici o urmă de stricăciune, soţul tău trăieşte între două lumi. Udăm mereu grădina unde sufletul-pasăre al lui Iker vine să bea, iar plantele continuă să crească. Adună relicvele, Isis, nu renunţa cu nici un chip!

Surîsul palid al văduvei oglindea slabii sorţi de izbîndă.

– Vrei să-l vezi? întrebă Nephtys.

– Ucigaşii stau, neîndoielnic, la pîndă în preajma Casei Vieţii. Dacă intru în ea, o să priceapă ce avem de gînd. Să încercăm, aşadar, să păstrăm secretul cît mai multă vreme cu putinţă. Dacă Prevestitorul îl află, va dezlănţui noi forţe distrugătoare ca să-l omoare pe Iker a doua oară.

– Nici Pleşuvul, nici eu nu te vom trăda!

– Mi-ar fi plăcut atît de mult să-i vorbesc lui Iker, dar asta ar însemna să-l pun în primejdie! Vorbeşte-i tu pentru mine, sora mea.

Din coşul misterelor, Isis scoase relicvele adunate pînă acum în cursul călătoriei sale.

– Du-le în Casa Vieţii. Eu am să plec de îndată.

Nephtys o însoţi pe sora sa pînă la corabie.

– Unul dintre preoţii permanenţi nu-mi place deloc, îi mărturisi ea.

– Bega?

– Şi tu îl bănuieşti că ascunde ceva?

– E prea mult spus că-l bănuiesc. Dar nu reuşesc să-mi dau seama care sînt adevăratele lui gînduri. Îl învinuieşti de un lucru anume?

– Nu încă.

– Crezi că are vreo legătură cu moartea lui Iker?

– N-am găsit deocamdată nici o dovadă împotriva lui.

– Fii cu băgare de seamă, o sfătui Isis. Duşmanul nu şovăie să ucidă.

Nephtys nu-i pomeni însă nimic lui Isis despre legăturile ei cu misteriosul şi fermecătorul Asher. Nu voia s-o întristeze, ba poate chiar s-o rănească, aducînd vorba despre asemenea sentimente într-o clipă cînd soarta Abydosului şi supravieţuirea lui Iker erau în joc.

30.

Memphisul întreg dormea, dar nu şi generalul Nesmontu. După o masă îmbelşugată, măsura cu paşi mari terasa casei lui Sehotep. Fără să se sinchisească de minunata privelişte a oraşului, bătrînul general nu mai putea îndura să stea degeaba. Departe de cazarmă şi de oamenii săi, se simţea fără rost pe lume.

Elegantul Sehotep i se alătură. Lipsit de ospeţele la care iscodea gîndurile şi planurile înalţilor demnitari, neputînd să mai vegheze asupra reparării templelor şi construirii altora noi, scribul cu privire vie şi inteligenţă pătrunzătoare se ofilea.

– M-am îngrăşat, se plînse Nesmontu. Bucătarul tău e atît de priceput, încît nu reuşesc să mă înfrîneze în faţa bucatelor lui. Şi, cum nu ies deloc din casă, mă rotunjesc pe zi ce trece!

– Vrei să auzi cîteva dintre *Învăţăturile* lui Ptah-Hotep despre stăpînirea de sine?

– Le ştiu pe dinafară şi adorm repetîndu-le în gînd! Oare de ce ne lasă Sobek să aşteptăm atît?

– Pentru că vrea să lovească la sigur.

– Sekari a dibuit un cuib al luptătorilor din umbră. I-aş scoate din bîrlog, i-aş lua la întrebări, ei mi-ar spune numele căpeteniilor, apoi am spulbera lesne această armată a întunericului!

– Nu luptăm împotriva unui vrăjmaş obişnuit, îi reaminti Sehotep. Adu-ţi aminte de Treisprezece-Ani şi de cei asemenea lui. Sînt călăuziţi de o credinţă oarbă care le aţîţă furia, nu vor da înapoi şi nu vor vorbi, preferînd mai degrabă să moară.

Planul ticluit de Sobek e cel mai bun: lasă-i să-şi închipuie că au cale liberă.

– Dar n-au făcut nici o mişcare pînă acum!

– Trebuie mai întîi ca zvonurile să se răspîndească prin tot oraşul, mai ales cele despre moartea ta şi despre boala fără leac a lui Sobek, iar ei să le dea crezare. Armata lipsită de marele ei general, Egiptul lipsit de vizir, certuri nesfîrşite între cei care vor să capete aceste slujbe, iată un prilej minunat pentru a porni la atac! Dar oamenii Prevestitorului sînt prevăzători şi nu vor începe lupta fără să fie convinşi că vor birui.

– Am înţeles, am înţeles! Atunci, să muşte odată momeala!

– N-o să mai întîrzie mult, prezise Sehotep.

– Mi-ar plăcea să fiu la fel de încrezător ca tine.

– Şi totuşi, nici eu nu sînt aşa în toate privinţele, la drept vorbind.

– Isprăveşte cu chinul ăsta! Nevinovăţia ta o să iasă la iveală.

– Timpul nu trece în folosul meu. Dar nu mai contează, dacă faraonul salvează Cele Două Regate şi păstrează neatins Abydosul.

Cu mîinile la spate, Nesmontu începu iar să se plimbe încolo şi-ncoace. Iar Sehotep privi capitala, pradă oferită acelor fiare de temut.

Furios că fusese dat la o parte, fostul ajutor al primarului din Medamud avea de gînd totuşi să iasă cu bine din încurcătură. Fiind o iscoadă de-a Prevestitorului, se mirase de sosirea lui Sesostris la Medamud.

Faraonul nu bătuse atîta drum doar pentru a-l pedepsi pe primar! Punînd tot felul de întrebări despre Templul lui Osiris, îşi dezvăluise adevăratul ţel: să găsească un sanctuar uitat, poate chiar distrus de multă vreme.

Redevenit sătean de rînd, credinciosul Prevestitorului îşi rase mustaţa, se îmbrăcă sărăcăcios ca un ţăran şi începu să dea tîrcoale şantierului unde lucrau meşterii veniţi de la Teba. Aceştia fuseseră împărţiţi în mai multe echipe, unele care munceau ziua, iar altele noaptea. Iar atîta grabă îi dădea

de gîndit. Oare de ce dorea monarhul ca reparaţiile să fie isprăvite atît de iute? Şi de ce soldaţii supravegheau împrejurimile? Neîndoielnic, în ochii regelui, Medamudul avea o mare importanţă.

Dacă fostul ajutor al primarului ar fi descoperit pricina acestei purtări, Prevestitorul l-ar fi răsplătit cu generozitate, iar el ar fi părăsit pentru totdeauna satul ăla amărît şi ar fi locuit la Memphis într-o casă frumoasă. Iar alţi demnitari, deveniţi nişte bieţi slujitori, i-ar fi împlinit cele mai mărunte dorinţe. Şi pentru un astfel de viitor merita să înfrunte acum primejdiile.

Cu capul plecat, îi oferi comandantului gărzilor plăcinte calde.

– Un dar din partea noului primar, grăi el. Mai vreţi?

– Nu pot să te refuz.

– Diseară am să vă aduc fiertură de bob. Cît despre rege, socot că preferă bucatele alese. Ce să-i spun bucătarului să pregătească?

– Nu te îngriji de asta.

– Luminăţia Sa e cumva bolnav?

– Du-te, mai bine, după restul de plăcinte.

Tăcerea comandantului spunea multe. Sesostris era nevoit să rămînă aici din pricina unei piedici însemnate sau poate că urma să împlinească un ritual legat de sanctuarul lui Osiris din Medamud.

Fostul ajutor al primarului se furişă în spatele templului şi, spre marea sa mirare, văzu că pădurea sacră în care nimeni nu mai pătrunsese de zeci de ani era, şi ea, păzită îndeaproape!

Regele... regele răzbise prin hăţişul de arbori! Aşadar, numai acest uriaş putea să-i alunge pe demonii care sălăşluiau acolo şi care-i omorau pe curioşii ce se apropiau.

În vreme ce templul era reparat şi mărit, Sesostris avea să rămînă în mijlocul grădinii interzise. Dar cum să afle ce punea monarhul la cale?

De bunăvoie sau cu forţa, cineva o să-i dezvăluie adevărul: moşneagul de optzeci de ani care conducea sfatul bătrînilor.

Aşezat pe un scaun de culoarea paiului, bătrînul se uită chiorîş la fostul ajutor al primarului.

– Sanctuarul lui Osiris nu există. E doar o poveste.

– Isprăveşte cu minciunile! I-ai convins pe toţi sătenii să păstreze secretul, iar eu vreau să-l cunosc.

– Baţi cîmpii. Ieşi afară din casa mea!

– Chiar şi la anii tăi, un om ţine la viaţa lui şi mai cu seamă la cea a copiilor şi a nepoţilor săi. Răspunde-mi, altminteri o să te căieşti amarnic.

– Îndrăzneşti să...

– Ce contează mijloacele, cînd am atîtea de cîştigat!

Bătrînul luă ameninţarea în serios.

– Sanctuarul există, dar e în ruină.

– Şi nu are cumva nişte cripte ce adăpostesc o comoară?

– Se poate.

– Ia aminte cum vorbeşti, că încep să-mi pierd răbdarea!

– Da, are două capele săpate în pămînt.

– Ce se află în ele?

Moşneagul zîmbi.

– Sînt goale.

– Îţi baţi joc de mine!

– Atunci încredinţează-te cu ochii tăi.

– Spune-mi cum arată locul cu pricina.

Bătrînul se supuse.

Apoi, convins că acesta îi mărturisise adevărul, discipolul Prevestitorului îl sugrumă. Avînd în vedere vîrsta sa înaintată, familia avea să creadă că murise de bătrîneţe.

Nu-i mai rămînea acum decît să găsească o cale de a intra în pădurea sacră, de a pune mîna pe comoară şi de a desluşi ce unelteşte regele.

Cu puţin noroc, ar putea chiar să-l ucidă!

Cînd îşi închipui cu ce s-ar fi ales de pe urma unei asemenea isprăvi, aproape că-şi pierdu minţile. După ce întinse trupul bătrînului pe pat, ieşi din casa aceea sărăcăcioasă şi se duse să-şi potolească foamea care-l cuprinsese.

Sekari admiră micul sceptru din fildeş, cu ajutorul căruia Isis stîrnise dinspre miazăzi un vînt puternic, ce-i îngăduia corabiei să plutească de-acum cu o viteză nemaipomenită.

– E al regelui Scorpion, unul dintre primii monarhi ai Egiptului, îngropat la Abydos, îl lămuri Isis. Tatăl meu mi l-a încredinţat ca să schimb cu el destinul. Sceptrul şi cuţitul lui Thot sînt singurele mele arme.

– N-ai pus la socoteală dragostea ce i-o porţi lui Iker, o dragoste fără pereche şi statornică. Tot ce vă leagă pe acest pămînt va dăinui.

Ipu, capitala celei de-a noua provincii a Egiptului de Sus, se mîndrea cu templul său. El adăpostea o dovadă neasemuită a zeului protector, care dăduse şi numele ţinutului: Meteoritul lui Min. Căzută din cer la începutul primei dinastii, această piatră născută din stele asigura bunăstarea provinciei şi rodnicia pămîntului ei.

În ciuda veşmîntului său, un giulgiu alb ce amintea de trecerea lui prin moarte, zeul Min stătea mărturie a triumfului vieţii în felul cel mai clar fel cu putinţă: avînd sexul veşnic ridicat, el nu înceta să se împreuneze cu cosmosul.

Isis merse la templu. Un sacerdot stătea de pază la uşa purificărilor.

– Vreau să-i vorbesc marelui preot.

– Cu ce drept?

– Mă opreşti să intru în Castelul Lunii? Aici poate fi auzit Universul şi poate fi scris mesajul său.

Păzitorul se albi la faţă. În doar cîteva cuvinte, tînăra femeie îşi dovedise ştiinţa. Cunoştea unul dintre numele secrete ale templului şi însuşirile relicvei osiriene.

Odată purificările isprăvite, preotul o pofti pe Isis să aştepte într-o curte largă, iar el plecă să-l caute pe mai-marele său.

Acesta din urmă nu întîrzie să apară. Impunător, în vîrstă de vreo patruzeci de ani, bărbatul nu pierdu vremea cu vorbe curtenitoare.

– Cînd aţi văzut Castelul Lunii?

– În timpul iniţierii mele în Cele Două Drumuri.

– Atunci s-ar zice că...

– Sînt Isis, Marea Preoteasa din Abydos, şi doresc să-mi daţi relicva acestui templu.

Marele Preot nu ceru şi alte lămuriri. Dacă trebuia reîntregit trupul lui Osiris însemna că se pregătea o înviere, ca aceea a marelui arhitect Imhotep.

– Şi, fără să şovăie, îi încredinţă tinerei iniţiate urechile lui Osiris.

Corabia îşi continuă, în mare grabă, călătoria spre miazănoapte. Magia lui Isis scurta timpul şi micşora oboseala echipajului, redîndu-le oamenilor vigoarea.

Străbătură mai multe provincii, fără să întîmpine vreo oprelişte, pînă în dreptul marelui Khemenu, oraşul lui Thot şi al Ogdoadei.

Sekari băgă de seamă că pe Isis o frămînta ceva.

– Trebuie să ne oprim aici?

– Nu. Următorul nostru popas e sanctuarul zeiţei ghepard Pakhet. Dar presimt că ne pîndeşte o mare primejdie.

Deasupra lor se rotea un şoim ciudat. Lipsindu-i măreţia pe care-o avea animalul lui Horus, trupul şoimului părea acoperit de sînge, ghearele îi erau enorme şi se mişca fără graţie.

Isis păli.

– E şoimul-om venit din cazanul iadului! O arătare ce-şi sfîşie duşmanii, le distruge bunurile şi le nimiceşte urmaşii.

– Adică o creatură de-a Prevestitorului, încuviinţă Sekari, încercînd să-l doboare cu bastonul de aruncat.

Dar pasărea se feri. Furioasă, scoase nişte strigăte pe care nici o făptură omenească nu le mai auzise vreodată. Doar prezenţa urechilor lui Osiris împiedică echipajul să încremenească de spaimă.

– Înaintea noastră s-a ivit o insulă cuprinsă de flăcări! urlă căpitanul.

Aşezată de-a curmezişul Nilului, insula devenise o piedică de netrecut.

– Cuibul şoimului-om, grăi văduva. Să ne amintim cuvintele regelui din timpul ritualului secerişului: „Osiris a venit din insula flăcării pentru a se întrupa în grîne". Întorcînd focul

împotriva noastră, stricînd rostul şoimului, Prevestitorul vrea să pustiască Egiptul şi să pună pe el pecetea morţii. Să ne luptăm cu el!

Cu toată dîrzenia lor, arcaşii lui Sarenput nu-şi puteau stăpîni tremuratul.

– Apucaţi vîslele, porunci Isis.

– Fluviul întreg clocoteşte, observă căpitanul. N-o să izbutim să trecem.

– Mulţumită sceptrului Magie, focul nu va arde vîslele, iar apa nu va înmuia lemnul.

Sekari se apucă să vîslească din răsputeri, iar ceilalţi îi urmară pilda, îmbărbătaţi.

Pe insulă, tot soiul de siluete se agitau încoace şi-n colo. Încercînd să ia forma unor trupuri, hrănindu-se cu jăratic, crăpau, se sfărîmau în bucăţi, se uneau la întîmplare unele cu altele şi scoteau strigăte de ură.

– Doar Isis, Vînt-de-Miazănoapte şi Sîngerosul îndrăzniră să privească zvîrcolirile lui *isefet.* Trăind din plin armonia fiinţei lor, măgarul şi cîinele nu se temeau de duşmanii lui Maat.

Corăbierii nu-şi cruţară forţele, sperînd să scape de nenorocire. Şi, într-adevăr, vîslele rămaseră întregi.

– Să acostăm, porunci Isis.

Căpitanul crezu că nu a auzit bine.

– Vreţi să spuneţi... Să tragem la malul fluviului şi să părăsim corabia?

– Nu, să acostăm pe insulă.

– O să pierim cu toţii!

Luînd un arc, Marea Preoteasă din Abydos îl încordă şi trase o săgeată spre vîrful celei mai înalte flăcări în spatele căreia se ascundea şoimul-om.

Străpuns, monstrul plesni, preschimbîndu-se într-o jerbă de scîntei care împrăştiară un miros de putreziciune.

– Să acostăm, repetă Isis.

Dogoarea jarului se potolise, flăcările se înghiţiră unele pe altele, iar vrăjmaşii luminii se sfîşiară între ei.

Cînd Isis puse piciorul pe un strat de jăratic fără să se ardă, un suflu puternic stinse focul şi împrăştie fumul.

Sîngerosul sări din corabie şi înghiţi un duh care nu voia să piară. Liniştit, cu urechile ciulite şi adulmecînd aerul, măgarul coborî la rîndul său.

Corăbierii fluturară vîslele şi o aclamară pe Isis. Urmîndu-l pe Sekari, păşiră cu toţii pe insulă.

Sekari îşi felicită sora.

– Nici un om n-ar fi fost în stare să facă ceea ce ai făcut tu.

– Focul acestei insule nu aparţine Prevestitorului. Îi înapoiez lui Ra flacăra şi lui Osiris apa. Să ne umplem făpturile de magie, să preschimbăm acest pămînt al lui *isefet* în pămînt al celor vii.

Şi, pentru prima oară de cînd aflase de moartea lui Iker, Sekari se gîndi că era posibil ca Isis să-şi ducă la bun sfîrşit căutarea.

31.

Urletul Prevestitorului o trezi din somn pe Bina, care, speriată, îi sărută fruntea acoperită de sudoare. Cu privirea pierdută, stăpînul ei părea să rătăcească în altă lume, nevăzută.

– Întorceţi-vă printre noi, vă implor! Altminteri, sîntem pierduţi cu toţii!

Zvîrcolirile Prevestitorului o îngrozeau. Bărbatul întredeschise buzele, iar balele i se prelinseră uşor. Pradă unei crize de epilepsie, şuiera printre dinţi cuvinte de neînţeles.

Bina îl masă din cap pînă-n picioare, se lungi lîngă el şi rugă Răul să-l părăsească pe stăpîn şi să treacă asupra ei.

Deodată, trupul cel uriaş prinse viaţă. O licărire roşie se aprinse din nou în ochii Prevestitorului.

– Isis a distrus cuibul şoimului-om, grăi el cu amărăciune.

Izbucnind în hohote de plîns, Bina îl cuprinse cu braţele pe propovăduitorul adevăratei credinţe.

– Aţi scăpat! Aţi scăpat! O s-o zdrobiţi pe netrebnica asta. Nici o femeie nu va putea să vi se-mpotrivească.

Prevestitorul se ridică şi îi mîngîie pletele.

– La vremea cuvenită, ai să le înveţi pe suratele tale să se supună bărbaţilor. Voi, făpturi fără minte, va trebui să ne daţi ascultare ca să vă salvaţi sufletele. Pînă la bătrîneţe rămîneţi tot nişte copile proaste. Îngăduind femeilor să ajungă la cele mai înalte ranguri, Egiptul nu respectă poruncile Zeului. În viitor nu va mai exista nici o preoteasă.

– Dar această Nephtys...

– O să-mi ofere plăcere trupească înainte de a fi ucisă cu pietre. Aceasta e soarta femeilor neruşinate.

– Lăsaţi-mă să vă şterg şi să vă parfumez.

Desfătîndu-se cu mişcările pline de blîndeţe ale Binei, Prevestitorul se gîndi cu durere la moartea păsării întunericului şi la dispariţia cuibului duhurilor rele, venite din iad ca să-i chinuiască pe oameni. Isis dobîndise o frumoasă victorie înlăturînd această stavilă pe care Prevestitorul o credea de netrecut.

– Dar de ce se înverşuna într-atît Marea Preoteasă din Abydos? Iker era mort, vasul pecetluit – sfărîmat, faraonul – neputincios. Deznădejdea ar fi trebuit s-o sleiască de puteri.

Dar, iscodind pretutindeni, credincioşii săi urmau să-i vină în curînd de hac acestei nebune, care-şi ieşise din minţi de durere. Lupta ei fără rost nu va duce nicăieri.

Însă Prevestitorul avea de îndeplinit o altă treabă, mult mai grabnică.

– Dezbracă-te şi întinde-te, îi porunci el Binei.

Frumoasa brunetă se supuse numaidecît. Să i se dăruiască stăpînului nu însemna, oare, cea mai aleasă răsplată?

– În loc să se bucure de farmecele ei, Prevestitorul îi aşeză o lampă pe buric, iar pe frunte îi desenă nişte semne.

– Închide ochii, gîndeşte-te la duşmanul nostru Sesostris al cărui nume tocmai l-am scris. Carnea ta poartă astfel pecetea vrăjmaşului, fie ca ea să-l blesteme şi să-l alunge!

Prevestitorul repetă de cîteva ori formulele pe care le rostea şi în faţa învăţăceilor. Pe viitor, ele vor forma singura învăţătură ce merita să fie cunoscută şi fiecare credincios le va recita zilnic.

Sorbindu-i cuvintele, Bina intră în transă.

Hieroglifele ce alcătuiau numele faraonului crescură pînă cînd deveniră cu neputinţă de citit, apoi se topiră. Un sînge negru se revărsă peste chipul Binei.

Prevestitorul se înveseli.

Sesostris nu se va mai scula din somnul cel adînc. Pe patul învierii are să zacă doar un trup fără viaţă, iar tatăl i se va alătura fiului în străfundurile negurilor.

În preajma peşterii lui Pakhet, zeiţa ghepard a celei de-a şaisprezecea provincii a Egiptului de Sus, Sîngerosul mîrîi, iar Vînt-de-Miazănoapte lovi pămîntul cu copitele.

– Liniştiţi-vă, îi îndemnă Isis, cunosc locurile.

Cîndva, aici, în timpul unui ritual, tînăra preoteasă întrupase vîntul de miazăzi ce aduce inundaţia. Printre fericiţii cărora li se îngăduise să privească ceremonia se numărase şi Iker. Deşi tulburată, Isis se purtase de parcă nici nu l-ar fi văzut. Şi totuşi, din acea clipă, nu mai putuse să-şi abată gîndurile de la el, încredinţată că acesta era bărbatul vieţii sale.

– Ia aminte, o sfătui Sekari. Vînt-de-Miazănoapte şi Sîngerosul simt primejdia.

Isis ştia că animalele nu se înşală. Şi totuşi, zeiţa ghepard era o aliată de nădejde. Ca „Stăpînă a magiei", ea le dăruia iniţiaţilor din Abydos puterea de a-şi înfrunta destinul şi de a-l pune în armonie cu Maat. Ba, mai mult, ea proteja unitatea trupului osirian împotriva a tot soiul de atacuri.

Fiara ar fi trebuit să iasă deja din grotă. Nedumerită, preoteasa se apropie.

Din întuneric ţîşni o cobră de o mărime neobişnuită.

Arcaşii îşi încordară arcurile şi ochiră monstrul.

– Nu trageţi! porunci Isis.

Pakhet, Cea-care-Sfîşie-cu-Ghearele, stăpînea focurile pustiitoare şi se preschimba într-o reptilă ce era în stare să se lupte cu vrăjmaşii soarelui.

Isis se prosternă.

– Iată-mă din nou în faţa ta. Acum, supravieţuirea lui Osiris este în primejdie. Am venit să-ţi cer relicva pe care o păzeşti.

Întărîtată, cobra se pregătea să atace.

– Am s-o dobor! strigă Sekari.

– Nu te mişca!

Pe mal, Isis desenă nouă cercuri, iar în mijlocul lor, un şarpe încolăcit.

Tu întrupezi spirala focului ce urcă spre lumină, calea ce trebuie urmată pentru a ieşi din întuneric. În tine se împlinesc misterele renaşterii. Cercetează-mi inima şi desluşeşte cît de curate sînt gîndurile mele.

Cînd limba cobrei atinse uşor fruntea preotesei, lui Sekari îi trecu prin minte că ar trebui să slobozească săgeata. Dar se stăpîni şi respectă dorinţa Marii Preotese din Abydos.

Isis înlocui capul şarpelui cu cel al unui ghepard.

Pe dată, uriaşa reptilă se tîrî pînă lîngă desen, urmă conturul celor nouă cercuri şi îşi înghiţi propriul trup.

Fiara scoase un răcnet ce-i împietri pe toţi. Apoi îi îngădui tinerei femei s-o mîngîie şi o însoţi înăuntrul grotei. Deşi se arăta blîndă, nici Vînt-de-Miazănoapte, nici Sîngerosul nu erau liniştiţi, iar Sekari şi arcaşii rămaseră gata de luptă.

Cînd Isis păşi afară din sălaşul lui Pakhet, ducea cu sine preţioasa relicvă, ochii lui Osiris.

Cea de-a douăzecea provincie a Egiptului de Sus, Leandrul de Jos, îşi merita pe deplin numele. Nenumărate pîlcuri de arbuşti împodobeau malurile şi împrejurimile capitalei, Copilul Trestiei, simbol al regalităţii. Aidoma acestei plante simple căreia i se dădeau felurite întrebuinţări, faraonul îşi slujea poporul clipă de clipă.

Lîngă templu, se întindea un lac mare protejat de zeul berbec.

– E prea linişte pe-aici, îşi dădu cu părerea Sekari.

Un băieţel îi întîmpină pe musafiri.

– Fiţi bine-veniţi! Doriţi ceva de băut?

– Cine eşti tu? întrebă Sekari, bănuitor.

– Cel mai tînăr preot temporar din templu.

– Condu-ne la mai-marii tăi.

– Preoţii permanenţi sînt bolnavi.

– O molimă?

– Nu, mîncarea ce le-a fost servită era stricată. Fierbinţeala îi face acum să aiureze.

– Cine le-a pregătit bucatele?

– Cel care l-a înlocuit pe vechiul bucătar. Gărzile au vrut să-l ia la întrebări, dar n-a mai fost de găsit. Vreţi să vorbiţi cu mai-marele preoţilor temporari?

Posomorît, acesta din urmă îi primi cu răceală pe Isis şi pe Sekari.

– În lipsa preoţilor permanenţi, eu nu-mi mai văd capul de treburi şi n-am timp de pierdut cu trăncăneala. Aşa că spuneţi-mi pe scurt ce căutaţi.

– Arată-ne relicva osiriană, îi ceru Sekari.

Preotul aproape că se sufocă de indignare.

– Dar cine vă credeţi?

– Pleacă-te în fața Marii Preotese din Abydos și supune-i-te!

Înfățișarea semeață a lui Isis îl făcu pe preot să priceapă că Sekari nu se jucase cu vorbele.

– N-am puterea de a lua hotărîri în această privință, eu doar...

– Ne grăbim foarte tare.

– Bine... Haideți cu mine!

Preotul îi duse pînă la capela ce adăpostea relicva, o încăpere micuță, cu pereții acoperiți cu texte ce descriau nașterea copilului luminii divine, apărut din lotusul începuturilor.

– Mie nu-mi este îngăduit să intru acolo și cu atît mai puțin să deschid naosul.

– Să lăsăm asta în seama Marii Preotese, hotărî Sekari, îndemnîndu-l pe preot să iasă împreună cu el afară.

Isis citi cu voce tare ritualul săpat în piatră. Și, devenind ea însăși cuvînt viu, domoli duhurile păzitoare ale raclei și deschise ușa.

Isis ieși din templu cu mîinile goale.

– Relicva a dispărut.

– Peste putință, grăi mai-marele temporarilor. Păzitorii nevăzuți l-ar fi ucis pe cel care ar fi cutezat s-o atingă!

Judecînd după paváza magică a raclei, s-ar fi zis că preotul nu se înșela.

Isis și Sekari se gîndiră amîndoi la același lucru: Prevestitorul, doar el, ar fi fost în stare să spulbere pînă și cea mai temeinică apărare.

– Descrie-mi-l pe cel care l-a înlocuit pe bucătar, ceru Sekari.

– Era un bărbat serios și priceput, venit dintr-un sat vecin. Nu ne-a dat nici un motiv să ne îndoim de el.

– Dar prin preajma templului nu s-a învîrtit, în ultima vreme, vreun curios?

– Eu n-am observat nimic neobișnuit.

Isis se așeză la piciorul unei coloane.

– Carevasăzică, Prevestitorul, sau unul dintre demonii lui, furase relicva, de negăsit de-acum înainte, și pusese capăt

căutării sale. Nu-i mai rămînea decît să se întoarcă la Abydos şi să-l revadă pe Iker pentru ultima oară.

– Vino cu mine, şopti o voce de copil.

Isis se răsuci şi dădu cu ochii de tînărul preot temporar, cu chipul luminat de un surîs prietenos.

– Iartă-mă, sînt ostenită, atît de ostenită...

– Vino, te rog.

Isis îi făcu pe plac şi se lăsă călăuzită de băieţandru pînă în templul acoperit. Apoi păşiră împreună în capela lui Ra, unde, pe un altar, odihnea barca din lemn aurit a zeului luminii.

– De mai multe zile, îi dezvălui băiatul, mă nelinişteau anumite semne prevestitoare de rău. Forţe întunecate dădeau tîrcoale, iar mai-marii mei nu luau ameninţarea în serios. Atunci m-am hotărît să nu stau cu mîinile în sîn şi să ascund relicva. Nu se spune oare că braţele lui Osiris sînt vîslele bărcii lui Ra? Ţie, şi numai ţie, pot să-ţi încredinţez această taină.

Isis se apropie de altar, scoase capetele celor două mari vîsle şi găsi înăuntrul lor braţele stăpînului din Abydos.

Preoteasa vru să-i mulţumească salvatorului ei, dar acesta pierise fără urmă.

După surîsul lui Isis, Sekari înţelese că speranţele renăscuseră.

– Ne vom continua călătoria, îl înştiinţă ea. De azi înainte, vîslele noastre vor avea puterea braţelor lui Osiris.

– Magia ta...

– Nu, e meritul băieţelului. Cum îl cheamă? îl întrebă ea pe mai-marele temporarilor.

– Un copil în templu?

– E cel mai tînăr preot.

– Mare Preoteasă, cu tot respectul cuvenit, trebuie să vă spun că vă înşelaţi! Cel mai tînăr are douăzeci de ani.

– Isis îşi ridică privirea spre soare.

– Născut din lotus, copilul luminii îi oferise sprijinul său.

– Ajută-mă să mă ridic, îi porunci Libanezul intendentului său.

Îi era tot mai greu să se mişte, dar nici să se oprească din înghiţit prăjituri una după alta nu izbutea. Nesiguranţa şi

grijile îl rodeau şi numai mulţumită dulciurilor putea să judece limpede şi să-şi păstreze sîngele rece.

În toiul nopţii sosi, nervos şi agitat, Medes.

– Se pare că şacalii lui Sobek au mai slăbit paza. Totuşi, eu rămîn în continuare la fel de prevăzător.

– Neîncrederea e zălog de viaţă lungă, fu de părere Libanezul. Ai veşti despre vizir?

– Nu iese din odaia lui şi ajutoarele sale se îngrijesc de treburile zilnice. Suferă de o boală pe care nici măcar doctorul Gua nu ştie s-o tămăduiască. Sfîrşitul nu mai poate întîrzia prea mult.

– Nesmontu mort, Sobek pe moarte... Minunat!

– Pe deasupra, n-am nici un decret regal de întocmit.

Libanezul mestecă o curmală înmuiată în alcool.

– Şi ce înţelegi tu din asta?

– Oricît s-ar îndoi unii, eu cred că Sesostris fie a murit, fie nu mai e în stare să facă nimic, nici măcar să cîrmuiască regatul. Şi, fără el, Egiptul se duce de rîpă.

– Dar regina?

– Zace abătută în odăile sale.

– Şi Senankh?

– Nu poate să se împace cu gîndul că prietenul său, Nesmontu, nu mai e. Pradă unei tristeţi adînci, lucrează din ce în ce mai puţin.

Libanezul îşi scărpina bărbia.

– Nici că există împrejurări mai potrivite pentru noi! În locul meu, nimeni n-ar şovăi să pornească marele atac.

– Şi atunci de ce te codeşti?

– Ceva îmi spune să nu mă pripesc...

– Uneori, o aşteptare prea îndelungată devine păgubitoare. Memphisul vi se oferă pe tavă, să-l luăm!

– E nevoie de o ultimă verificare, hotărî Libanezul. Să punem la cale cîteva mici atacuri. Dacă vrăjmaşul va sta cu braţele încrucişate, am să ordon tuturor oamenilor noştri să se năpustească asupra oraşului.

32.

În zori, Creţul îşi părăsi ascunzătoarea. Tot Memphisul se trezea din somn, iar rîndunelele dansau în văzduh. Pîinea caldă era scoasă din cuptor, laptele proaspăt, turnat în vase şi primele conversaţii începeau să se lege.

Un vînzător de plăcinte îl îmbie pe Creţ să guste una.

– Pornim la atac.

– Din a cui poruncă?

– Chiar a Libanezului.

– Cuvîntul de recunoaştere?

– Glorie Prevestitorului!

– Al doilea cuvînt de recunoaştere?

– Moarte lui Sesostris!

Creţul isprăvi de ronţăit plăcinta şi apoi îi dădu vestea şi Morocănosului. Mulţumiţi să treacă, în sfîrşit, la fapte, cei doi se despărţiră. Fiecare ştia ce are de făcut mai departe.

– Încep să se mişte, zise una dintre gărzile însărcinate cu supravegherea casei ce slujea drept adăpost luptătorilor din umbră. Pîndarii i-au văzut pe Creţ şi pe Morocănos ieşind şi luînd-o unul la dreapta, altul la stînga. Iscoadele noastre sînt pe urmele lor.

– Nu care cumva să-i pierdeţi din ochi! se răsti vizirul Sobek.

– În privinţa asta, fiţi pe pace. Cînd trebuie să-i arestăm?

– Să nu-i arestaţi!

– Şi dacă atacă oameni nevinovaţi şi se dedau la jafuri, noi să...

– Repet: oricare ar fi împrejurările, nu-i arestaţi. Cine nu respectă acest ordin va fi învinuit de trădare şi pedepsit aspru. Am vorbit destul de limpede?

Garda înghiţi în sec.

– Limpede ca lumina zilei, vizire Sobek.

Creţul îi trezi pe cei care dormeau.

Negustori, vînzători ambulanţi, meşteri, cu toţii se amestecaseră printre egipteni atît de bine, încît nu stîrneau nimănui bănuieli. Mai mult încă, pentru a cîştiga încrederea gărzilor, mulţi dintre ei, prefăcîndu-se iubitori de ordine şi supuşi devotaţi ai faraonului, dădeau o mînă de ajutor la prinderea hoţilor mărunţi.

Acum însă gîndul că vor semăna groaza în Memphis îi înveselea. Crezîndu-se la adăpost de orice atac, locuitorii capitalei vor fi luaţi prin surprindere. Iar spaima ce-i va cuprinde va înlesni izbînda armatei întunericului.

Primul atac avu loc noaptea, în port.

După plecarea muncitorilor, Creţul şi cinci tovarăşi de-ai săi dădură foc unei magazii nepăzite, pline cu baloţi de pînză de in.

Fumul se răspîndi deasupra Memphisului şi strigăte deznădăjduite izbucniră la scurt timp după incident.

Gărzile care priviră neputincioase la săvîrşirea acestei nelegiuiri blestemară în gînd ordinele mai-marilor lor.

Cei doi tineri proaspăt căsătoriţi se plimbau pe malul Nilului, gustînd fericirea liniştită ce le învăluia inimile. La capătul unei zile de muncă, obişnuiau să se bucure astfel de răcoare, departe de larma oraşului.

Înarmat cu un cuţit, un bărbat răsări brusc înaintea lor.

– Să ne întoarcem, hotărî soţul.

În spatele lor stăteau însă Morocănosul şi alţi trei complici de-ai săi, înarmaţi cu bîte.

– Daţi-ne bijuteriile şi veşmintele. Altminteri, vă batem pînă vă omorîm.

– Să le facem pe plac, zise, împăciuitoare, soţia.

– Nici prin gînd nu-mi trece să mă las despuiat!

O lovitură de bîtă îi seceră picioarele. Nefericitul urlă de durere. Soţia sa îşi scoase colierul, brăţările şi inelele.

– Luaţi tot, numai nu ne omorîţi! îi imploră ea pe tîlhari.

– Vrem şi rochia ta, tunica lui şi sandalele amîndurora. Repede! le ceru Morocănosul.

Goi, umiliţi, speriaţi, cei doi soţi încercară să-şi vină în fire, neîndrăznind nici măcar să-i privească pe atacatorii care se îndepărtau.

Gărzile care stătuseră la pîndă scrîşniră, cu furie, din dinţi.

Scribul număra greutăţile de cîntar întrebuinţate la piaţă. Grijuliu, însemna totul într-un registru pe care mai-marele său îl verifica în fiecare săptămînă. Vreme de douăzeci de ani îşi îndeplinise atît de bine sarcinile, încît nu fusese niciodată mustrat, iar oamenii puteau să cumpere tot soiul de mărfuri fără teama că vor fi înşelaţi.

Cîţiva netrebnici încercaseră în mai multe rînduri să-l păcălească sau să-i înapoieze greutăţi false, întrebuinţînd fel de fel de şiretlicuri. Toţi zăceau acum în temniţă, căci negustorii necinstiţi îşi primeau pedeapsa cuvenită.

Odată munca isprăvită, scribul se pregătea să închidă uşa odăii de lucru, gîndindu-se la bunătăţile ce-l aşteptau acasă: prepeliţe fripte, fasole, brînză proaspătă şi prăjituri cu miere. Ziua de naştere a soţiei sale era prilej pentru un adevărat ospăţ.

Apariţia Creţului şi a celor doi zdrahoni ce fluturau cuţite îl nedumeri.

– Ieşiţi afară îndată!

Izbindu-l cu pumnul în stomac, Creţul îl readuse la tăcere.

Cu răsuflarea tăiată, nefericitul se prăbuşi greoi, se lovi la cap de un perete şi leşină.

– Distrugeţi tot, le porunci Creţul tovarăşilor săi.

Aceştia distruseseră arhivele şi aruncară resturile peste trupul victimei lor.

Afară, nevăzute, gărzile rămaseră nemişcate.

Generalul Nesmontu şi Sehotep ascultară cu atenţie raportul amănunţit al vizirului. Furturi, jafuri, incendii, atacuri asupra locuitorilor... Memphisul nu vorbea decît despre aceste pagube şi învinuia străjile că stătuseră cu mîinile în sîn.

– Doar Creţul şi Morocănosull şi-au părăsit ascunzătoarea, continuă Sobek. Nici un alt grup n-a luat parte la aceste mîrşăvii. După ce şi-au încheiat şirul nelegiuirilor, tîlharii ăştia doi şi complicii lor s-au întors în bîrlog. Aşa cum bănuiam, marea lor căpetenie se arată prevăzătoare şi vrea să vadă mai întîi de ce sîntem în stare. Prin urmare, am trimis peste tot patrule. Dar ele nu vor descoperi nimic, dovedind astfel neputinţa noastră.

– După toate cele întîmplate, se împotrivi Nesmontu, te încăpăţînezi să nu mişti un deget?

– Sekari n-a dibuit decît un cuib al demonilor. Dar, fără îndoială, există şi altele. Prevestitorul le-a împrăştiat în tot oraşul, iar reuşita atacului său atîrnă de iuţeala acestor trupe.

– Şi cum ai să le ţii piept?

Sobek zîmbi cu şiretenie.

– Asta, generale, e treaba ta! Am să-ţi aduc o hartă a oraşului, iar tu ai să-mi arăţi care sînt cele mai potrivite locuri unde să ne aşezăm soldaţii, fără a fi văzuţi.

– Iată cum poate fi readus la viaţă un mort! se înflăcără Nesmontu.

– Bineînţeles, vei lua comanda chiar din prima clipă a atacului.

– Dar în privinţa celui care ar trebui să-mi urmeze la cîrma armatei cum merg lucrurile?

– Întocmai aşa cum am plănuit. Ofiţerii se ceartă la nesfîrşit între ei, fiecare vrea să fie numit mare general şi să dobîndească rangul tău. Regele lipseşte, vizirul e bolnav, nu are cine să ia hotărîri. Armata şi gărzile au rămas de izbelişte şi nici un decret nu poate fi întocmit.

– L-ai înştiinţat şi pe Medes? întrebă Sehotep.

– Cred că e mai bine să nu ştie nimic. În felul acesta, purtarea lui nu se va schimba şi, dacă iscoadele Prevestitorului îl supraveghează, se vor încredinţa că neorînduiala domneşte pretutindeni.

– Dar Sehotep? se nelinişti generalul.

– Judecata trebuie să se desfăşoare potrivit legilor, răspunse apăsat vizirul.

Echipajul o privea pe Isis cu multă admiraţie. Înlăturase piedica ridicată de insula în flăcări, stîrnise vîntul de miazăzi, făcuse ca vîslele să fie uşoare şi lesne de mînuit, înzestrîndu-le cu o putere de neînchipuit... Tînăra preoteasă înfăptuia minuni!

Corabia intră în cea de-a douăzeci şi una provincie a Egiptului de Sus, Leandrul de Sus, unul dintre cele mai roditoare ţinuturi ale regatului, datorită canalului ce făcea legătura cu Fayyum.

Sekari cunoştea bine ţinutul şi îşi amintea peripeţiile prin care trecuse aici alături de Iker. În pofida capcanelor ce i se întinseseră, reuşise să-l salveze pe Iker. Cine ar fi crezut că locul cel mai primejdios avea să fie Abydosul?

– Nu te mai socoti vinovat, îl sfătui Isis.

– N-am fost lîngă el în clipa aleasă de Prevestitor, deci nu mi-am îndeplinit datorirea. Cînd regele va strînge iar laolaltă Cercul de Aur, am să-i spun că-mi părăsesc slujba.

– Faci o mare greşeală, Sekari!

– Am făcut-o deja.

– Părerea mea e alta. Dar ţii tu seama vreun pic de ea?

Întrebarea îl tulbură pe Sekari.

– Doar tu şi faraonul sînteţi în stare să-l învingeţi pe Prevestitor, iar Cercul de Aur vă va sprijini fără odihnă.

– Atunci nu mai vorbi de părăsirea lui. Altminteri, l-ai trăda pe Iker.

Corabia se apropia de oraşul Crocodilului, capitala provinciei, străbătută în lung şi-n lat de canale. Construit pe o vastă ridicătură de pămînt, micul oraş dormita sub razele soarelui. Aici îşi avea sălaşul un crocodil uriaş, incarnare a zeului Sobek. Doar cu puţin mai impunătoare decît el, soaţa zeului purta cercei de aur şi sticlă.

– Ce relicvă trebuie să luăm de aici? întrebă Sekari.

– Pînă acum am adunat toate cele pomenite în *Cartea de geografie sacră* din Abydos. Dar în templul acestui oraş se celebrează în fiecare an o primă unire a mădularelor divine.

Înnoind vechiul soare în inima marelui lac, crocodilul lui Sobek biruie negurile şi vesteşte domnia lui Osiris, cel regăsit şi reînviat.

La debarcader se zărea obişnuita forfotă. Muncitorii descărcau corăbiile, iar scribii notau felul mărfurilor şi cantităţile.

– Aşteaptă puţin aici, mă duc să cercetez împrejurimile.

– De ce te temi?

– N-am încredere în locurile prea liniştite.

Cîtă vreme Sekari lipsi, echipajul, cu tot cu Vînt-de-Miazănoapte şi Sîngerosul, îşi trase sufletul. Cîinele îi descuraja pe curioşi să se apropie prea mult de corabie.

Sekari se întoarse destul de îngrijorat.

– Templul este închis. Va trebui să aflăm ce se întîmplă fără să atragem atenţia, căci am simţit multe priviri duşmănoase.

Însoţită de Vînt-de-Miazănoapte, Isis se plimbă pe lîngă sanctuar. În spatele ei, la cîţiva paşi, Sîngerosul stătea la pîndă.

Preoteasa intră în vorbă cu un vînzător de peşte.

– Aş vrea să duc o ofrandă la templu.

– Ai de aşteptat, frumoasa mea! Din pricina unui blestem, preoţii au părăsit locurile şi, dacă nu se întorc, crocodilul o să ne mănînce pe toţi.

– Unde s-au dus preoţii?

– În ţinutul flăcărilor, pe o insulă pierdută în partea de miazănoapte a marelui lac. Doar o minune îi mai poate salva de la înec.

– Cine ştie să mă conducă pînă acolo?

– Podarul cunoaşte aşezarea insulei, dar urăşte femeile drăguţe şi cere mult pentru aşa o treabă! Mai bine uită de el, frumoasa mea, şi pleacă de aici înainte ca demonii să pună stăpînire pe provincie.

Calmul măgarului şi al cîinelui îi dădură de înţeles lui Isis că nu-i pîndea nici o primejdie. Nimeni nu-i urmărea. Şi nici Sekari nu găsise ceva care să-i trezească bănuielile.

– Prevestitorul ne-a luat-o înainte, grăi el.

– Trebuie să-mi schimb înfăţişarea şi să-l conving pe podar să mă ducă acolo unde s-au adunat preoţii.

– E o capcană!

– O să vedem în curînd, hotărî Isis.

Cu părul încărunţit, cu faţa pămîntie, îmbrăcată într-o rochie sărăcăcioasă, Isis se preschimbase într-o femeie bătrînă. Cînd urcă în barca podarului, un bărbat înalt şi, parcă, fără vîrstă, acesta nu se ridica şi nu-i aruncă nici măcar o privire.

– Te învoieşti să mă duci în ţinutul flăcării?

– E departe şi costă mult. Cu siguranţă tu n-ai cu ce plăti.

– Ce anume ceri?

– Eu nu mă mulţumesc doar cu o bucată de pîine şi un burduf cu apă proaspătă! Ai un inel de aur?

– Uite-l aici.

Barcagiul cercetă inelul pe toate părţile.

– Mai vreau o bucată de pînză dintre cele mai bune şi un vas de bronz.

– Iată şi pînza.

Bărbatul o pipăi, apoi o împături.

– Cunoşti Numerele?

– Cerul este Unu. Doi înseamnă focul zămislitor şi aerul luminos. Trei sînt toţi zeii, iar Patru – zările. Cinci deschide spiritul.

– De vreme ce ştii să aşezi laolaltă părţile podului plutitor, el are să te poarte pînă la ţinta spre care-ai pornit. Ocoleşte abatorul, complicii lui Seth te aşteaptă acolo.

Bărbatul coborî de pe pod, care se avîntă cu de la sine putere către marele lac. Luat pe nepregătite, Sekari rămase pe mal.

O ceaţă deasă învăluia ţinutul flăcării. Podul plutitor îşi croi drum printr-un labirint de braţe de apă şi se opri în faţa unei insule pline de verdeaţă. Fluturîndu-şi mîinile, preoţii din templul lui Sobek cereau ajutor.

Mînuind cîrma, Isis se apropie. Trebuia să-i salveze cu orice preţ.

Ascunşi în spatele prizonierilor lor, siliţi astfel să se supună, părtaşii lui Seth îşi agitau lăncile.

Un pelican se înălţă deasupra insulei. Din pliscul său ţîşni o rază de soare ce risipi ceaţa şi arse abatorul şi pe nelegiuiţii care se adăposteau în el.

Teferi şi nevătămaţi, preoţii o întîmpinară cu bucurie pe salvatoarea lor.

– Fie ca pliscul pelicanului să se deschidă iar pentru tine, îi zise cel mai vîrstnic dintre sacerdoţi, iar din el să iasă la lumină cel reînviat. Dîndu-şi sîngele ca să-şi hrănească puii, el întrupează dărnicia lui Osiris. Astfel se primenesc relicvele Egiptului de Sus. Venind pînă aici, tu le-ai redat tăria.

33.

În timpul mesei, Senankh, căruia îi plăcea să mănînce bine, de-abia ciuguli cîte ceva. În schimb, bău mai mult decît obişnuia.

– Locuitorii Memphisului se tem, Medes, şi noi nu sîntem în stare să-i liniştim!

– N-ar trebui, oare, ca Luminăţia Sa să se îngrijească de asta?

– Nici măcar nu ştim unde se află faraonul, mărturisi Senankh. Casa Regelui n-a mai primit nici o poruncă.

– Dar regina...

– Stă singură şi tăcută în odăile sale, vizirul e pe moarte, Sehotep îşi aşteaptă osînda. Eu mă descurc aşa cum pot cu treburile regatului, dar am mîinile legate în privinţa siguranţei. Armata şi gărzile nu-mi vor da ascultare.

Medes se prefăcu îngrozit.

– Sesostris... Sesostris o fi...?

– Nimeni nu cutează să rostească un asemenea cuvînt. Poate s-a retras într-un templu. Oricum, dispariţia lui Iker l-a zdrobit şi n-are cine cîrmui regatul.

– Trebuie să numim un ofiţer în locul lui Nesmontu şi să desfăşurăm armata, îşi dădu cu părerea Medes.

– Fiecare ofiţer e sprijinit de oamenii săi şi nu se va da bătut cu una, cu două. Ne găsim în pragul unui război în care ofiţerii se vor sfîşia între ei şi nu văd nici un mijloc de a stăvili o astfel de nenorocire. Din fericire, luptătorii din umbră nu s-au dedat decît la atacuri răzleţe. Dacă ar fi ştiut

mai bine cum stau lucrurile, s-ar fi năpustit cu toată forța și ar fi pus lesne mîna pe Memphis.

– Nu putem îngădui așa ceva! se împotrivi Medes. Să încercăm noi doi să întocmim un plan de bătaie!

– Gărzile se supun lui Sobek, armata lui Nesmontu. În ochii lor noi nu însemnăm nimic, poate doar niște piedici.

– Nu îndrăznesc să mă gîndesc la...

– E o nebunie să rămînem la Memphis, n-o să scăpăm nici de oamenii Prevestitorului, nici de răzmerițe. Regatul se prăbușește, trebuie să plecăm.

– Nici nu-mi trece prin minte una ca asta. Sesostris se va întoarce și ordinea va domni iarăși pretutindeni!

– Îți admir curajul, dar în anumite împrejurări devine curată nesăbuință. Nu slujește la nimic să te amăgești.

Medes se opri din mîncat și bău două cupe de vin pe nerăsuflate, străduindu-se să-și vină în fire.

– Dar trebuie să existe o cale, grăi el cu voce tremurătoare. Nu putem lăsa totul să se ducă de rîpă!

– Maat ne-a părăsit, se plînse Senankh.

– Și dacă luptătorii din umbră sînt mai slabi decît ne închipuim noi și se mărginesc doar la jafuri și tîlhării?

– Căpetenia lor, Prevestitorul, vrea moartea lui Osiris, pieirea faraonului și distrugerea Egiptului. În curînd, toate cele trei dorințe i se vor îndeplini.

– Ei bine, nu! răcni Medes. Fuga n-ar fi demnă de niște oameni ca noi. Și, la drept vorbind, unde să ne ducem? Mai bine luptăm să-i strîngem laolaltă pe cei devotați lui Sesostris și să arătăm limpede că nu ne clintim de-aici.

Cuvintele Secretatului Casei Regelui îl uimiră pe Senankh. Socotindu-l slujbaș destoinic și curtean șiret, Marele Trezorier credea că Medes ține mult la traiul său îmbelșugat și că nu-i dă ghes inima să se jertfească în vreun fel.

– E adevărat că nu putem întocmi și răspîndi în toată țara un decret, continuă Medes. Dar nimic nu ne oprește să dovedim trăinicia cîrmuirii. Faraonul a părăsit adesea Memphisul, iar regina a vegheat asupra treburilor regatului. Duceți-vă la

ea, vorbiţi-i, vă rog, şi convigeţi-o să nu se lase doborîtă. Vrăjmaşul n-a cîştigat încă.

– Dar sîntem, oare, în stare să-i ţinem piept?

– Neîndoielnic! Soldaţii şi gărzile trebuie să simtă că cineva îi conduce.

– Am să mă străduiesc, făgădui Senankh.

– În ceea ce mă priveşte, îl asigură Medes, am să răspîndesc veşti liniştitoare. De încrederea noastră în viitor atîrnă multe.

Tulburat, Marele Trezorier se ridică de la masă.

– Poate că s-ar fi cuvenit să-i dezvăluie lui Medes planul lui Sobek Păzitorul. Dar, respectîndu-şi cuvîntul dat, Senankh tăcu. Şi, chibzuind mai bine la cele spuse de Medes, fu bucuros să-l numere pe Secretarul Casei Regelui printre apărătorii cei mai înfocaţi ai lui Sesostris.

Corabia lui Isis intră într-o altă lume, cea a Egiptului de Jos. După ce şerpuise printre două deşerturi, Nilul îşi lua avînt şi se desfăcea într-o deltă întinsă. Cele şapte braţe mari ale fluviului, din care luaseră naştere o puzderie de canale, alcătuiau o regiune înverzită, plină de palmieri.

În portul cel mic al Memphisului, Sekari schimbă echipajul. Fericiţi să se întoarcă acasă, arcaşii lui Sarenput nu aveau să uite nicicînd curajul tinerei preotese. Rînd pe rînd îi mulţumiră pentru ocrotirea ce le-o oferise.

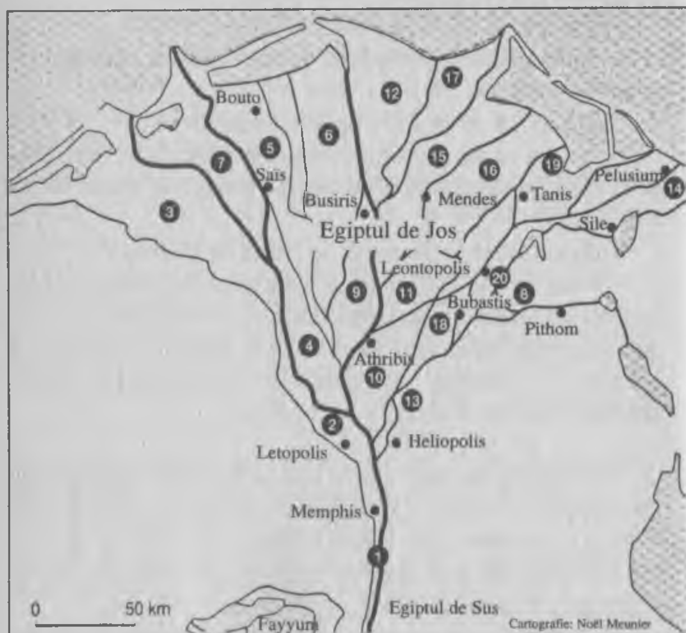
Noii corăbieri făceau parte din trupele speciale pregătite de Nesmontu. Noul căpitan, un bărbat cu purtări grosolane, dar aprig luptător, cunoştea cele mai ascunse cotloane ale acestor ţinuturi, adesea neprimitoare, şi mînuia cîrma la fel de bine noaptea, ca şi ziua. Născut într-un sat din mlaştinile aflate de-a lungul coastelor, nu se temea nici de şerpi, nici de insecte şi nu se folosea de hărţi.

– O femeie! strigă el cînd dădu cu ochii de văduvă. Doar n-are de gînd să călătorească pe corabia mea!

– E corabia ei, îl lămuri Sekari, iar tu ai să i te supui.

– Glumeşti?

Provinciile Egiptului de Jos

1. Zidul Alb
2. Coapsa
3. Vestul
4. } Săgețile lui Neith
5. } (Sud și Nord)
6. Muntele Taurului
7. Harponul
8. Harponul Răsăritean
9. Nemty (Mărșăluitorul)
10. Taurul Negru
11. Numărătoarea Taurilor
12. Vițelul și Vaca
13. Stăpînul-Este-pe-Deplin-Sănătos
14. Cel-Care-Este-în-Fruntea-Răsăritului
15. Ibisul
16. Delfinul
17. Tronul
18. Copilul Regal (partea de sus)
19. Copilul Regal (partea de jos)
20. Șoimul Mumificat (Soped)

– Niciodată, atunci cînd mă aflu în slujba Marii Preotese din Abydos.

Căpitanul o măsură pe Isis cu ochi bănuitori.

– Urăsc să-şi bată cineva joc de mine. Ce înseamnă toată povestea asta?

– Regatul trece printr-o mare primejdie, îi destăinui Isis. Trebuie să adun iute relicvele răspîndite în Egiptul de Jos. Şi fără ajutorul tău n-am să izbutesc.

– Atunci, sînteţi într-adevăr...

– Eşti gata de plecare?

– Prietenul meu Sekari a ales echipajul, şi eu am încredere în el. Totuşi...

– Eu îţi spun încotro ne îndreptăm, iar tu dai poruncile cuvenite. Vîslele sînt înzestrate cu magia lui Ra şi vîntul ne va fi prielnic. În schimb, o mulţime de duşmani vor încerca să ne răpună.

Căpitanul se scarpină în cap.

– Am îndeplinit destule misiuni nebuneşti în viaţa mea plină de peripeţii, dar asta le va întrece pe toate. Şi-acum să isprăvim cu trăncăneala şi să pornim! Dacă am înţeles eu bine, timpul ne zoreşte. Care-i prima ţintă?

– Letopolis, capitala Coapsei, cea de-a doua provincie a Egiptului de Jos.

Blînd, binevoitor, Marele Preot o întîmpină cu bucurie pe Marea Preoteasă din Abydos, care nu venise să caute o parte din trupul lui Osiris, ci unul dintre sceptrele zeului.

– Primejdii cumplite v-au îndemnat să veniţi pînă aici, nu?

– Din păcate, da.

– Ţinutul lui Osiris e ameninţat?

– Misiunea mea e să-l protejez. Încredinţîndu-mi simbolul triplei naşteri, îmi sînteţi de mare ajutor.

– Să vă facem pe plac e o cinste pentru noi.

Isis şi gazda sa vorbiră despre misterele luminii, ale pămîntului şi ale stelelor.

Apoi preotul deschise uşile unei capele şi scoase dinăuntru sceptrul de care atîrnau trei curele din piele.

Isis o atinse pe prima, dar nu se întîmplă nimic.

– Încercaţi încă o dată!

Tînăra femeie pipăi cea de-a doua curea. Zadarnic.

– Trebuie să începeţi cu a treia!

Preoteasa urmă sfatul, însă tot degeaba.

Preotul nu-şi găsea cuvintele.

– Nu, murmură el, nu pot să cred!

– Sceptrul e fals, zise Isis. În afara voastră, cine mai intră în capelă?

– Cele două ajutoare ale mele, un bătrîn de nouăzeci de ani, născut la Letopolis, şi un tînăr preot temporar. Am încredere deplină în ei!

– N-ar fi trebuit să vă dovediţi mai prevăzător?

– Doar nu bănuiţi că...

– Unul dintre ei a furat adevăratul sceptru şi l-a înlocuit cu acest fals, lipsit de orice putere.

– Cum a fost cu putinţă să se săvîrşească o asemenea nelegiuire în templul meu?

Preotului i se făcu rău, şi Isis se repezi să-l sprijine ca să nu se prăbuşească.

– Iertaţi-mă, dar ruşinea...

– Unde locuiesc cele două ajutoare?

– Lîngă lacul sacru.

– Să mergem să vorbim cu ei!

Deşi se clătina la fiecare pas, Marele Preot era dornic să-l găsească pe făptaş. După dezamăgirea de mai înainte, simţea acum o mînie surdă. Ocara ce-i fusese adusă îl îndemna să-l prindă pe nelegiuit şi să-l dea pe mîna judecătorilor.

Smuls din somnul de după prînz, preotul cel bătrîn nu se pierdu cu firea şi vorbi limpede, înşirînd orele cînd intrase şi ieşise din templu şi mulţumind zeilor care îi dăruiseră o asemenea fericire. Nu băgase de seamă că s-ar fi petrecut ceva nefiresc în ultima vreme. Zilele se scurgeau liniştite în Letopolis, iar el îşi trăia bătrîneţile în pace.

Marele Preot bătu la uşa celuilalt ajutor al său.

Nimeni nu răspunse.

– Ciudat... Trebuia să fie acasă!

– Să intrăm.

– În lipsa lui...

– N-avem timp de pierdut.

Mica locuinţă era goală, la fel şi lăzile pentru veşminte.

– A fugit, recunoscu preotul, înciudat. El să fure, cine şi-ar fi închipuit?

– Să încercăm să găsim un lucru de-al lui.

Scotociră peste tot, însă nu dădură decît peste o rogojină tocită.

– Îmi e de ajuns, zise Isis.

Tînăra femeie înfăşură rogojina şi o ridică în dreptul ochilor. Puţin cîte puţin, intră în legătură cu fugarul, îl văzu limpede şi desluşi locul unde se ascunsese.

Nemişcat, hoţul privea sceptrul pe care-l scosese din locaşul lui şi-l înlocuise cu o copie desăvîrşită.

Devenit discipol al Prevestitorului, spera să primească o răsplată uriaşă în schimbul distrugerii acestui însemn al puterii lui Osiris.

Pînă acum, sarcina se dovedise uşoară. Naivitatea mai-marelui său, capela nepăzită, această locuinţă tainică din afara oraşului, pe care o căpătase... În curînd, tovarăşii săi aveau să vină să-l ia şi să-l ducă departe de Letopolis, ca să îngroaşe rîndurile viitorilor stăpîni ai Egiptului.

În pragul unui astfel de viitor măreţ, el şovăia totuşi să distrugă o aşa comoară.

Slujba sa de preot temporar îi oferise atîtea revelaţii, încît nu se prea încumeta să pîngărească obiectul sacru. Bineînţeles, noua credinţă îl atrăgea mai ales datorită privilegiilor de care se bucurau bărbaţii şi supunerii depline a femeilor, făpturi desfrînate, gata oricînd să-şi arate farmecele. Se credea în stare să se lepede de trecut şi să-şi uite vechea îndatorire. Trebuia, prin urmare, să sfarme acest mîner simplu din lemn de salcîm de care erau agăţate trei curele din piele.

Pentru a doua oară, lama cuţitului său le atinse în treacăt.

Şi, pentru a doua oară, se lăsă păgubaş.

Furios pe el însuşi, îşi crestă braţele şi pieptul. Mirosul sîngelui îl mai potoli. Mîine, cel al necredincioşilor va curge în valuri!

La gîndul acesta îşi recăpătă întreaga tărie.

Va învinge magia lui Osiris! Apucă din nou arma, hotărît să scape odată de obiectul stînjenitor.

Uşa ascunzătoarei se deschise brusc, lovindu-se de perete. Uimit, preotul rămase cu mîna ce ţinea cuţitul ridicată în aer şi văzu năpustindu-se spre el un bărbat voinic ce-l înşfăcă de picioare şi-l trînti la pămînt. Năucit, hoţul scăpă cuţitul, iar Sekari îi petrecu o sfoară în jurul gîtului.

Isis luă cu grijă sceptrul.

Ieşindu-şi din minţi, hoţul îl înălţă în slăvi pe Prevestitor şi-i blestemă pe vrăjmaşii săi. Sătul de ocările lui, Sekari îl sugrumă.

Cînd Isis atinse prima curea, cea a naşterii luminoase, soarele se aprinse şi mai tare, iar cerul deveni şi mai albastru. Raze de aur învăluiră templul, iar privirile statuilor fură însufleţite de o licărire nepămînteană.

Cea de-a doua curea făcu să se ivească puzderie de stele în plină zi, iar cînd tînăra femeie îşi plimbă degetele peste cea de-a treia curea, din pămînt răsăriră o sumedenie de flori şi grădina din faţa sanctuarului se împodobi cu mii de culori.

Văduva aşeză sceptrul în coşul misterelor şi se întoarse pe corabie.

34.

Fostul ajutor al primarului din Medamud îşi înmulţea dovezile de credinţă. Învinuindu-l întruna pe vechiul primar, căindu-se pentru propriile rătăciri şi lăudînd meritele noilor aleşi, ducea el însuşi mîncare şi băutură soldaţilor care păzeau şantierul templului, oprind pe oricine să intre în pădurea sacră.

Discipolul Prevestitorului îşi pierduse nădejdea că va găsi un soldat mai slobod la gură. Flăcăii ăştia vînjoşi nu vorbeau cu nimeni, respectînd ordinele primite, şi de-abia dacă rosteau cîteva cuvinte de mulţumire.

Un singur lucru era mai presus de orice îndoială: de cînd pătrunsese în ţinutul interzis, acolo unde se ascundea sanctuarul lui Osiris, regele nu mai dăduse nici un semn.

La înmormîntarea bătrînului, iubit de săteni, ucigaşul său nu mai contenea cu jelaniile.

– Am pierdut memoria satului, se văita un prieten al dispărutului, aproape tot atît de bătrîn. Odată cu el au pierit destule taine.

– Cît i-ar fi plăcut să vadă noul templu! grăi ucigaşul. Întîlnirea cu faraonul a fost ultima lui mare bucurie. Păcat că regele a plecat atît de iute. Sărbătoarea deschiderii ar fi stîrnit şi mai multă veselie dacă lua şi monarhul parte la ea.

Mîinile moşneagului se încleştară pe toiag.

– Faraonul n-a părăsit Medamudul, şopti el.

– Conduce chiar el lucrările de pe şantier?

– Cred că trece prin încercarea lui Osiris în inima pădurii sacre.

– Şi ce înseamnă această încercare?

– Nu ştiu. Doar monarhul e în stare s-o înfrunte, primejduindu-şi viaţa. De reuşita lui atîrnă bunăstarea regatului.

– Atunci să ne rugăm să izbîndească!

Moşneagul încuviinţă.

Ucigaşul nu-şi mai încăpea în piele de fericire. Carevasăzică, uriaşul era acum o pradă uşoară. Dacă discipolul Prevestitorului răzbea pînă în mijlocul ţinutului lui Osiris, l-ar fi putut omorî pe Sesostris.

Apoi, socotit drept un viteaz fără pereche de către stăpînul său şi de ceilalţi credincioşi, avea să capete o răsplată pe care nici măcar nu îndrăznea să şi-o închipuie. Deja se vedea primar al Tebei, slăvit de supuşii săi! Cei care i se vor împotrivi vor fi doborîţi fără milă, iar groaza îi va cuprinde pe necredincioşi.

Însă, mai înainte de toate, trebuia să se strecoare în pădure fără ca soldaţii să-l zărească.

Nu putea să se bizuie pe niscaiva complici şi nici să înjunghie vreun soldat, bine pregătit de altfel, fără să atragă atenţia celorlalţi.

Aşa că va folosi o armă ascunsă: va turna în mîncăruri o licoare adormitoare.

Şi Medes se îngrăşa văzînd cu ochii. Pe măsură ce ziua hotărîtoare se apropia, numai mîncarea îi domolea zbuciumul.

Lacom, înfuleca în toiul nopţii din bucatele alese ale Libanezului. Raţa cu sos era demnă de un ospăţ regesc. Cît despre vin, ar fi desfătat pînă şi sufletele strămoşilor în ziua sărbătorii vinului.

– Senankh mi s-a destăinuit, mărturisi Medes. Nu mă vedea cu ochi buni şi n-avea încredere în mine, dar i-am schimbat părerea dovedindu-i credinţa mea deplină faţă de rege, în aceste vremuri de restrişte. Deznădăjduit, Marele Trezorier voia să fugă şi mă sfătuia să fac la fel! Dar, în loc să încuviinţez aceste planuri, am încercat să-l îmbărbătez. Oare nu e de datoria noastră să luptăm contra duşmanului arătîndu-le locuitorilor capitalei că n-au a se teme de nimic?

Medes izbucni în rîs, dar Libanezul rămase tăcut.

– Să pornim atacul, îl povăţui Secretarul Casei Regelui. Nu vom întîmpina decît o slabă împotrivire. Odată Memphisul căzut în mîinile noastre, regatul se va prăbuşi.

– Nici o veste despre Sesostris?

– Aş fi primul care-ar afla-o, căci ar trebui să întocmesc un decret îndată ce s-ar întoarce! Bolnav sau neputincios, faraonul nu mai cîrmuieşte şi golul pricinuit de lipsa lui se măreşte cu fiecare zi.

– Şi vizirul?

– Trage să moară. Senankh nici măcar nu-l mai vizitează.

– Dar regina?

– Am stăruit ca Marele Trezorier s-o îndemne să se folosească în mod făţiş de rangul ei şi să conducă. Dar Senankh va da greş, sînt sigur! Durerea Marii Soţii regale dovedeşte că Sesostris nu mai e în stare să domnească asupra Egiptului sau poate chiar a pierit.

– Armata?

– Împărţită în grupuri gata să se încaiere între ele. Fără Marele General, se va risipi. Şi nici gărzile nu stau mai bine. Egiptul e bolnav, foarte bolnav! Să isprăvim acum cu el, înainte ca Dumnezeu ştie ce tresărire să-l facă să spere că se va vindeca.

Libanezul se înfruptă din mai multe feluri de brînză grasă şi bău vin roşu, tare, adus din oraşul Imau.

– Oare de ce tace Prevestitorul? se nelinişti el.

– Pentru că forţele de ordine au împînzit întregul Abydos, răspunse Medes, şi nu lasă pe nimeni să iasă. Să încerce să ne trimită un mesaj ar însemna moarte curată.

– Am nevoie de un ordin de la el pentru a porni marele atac, grăi răspicat Libanezul.

– Te mai îndoieşti încă de slăbiciunea duşmanului?

– Şi dacă Senankh se preface?

– M-am gîndit şi eu la asta! Şiret, bănuitor, ştie să întindă capcane. Dar şi-a pierdut orice punct de sprijin. Mă pricep la oameni, pe el l-au doborît deja gîndurile cele mai negre.

– Prea e frumos totul, hotărî Libanezul.

Medes nu se mai putu stăpîni.

– Ai pus la cale cîteva atacuri răzleţe, jafuri, tîlhării, care arse, ca să vezi ce va urma, şi ai văzut: cîteva patrule

nepricepute au răscolit pe ici, pe colo, fără să găsească nimic. În ceea ce mă priveşte, ţi-am adus informaţii preţioase despre un regat pe cale să se năruie! E rîndul tău, îngrijeşte-te de partea ce-ţi revine, iar Prevestitorul te va răsplăti.

– Simţurile mele îmi spun să fiu prevăzător.

Medes îşi ridică braţele, disperat.

– Din pricina lor, Memphisul o să ne scape!

– Pînă acum, ele m-au ferit de necazuri.

– Nu cumva ţi-e frică tocmai acum, cînd a sosit clipa să punem mîna pe putere?

Ochii mici şi negri ai Libanezului îl ţintuiră pe Medes.

– Sînt alături de Prevestitor de mult mai multă vreme decît tine şi nu îngădui nimănui să mă învinuiască de laşitate. Ţine minte asta şi să nu mai rosteşti vreodată asemenea vorbe.

– Bine. Aşadar, ce hotărăşti?

– Facem o ultimă verificare, un atac ceva mai însemnat, după care vom lăsa ca una din trupele noastre să fie descoperită. Din felul în care o să se mişte gărzile, vom afla dacă lucrurile stau într-adevăr aşa cum îţi închipui tu.

După ce Medes plecă, Libanezul isprăvi toate prăjiturile de pe tavă. Îndată ce va fi numit în fruntea gărzilor noii stăpîniri, se va descotorosi de trufaşul Secretar al Casei Regelui.

– Încotro? o întrebă căpitanul pe Isis.

– Spre cea de-a treia provincie a Egiptului de Jos, Vestul.

De-acum înainte, călătoria avea să fie altfel, fără să semene cîtuşi de puţin cu coborîrea de-a lungul văii Nilului, de la Elephantina la Memphis. Isis o să încerce să culeagă relicvele osiriene din Deltă începînd dinspre apus, apoi luînd-o către răsărit, înainte de a porni spre miazăzi şi de a ajunge în provincia Heliopolisului, numită Stăpînul-Este-pe-Deplin-Sănătos. Iar dacă zeii îi vor îngădui să reuşească, va strînge pînă atunci toate relicvele necesare întregirii trupului osirian, suport al reînvierii lui Iker.

Căpitanul nu avea nici o pricină de nemulţumire. Vremea era plăcută, vîntul, prielnic, echipajul nu-şi cruţa puterile... Oare ar fi trebuit să-şi schimbe părerea despre femei? Nicidecum, căci preoteasa nu semăna cu nici o alta.

În apropierea Castelului Coapsei, templul cel mare al provinciei, Isis se gîndi la Doamna Apusului, minunata zeiță cu zîmbet blînd, care-i întîmpina pe cei drepți cînd pășeau pe tărîmul celălalt. Acolo, aceștia se odihneau în pace, înzestrați cu o altfel de viață, hrănită de Maat. Un destin prea timpuriu pentru Iker! Soțului ei nu-i secătuiseră puterile, el trebuia să-și continue calea pămînteană și să ducă mai departe înfăptuirile lui Sesostris.

Cînd corabia acostă, Vînt-de-Miazănoapte scoase un zbieret atît de răsunător, încît muncitorii din port și mulțimea de gură-cască ce se învîrteau pe-acolo rămaseră împietriți.

– Ne așteaptă niscaiva necazuri, observă Sekari.

Înfățișarea amenințătoare a Sîngerosului îi întări părerea.

Un grup de preoți și de soldați cerea să urce la bord, dar Isis preferă să coboare ea pe mal. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu obrajii scofîlciți, se repezi înaintea ei.

– Plecați de îndată, locul ăsta e blestemat!

– Trebuie să merg la templu.

– Peste putință, nimeni n-are cum să treacă de cîmpul scorpionilor. Monștrii s-au trezit și i-au ucis pe cei mai mulți dintre preoți. Un crocodil uriaș trăiește acum în lacul sacru, împiedicînd orice purificare.

– Am să încerc să înlătur vraja cea rea.

Bărbatul își ieși din fire.

– Plecați, vă poruncesc!

Isis făcu un pas înainte.

Cînd unul dintre soldați vru s-o cuprindă de mijloc, Sîngerosul se năpusti asupra lui și-l trînti la pămînt. La un semn al lui Sekari, arcașii se pregătiră să tragă.

– Nu se cuvine să vă purtați așa cu Marea Preoteasă din Abydos.

– Nu știam că... Eu...

– Dați-vă la o parte din drum, adunătură de fricoși ce sînteți! O să vedem și singuri despre ce e vorba.

Sekari se ținea bățos, deși se îndoia că o vor scoate cu bine la capăt.

Iar cînd dădu cu ochii de puzderia de scorpioni negri și galbeni ce colcăiau în grădina și pe aleile templului, se îndoi încă și mai mult.

Dar Isis nu şovăi.

– Thot a rostit marele cuvînt care oferă deplinătate zeilor, grăi ea. El l-a făcut pe Osiris să trăiască din nou. Voi, copii ai lui Serket, zeiţa drumului îngust ce duce către lumina reînvierii, doamnă a înălţimii cerului şi a ridicării pămîntului, nu vă împotriviţi văduvei! Picuraţi veninul vostru în tot ce e necurat, ardeţi tot ce trebuie să piară, înţepaţi-l pe duşman! Fie ca flacăra voastră să-i oprească în loc pe vrăjmaşii mei şi să-mi elibereze drumul.

La auzul acestor vorbe, primejdioasele făpturi rămaseră cîteva clipe nemişcate, apoi, una cîte una, se strecurară pe sub pietre. Sekari crezu în puterea formulelor magice pînă cînd zări un scorpion negru căţărîndu-se pe tunica lui Isis.

Tînăra femeie întinse mîna spre el.

Acul veninos părea gata să lovească.

– Arată-mi unde se află relicva.

Scorpionul se linişti, iar Isis îl aşeză binişor pe pămînt şi porni în urma lui.

Animalul o conduse spre lacul sacru.

Şi de-abia coborî preoteasa primele trepte ale scării, că din adîncuri se şi ridică la suprafaţa apei un crocodil enorm.

Pe spatele său stăteau coapsele lui Osiris.

După ce trecu, la rîndul său, de cîmpul cu scorpioni, Sekari vru s-o oprească pe sora sa.

– Fii cu băgare de seamă, te rog! Monstrul ăsta n-are un aer împăciuitor.

– Gîndeşte-te la misterele 'lunii *khoiak*, fratele meu din Cercul de Aur. Osiris ia atunci înfăţişarea animalului lui Sobek pentru a străbate oceanul începuturilor.

Sekari îşi aminti cum, în Fayyum, Iker fusese salvat de la înec de către stăpînul apelor, un crocodil uriaş.

Păzitorul lacului se apropie de Isis, cufundată pînă la piept în apă, şi-şi deschise botul dînd la iveală dinţii ameninţători.

– Tu, cuceritorule cu chip frumos, ce răpeşti minţile femeilor, continuă-ţi munca de culegător!

Un soi de tandreţe însufleţi ochii mici ai crocodilului. Isis întinse mîinile şi luă relicvele.

Căpitanului îi făcu mare plăcere să-şi dovedească iscusinţa, alegînd cel mai bun drum spre cea de-a şaptesprezecea provincie a Egiptului de Jos, Tronul. Un alt corăbier, oricîtă experienţă ar fi avut, s-ar fi rătăcit în toată această încrengătură de canale din preajma coastei mediteraneene. Dar, desluşind parcă toate capcanele ce se ascundeau sub luciul apei, el mînuia cîrma cu uşurinţă. Cînd puternici, cînd dispărînd aproape cu desăvîrşire, curenţii se schimbau adesea, dar căpitanul nu se lăsa păcălit.

– Unde anume trebuie să ajungem? o întrebă el pe Isis.

– La insula lui Amon.

– Am ocolit-o de cînd mă ştiu! Pe-aici se vorbeşte că duhurile te împiedică să te apropii de ea. Eu, unul, nu prea cred că e adevărat, dar cei care s-au încumetat să verifice au naufragiat.

– O să acostăm în partea de miazănoapte a insulei, acolo unde bat vînturile dinspre mare.

Căpitanul nu mai lungi vorba, atent la cîrmă. Neliniştit, Sekari încerca să zărească dacă pe insulă îi aştepta cineva.

Dar insula părea pustie.

– Eu cobor primul, hotărî Sekari.

Isis încuviinţă.

Însoţit de Sîngerosul, care avea poftă de joacă, Sekari descoperi o bucată de pămînt sterp, locuit doar de ţînţari.

Nicăieri nu se înălţa vreun sanctuar ori vreo capelă care să adăpostească relicva.

Vînt-de-Miazănoapte cutreieră peste tot căutînd ceva de mîncare şi se opri lîngă o plantă cu tulpină roşie şi flori albe.

Isis îngenunche, săpă în pămîntul fărîmicios şi scoase la lumină încheieturile mîinilor lui Osiris.

35.

Cu sufletul pradă unei spaime cumplite, Gergu bea tot mai mult. Clipa atacului hotărîtor se apropia, ceea ce îl făcea să se piardă uşor cu firea.

Şi totuşi, pe zi ce trece, împrejurările deveneau tot mai prielnice, iar Memphisul avea să cadă ca un fruct copt în mîinile credincioşilor Prevestitorului. Iar viitorul urma să-i aducă lui Gergu un rang de înalt demnitar, o casă frumoasă şi femei cîte voia.

La drept vorbind, chiar femeile erau marea lui problemă acum. Din pricina purtărilor sale de brută, nu mai era primit în cele mai bune lupanare şi nu mai găsea femei, nici măcar străine, care să se supună poftelor sale. Aşa că trebuia să se mulţumească doar cu o speluncă îndoielnică, aflată în apropierea casei pe care Medes i-o dăruise dansatoarei Olivia, o încrezută care ar fi trebuit să-l prindă în capcană pe Sehotep. Neisprăvita dăduse greş şi plătise cu viaţa pentru asta.

Înfăţişarea speluncii nu prea te îndemna să păşeşti înăuntru.

– Vreau o fată, ceru Gergu.

– Mai întîi plăteşti, i-o reteză stăpînul casei.

– Brăţara asta de cornalină ajunge?

– Oh, prinţe! Am două fetişcane, supuse şi pricepute. Amîndouă sînt străine. Du-le unde vrei tu!

Însoţit de prostituate, Gergu îi ceru portarului care locuia în odaia de la intrare, cheia casei ce aparţinea lui Bel-Tran. Sub acest nume, Medes cumpărase mai multe clădiri unde îşi ascundea bogăţiile dobîndite în urma negoţului pe ascuns.

La început, vesele şi ascultătoare, fetele începură să se împotrivească îndată ce Gergu le pălmui. Cu ochii în lacrimi, se puseră pe urlat, şi una dintre ele izbuti să fugă.

Furios, Gergu o izgoni pe cealaltă cu lovituri de picioare, închise uşa, îi înapoie portarului cheia şi plecă să-şi încerce norocul în altă parte.

Stăpînul bordelului nu găsi deloc pe placul său purtarea lui Gergu şi povesti gărzilor ce se întîmplase.

Ofiţerul îl luă la întrebări pe portar.

– Îl cunoşti pe omul ăsta?

– Da şi nu. Adică nu ştiu cum îl cheamă, că nu stă aici în cartier. Dar mi se pare că l-am mai văzut pe vremea cînd o frumoasă dansatoare avea de gînd să se mute în casa asta.

– Şi a cui e casa?

– A unui negustor, Bel-Tran.

– Iar tu i-ai dat cheia unui asemenea ticălos?

– Da, pentru că venea din partea negustorului.

Altădată, ofiţerul şi-ar fi încheiat căutările aici. Dar, în împrejurările, de acum primise ordin, asemenea colegilor săi, să cerceteze cu atenţie orice faptă care ar fi putut duce la descoperirea unei ascunzători a luptătorilor din umbră. Prin urmare, ofiţerul află de la portar cum arată Gergu, făcu un desen şi plănui ca, după lăsarea întunericului, să se furişeze şi să cotrobăie niţel prin locuinţa lui Bel-Tran.

Ca să-şi domolească furia răzbunîndu-se pe cineva mai slab ca el, Gergu plecă în satul Colina Înflorită. Aici obişnuia să-i caute nod în papură celui care se îngrijea de hambare şi îl silea să-i ofere o parte din cîştiguri, ameninţîndu-l că altminteri îl va da pe mîna gărzilor. Bietul om îşi pierduse somnul, de teama unui raport întocmit de responsabilul principal al hambarelor, căruia nimeni nu-i punea la îndoială cuvîntul.

Cînd îl zări pe Gergu, bărbatului îi îngheţă sîngele în vene.

– Totul... totul e în ordine!

– Aşa îţi închipui tu? Lista greşelilor tale mi se pare nesfîrşită. Ai noroc însă că ţin mult la tine.

– Dar v-am plătit acum mai puţin de-o lună!

– Trebuie să mai dai ceva pe deasupra.

Nevasta îngrijitorului sări în ajutorul bărbatului ei.

– Înţelegeţi-ne şi pe noi, nu avem de unde să...

Gergu îi trase o palmă.

– Ţine-ţi gura, femeie, şi vezi-ţi de bucătăria ta!

Îngrijitorul era fricos de felul lui, dar nu suferea să se atingă cineva de soţia lui. Şi, de data aceasta, Gergu întrecuse măsura. Însă nu cuteză să-l înfrunte, şi-i făcu pe plac.

– Am înţeles, vă dau tot ce vreţi.

Nevasta lui Medes izbucni în hohote de plîns.

Doctorul Gua aşteaptă, răbdător, să se oprească şuvoiul de lacrimi, apoi îi ascultă inima.

– Trupul vă e sănătos, dar n-aş putea spune acelaşi lucru şi despre suflet.

Arătîndu-se mai blînd ca de obicei, doctorul se străduia să priceapă ce rău atît de cumplit o măcina pe această femeie bogată şi căreia îi erau îndeplinite toate poftele.

– Aţi trecut printr-o mare suferinţă în copilărie?

– Nu, doctore.

– Cum vă înţelegeţi cu soţul?

– Minunat! Medes e un bărbat care ar face fericită orice femeie.

– Aveţi vreo dorinţă care nu vă dă pace?

– Da, să slăbesc fără să mă înfrînez de la mîncare... dar nu izbutesc!

Această încercare de a-l păcăli îl supără pe Gua. Nu voia să se mărginească la formula „o boală pe care n-o cunosc şi nu pot s-o vindec". Simţind că se apropie de adevăr, se gîndi la un mijloc nesigur de a-l afla, dar care uneori dădea roade.

– Înghiţiţi aceste leacuri, o sfătui el. Din păcate, nu vă sînt de ajuns, aşa că plănuiesc să mai încercăm ceva.

– N-am să mai plîng? Mă voi simţi mai bine?

– Sper.

– Oh! Doctore, sînteţi duhul meu bun! Mă va durea?

– Cîtuşi de puţin.

– Cînd începem?

– Curînd. Mai întîi însă, nu uitaţi de hapuri.

Acestea o pregăteau pe nevasta lui Medes pentru o încercare delicată. Poate cu ajutorul lor Gua va reuşi s-o aducă pe

nevasta lui Medes într-o stare asemănătoare cu somnul, în timpul căreia să mărturisească spaimele ce zăceau îngropate în străfundurile ființei sale.

În drum spre cea de-a cincisprezecea provincie a Egiptului de Jos, Ibisul, căpitanul își dovedi măiestria din plin. Simțindu-se în largul său în această lume a apelor, mînuia cîrma fără să șovăie cîtuși de puțin.

– Unde acostăm? o întrebă el pe Isis.

– Deocamdată, aștept un semn.

Pe meleagurile acestea, Thot îi despărțise pe Horus și pe Seth, care se încleștaseră într-o luptă aprigă, de care depindea echilibrul întregii lumi. Domolindu-i pe cei doi războinici, vrăjmași pe veci, și recunoscîndu-l pe Horus ca urmaș de drept al lui Osiris, zeul cunoașterii făcuse să se audă glasul lui Maat.

Sekari scruta bărcile de pescari ce le urau călătorilor bun venit, prin gesturi prietenoase. Brusc, măgarul și cîinele se ridicară și se uitară către cer.

Un ibis imens cobora din văzduh spre corabie.

Impunător, se așeză la pupă, o privi îndelung pe tînăra preoteasă, apoi își luă zborul.

Pasărea uriașă lăsase pe corabie două vase de alabastru – o piatră tare, protejată de zeița Hathor.

– Sînt umplute cu apă din Nun, care înlesnește înnoirea trupului lui Osiris, zise Isis.

Fără a se mai mira de nimic, căpitanul se supuse hotărîrii Marii Preotese din Abydos și îndreptă corabia către sud-est, spre cea de-a douăzecea provincie a Egiptului de Jos, Șoimul Mumificat.

Îndepărtîndu-se de țărmul Mediteranei, echipajul se bucură. De-acum încolo, aveau să întîlnească mai puține mlaștini și insecte, dar mai multe ogoare și plantații de palmieri. Corabia apucă pe unul din brațele largi ale Nilului și, datorită vîntului prielnic dinspre miazănoapte, înainta cu iuțeală.

– Unde ne oprim? întrebă căpitanul.

– Pe insula lui Soped.

– Un pămînt interzis! Adică, interzis... neinițiaților. Dar asta nu ne privește pe noi, bănuiesc.

Zîmbetul ușor al lui Isis îl liniști, și căpitanul își dădu toată silința să mînuiască lin cîrma.

Pe insulă trăia un grup mic de preotese, care se îngrijeau de sanctuarul lui Soped, șoimul mumificat ce purta barbă osiriană. Două pene ale lui Maat îi împodobeau capul.

Marea Preoteasă, o brunetă zveltă cu chip sever, îi ieși lui Isis în întîmpinare.

– Cine e stăpîna vieții?

– Sekhmet.

– Unde se ascunde ea?

– În piatra venerabilă.

– Cum o vei dobîndi?

– Dezlegîndu-i taina cu ajutorul spinului ascuțit de salcîm, dedicat lui Soped.

Preoteasa o conduse pe Isis în sanctuar. La picioarele șoimului mumificat stătea spinul de turcoaz. Isis îl luă și-l ridică în dreptul ochilor săi.

– Din Ra, făptură de metal, se naște o piatră menită să-l facă pe Osiris să crească, grăi ea. Această operă ascunsă preschimbă lucrul neînsuflețit în aur. Ea îmi este astăzi de trebuință pentru a împlini reînvierea.

Privirea șoimului scînteiază.

Cu vîrful spinului, Isis atinse cele două pene. Trupul păsării se desfăcu, dînd la iveală o piatră cubică din aur.

Bubastis, capitala celei de-a optsprezecea provincii a Egiptului de Jos, Copilul Regal, era un oraș bogat și clocotind de viață. Aici se celebra o mare sărbătoare în cinstea zeiței pisici Bastet, în timpul căreia localnicii lăsau la o parte orice rețineri.

Mai mulți soldați coborîră împreună cu Isis de pe corabie.

– Ciudat, își dădu cu părerea Sekari. Oare de ce creaturile Prevestitorului nu se arată prin preajmă? Întrucît el nu renunță niciodată, mă aștept să ne întindă o cursă și mai vicleană decît celelalte. Poate chiar aici. Să fim cu mare băgare de seamă.

Vînt-de-Miazănoapte şi Sîngerosul stăteau cu toate simţurile încordate. La vederea cîinelui, o droaie de pisici se căţărară cît mai sus, departe de el.

În faţa templului principal, un colos întruchipa *KA*-ul lui Sesostris. Mica trupă se plecă înaintea lui cu respect, iar Isis îl rugă să-i dea puterea să-şi ducă pînă la capăt căutarea.

Marea Preoteasă a templului, o femeie frumoasă, cu ochi migdalaţi, o primi pe Isis în grădina unde creşteau peste o sută de soiuri de plante tămăduitoare. Adepţi ai temutei Sekhmet, doctorii culegeau de aici darurile blîndei Bastet, trebuincioase pentru prepararea leacurilor.

De sub jilţul stăpînei sale, un motan negru, neînchipuit de mare, o privi ţintă pe Isis, apoi se întinse agale, torcînd mulţumit, semn că încuviinţa această vizită neaşteptată.

– Grădina primeşte lumina ce răzbate prin fereastra cerului? întrebă Isis.

– Fereastra s-a închis, zise cu amărăciune Marea Preoteasă, iar strălucirea tărîmului de dincolo nu mai învăluie sipetul misterios, care va rămîne astfel închis.

– Dar fără conţinutul lui, misterele nu pot fi celebrate, îi reaminti Isis. Ai rostit formulele de implorare?

– Zadarnic.

Sekari avusese dreptate. Prevestitorul nu se dădea bătut. Astupînd fereastra din Bubastis, închidea locul de trecere între văzut şi nevăzut şi o împiedica pe văduvă să ia comoara necesară întregirii trupului lui Osiris.

– Vreunul dintre apropiaţii tăi s-a purtat nefiresc în ultima vreme?

– Un preot permanent a fugit luînd cu el *Cartea ferestrelor cereşti*, mărturisi Marea Preoteasă.

Isis făcu vreo cîţiva paşi prin grădină. Cînd ajunse lîngă o zonă unde creştea muşeţel, motanul uriaş ţîşni de la locul său, îşi înfipse ghearele în vipera care se pregătea s-o atace pe Isis şi o ucise dintr-o singură muşcătură.

Marea Preoteasă din Bubastis nu-şi credea ochilor. Nicicînd un şarpe nu pîngărise sanctuarul.

– Pisica soarelui l-a biruit pe ucigaşul ivit din adîncurile tenebrelor, grăi Isis. Du-mă la capela zeiţei!

Şapte săgeţi protejau locaşul.

Una cîte una, văduva le azvîrli spre cer.

Îmbinîndu-se, ele alcătuiră o suliţă luminoasă care sfîşie azurul ca pe o ţesătură şi apoi căzu pe pragul capelei. Isis deschise uşa de bronz şi găsi înăuntru un sipet.

– Văd energia pe care o închizi în tine, unesc forţa lui Seth cu cea a vrăjmaşului, pentru ca ele să nu rănească trupul lui Osiris.

Cu ajutorul vîrfului suliţei născute din cele şapte săgeţi, Isis trase zăvorul şi scoase din sipet patru pînze rituale. Corespunzînd celor patru zări, ele simbolizau Egiptul reunit întru gloria Celui Reînviat şi slujeau la înfăşurarea mumiei osiriene.

– Ai să le primeşti înapoi după încheierea ritualului de la Abydos, îi făgădui Isis Marii Preotese.

– Hoţul va folosi împotriva voastră *Cartea ferestrelor cereşti!*

– Fii liniştită, n-o să ajungă prea departe. Am să-ţi trimit eu o copie a acestei scrieri.

Motanul aştepta mîngîieri, pe care văduva i le dărui bucuroasă înainte de a se întoarce pe corabie.

Omul care stătea de veghe în vîrful catargului zări ceva şi făcu semne către ceilalţi corăbieri.

Pe apă plutea leşul preotului vîndut Prevestitorului. În mîna dreaptă ţinea un papirus ud, pe care nu se mai putea citi nimic.

36.

Marele Trezorier Senankh punea mare preţ pe ordine. De aceea, odăile de lucru ale Dublei Case Albe slujeau drept pildă de curăţenie şi bună rînduială. Fiecare scrib ştia ce are de făcut şi punea îndatoririle mai presus de drepturi. Nimic nu-l scotea mai rău din minţi pe Senankh decît slujbaşii care încercau să tragă foloase necuvenite de pe urma rangului lor. Dar Marele Trezorier îi descoperea întotdeauna şi punea capăt neîntîrziat înşelăciunilor. Slujbele nefiind dobîndite pe viaţă, nu-i dădea nimănui mîna să trîndăvească.

Cînd cei cinci oameni înarmaţi năvăliră într-una dintre sălile arhivelor, supraveghetorul nu-şi crezu ochilor. După ce doborîră străjile şi încă doi scribi, tîlharii îl lipiră de zid, ameninţîndu-l cu un cuţit, sfîşiară zeci de papirusuri cu socotelile, dădură foc celorlalte, apoi fugiră.

Fără să se gîndească la viaţa lui, supraveghetorul arhivelor îşi scoase tunica, străduindu-se în van să stingă focul, şi strigă după ajutor. Cuprins de disperare la gîndul că se pierdeau atîtea documente preţioase, aproape că nici nu simţea arsurile de pe braţe şi palme şi ar fi murit dacă nu soseau degrabă ajutoarele.

Vizirul Sobek, pe care toţi îl credeau pe moarte, lucra doar cu un număr mic de oameni de încredere, pe care el însuşi îi formase pe vremea cînd făcuse ordine în rîndul gărzilor. Iscusiţi, tăcuţi, îi erau cu toţii devotaţi Păzitorului, pe care-l admirau.

– Un atac cu totul neobişnuit, observă unul dintre ei, isprăvindu-şi raportul. Din fericire, vieţile răniţilor nu se află în primejdie. Însă isprava asta l-a tulburat pe unul dintre luptătorii din umbră, care ne-a trimis o scrisoare în care îşi dă în vileag tovarăşii. Ştim acum cine sînt făptaşii şi unde se ascund.

– Scrisoarea e vrednică de crezare? întrebă Sobek.

– Da, am verificat chiar eu. Bănuiesc însă că ne vom respecta ca şi pînă azi planul şi ne vom preface neputincioşi.

Vizirul căzu pe gînduri.

– De obicei, netrebnicii lovesc în mai multe locuri deodată. Însă acum au dat o singură lovitură, urmată de această scrisoare ciudată. Nu s-a mai pomenit aşa ceva! Ne pune la încercare... Da, asta e! Căpetenia lor vrea să vadă de ce sîntem în stare. Dacă rămînem cu braţele încrucişate în faţa unei asemenea ocazii, va intra la bănuieli, va mirosi capcana pe care i-o întindem şi va amîna marele atac. Deci ne vom arăta peste măsură de bucuroşi că le-am luat, în sfîrşit, urma şi vom încerca să-i arestăm pe ucigaşi. Băgaţi bine la cap! Am zis că vom încerca.

Savurînd o bucată de carne de gîscă, scăldată în grăsime, Libanezul asculta raportul portarului său.

Luînd de bună scrisoarea, gărzile încercuiseră casa unde se ascundeau luptătorii din umbră, care nu fuseseră preveniţi. Libanezul voia o verificare adevărată.

Prost condus, ca urmare a certurilor dintre ofiţeri, atacul forţelor de ordine dăduse greş. Observînd mişcările prea bătătoare la ochi, pîndarii se grăbiseră să-şi vestească tovarăşii, nevoiţi să-l sugrume pe unul dintre ei, care, fiind bolnav, nu putea să se mişte. Deşi luaţi pe nepregătite, toţi ceilalţi izbutiră să fugă.

Aşadar, lucrurile erau limpezi.

Mai întîi, gărzile nu aflaseră nimic pînă acum în privinţa credincioşilor Prevestitorului şi de acea se aruncaseră cu disperare asupra primei informaţii pe care o căpătaseră. Apoi, Sobek Păzitorul nu-şi mai comanda trupele. Lăsate de

izbelişte şi lipsite de o căpetenie pricepută, în rîndul lor domnea o vădită neorînduială.

În sfîrşit, Libanezul împărtăşea părerea lui Medes.

Se apropia clipa să pună mîna pe Memphis, printr-un atac nimicitor la care să ia parte toţi luptătorii şi căruia să nu-i reziste nici cazarma principală, nici palatul regal. Trebuia să lovească iute şi cu putere, răspîndind o spaimă atît de cumplită, încît ultimele apărări ale capitalei să se prăbuşească fără împotrivire.

Pe Libanez îl aştepta în viitor multă muncă, dar şi nădejdea unei izbînzi strălucite! Aici, la Memphis, se hotăra soarta Egiptului, al cărui mare stăpîn va deveni, după victorie, Libanezul. Noua credinţă propovăduită de Prevestitor nu-l va stînjeni deloc, căci va trimite la moarte destui necredincioşi pentru a-l mulţumi.

Două statui ale lui Sesostris protejau marele templu al celei de-a unsprezecea provincii a Egiptului de Jos, Numărătoarea Taurilor. Marele Preot o întîmpină cu bucurie pe Isis şi îi înmînă preţioasa relicvă, degetele lui Osiris. Dintre ele, degetele mari corespundeau stîlpilor lui Nut, zeiţa cerului.

Uimit că dobîndiseră aşa uşor relicva, Sekari se temea de pe acum de următoarele popasuri pe care le mai aveau de făcut, începînd cu Djedu, capitala celei de-a noua provincii, Mărşăluitorul. Totuşi, locul ar fi trebuit să se numere printre cele mai liniştite, căci era vorba despre „locaşul lui Osiris, stăpînul stîlpului“, centrul cultului Marelui Zeu, unde, în fiecare an, se desfăşura o sărbătoare în onoarea sa. Ca şi la Abydos, în oraşul Djedu domnea o atmosferă de reculegere şi începuseră deja pregătirile pentru ceremoniile lunii *khoiak*.

În faţa templului stătea un bărbat cu o înfăţişare ciudată. Pe cap purta o bonetă împodobită cu două pene ale lui Maat, pînza ce-i înfăşura şoldurile şi sandalele semănau cu cele ale păstorilor, iar în mînă ţinea un toiag. În felul acesta el îl întrupa pe neobositul călător pornit în căutarea tainelor lui Osiris.

– Am în grijă cuvîntul divin, grăi el. Cine îl cunoaşte va atinge cerul alături de Ra. Ştiţi să-l transmiteţi de la un capăt la altul al bărcii sacre?

– Barca acestui templu se numeşte Cea-Care-Luminează-Cele-Două-Regate, răspunse Isis. Ea poartă marele cuvînt pînă la movila lui Osiris.

Mărşăluitorul îşi îndreptă vîrful toiagului către Sekari.

– Neştiutorul acesta să se îndepărteze.

– Cercul de Aur purifică şi reuneşte, rosti Sekari.

Uluit, Mărşăluitorul se înclină cu respect. Niciodată nu-şi închipuise că un iniţiat în marele mistere, care cunoştea formula pentru deschiderea drumurilor, ar fi putut să arate precum Sekari.

– O mare nenorocire s-a abătut asupra noastră, mărturisi el. Planta de aur a lui Osiris a dispărut, pasărea luminii nu mai zboară deasupra movilei cu salcîmi. Seth are de-acum înainte cale liberă, Osiris rămîne fără putere.

O turmă de capre năvăli în grădina templului şi începu să mănînce frunzele salcîmilor.

– Nu le e frică de toiagul meu, se plînse Mărşăluitorul, şi nu reuşesc să le gonesc.

– Atunci să întrebuinţăm alte arme, îl încurajă Sekari şi porni să cînte din flaut.

Încă de la primele sunete ale melodiei grave şi domoale, animalele îşi încetară jaful, părînd chiar a se legăna în ritmul muzicii, şi părăsiră locul sacru.

La poalele unui salcîm, bătrîn de sute de ani, planta de aur a lui Osiris răsări din pămînt.

Dar pasărea luminii tot nu se zărea nicăieri.

– Sanctuarul a fost pîngărit? întrebă Isis.

– Marea Preoteasă din Abydos să-l străbată şi să readucă înlăuntrul lui armonia.

Lovind în Djedu, oraşul osirian al Deltei, Prevestitorul slăbea forţele Abydosului. Oare izbutise să pricinuiască vreo stricăciune relicvei?

Isis trecu pe sub marele portal, pătrunse pe tărîmul liniştii şi coborî scara ce ducea la o criptă al cărei prag era păzit de Anubis. Şacalul îi îngădui să meargă mai departe, şi Isis

descoperi sarcofagul ce adăpostea trupul strălucitor al zeului reînvierii.

Florile ce alcătuiau coroana purtată de stăpînul Apusului fuseseră risipite.

Isis le adună, întregi coroana şi o puse la căpătîiul sarcofagului.

Cînd ieşi afară din sanctuar, un splendid ibis, cu ciocul şi picioarele roşii şi cu pene de un verde sclipitor, plutea deasupra movilei sfinte.

– Sufletul lui Ra şi cel al lui Osiris se unesc din nou, observă Mărşăluitorul.

Pasărea *akh* cunoştea desenele zeilor şi dezvăluia o lumină care nu le era oferită de la sine oamenilor, ci trebuia cucerită. Fără ea, Iker nu va birui moartea.

Frumosul ibis se aşeză în vîrful movilei.

Şi, chiar de acolo, Isis culese relicva provinciei, şira spinării a lui Osiris.

La despărţire, Mărşăluitorul îi dărui cele două pene ale lui Maat.

– Doar tu vei şti să le mînuieşti şi să te foloseşti de puterile lor.

Portarul Libanezului avea un aer mulţumit.

– Am trimis vestea la peste trei sferturi din trupele noastre. Cu toţii s-au bucurat la gîndul că vor porni, în sfîrşit, la luptă.

– Sper să nu săvîrşească tocmai acum vreo faptă nechibzuită.

– Oamenii noştri se arată mai prevăzători ca niciodată.

– Deci nu există nici o pricină de nelinişte?

– Nici una. Gărzile continuă să bată pasul pe loc. Obişnuitele străji, cîteva case scotocite, nişte locuitori luaţi la întrebări, soldaţi care se tot plimbă de colo-colo, doar aşa, de ochii lumii... Cam asta-i tot.

– Oamenii noştri de legătură să nu-şi piardă răbdarea şi să nu se pripească. Orice pas greşit ne pune în primejdie întregul atac.

– Toţi vă cunosc poruncile şi le vor respecta. Iar acum îl primiţi pe oaspetele care aşteaptă afară?

– A fost controlat?

– N-are nici o armă asupra lui şi cunoaşte cuvîntul de trecere.

Tînăr, vînjos, cu privire vioaie, compatriotul Libanezului lucra pentru el de multă vreme.

– Aduci veşti bune?

– Din nenorocire, nu.

– Preoteasa îşi continuă călătoria ei ciudată?

– Va ajunge curînd la Athribis, capitala celei de-a zecea provincii a Egiptului de Jos, şi la Heliopolis, vechiul oraş sfînt al soarelui divin. Iar acolo va dobîndi puteri de temut.

– De temut! Ei, nu mai spune! Hai să nu ne jucăm cu vorbele! Isis asta nu-i decît o femeie, şi toată hoinăreala ei seamănă cu drumul unei nebune care nu poate să se împace cu gîndul că soţul ei a murit.

– După cîte se zvoneşte, stărui tînărul, trecerea ei prin temple aduce speranţă în rîndurile preoţilor. Se pare că e în stare să alunge vrăjile rele şi să scape din orice capcană. Mai multe n-am aflat, căci e însoţită de soldaţi şi n-am putut să mă apropii.

Ultimele cuvinte îl nedumeriră pe Libanez.

Carevasăzică, Isis îndeplinea o misiune anume, de aceea era atît de straşnic apărată. Oare încerca să-i îmbărbăteze pe Marii Preoţi şi pe Marile Preotese? Sau le aducea vreun mesaj tainic din partea regelui? Ori îi sfătuia să stea cu ochii în patru, în aşteptarea unor noi atacuri ale credincioşilor Prevestitorului?

Chiar dacă văduva nu-şi pierduse într-adevăr minţile şi urmărea un plan, tot nu putea face mare lucru. Dar Libanezului nu-i plăcea să lase nimic la voia întîmplării, aşa că preferă să se descotorosească de această femeie.

– O să-i pregătim o mică surpriză, zise el. Avem vreo iscoadă la Heliopolis?

– Cea mai bună din Egiptul de Jos.

– Atunci, de vreme ce preoteasa vrea atît de mult să călătorească, să-i oferim prilejul de a face o călătorie lungă şi... fără întoarcere.

Nesmontu nu-şi mai găsea locul. Niciodată, în decursul îndelungatei sale existenţe, nu stătuse atîta vreme departe de cazarmă şi de soldaţii săi, de aceea simţea acum că viaţa sa n-are nici un rost. Pînă şi traiul îmbelşugat pe care-l ducea în casa lui Sehotep îi devenise nesuferit. Singura alinare pentru el erau exerciţiile cărora cu greu le-ar fi putut face faţă chiar şi un soldat tînăr şi viguros.

Fostul Purtător al sigiliului regal citea şi recitea scrierile înţelepţilor. O prietenie trainică îi unea pe cei doi fraţi ai Cercului de Aur din Abydos şi îi ajuta să îndure aşteptarea aceasta chinuitoare.

În sfîrşit, Sobek veni să-i vadă!

– Căpetenia luptătorilor din umbră este un jucător puternic, zise vizirul. Şiret şi neîncrezător, socoate că împrejurările îi sînt nefiresc de prielnice.

– Neputinţa noastră l-a pus pe gînduri şi nu crede că regatul se duce de rîpă! se mînie Nesmontu. Altfel spus, planul nostru se încheie aici.

– Ba, dimpotrivă, îi răspunse Păzitorul, care le povesti apoi ce se întîmplase în ultimele zile.

– Şi tu eşti un jucător de temut! fu de părere Sehotep. Crezi că avem sorţi de izbîndă?

– Nu ştiu. Nu mi se pare că am săvîrşit vreo greşeală, dar duşmanul va muşca, oare, momeala?

– Oamenii noştri? se nelinişti Nesmontu.

– Sînt la locurile lor, îl asigură vizirul, arătîndu-i în amănunt unde stăteau la pîndă, nevăzuţi, soldaţii şi gărzile.

– Mai există însă vreo zece puncte slabe, judecă generalul. Nu trebuie să scăpăm din ochi nici un cartier al Memphisului. Cînd neisprăviţii o să iasă din găurile lor de şobolani, fie îi vom prinde în cleşte, fie se vor izbi de un zid de netrecut.

Sobek îşi notă toate observaţiile lui Nesmontu.

– Generale, în ciuda retragerii tale silite, nu ţi-ai pierdut agerimea minţii.

– Păi, asta ar mai fi lipsit! Dacă ai şti cît îmi doresc ca vrăjmaşul să pornească odată bătălia... O să vedem, în sfîrşit, chipurile acestor ucigaşi şi o să putem lupta cu armata întunericului în cîmp deschis.

– Şi totuşi, primejdia e mare, i-o întoarse vizirul. Nu cunoaştem numărul precis al credincioşilor Prevestitorului şi nici clădirile pe care vor să le atace mai întîi.

– Dar nu-i greu de ghicit: palatul regal, odăile de lucru ale vizirului şi cazarma cea mare! se aprinse Nesmontu. Dacă pun stăpînire pe ele, se va isca o aşa învălmăşeală şi dezordine, încît victoria e pe jumătate a lor. Tocmai de aceea regimentele mele se vor ascunde în jurul acestor clădiri. Dar ia aminte să nu întăreşti paza obişnuită ca să nu le trezim bănuielile.

Nesmontu conducea deja pregătirile pentru bătălie.

Vizirul se întoarse către Sehotep.

– Judecarea ta e pe cale să se încheie.

– Am să fiu osîndit, nu-i aşa?

– Eu nu m-am amestecat în nici un fel, îl asigură Sobek. Tribunalul nu va întîrzia să te cheme şi să te înştiinţeze despre hotărîrea pe care a luat-o.

37.

În drum spre portul din Athribis, capitala celei de-a zecea provincii a Egiptului de Jos, căpitanul nu întîmpină nici o greutate. Totuşi, se bucură să acosteze înainte de izbucnirea furtunii. Venind dinspre apus, nori grei se strîngeau deasupra ţinutului, vîntul tăios se înteţea, iar valurile furioase făceau călătoria pe Nil primejdioasă.

– Aici se odihneşte inima lui Osiris, îi dezvălui Isis lui Sekari. E ultima parte din trupul său pe care trebuie s-o iau.

Fulgerele brăzdau cerul, iar tunetele bubuiau ameninţător.

– Vocea lui Seth, zise Sekari. Nu pare dornic să-ţi uşureze sarcina.

Deşi corăbierii ce alcătuiau echipajul erau oameni aspri, obişnuiţi cu pericolul, nu prea se simţeau în largul lor.

– Legaţi bine corabia la mal, porunci Isis, şi adăpostiţi-vă.

Cu toate că primele picături de ploaie începuseră să cadă, măgarul şi cîinele o însoţiră pe tînăra femeie. Potrivit obiceiului său, Sekari îi urma de la depărtare, gata să le sară în ajutor la nevoie.

Oraşul era pustiu. În preajma caselor nu se zărea ţipenie de om.

Isis apucă pe drumul ce ducea la templu, sanctuarul Ţinutului de Mijloc.

Deodată, cele două animale se opriră, iar Sîngerosul mîrîi.

Atunci se ivi păzitorul templului, un gigantic taur negru, înalt de doi metri în greabăn. Mai puternic decît un leu, el nu se temea nici măcar de foc, ştia să se ascundă pentru a-şi lua prin surprindere duşmanii şi se înfuria la cea mai mică împotrivire. Nici cei mai încercaţi vînători nu cutezau să îl

înfrunte, lăsînd această sarcină în seama faraonului, căci animalul purta numele lui *KA*, forţa nepieritoare şi zămislitoare, transmisă din rege în rege.

– Staţi liniştiţi, murmură Isis, mîngîind măgarul şi cîinele.

Sekari veni lîngă ei.

– Să facem cale întoarsă, fu el de părere.

– Voi trei rămîneţi pe loc, hotărî Isis. Eu merg mai departe.

– Asta e nebunie curată!

– N-am de ales. Iker mă aşteaptă.

Bun conducător, protector al semenilor săi răniţi, taurul sălbatic se purta cu îngăduinţă şi veghea ca pacea să domnească în sînul clanului său. Dar, cînd rămînea singur, putea să dovedească o cruzime nemaipomenită.

Şi totuşi, Isis înaintă spre el. Singura moarte care o speria era cea a lui Iker.

Nici măgarul, nici cîinele, nici Sekari nu se gîndeau să dea bir cu fugiţii. La cel mai mic atac al monstrului, aveau să o apere pe tînăra femeie.

Taurul lovea pămîntul cu copitele. La bot avea spume.

Isis izbuti să-l privească în ochi şi înţelese de ce locuitorii şi preoţii din Athribis părăsiseră oraşul.

– Suferi, nu-i aşa? Îngăduie-mi să te ajut.

Un muget dureros îi răspunse.

Preoteasa se apropie şi atinse animalul, a cărui sănătate părea şubredă.

– Pleoapele pline de puroi, tîmplele fierbinţi, rădăcinile dinţilor umflate... O boală pe care o cunosc şi pe care am s-o vindec. Culcă-te pe-o parte!

La cererea preotesei, Sekari alergă într-un suflet să-i aducă de pe corabie leacurile de trebuinţă. Vînt-de-Miazănoapte şi Sîngerosul rămaseră lîngă Isis, care curăţă ochii taurului cu o licoare, apoi îi frecă gingiile şi întregul trup cu ierburi tămăduitoare.

Ploaia încetă şi furtuna se risipi.

Păzitorul templului asuda din greu.

– Cum nu se poate mai bine, socoti preoteasa. Răul iese din trupul tău, fierbinţeala se domoleşte şi ai să-ţi recapeţi vigoarea.

– Oare n-ar fi mai nimerit să ne îndepărtăm? se nelinişti Sekari.

– Nu trebuie să ne temem de acest preţios aliat al nostru.

Monstrul se ridică şi-i cercetă cu privirea pe salvatorii săi. Făcu o mişcare neaşteptată din cap, ceea ce-l nelinişti pe Sekari, căci coarnele ascuţite îi atinseră uşor pieptul.

Isis mîngîie fruntea uriaşă.

– Am să mă duc la templul Ţinutului de Mijloc, îl înştiinţă ea.

Deşi încuviinţase prezenţa măgarului şi a cîinelui, taurul negru continua să se uite la Sekari cu ochi bănuitori. Silindu-se să zîmbească, bărbatul hotărî să se aşeze pe pămînt şi să nu se mişte, sperînd ca Marea Preoteasă din Abydos să nu întîrzie prea mult.

Poarta cea mare a sanctuarului era întredeschisă.

Înspăimîntaţi de vraja cea rea care-l apăsa pe protectorul lor şi făcuse oraşul de nelocuit, preoţii lăsaseră templul de izbelişte.

Îndată, şaptezeci şi unu de duhuri păzitoare se grăbiră să se adune în jurul capelei ce adăpostea inima lui Osiris, ca s-o apere. Făpturi cu o înfăţişare ciudată, în acelaşi timp fiare şi flăcări ce înghiţeau sufletele, ele alcătuiau o armată nemiloasă, cu neputinţă de distrus.

Isis flutură cuţitul din argint masiv al lui Thot.

– Iată marele cuvînt, care sfîşie mantia celor văzute şi descoperă drumul cel bun. Nu am venit aici să fur, ci să-l slujesc pe Osiris. Fie ca inima lui s-o trezească la viaţă pe cea a Egiptului şi să păstreze Marele Secret.

Lăsînd cale liberă văduvei, duhurile păzitoare se întoarseră în pietrele din care ieşiseră şi deveniră iarăşi chipuri sculptate sau hieroglife.

În faţa vasului ce conţinea preţioasa relicvă se afla un scarabeu din jasp.

– Tu, meştere olar, făuritorul noului soare, să trăieşti în veci şi să rămîi statornic precum stîlpul reînvierii. Dezvăluie-mi aurul ceresc, calea vieţii eterne. Fie ca ziua de ieri, cea de azi şi cea de mîine să împlinească timpul lui Osiris şi să zămislească transformările de dincolo de moarte.

Cînd Isis păşi afară din templu, soarele strălucea în înaltul cerului. Întorşi din cartierele mărginaşe şi de pe cîmpuri, locuitorii Athribisului o văzură pe Marea Preoteasă din Abydos aşezînd relicva pe spinarea enormului taur negru. Pe deplin însănătoşit, animalul conduse procesiunea pînă în port.

Cînd îl zări, căpitanului îi îngheţă sîngele în vine.

Era de ajuns ca taurul să se înfurie, şi coarnele sale ar fi pricinuit grave stricăciuni corabiei!

Dar seninătatea lui Isis îl linişti. Totuşi, fu bucuros să dezlege parîmele şi să pornească spre oraşul soarelui, Heliopolis, vestita capitală a celei de-a treisprezecea provincii a Egiptului de Jos, aşezată la intrarea în Deltă, la miazănoapte de Memphis.

Sekari se uita la Isis cu admiraţie şi cu emoţie.

– Toate mădularele trupului osirian au fost adunate, ai ajuns la sfîrşitul căutării tale.

– Mai avem încă un popas de făcut.

– N-are ce ni se întîmpla acolo!

– Crezi că faima Heliopolisului l-ar împiedica pe Prevestitor să-şi ţească uneltirile?

– Poate că nu... Dar, oricum, a dat greş, la drept vorbind! În ciuda puzderiei de capcane şi de atacuri, n-a izbutit să te oprească.

– Să-i nesocotim puterea ar fi o greşeală mortală.

Sekari scotoci corabia de la un capăt la altul.

Oare vreunul dintre membrii echipajului jurase credinţă Prevestitorului? Bineînţeles, Sekari îi cunoştea pe toţi, dar dacă unul dintre ei se lăsase ademenit de promisiunea într-un viitor strălucit sau de o avere dobîndită cu uşurinţă?

Dar nici cîinele, nici măgarul nu se arătaseră bănuitori faţă de aceste gărzi de elite, pregătite cu asprime de către Sobek.

Atunci, ce fel de primejdie îi pîndea la Heliopolis?

Un braţ al fluviului scînteind în soare, meleaguri acoperite de verdeaţă, plantaţii întinse de palmieri, un oraş-templu tihnit şi grav... Acolo se înălţa obeliscul fără pereche, rază de soare împietrită. Acolo domneau Atum, Zămislitorul şi Ra, lumina însăşi. Acolo fuseseră întocmite *Textele*

piramidelor, formule ce îngăduiau sufletului faraonului să biruie moartea şi să împlinească o sumedenie de preschimbări în lumea cealaltă. Rod al cunoaşterii spirituale dobîndite de iniţiaţii din Heliopolis, marile piramide ale Vechiului Regat oglindeau veşnicia lui Osiris.

Centrul oraşului era alcătuit din temple de sine stătătoare, dar care se completau unul pe altul şi în care lucrau puţini sacerdoţi. Nimic nu părea să fi tulburat pacea acestui ţinut sacru.

La debarcader, mai mulţi preoţi cu ţestele rase o întîmpinară pe Isis.

– Mare Preoteasă a Abydosului, zise unul dintre ei, vizita aceasta ne bucură. Vestea călătoriei voastre s-a răspîndit pînă aici şi sîntem gata să vă ajutăm.

Astfel de vorbe ar fi trebuit să-i alunge lui Sekari îngrijorarea. Dar, curios lucru, ele i-o sporiră. Totul era prea simplu, prea uşor, prea bătător la ochi... Ce ascundeau, oare, asemenea purtări mieroase?

– Aş dori să-l văd pe Marele Preot, ceru Isis.

– Din păcate, nu e cu putinţă. De cîteva zile se simte foarte rău şi şi-a pierdut darul vorbirii.

– Cine îi ţine locul?

– Deocamdată, unul dintre ajutoarele sale. Cînd va muri, preoţii permanenţi vor alege, cu încuviinţarea Luminăţiei Sale, faraonul, un urmaş.

– Vreau să stau de vorbă cu cel care-l înlocuieşte.

– O să-l înştiinţăm îndată de sosirea voastră. Pînă atunci însă, poftiţi să vă odihniţi şi să vă întremaţi puterile.

Un preot temporar îi conduse pe Isis, Sekari, Vînt-de-Miazănoapte şi Sîngerosul în palatul rezervat oaspeţilor de seamă. Măgarul şi cîinele mîncară pe săturate, apoi adormiră sprijiniţi unul de altul.

Neliniştit, Sekari nu bău decît apă şi străbătu toate odăile împodobite cu picturi ce înfăţişau flori, animale şi cîteva sanctuare. Dar, în pofida strădaniilor sale, nu găsi ceva care să-i dea de bănuit.

Cînd veni înlocuitorul Marelui Preot, Sekari se piti în spatele unei uşi ca să nu piardă nici un cuvînt din discuţie.

– Prezenţa voastră e o cinste pentru noi, zise demnitarul.

– Această provincie se numeşte Stapînul-Este-pe-Deplin-Sănătos, reaminti Isis. Aici îşi are adăpost sceptrul magic al lui Osiris care leagă părţile trupului său şi le păstrează unite. Vă învoiţi să mi-l daţi?

– Vă veţi sluji de el la celebrarea misterelor lunii *khoiak?*

– Într-adevăr.

– Cred că Marele Preot nu s-ar fi împotrivit.

– Eu sînt sigură de asta.

– Îngăduiţi-mi să mă sfătuiesc şi cu preoţii permanenţi.

Aşteptarea fu scurtă.

Înlocuitorul Marelui Preot se întoarse aducînd cu el sceptrul, înfăşurat într-o pînză albă, şi i-l înmînă tinerei femei. Chipul său posomorît trăda însă o adîncă nedumerire.

– Reuşita căutării ne îndeamnă să credem în veşnicia Abydosului. Din păcate, călătoria voastră nu s-a încheiat.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Heliopolisul nu adăposteşte doar sceptrul osirian, ci şi sarcofagul în care trebuie aşezate laolaltă relicvele. În lipsa lui, ele rămîn fără viaţă.

– Şi sarcofagul a dispărut?

Preotul părea încurcat.

– Nu, bineînţeles că nu! Dar, din pricină că suferise unele stricăciuni, Marele Preot a hotărît să-l trimită la Byblos, capitala Feniciei. Un tîmplar dintre cei mai iscusiţi urmează să dreagă părţile şubrezite cu lemn de pin de mare preţ.

– Şi cînd va isprăvi lucrul?

– Nu ştiu.

– Luna *khoiak* se apropie, şi eu nu am vreme de aşteptat.

– Înţeleg, înţeleg... Dacă doriţi să mergeţi la Byblos să luaţi sarcofagul, avem o corabie anume pregătită pentru drumurile între Egipt şi Fenicia.

– Echipajul e gata de plecare?

– N-o să-mi ia mult timp să adun corăbierii. Vreţi să încep chiar acum?

– Să nu mai zăbovim.

Înlocuitorul Marelui Preot se înclină în faţa lui Isis şi plecă în mare grabă.

În culmea furiei, Sekari ieşi din ascunzătoare.

– Ce glas de hienă prefăcută! Respingător şi ascuţit cum n-am mai auzit pînă acum!

– Nici mie nu-mi place omul acesta, recunoscu Isis, dar mi-a dat informaţii preţioase.

– Minte şi îţi întinde o capcană!

– Se poate.

– Cu siguranţă! Nu-l asculta, Isis. Preoţii din Heliopolis au săvîrşit vreo greşeală, sarcofagul a fost distrus, şi acum născocesc orice ca să nu se afle! Îndemnîndu-te să porneşti spre Fenicia vor să te îndepărteze şi, fără îndoială, să te ucidă.

– Nu spun că n-ai dreptate.

– Atunci nu te urca pe corabia aia!

– Trebuie să încerc, oricît de mici sînt sorţii de izbîndă.

– Isis, te rog!

– Trebuie s-o fac.

38.

Spiritul lui Sesostris călătorea.

Străbătu universul, dansă alături de constelații, însoți planetele neobosite în mișcările lor fără sfîrșit și se hrăni din lumina stelelor nepieritoare.

Dincolo de somn, de zi și de noapte, de scurgerea timpului, *KA*-ul său se întîlni cu cel al strămoșilor. La prima vedere adormit, pradă atacurilor de care îl apăra garda sa personală, regele se umplea cu energie din afara globului pămîntesc. Fără ea, nu putea să-și reînnoiască puterile, să trăiască sărbătoarea renașterii din templul lui Osiris și să-l înfrunte pe Prevestitor.

– Dar, în curînd, ochii săi aveau să se deschidă.

Fostul ajutor al primarului din Medamud servi gărzilor o gustoasă mîncare cu sos în care pusese din belșug o licoare adormitoare. Apoi se îndepărtă și nu se întoarse în preajma pădurii sacre decît după două ore.

Doborîți de somn, soldații dormeau adînc. Doi dintre ei luptau din răsputeri să rămînă treji, dar nu mai erau în stare să se miște.

Prevăzător, credinciosul Prevestitorului mai așteptă.

În cele din urmă, se hotărî să se afunde printre copaci!

Tăcerea ce domnea pretutindeni îl înfricoșă și o clipă se gîndi să se lase păgubaș. Dar un asemenea prilej nu s-ar mai fi ivit curînd. Așa că, dînd la o parte ramurile grele, descoperi străvechiul templu al lui Osiris și zări intrarea într-o criptă.

Oare acolo se afla vreo comoară?

Da, fără îndoială, de vreme ce regele poruncise ca pădurea să fie straşnic păzită. Dar el unde se ascundea?

Fostul ajutor al primarului se încumetă să pătrundă în galeria strîmtă ce ducea în camera funerară. Din pereţi răzbătea o lumină blîndă.

Întins pe un pat, nemişcat, stătea un uriaş.

El era, faraonul!

Mai întîi, credinciosul Prevestitorului crezu că murise. Dar nu, regele respira. Carevasăzică, la doi paşi de el zăcea Sesostris, lipsit de apărare.

Să-l sugrume sau să-i taie beregata? O lovitură puternică şi precisă ar fi fost de ajuns. Trupul suveranului s-ar fi golit de sînge, iar ucigaşul s-ar fi grozăvit toată viaţa cu o aşa ispravă!

Fără să şovăie, ridică iute cuţitul.

Dar ochii faraonului se deschiseră.

Înspăimîntat, ucigaşul azvîrli arma, ieşi din criptă alergînd, străbătu pădurea şi se izbi de soldaţii care veniseră să-i schimbe pe tovarăşii lor.

Se năpusti asupra unuia, îl răsturnă şi încercă să fugă.

Dar o lance îl ţintui la pămînt.

Fără să se mai sinchisească de această victimă neînsemnată, ofiţerul îi scutură zdravăn pe cei adormiţi, făgăduindu-le pedepse aspre.

– Regele... L-a văzut careva pe rege?

– Sînt aici, răspunse vocea gravă a monarhului.

Înlocuitorul Marelui Preot din Heliopolis veni s-o caute pe Isis. Linguşitor şi smerit, o conduse apoi pînă în port, unde aştepta o corabie impunătoare, construită în Fenicia.

– Iată o scrisoare către prinţul Byblosului, Abi-Shemu, un aliat devotat al Egiptului. Vă va primi cu multă bunăvoinţă şi vă va încredinţa preţiosul sarcofag. Vă urez ca vîntul să vă fie prielnic.

Sîngerosul şi Vînt-de-Miazănoapte urcară cu vioiciune pe corabie şi se aşezară pe punte, stîrnind nemulţumirea căpitanului, un bărbat înalt şi voinic, cu faţa suptă.

– Fără animale la bord! zbieră el. Coboară sau le omor.

– Nu te apropia de ele, îl sfătui Isis. Mă însoţesc şi mă apără.

Mîrîitul cîinelui îl împiedică pe căpitan să-şi pună ameninţările în faptă. Ridicînd din umeri, îi adună pe cei optsprezece corăbieri şi împărţi poruncile în vederea plecării.

– Nu mînui cîrma, îi spuse tînăra femeie.

– Vă bateţi joc de mine?

– Nu ştii că doar zeiţa Hathor poate să ne călăuzească?

– O respect şi îi cunosc puterile, dar eu aleg pe unde o luăm.

– Orele mele sînt numărate, aşa că vom ocoli coasta şi vom ieşi în largul mării.

– Nici să nu vă gîndiţi! E prea primejdios!

– Las-o pe Hathor să conducă.

– Nici vorbă!

Un corăbier începu să strige.

– Corabia... Înaintează singură!

Căpitanul înhăţă cîrma. Ascultînd parcă de o forţă nepămînteană, bucata grea de lemn nu se supunea mişcărilor lui.

– Nu te încăpăţîna, îl preveni Isis. Altminteri, focul zeiţei te va mistui.

Cu mîinile arse, căpitanul urlă de durere.

– Femeia asta face vrăji, zise un fenician. S-o aruncăm în mare!

– Bărbatul ridică ameninţător braţul, dar nu avu timp să-l repeadă asupra preotesei, căci Sîngerosul se năpusti spre el şi îl doborî, în vreme ce Vînt-de-Miazănoapte, dezvelindu-şi dinţii, se aşeză drept pavăză în faţa lui Isis.

– Nu sînt nişte animale obişnuite, băgă de seamă un alt corăbier, mai chibzuit. Dacă încercăm s-o atacăm pe vrăjitoare, o să ne ucidă!

– Îngrijiţi-l pe căpitan, îi povăţui Isis, vedeţi-vă de treburile voastre şi călătoria se va încheia cu bine. Hathor ne va asigura vînt prielnic şi o mare liniştită. E venerată la Byblos, aşa că va fi fericită să-şi revadă templul.

Prezicerile Marii Preotese din Abydos se adeveriră.

Spre uimirea tuturor, corabia înainta cu o iuţeală nemaivăzută.

Dar căpitanul, în ciuda durerilor, nu se împăca defel cu gîndul că fusese umilit. Aflat în slujba Libanezului, trebuia să-şi ducă sarcina la bun sfîrşit ca să capete enorma răsplată făgăduită şi nu voia să-i scape un asemenea prilej. Din cauza magiei lui Hathor, călătoria avea să fie scurtă şi, în curînd, Byblos se va ivi în zare. Nu-i rămînea prea mult timp ca să-şi împlinească nelegiuirea şi nu putea nici să se apropie de preoteasă, păzită mereu de cele două animale.

Avea o singură soluţie: să se caţăre pe catargul cel mare şi s-o ucidă pe vrăjitoare înfigîndu-i un harpon în spate. Obişnuit cu acest exerciţiu, căpitanul socotea că, deşi mîinile îi erau bandajate, nu avea să greşească ţinta.

Tînăra femeie privea marea gîndindu-se la Iker şi la frica pe care el o încercase, mai întîi ştiindu-se osîndit să piară înecat, oferit drept jerfă mării, apoi cînd Fulgerul naufragiase.

Soţul ei trăia încă. Simţea acest lucru, îl ştia.

Sîngerosul mîrîi, dar mîngîierile lui Isis nu-l potoliră.

Cîinele adulmeca primejdia, uitîndu-se furios în jurul lui. În clipa în care ridică ochii, căpitanul se prăvăli de la înălţimea catargului, se izbi de bastingaj şi căzu în mare.

– Să-i sărim în ajutor! strigă un corăbier.

– N-are rost, îi răspunse altul, şi cei mai mulţi dintre tovarăşii săi îi împărtăşiră părerea. N-avem cum să-l scoatem din apă. Şi, de vreme ce zeiţa Hathor ne ocroteşte, să uităm de netrebnicul ăsta. Ne împovăra cu munca şi ne plătea prost.

– Byblos! strigă omul de la proră. Am ajuns!

Căderea căpitanului nu fusese pricinuită nici de vreo stîngăcie de-a lui, nici de întîmplare. Isis zărise pumnalul înfipt în pieptul său, dovadă a îndemînării lui Sekari, care călătorea ascuns şi veghea asupra surorii sale din Cercul de Aur.

Sosirea unei corăbii de o asemenea mărime la Byblos deveni prilej de sărbătoare, pe care ajutorul căpitanului nu reuşi să o tulbure, deşi se străduia să-i lămurească pe toţi cum pierise căpitanul din pricina unei greşeli de care se făcea singur vinovat şi prin care pusese în primejdie întregul echipaj.

Mai-marele portului o întîmpină pe Isis.

– Sînt Marea Preoteasă din Abydos şi trebuie să-i înmînez o scrisoare prinţului Abi-Shemu.

– Veţi fi condusă de îndată la palatul său.

Isis se îndreptă spre vechiul oraş înconjurat de ziduri de apărare.

Intendentul palatului o primi cu respect, înştiinţînd-o că prinţul celebra în templul principal un ritual în cinstea lui Hathor şi întrebînd-o dacă n-ar vrea să i se alăture.

Luînd ca model arhitectura egipteană, sanctuarului nu-i lipsea măreţia. Două rampe, una în partea de răsărit şi alta în cea de apus, duceau spre intrare. Unul dintre cei cinci coloşi sprijiniţi de zidul răsăritean înfăţişa un faraon.

Preotul o purifică pe Isis cu apă dintr-un bazin rotund. Apoi, tînăra femeie se prosternă înaintea altarelor încărcate de ofrande, străbătu curtea mărginită de capele şi păşi în sanctuarul unde trona o superbă statuie a lui Hathor purtînd pe cap discul soarelui.

Un bărbat mărunt şi gras, înveşmîntat într-o tunică brodată, îi dădu, călduros, bineţe.

– Adineauri am aflat că aţi sosit, Mare Preoteasă! Aţi călătorit bine?

– Minunat.

– În fiecare dimineaţă îi mulţumesc lui Hathor pentru bogăţia ce-o revarsă asupra micii mele ţări. Prietenia trainică dintre Fenicia şi Egipt ne asigură un viitor fericit şi ne bucurăm că legăturile dintre noi se întăresc. Ce credeţi despre acest sanctuar?

– E foarte frumos.

– Desigur, nu se poate măsura cu templele voastre, dar lucrătorii de aici, sub conducerea meşterilor egipteni, şi-au dat toată osteneala să înalţe un locaş vrednic de Hathor. Cu acest prilej, faraonul mi-a dăruit o diademă din aur, împodobită cu semnele magice al vieţii, ale bunăstării şi ale statorniciei. Nu uit niciodată s-o port la marile sărbători! Supuşilor mei le place nespus stilul egiptean.

Prinţul şi preoteasa ieşiră pe esplanada templului.

– Ce privelişte superbă! Zidurile de apărare, vechiul oraş, marea... Nu mă satur niciodată de ea. Iertaţi-mi curiozitatea, Abydosul nu adăposteşte cele mai mari taine ale Egiptului?

– Şi totuşi pe una dintre ele am venit s-o caut aici.

Abi-Shemu păru nedumerit.

– O taină osiriană la Byblos?

– Un sarcofag.

– Un sarcofag, repetă prinţul, rostind apăsat fiecare silabă. Vă gîndiţi cumva la ce se spune, cum că el ar fi plutit pe apă pînă în grădina acestui palat, unde un tamarisc a crescut deasupra lui în chip neobişnuit, cuprinzîndu-l cu trunchiul şi ferindu-l de privirile oamenilor de rînd? E doar o poveste!

– Cu toate acestea, aţi vrea să-mi arătaţi locul?

– Bineînţeles, dar o să fiţi dezamăgită.

– V-am adus o scrisoare din partea unui preot din Heliopolis.

Semnat de Libanez, mesajul era scris în limba feniciană. După un şir de formule curtenitoare, urma o poruncă precisă:

> Ucide-o pe Marea Preoteasa din Abydos, fără să stîrneşti zarvă. Moartea ei să pară întîmplătoare. Prevestitorul nu-ţi va ataca ţara, ba chiar te va răsplăti. Iar negoţul nostru o să se desfăşoare iar fără greutate.

Cuvîntul „negoţ“ stîrni în sufletul lui Abi-Shemu o bucurie nemăsurată. Mărfurile ce intrau pe ascuns în Egipt, purtate de corăbiile Libanezului, erau trimise de stăpînul din Byblos căruia încetarea transporturilor îi pricinuia acum mari pagube. Şi, de vreme ce această femeie plăpîndă era vinovată de toate acestea, trebuia să dispară.

– Doriţi să vă odihniţi şi să...

– Mi-ar plăcea să vizitez grădina.

– Plimbaţi-vă în voia inimii. Dar pe mine treburi grabnice mă cheamă la palat, aşa că intendentul meu vă va conduce acolo.

Cedri, pini, tamarisc, măslini... Isis cutreieră agale aleile, căutînd un tamarisc bătrîn, al cărui trunchi să fie îndeajuns de gros încît să adăpostească un sarcofag. Începuse să simtă lipsa lui Sekari, rămas la bordul corabiei.

Deodată, în faţa ei apăru un grup de femei cu chipuri întunecate. În spate, un altul. Apoi încă două, la dreapta şi la stînga. Nu avea pe unde să fugă.

Elegant îmbrăcate, fardate cu grijă, ele se numărau, cu siguranţă, printre doamnele de la curtea prinţului. Cu paşi înceţi, strîngeau laţul în jurul lui Isis.

– Eşti o hoaţă şi pîngăreşti lucrurile sacre! grai una dintre ele. Crezi că poţi să arunci asupra noastră vrăji care să ne lase sterpe. Dar prinţul nostru veghează, iar noi o să te împiedicăm să mai săvîrşeşti vreun rău.

– Greşiţi.

– Îl învinuieşti pe suveranul nostru de minciună? Eşti o ucigaşă, osîndită în Egipt, pentru că întrebuinţezi magia neagră! O să te călcăm în picioare şi o să-ţi azvîrlim leşul în mare.

Furioase, femeile se apropiau din ce în ce mai mult.

– Sînt Isis, Marea Preoteasă din Abydos şi...

– Ţine-ţi pentru tine vorbele mincinoase! Nu avem pic de milă faţă de cei prefăcuţi.

Isis nu-şi plecă ochii şi îşi despleti părul în semn de doliu. Sekari nu se înşelase: o capcană desăvîrşită, o moarte întîmplătoare prin înec. În curînd, se vor năpusti asupra ei.

– Aşteptaţi puţin! porunci o femeie frumoasă, în puterea vîrstei, a cărei înfăţişare îndemna la respect. Parfumul delicat al părului nu e cel al unei femei uşoare.

Doamnele de la curte recunoscură că avea dreptate.

– Îndrăzneşti să o minţi pe prinţesa Byblosului şi să te făleşti cu un rang ce nu-i al tau?

– Tatăl meu, faraonul Sesostris, m-a numit, cu adevărat, Mare Preoteasă a oraşului sfînt.

– Şi ce cauţi aici?

– Trebuie să duc la Abydos sarcofagul lui Osiris, ascuns în această grădină. Am primit încuviinţarea prinţului, soţul vostru.

Strigăte de mirare, murmure şi păreri rostite în şoaptă alungară furia femeilor. Prinţesa le făcu semn să plece.

– Urmaţi-mă, îi porunci ea apoi lui Isis. Vreau să mă lămuriţi.

39.

Înveşmîntat cu tunica albă osiriană, Sesostris uni de patru ori cerul cu pămîntul, întorcîndu-se pe rînd, spre cele patru zări. Cu gîtul înfăşurat în eşarfa de in roşie, însemn al luminii lui Ra ce împrăştia negurile, faraonul închină lui Osiris noul templu. În temelia sanctuarului fuseseră puse vase, cupe de pămînt ars, şlefuitoare din gresie, tot soiul de unelte mici de bronz, brăţări din boabe de cornalină, cărămizi de pămînt, farduri verzi şi negre, un cap şi un umăr de taur din diorit. Acoperită cu argint, pardoseala purifica paşii preoţilor.

Suveranul lumină pentru prima dată naosul şi-l tămîie.

– Îţi dau întreaga forţă şi bucurie a soarelui, grăi el către Montu, stăpînul sanctuarului.

Mesagerul său pămîntean, taurul sălbatic, păstra viu *KA*-ul din templul pe ai cărui pereţi era zugrăvită sărbătoarea renaşterii faraonului. Pe grinda de deasupra intrării într-o galerie impunătoare, Horus şi Seth întindeau regelui tulpina de milioane de ani, semnul vieţii mereu reînnoite şi cel al puterii.

Statui ce-l înfăţişau pe rege bătrîn stăteau alături de altele, care-l înfăţişau tînăr. În făptura sa simbolică se contopeau începutul şi sfîrşitul, robusteţea şi seninătatea. În curte se înălţau stîlpi osirianici, mărturie a triumfului învierii.

O stradă micuţă despărţea templul de cartierul unde aveau să locuiască preoţii permanenţi care vor putea să se purifice cu apa din lacul sacru. Unii dintre ei urmau să se îngrijească de încăperea sacră unde vor fi păstrate unguente, mirodenii şi aurul din Punt.

Reînnodînd tradiţia osiriană la Medamud, Sesostris dobîndise o armă de temut împotriva Prevestitorului. Mai rămînea acum să se folosească de ea.

Regele se îndreptă spre ţarcul taurului. La apropierea sa, animalul fu cuprins de o furie nestăvilită.

– Domoleşte-ţi mînia, îi porunci faraonul. Suferi de orbire pricinuită de lipsa soarelui feminin. Dar construcţia noului templu îl va face să răsară iar.

Noaptea întreagă, cîntecele şi dansurile desfătară inima zeiţei de aur. Hrănită cu muzică, ea se învoi să reapară, risipind întunericul.

Împăcat acum, taurul îl lăsă pe faraon să intre în ţarcul său. În mijlocul acestuia, la umbra unui salcîm bătrîn, se afla o capelă micuţă. Înăuntrul ei se găsea vasul pecetluit ce conţinea limfele lui Osiris, izvor al vieţii şi taină a înfăptuirii divine.

Prinţesa Byblosului încremenise de uimire.

– Aşadar, zise ea cînd Isis isprăvi de povestit, soţul meu a hotărît să vă ucidă întinzîndu-vă o capcană groaznică! Vă daţi seama cît de grele sînt aceste învinuiri?

– Fără ajutorul vostru, doamnele de la curte m-ar fi omorît. Vă mai trebuie vreo dovadă în plus?

Peste măsură de istovită, prinţesa îşi ridică ochii spre cer.

– Ţara voastră ar trăda Egiptul? întrebă văduva.

– Cîştigurile de pe urma negoţului sînt cele care contează cel mai mult, iar prinţul caută să înmulţească legăturile de negoţ, uneori trecînd peste cuvîntul dat.

– Alte griji vă frămîntă, prinţesă.

– Fiul meu e bolnav. Vindecaţi-l şi am să vă dezvălui locul unde se află sarcofagul.

Pradă unei fierbinţeli puternice, copilul bîiguia cuvinte fără şir.

Isis aşeză şaptezeci şi şapte de făclii în jurul lui, ca să atragă duhurile bune în stare să alunge forţele distrugătoare.

Cînd tînăra femeie îi puse degetul arătător pe buze, micul suferind se linişti şi îi zîmbi.

– Răul dispare, durerea slăbeşte şi îţi recapeţi puterile.

Una cîte una, făcliile se stinseră, iar obrajii copilului se îmbujorară.

– Un tamarisc proteja sarcofagul, îi destăinui regina. Prinţul a primit un mesaj prin care era sfătuit să scoată sarcofagul de acolo şi să-l ascundă într-o coloană din sala lui de primire. Plecaţi, Isis. Altminteri, veţi muri.

– Prevestitorul a devenit stăpînul ţinutului vostru?

Prinţesa păli.

– De unde... de unde ştiţi?

– Duceţi-mă la palat.

– Isis, ar fi o nebunie!

– Nu doriţi să salvaţi Byblosul?

Planurile prinţului cereau şiretenie şi dibăcie. Fără să-şi atragă nemulţumirea Egiptului, strîngea pe ascuns cîştiguri mari, înlesnind negoţul Libanezului. Credinţa propovăduită de Prevestitor nu-l interesa cîtuşi de puţin, dar cîteodată n-avea încotro şi trebuia să-şi calce pe inimă.

Prinţului îi plăcea mult sala de primire, împodobită cu minunate picturi înfăţişînd cîmpia feniciană. Se aşeză într-un jilţ, cu spatele la fereastra deschisă către mare. Cînd apele se dezlănţuiau, crestele valurilor ajungeau pînă aici, sus. Prinţului i se părea atunci că stăpîneşte întreaga natură, ferindu-se în acelaşi timp de furia ei.

Soţia sa intră în încăpere.

– Ce vrei?

– Să cunoşti o tămăduitoare care l-a vindecat pe fiul nostru. O adevărată minune! Fierbinţeala i-a dat pace băiatului, care acum poate să mănînce şi a început chiar să se joace.

– Am s-o răsplătesc!

– Îi vei da orice ţi-ar cere?

– Ai cuvîntul lui Abi-Shemu.

Prinţesa îi aruncă soţului ei o privire batjocoritoare.

– Păzeşte-te de zeiţa Hathor, care-i pedepseşte pe cei care jură strîmb.

– Pui la îndoială făgăduielile mele?

– Nu şi de astă dată, dragul meu! Nimeni nu-şi poate îngădui să se joace cu viaţa propriului copil. Iat-o deci pe tămăduitoarea noastră.

Prinţesa o aduse în faţa soţului ei pe Isis.

Mîhnit, Abi-Shemu se ridică.

– Marea Preoteasă, dar...

– Trebuia să fiu moartă, nu-i aşa, victimă a unei întîmplări nefericite. Potrivit unuia dintre înţelepţii noştri, cu minciuna nu ajungi niciodată la liman. Vă închipuiţi ce-ar fi făcut faraonul Sesostris cînd ar fi primit vestea că fiica sa a dispărut?

Prinţul îşi lăsă ochii în pămînt.

– Ce doriţi?

– Sarcofagul.

– A fost distrus!

– Mulţumită soţiei voastre, cunosc adevărul.

Isis atinse pe rînd coloanele sălii şi se opri lîngă cea de-a şaptea.

– Ţineţi-vă făgăduiala, prinţe.

– Doar n-am să dărîm acum coloana pentru a vă dovedi că nu se află în ea ceea ce căutaţi!

– Hathor, protectoarea Byblosului, poate să se preschimbe în Sekhmet. La cruzimea leoaicei se adaugă şi veninul cobrei. Să-ţi trădezi cuvîntul dat ar fi o greşeală de neiertat.

Degetele lui Abi-Shemu se încleştară pe mînerul pumnalului său. Oare cea mai potrivită cale de a scăpa din încurcătură nu era s-o ucidă pe tînăra preoteasă?

Căţărat pe pervazul ferestrei, Sekari nu-l slăbea din ochi pe prinţul Byblosului. Lăsînd supravegherea corabiei în seama lui Vînt-de-Miazănoapte şi a Sîngerosului, socotiţi paznici de temut, Sekari dăduse de urma lui Isis.

Pumnalul ieşea încet din teacă.

Sekari se pregătea să sară şi să-l împiedice pe Abi-Shemu să-şi ducă gestul pînă la capăt.

Dar prinţesa începu să-l dojenească pe soţul ei.

– Marea Preoteasă din Abydos ne-a salvat copilul. Nu-i mînia nici pe zei, nici pe faraon şi arată-ţi recunoştinţa.

Pricepînd unde l-ar fi dus o asemenea faptă pripită, prinţul hotărî să-i împlinească lui Isis dorinţa şi chemă un dulgher care desprinse binişor sarcofagul dinăuntrul coloanei. Cioplit din lemn de salcîm, care nu putrezea, sarcofagul era împodobit cu doi ochi ce-i îngăduiau să vadă nevăzutul.

Cînd Isis părăsi sala în tovărăşia prinţesei, Sekari îşi încetă pînda şi se întoarse pe corabie înotînd.

– Faraonul să nu-l pedepsească prea aspru pe Abi-Shemu, imploră prinţesa. Soţul meu ţine aşa de mult la bunăstarea oraşului său, încît uneori se poartă nechibzuit.

– Să-i alunge pe credincioşii Prevestitorului. Altfel, ei îl vor înlătura şi vor duce Byblosul de rîpă.

– Voi şti să-l înduplec, Isis.

Măgarul şi cîinele sărbătoriră zgomotos întoarcerea tinerei femei, şi Sîngerosul nu uită să se ridice şi să-şi pună labele din faţă pe umerii lui Isis.

Înfăşurat cu grijă în ţesături groase şi legat zdravăn cu frînghii înăuntrul cabinei, preţiosul sarcofag era la adăpost de orice stricăciune.

– Doar o mică piedică ne mai stă în cale, zise Sekari. Din pricina dispariţiei căpitanului, oamenii cred că această corabie e blestemată şi nu vom putea strînge un echipaj.

– Hathor îi va ţine locul şi ne va călăuzi. Tu înalţă pînza cea mare, iar eu mă îngrijesc de cîrma.

Isis rosti formulele care asigurau o călătorie liniştită, sub protecţia stăpînei stelelor.

Un vînt puternic se stîrni, iar corabia părăsi portul Byblosului, îndreptîndu-se iute spre Egipt.

Vînt-de-Miazănoapte şi Sîngerosul dormiră tot timpul cît ţinu călătoria de întoarcere, încă şi mai scurtă decît cea înspre Byblos. Îndată ce corabia acostă în portul Heliopolisului, Isis aduse zeiţei Hathor o ofrandă alcătuită din flori şi vin.

– Nu pierdeţi din ochi sarcofagul, le ceru ea lui Sekari şi celor doi tovarăşi de drum ai lor.

– N-ar fi mai bine să te însoţesc la templu?

– Nu mă paşte nici o primejdie, îi răspunse ea.

În pragul sanctuarului, înlocuitorul Marelui Preot, cu chipul răvăşit, îndrugă anevoie cîteva cuvinte de bun venit.

– V-aţi... v-aţi întors?

– Doar nu crezi că sînt o arătare!

– Călătoria voastră...

– N-am întîmpinat greutăţi însemnate.

– Dar s-a încheiat atît de repede, atît de...

– Suverana stelelor a micşorat timpul. Cum se simte Marele Preot?

– Vai, nu prea bine! Ne temem că sfîrşitul îi e aproape. Aţi găsit... sarcofagul?

Prinţul Byblosului mi l-a dat, şi acum e păzit straşnic.

– Minunat, minunat! Vreţi să vă trageţi puţin sufletul, să...

– Nu am timp să zăbovesc. Înapoiaţi-mi coşul misterelor, în care se află relicvele osiriene şi pe care vi l-am încredinţat.

Înlocuitorul Marelui Preot fu cît pe ce să izbucnească în hohote de plîns.

– S-a petrecut ceva groaznic, înspăimîntător! O asemenea nenorocire n-ar fi trebuit să aibă loc niciodată, mai ales aici, la Heliopolis!

– Lămuriţi-mă!

– Nici nu ştiu cum să vă spun, eu...

– Încercaţi.

– Coşul a fost furat, mărturisi bărbatul cu glas înăbuşit.

– Aţi căutat peste tot?

– Zadarnic!

Eu am altă părere, grăi o voce puternică, înlemnindu-l pe înlocuitor.

După Isis, apărea încă o nălucă.

– Mare Preot... Dar eraţi pe moarte!

– Aşa trebuia să-şi închipuie apropiaţii mei, ca să-l pot da în vileag pe aliatul Prevestitorului strecurat printre noi. Aveam nevoie de o dovadă, iar tu mi-ai oferit-o furînd coşul misterelor...

– Vă înşelaţi, eu...

– N-are rost să tăgăduieşti.

Gărzile care asigurau paza templului îl înconjurară pe învinuit.

Atunci acesta hotărî să dea totul pe faţă.

– Ei bine, da, sînt în slujba viitorului stăpîn al Egiptului, al celui care vă va dărîma templele şi va răspîndi pretutindeni noua credinţă! Sînteţi deja înfrînţi, căci Osiris nu va învia. Omul căruia i-am dat coşul misterelor l-a ars.

– Iată-l aici, zise Marele Preot, înmînînd coşul Marii Preotese din Abydos. Complicele tău a fost arestat înainte de

a săvîrşi nelegiuirea pusă la cale. Vă faceţi amîndoi vinovaţi de înaltă trădare, aşa că veţi fi osîndiţi la moarte. Şi cum el a mărturisit lesne totul, ştim acum că Prevestitorul nu mai are nici o iscoadă la Heliopolis.

Căutarea lui Isis luase sfîrşit.

În coşul misterelor odihneau toate mădularele trupului lui Osiris, pe care tînăra femeie va încerca să-l întregească la Abydos, fără să fie sigură ca va reuşi.

Iker o aştepta.

Iar dragostea ei pentru el sporea necontenit.

MISTERELE LUNII *KHOIAK*

Luna *khoiak*
Prima zi (20 octombrie)
Abydos

La sfîrşitul ritualului de dimineaţă, Pleşuvul şi Nephtys intrară în Casa Vieţii. Preotul rosti formulele pentru păstrarea nevătămată a mumiei, iar preoteasa o înzestră cu energie. Lipsa oricărui semn de putrezire dovedea că Iker continua să trăiască într-o lume de mijloc, între întuneric şi renaştere.

Pe la prînz, preoţii fură luaţi din nou la întrebări.

Veni şi rîndul lui Asher.

– Potrivit rapoartelor mai-marilor tăi, grăi Pleşuvul, ştii să făureşti vase de piatră, să meştereşti cupe pentru ritualuri şi să cureţi obiectele din templu cu multă grijă.

– Cuvintele acestea mă onorează. Încerc doar să fiu de folos.

– Ce-ţi doreşti tu, Asher?

– Să-mi întemeiez o familie şi să lucrez vreme îndelungată la Abydos.

– N-ai vrea să devii preot permanent?

– Oh! Un simplu vis!

– Şi dacă s-ar împlini?

– Păi Egiptul nu e ţara minunilor? Nu îndrăznesc să mă gîndesc la aşa ceva, dar mi-aş părăsi bucuros îndeletnicirile lumeşti ca să-l slujesc pe Osiris.

– Asprimea Legii noastre nu te înspăimîntă?

– Dimpotrivă, îmi întăreşte credinţa! Abydosul trebuie să rămînă temelia spiritualităţii egiptene.

– Răspunde-mi limpede: ai observat fapte neobişnuite sau purtări îndoielnice?

Prevestitorul căzu pe gînduri.

– Am simţit o armonie care uneşte lumea de dincolo cu cea de aici. Pe pămîntul sfînt al Zeului, fiecare clipă a vieţii noastre capătă un rost. Preoţii permanenţi şi cei temporari îşi îndeplinesc sarcinile la timpul cuvenit şi după puterile lor. Spiritul lui Osiris ne înalţă mai presus de noi înşine.

Prevestitorul nu învinui pe nimeni şi nici nu dădu de înţeles că ar avea vreo bănuială. După vorbele sale, s-ar fi zis că Abydosul era un paradis.

Nephtys mînca fără poftă.

– Nu ţi-e foame? se miră Prevestitorul.

– Sîntem în prima zi a lunii *khoiak*, luna celebrării misterelor de care atîrnă supravieţuirea Celor Două Regate.

– Şi eşti neliniştită?

– Desfăşurarea ritualului învierii lui Osiris rămîne o treabă primejdioasă şi o aşteptăm cu nerăbdare pe Marea Preoteasă. Fără ea nu putem începe ritualul.

– De ce nu vă puteţi lipsi de prezenţa ei?

– Pentru că ea cunoaşte Marele Secret.

– Să încredinţezi o asemenea taină unei femei nu e o dovadă de nesăbuinţă?

Dezmeticindu-se dintr-odată, Nephtys uită de farmecul lui Asher. Izbutind să se stăpînească, se purtă mai departe ca o tînără îndrăgostită.

– O nesăbuinţă... Poate că ai dreptate.

– Egiptul se înşală şi îşi pierde tăria pentru că îngăduie femeilor să aibă atîta putere.

– În faţa Pleşuvului, totuşi atît de sever, ai vorbit cu totul altfel!

– Şi tu de ce n-ai spus nimic?

– Mi se părea că eşti pe cale să dobîndeşti o slujbă mai bună!

– Am spus că vreau să-mi întemeiez o familie. Te învoieşti să-mi fii soţie?

Prevestitorul strînse cu blîndeţe mîinile lui Nephtys între palmele sale.

– E o hotărîre însemnată, murmură ea. Sînt atît de tînără şi...

– Supune-mi-te şi te voi face fericită. O femeie trebuie să îi dea ascultare bărbatului ei şi să-i împlinească cele mai mărunte dorinţe.

– Dar... îndatoririle mele de preoteasă?

– Nişte biete amăgiri! Tot ceea ce e legat de spirit se află mai presus de înţelegerea femeii. Iar tu eşti îndeajuns de isteaţă ca să pricepi lucrul acesta. Şi vei recunoaşte că un bărbat nu se poate mulţumi cu o singură femeie. Natura îngrădeşte pornirile femeilor, dar nu şi pe ale bărbaţilor. Să respectăm, aşadar, legea divină care îl aşază pe bărbat înaintea femeii.

Ascultătoare, tînăra preoteasă nu îndrăzni să-l privească în ochi pe Prevestitor.

– Vorbele acestea sînt atît de noi, atît de neaşteptate...

Prevestitorul o cuprinse în braţe.

– Curînd, unirea noastră va fi pecetluită. Vom împărţi acelaşi pat şi vei deveni prima mea soţie, mama fiilor mei. Şi nici nu-ţi închipui ce viitor luminos te aşteaptă.

Comandantul forţelor de pază umbla încoace şi-n colo pe cheiul Abydosului. În ciuda pregătirii sale de soldat, cunoştea importanţa lunii *khoiak*. Şi, fără Marea Preoteasă, ce putere aveau ritualurile?

– Se apropie o corabie! îl preveni santinela.

Îndată, toţi soldaţii se înşirară pe chei.

La vederea uriaşului care stătea la proră, neliniştile comandantului se risipiră. Întoarcerea faraonului îi făcea pe toţi să respire uşuraţi.

Ducînd cu el vasul pecetluit, Sesostris se îndreptă cu paşi mari spre Casa Vieţii, supravegheată zi şi noapte. Aici îl întîmpinară Pleşuvul şi Nephtys.

– Iată izvorul energiei osiriene, rosti el. Aşezaţi-l la capătîiul lui Iker.

Apoi regele porunci ca straja să fie triplată. Arcaşii stăteau de veghe pînă şi pe acoperişul Casei Vieţii, preschimbată astfel într-o fortăreaţă de nepătruns. Şi fiecare soldat primi cîte un cuţit din obsidian, încărcat de magie.

– Regele s-a întors! strigă Bina.

– Carevasăzică, sufletul lui a călătorit dincolo de viaţă şi s-a reîntors în trup, se miră Prevestitorul. Sesostris a celebrat la Medamud sărbătoarea înnoirii. A dobîndit o nouă putere şi vrea ca Abydosul să tragă foloase din ea.

– A devenit o ameninţare pentru noi?

– Nici n-a încetat vreodată să fie! Trebuie să aflăm ce plănuieşte.

– Stăpîne... iar aţi luat masa împreună cu Nephtys.

Prevestitorul mîngîie pletele Binei.

– E o femeie tînără, supusă şi înţelegătoare. O să se plece în faţa adevăratei credinţe.

– O să vă căsătoriţi cu ea?

– Amîndouă o să-mi daţi ascultare şi o să mă slujiţi, după cum cere legea divină. N-are rost să mai vorbim despre asta, frumoasa mea!

Îngrozit, Bega năvăli în odaia Prevestitorului.

– Faraonul tocmai a sosit, purtînd vasul pecetluit! Şi încă o corabie acostează, cea a lui Isis!

În cele patru colţuri ale Casei Vieţii, Pleşuvul aşeză patru capete de lei ce scuipau foc, patru *uraeus*, patru babuini şi patru cărbuni aprinşi. În felul acesta, nici o forţă distrugătoare nu putea pătrunde înăuntrul clădirii cu pereţi din piatră, în care se intra printr-o poartă uriaşă din calcar alb.

Tavanul curţii principale era bolta cerească a zeiţei Nut, podeaua acoperită de nisip aparţinea zeului Pămîntului, Geb. În mijloc, o capelă adăpostea barca lui Osiris, în care se odihnea trupul lui Iker.

În sfîrşit, Isis îl revedea!

Neputîndu-şi înghiţi lacrimile, se învinui singură pentru această slăbiciune şi se puse îndată pe treabă, în prezenţa faraonului, a Pleşuvului şi a lui Nephtys. Pe Iker nu-l ajutau jelaniile, ci numai reuşita ritualului care să-l aducă la lumină.

Pentru ca Iker să învieze, trebuia ca moartea lui să treacă în trupul lui Osiris, învingătorul beznei, cel care se reînnoia neîncetat. Doar el putea să şteargă orice formă de moarte şi să o preschimbe în viaţă.

De aceea, era nevoie să se creeze trei Osiris şi să se respecte pas cu pas un ritual ce nu îngăduia nici o greşeală.

Iar preoţii nu aveau la dispoziţie decît cele treizeci de zile ale lunii *khoiak*.

Isis făuri trupul de piatră al lui Osiris, aşezînd laolaltă relicvele culese în timpul căutării sale: capul, ochii, urechile, ceafa şi maxilarele, şira spinării, pieptul, inima, braţele, încheieturile mîinilor, degetele, falusul, gambele, coapsele şi tălpile. Sceptrul din Heliopolis asigura unirea părţilor acestui trup al învierii, iar sceptrul de aur de pe colina lui Thot le înzestra cu o putere mai presus de fire.

Regele destupă vasul pecetluit ce conţinea limfele zeului, mister al operei alchimice şi izvor al vieţii. Asemenea valului inundaţiei, limfele legară trainic între ele mădularele statuetei, din care se răspîndi parfumul Puntului.

Isis atinse mumia cu piatra venerabilă luată de pe insula lui Soped, ca să însufleţească ceea ce părea lipsit de viaţă şi să facă să bată inima minerală. Apoi o unse cu trei straturi de unguent, o înfăşură în patru pînze, ce simbolizau cele patru forme ale luminii dezvăluite în timpul deschiderii ferestrei cerului, şi în pielea de berbec adusă de la Teba.

– Numele tău e Viaţă, grăi regele. Mama noastră, zeiţa Cer, te va zămisli din nou şi-ţi va dezvălui natura ta secretă, transmiţînd-o fiului tău, Osiris-Iker.

Sesostris îl aşeză pe primul Osiris, alcătuit din metale şi minerale, în burta vacii cereşti, din lemn aurit, pe care erau pictate stelele şi constelaţiile, adevărata obîrşie a celor vii. În acest atanor urma să se săvîrşească o înviere pe care ochii oamenilor nu o vedeau.

– Din Ra, lumina zămislitoare, rosti faraonul, se naşte piatra metalică. Prin ea, opera ascunsă se împlineşte. Alcătuită din metale şi pietre preţioase, ea îl preschimbă pe Osiris în arbore de aur. Sora mea, Isis, continuă-ţi munca alchimică.

Pe un cadru de lemn, Isis întinse o pînză de in. În mijlocul ei desenă silueta lui Osiris, apoi o modelă din mîl umed şi roditor, seminţe de orz şi de grîu, mirodenii şi praf de pietre preţioase.

– Tu te afli printre noi, moartea nu te atinge. Fie ca orzul să devină aur, iar renaşterea ta să ia înfăţişarea tulpinilor

înverzite ce vor creşte din trupul tău luminos. Tu reprezinţi zeii şi zeiţele, tu eşti valul aducător de rod, tu eşti ţara întreagă, tu eşti viaţa.

Cel de-al doilea Osiris prinse a se contura. Strîns legat de primul, al doilea proces de înviere începea.

Al treilea ar fi trebuit să fie mumia zeului care se odihnea în locaşul său de veci din Abydos şi care înviase la ora nouă din noapte, în ultima zi a lunii *khoiak* din anul trecut. Nemurirea trecea astfel din zeu în zeu.

Pîngărind mormîntul şi distrugînd mumia lui Osiris, Prevestitorul socotea că va împiedica orice renaştere.

De data aceasta, Fiul regal şi Prieten unic va sluji drept suport pentru ritual. Dar se va dovedi el un material îndeajuns de rezistent pentru a îndura o asemenea încercare?

Văduva îşi privi îndelung soţul.

– Fii cel de-al treilea Osiris, îl imploră ea, şi împlineşte ultima înviere.

Nu mai rămăseseră decît douăzeci şi nouă de zile.

Luna *khoiak*
A doua zi (21 octombrie)
Abydos

– Numărul gărzilor a fost întreit, spuse Bega, şi fiecare soldat este înzestrat, pe lîngă armele obişnuite, cu un cuţit din obsidian în stare să străpungă învelişul protector al duhurilor. Isis, Nephtys şi Pleşuvul n-au mai părăsit Casa Vieţii.

– Ai vorbit şi cu alţi preoţi permanenţi? întrebă Prevestitorul.

– Toţi sînt de aceeaşi părere: ritualurile învierii au început.

– Cu ce suport?

– Iker, răspunse Bina, cu privirea rătăcită.

Prevestitorul o prinse de umeri.

– Iker e mort, frumoasa mea. Am nimicit mumia lui Osiris şi vasul ce conţinea izvorul vieţii. Abydosul a rămas precum o cochilie goală, ritualurile nu mai au nici o putere.

– Iker călătoreşte între viaţă şi moarte, continuă ea. Ochii săi rămîn deschişi. Isis şi regele încearcă să-l readucă la lumină.

– Trebuie să-i împiedicăm! se răsti Bega.

– Porunceşte-i lui Shab să cerceteze paza. Dacă există vreun mijloc de a pătrunde în Casa Vieţii, el are să-l descopere.

Bucuros că-şi mai dezmorţeşte picioarele, Strîmbu' îşi luă toate măsurile de prevedere ca să nu atragă atenţia gărzilor. Parcă înşelîndu-i speranţele, noaptea nu-l ajută cîtuşi de puţin, căci sute de lămpi luminau clădirea şi împrejurimile. Schimbaţi des, arcaşii nu sufereau nici de oboseală, nici de lipsa somnului şi atenţia nu le slăbea nici o clipă.

Shab îl înştiinţă pe Prevestitor că apărarea Casei Vieţii nu avea nici un punct slab.

– Prevestitorul o linişti pe Bina, care căzuse pradă unor spasme cumplite. De cînd înţelesese ce se petrece cu Iker, femeia nu se oprea din tremurat.

– Mă tem de puterile faraonului şi ale blestematei ăsteia de Mare Preoteasă, mărturisi Bega. Trebuie să părăsiţi Abydosul, stăpîne. Mai devreme sau mai tîrziu vor afla cine sînteţi cu adevărat.

– Ai luat parte la ritualul marilor mistere. Ce anume face regele?

– Se foloseşte de Osirisul din anul trecut a cărui energie a secătuit, modelează unul nou şi săvîrşeşte o triplă reînviere, minerală, metalică şi vegetală. Dar nu se poate lipsi de limfele din vasul pecetluit. Iar din arhivele Casei Vieţii, învaţă ce mijloace trebuie să folosească.

– Aşadar, din victimă, Iker a devenit suport osirian, încheie Prevestitorul, nedumerit. Doar un singur om îmi va spune întocmai ceea ce vreau să ştiu: Nephtys. De îndată ce iese din Casa Vieţii, dă-mi de ştire.

Isis şi Nephtys depuseră în jurul lui Iker cele patru vase care alcătuiau sufletul reîntregit. În primul vas, cu cap de şoim, aşezat înspre apus, se aflau intestinele, venele şi canalele de energie ale lui Osiris, în cel dinspre răsărit, cu cap de şacal, stomacul şi splina, în cel dinspre miazăzi, cu cap de om, ficatul, iar în cel dinspre miazănoapte, cu cap de babuin, plămînii.

Adunaţi laolaltă, cei patru fii ai lui Horus, urmaşul lui Osiris, întăreau *KA*-ul şi inima tatălui lor.

Cele două surori ridicară capacele şi rostiră formulele de veneraţie către şoim, şacal, om şi babuin. Noi organe, ce de-abia începură să crească, trezeau la viaţă mumia lui Iker.

În acea clipă, cei trei Osiris, cel mineral şi metalic, cel vegetal şi cel omenesc depindeau unul de altul. De-acum înainte, deveniţi de nedespărţit, aveau să învieze sau să piară împreună.

Doar faraonul şi Pleşuvul părăsiră Casa Vieţii la căderea nopţii. Pleşuvul adună preotesele şi preoţii permanenţi şi îi înştiinţă că începuse celebrarea marilor mistere din luna *khoiak*.

– Dar vasul pecetluit nu dispăruse? se miră Bega.

– Faraonul l-a găsit pe cel din templul de la Medamud. Nu ne lipseşte nimic pentru a-l vedea pe Osiris renăscînd.

Luna *khoiak*
A treia zi (22 octombrie)
Abydos

Cele şapte preotese ale zeiţei Hathor aleseseră cele mai frumoase curmale. Aşezară o parte dintre ele pe o tavă de argint, iar din restul stoarseră sucul care avea să dea o licoare ce simboliza limfele înnoitoare ale lui Osiris.

Cînd isprăviră, încredinţară fructele şi alcoolul faraonului. După încheierea ritualului celebrat în templul său de milioane de ani, Sesostris se întoarse în Casa Vieţii şi înfăţişă ofranda celor trei Osiris.

– Iată incarnarea focului binefăcător. Fie ca ea să vă ajute să renaşteţi odată cu noul an, în inima misterelor.

– Aici se înfăptuieşte munca tainică, ascunsă pe vecie, adăugă Isis. În trupul tău de lumină, Osiris, soarele va răsări.

Prima hrană solidă şi lichidă a celor trei Osiris era asigurată. Pleşuvul trebuia acum să pregătească procesiunea boilor graşi şi tăierea lor, ce urmau să aibă loc în cea de-a şasea zi a lunii *khoiak*.

Doar Isis va rămîne lîngă Iker.

– Un preot temporar mă pune pe gînduri, îi destăinui Nephtys Pleşuvului. M-am simţit atrasă de el, recunosc, şi chiar m-a cerut de nevastă. E un meşter priceput, preţuit de toţi, şi chiar ar putea fi primit în rîndul preoţilor permanenţi.

– Despre cine e vorba?

– Despre Asher, bărbatul acela înalt şi atît de cuceritor. Cu o voce blîndă, binevoitoare, mi-a spus despre femei nişte lucruri cumplite. Nici una nu i se pare vrednică de a fi preoteasă şi crede că bărbaţii sînt mai presus de ele. M-am prefăcut că-i împărtăşesc părerea.

– Glumea sau vorbea serios?

– N-aş zice că glumea, dar vreau neapărat să mă lămuresc.

– Ai mare grijă! Dacă e un credincios de-al Prevestitorului, te pîndeşte primejdia.

– Dacă e precum spuneţi, atunci mă va duce la stăpînul lui.

– De ce ar face asta?

– Pentru că pot să-i dezvălui secretele din Casa Vieţii.

– Cineva trebuie să vegheze asupra ta.

– Dar să rămînă bine ascuns! Altminteri, Asher îşi va pierde încrederea în mine şi voi da greş.

– Îţi dai seama ce ai putea păţi?

– Înlăturarea răului din Abydos nu suferă amînare. Şi iată că avem, în sfîrşit, prilejul să reuşim.

– Există încă o cale, mai puţin primejdioasă, fu de părere Pleşuvul. Să cercetăm cu luare-aminte felul în care acest Asher a reuşit să intre în Abydos. Aşteaptă să-ţi dau un semn înainte de a te întîlni cu el.

Nephtys se gîndea la suferinţele şi la curajul surorii sale, Isis. Şi hotărî să lupte, chiar cu preţul vieţii sale, pentru îndepărtarea ameninţării ce plutea deasupra locaşului reînvierii.

Luna *khoiak*
A patra zi (23 octombrie)
Memphis

La vederea chipului întunecat al vizirului Sobek, generalul Nesmontu presimţi o nenorocire.

– Încă un atac al oamenilor Prevestitorului?

– Nu, tribunalul şi-a încheiat judecata.

– Nu-mi spune că...

– Sehotep a fost osîndit la moarte.

– Dar n-a ucis pe nimeni!

– Potrivit tribunalului, gîndul atîrnă tot atît de greu ca fapta. Şi dat fiind că aparţine Casei Regelui, lucrul e cu atît mai grav.

– Să ne împotrivim acestei hotărîri.

– Zadarnic, Nesmontu. În vremurile tulburi prin care trecem, judecătorii nu trebuie să arate nici un fel de îngăduinţă. Nici chiar faraonul nu mai poate face nimic pentru Sehotep.

– Un membru al Cercului de Aur din Abydos osîndit la moarte pe nedrept!

Descumpănit, bătrînul soldat crezu, preţ de o clipă, că Prevestitorul va birui. Dar sufletul său de războinic ieşi iute la iveală, îndemnîndu-l să-şi adune oamenii, să atace închisoarea şi să-şi elibereze fratele.

– Nu te purta ca un smintit, îl povăţui Sobek. Unde te-ar duce o asemenea faptă? Dintr-o zi în alta, luptătorii din umbră pot porni bătălia. Iar tu trebuie să conduci trupele noastre. Supravieţuirea Memphisului atîrnă de tine.

Nesmontu se mai domoli. Păzitorul făcuse bine că-i amintise de îndatoririle lui.

– Rămîi ascuns aici. Altminteri, căpetenia vrăjmaşilor va pricepe că încercăm să-i întindem o capcană. Soldaţii vor păzi această casă după moartea stăpînului ei.

– Glasul lui Sobek tremura. Dar nici el, nici generalul nu erau oameni care să-şi arate deznădejdea.

Dormind doar două ore pe noapte, Sobek continua să cerceteze dosarele şi rapoartele gărzilor, sperînd să găsească ceva care să amîne moartea lui Sehotep.

Atenţia îi fu atrasă de un desen ce înfăţişa un bărbat care semăna întru cîtva cu Gergu, responsabilul principal al hambarelor. Potrivit raportului întocmit de un ofiţer, Gergu părea să fi avut legături, mai mult sau mai puţin strînse, cu dansatoarea Olivia. Ofiţerul scotocise pe ascuns şi o casă al cărei stăpîn era un oarecare Bel-Tran şi dăduse peste o mulţime de mărfuri furate şi dosite acolo.

Păzitorul îşi aminti că Iker îi ceruse cîndva să facă unele cercetări în privinţa acestui Gergu, dar căutările nu scoaseră la iveală nimic necurat.

Dar iată că Sobek găsi încă un dosar ce cuprindea numele aceluiaşi Gergu.

Şi, de data aceasta, nu mai era vorba de simple bănuieli, ci de o plîngere în toată legea. Cel care se îngrijea de hambarele din satul Colina Înflorită îl învinuia pe Gergu că-l lovise, îl ameninţase şi că trăgea foloase necuvenite de pe urma slujbei lui. O mulţime de slujbaşi se purtau astfel şi era de datoria vizirului să-i pedepsească fără milă. Dacă faptele se adevereau, tîlharul de Gergu va ajunge direct în temniţă.

Dar înainte de a-l aresta, n-ar fi fost mai bine să-l urmărească şi să afle dacă nu cumva avea legături cu luptătorii din umbră?

Luna *khoiak*
A cincea zi (24 octombrie)
Memphis

– Te pui chezaş pentru puterea acestui leac? întrebă doctorul Gua.

– Da, în numele lui Imhotep vindecătorul! răspunse farmacistul Renseneb.

– N-o să aibă urmări vătămătoare?

– Am verificat pe mine însumi acest amestec delicat din esenţe de lotus, mac şi alte zece flori rare. Bolnava nu va simţi nici o durere şi nici o tulburare cînd se va trezi. Vă dau un singur sfat: vorbiţi cu glas apăsat şi domol, puneţi puţine întrebări şi nu vă pierdeţi răbdarea.

Gua luă săculeţul cu hapuri şi se duse acasă la Medes, unde nevasta Secretarului Casei Regelui îl primi cu mare bucurie.

– În sfîrşit, doctore, aţi venit! Cu toate leacurile pe care mi le-aţi dat, nu mă pot opri din plîns. Viaţa mea a devenit un chin!

– V-am prevenit că trebuie să încercăm şi altceva.

– Sînt gata!

– Aş putea vorbi cu soţul vostru?

– Din pricina împrejurărilor de acum, o să se întoarcă tîrziu. Vă dați seama? Fără faraon, fără vizir, fără marele general, Memphisul merge spre pierzanie.

– Să ne îngrijim mai bine de sănătatea voastră.

– O, da, doctore, da!

– Înghițiți aceste patru hapuri.

Nevasta lui Medes se grăbi să se supună. Gua îi cercetă pulsul.

– În curînd o să vă cuprindă o pace binefăcătoare. Nu vă împotriviți nevoii de a dormi. Eu am să rămîn aici.

Amestecul lui Renseneb nu întîrzie să-și arate puterea.

Doctorul îi dădu femeii încă două hapuri.

Liniștită pe de-a-ntregul, bolnava se adînci în somn.

– Sînt doctorul Gua. Mă auziți?

– Vă aud, răspunse o voce răgușită.

– Am să vă scap de suferința care vă apasă. Vă învoiți să-mi spuneți adevărul, tot adevărul?

– Mă... mă învoiesc.

– Adevărul vă va tămădui. Înțelegeți?

– Da... Înțeleg.

– Sînteți soția lui Medes, Secretarul Casei Regelui?

– Sînt.

– Locuiți la Memphis?

– Da, locuiesc.

– Sînteți fericită?

– Da... Nu... Da... Nu, nu!

– Medes v-a lovit vreodată?

– Niciodată! Uneori, da...

– Îl iubiți?

– Îl iubesc, e un soț minunat, atît de minunat!

– Deci vă supuneți lui?

– Întotdeauna!

– V-a poruncit să faceți vreun lucru din pricina căruia vă căiți?

– Nu, o, nu! Ba da... îmi pare rău. Dar l-am făcut pentru el! Nu, nu îmi pare rău.

– Ne apropiem de rădăcina bolii care vă roade. Smulgînd-o, vă veți vindeca. Aveți încredere în mine și n-o să mai suferiți. Ce v-a cerut Medes?

Femeia suspină, mîinile şi picioarele îi tremurau, iar ochii se mişcau iute sub pleoape.

– Sînt doctorul Gua, cel care vă îngrijeşte, ne apropiem de sfîrşit. Mărturisiţi, lepădaţi-vă de tot zbuciumul.

Spasmele se răriră, iar bolnava începu să se liniştească.

– O scrisoare... Am plăsmuit o scrisoare imitînd scrisul Marelui Trezorier Senankh pentru a-l dezonora. Am acest dar! Medes era mulţumit, foarte mulţumit... Din păcate, am dat greş. Atunci...

– Atunci...

Trupul femeii se chirci.

– Sînt doctorul Gua, cel care vă îngrijeşte. Vindecarea este aproape. Vorbiţi-mi, spuneţi-mi adevărul.

– Am mai scris apoi încă o scrisoare imitînd scrisul lui Sehotep, pentru ca aceasta să fie învinuit de trădare şi de omor. Şi, de data aceasta, am reuşit! Medes era fericit, atît de fericit... Ce bine mă simt acum! Vindecată, sînt vindecată...

Carevasăzică, şi ficatul lui Medes spunea adevărul.

Lipsit de Maat, el dezvăluia firea unui om în care zăceau ura şi pizma.

Doctorul Gua tocmai descoperise un aliat însemnat al luptătorilor din umbră, ba chiar una dintre căpeteniile lor, şi putea să dovedească nevinovăţia lui Sehotep.

Dar cui să împărtăşească cele aflate? Vizirul trăgea să moară, generalul Nesmontu pierise, regina nu primea pe nimeni.

Rămînea Senankh, Marele Trezorier, căzut pradă unei grele deznădejdi. Dar va voi el să-l asculte şi să ia măsurile cuvenite?

Pe loc, un alt gînd îngrozitor încolţi în mintea doctorului Gua: dacă şi Marele Trezorier era complicele lui Medes?

Luna *khoiak*
A şasea zi (25 octombrie)
Abydos

Doctorul de animale controlase boii cei graşi, împodobiţi cu coliere de flori, pene de struţ şi eşarfe colorate. Fiecare animal socotit pur mergea apoi agale spre abatorul templului.

Meşterul măcelar mai verifica şi el încă o dată carnea care trebuia să conţină cît mai mult *KA*.

Împreună cu Vînt-de-Miazănoapte, Sîngerosul veghea asupra uriaşelor vite. De obicei, sosirea lor stîrnea bucuria preoţilor temporari, care ştiau că vor lua parte la o sumedenie de ospeţe pentru celebrarea renaşterii lui Osiris.

Dar nenorocirile care loviseră Abydosul în ultima vreme stăruiau în mintea tuturor, aşa că nimeni nu se gîndea acum la sărbătoare.

Încă o dată, Bina încercă să ducă de mîncare soldaţilor care păzeau Casa Vieţii.

Un ofiţer îi tăie calea.

– Ai fost trimisă aici?

– Obişnuiesc să...

– Porunci noi. Întoarce-te de unde ai venit.

Bina îi zîmbi cît putea ea de frumos.

– Doar n-o să arunc aceste pîini şi...

– Vrei să fii arestată?

Bina se îndepărtă şi depuse merindele pe unul dintre altarele templului unde Bega îşi îndeplina sarcinile.

Preotul se asigură mai întîi că nu trăgea nimeni cu urechea.

– Pleşuvul i-a strîns pe preoţii permanenţi, îi dezvălui el. Dacă e să mă iau după ritualurile cu care ne îndeletnicim aici şi după formulele ce trebuie rostite, nu mă îndoiesc de faptul că în Casa Vieţii se înfăptuiesc misterele.

– Şi ştii ce se întrebuinţează ca suport?

– Părţile trupului osirian şi orzul preschimbat în aur. Şi... Nu, de neînchipuit! Nu se poate să ai dreptate. Iker e mort, mort de-a binelea! Nimeni n-ar avea cum să-l readucă la viaţă. Şi totuşi, în cazul lui Imhotep... Însă Fiul regal nu se aseamănă nici pe departe cu el! Şi-apoi, o astfel de încercare e sortită să dea greş.

– Dar Sesostris n-a adus de la Medamud un nou vas pecetluit?

Bega o privi tulburat.

– Ai voie să intri în Casa Vieţii? întrebă Bina.

– Din nenorocire, nu. Doar faraonul, Pleşuvul, Isis şi Nephtys pătrund în ea.

„Din nou blestemata asta de femeie“, îşi zise singura soţie a Prevestitorului, furioasă.

Ei bine, Nephtys ori mărturisea tot, ori avea să piară.

Luna *khoiak*
A şaptea zi (26 octombrie)
Abydos

Primul pătrar al lunii în creştere strălucea pe cer, deschizînd drumul lui Ra, lumina divină mai puternică decît întunericul, ascunsă în sînul spiritului şi al materiei.

Isis aştepta această clipă cu teamă. Oare sub tăria celor doi aştri, soarele zilei şi cel al nopţii, cei trei Osiris vor creşte în armonie?

Osirisul mineral şi metalic căpăta vigoare departe de orice privire omenească, înlăuntrul atanorului. Hrănite de strălucirea stelelor, părţile trupului osirian se uneau trainic.

Osirisul vegetal slujea drept mărturie a acestei prefaceri tainice.

O primă sămînţă tocmai încolţise.

– Ai încredere, îi şopti Isis lui Iker, toate cerinţele pentru o nouă viaţă sînt îndeplinite. Chiar de pe acum eşti legat de cele două forme ale veşniciei, cea a clipei preschimbării şi cea a înlănţuirii neîntrerupte a anotimpurilor. Casa Vieţii devine cu adevărat Locaşul Aurului.

Afară, în faţa clădirii, faraonul celebra un ospăţ în tovărăşia sufletelor regilor morţi şi înviaţi. La ospăţ luau parte Pleşuvul, preotesele şi preoţii permanenţi, împărţind *KA*-ul boilor graşi şi o pîine din flori de salcîm, crescut pe cîmpia tuturor bucuriilor, unde petreceau divinităţile.

Sesostris duse apoi de mîncare celor trei Osiris, care se hrăniră cu seva delicată a merindelor devenite sacre.

Unit cu ceilalţi doi, Osiris-Iker ieşea treptat din lumea de mijloc, dar paşii cei mai grei şi primejdiile cele mai mari abia de-aici înainte urmau.

– Moartea lui Iker începe să-şi piardă din putere şi să se risipească, grăi monarhul. Totuşi, lucrul acesta nu e hotărîtor. Osirisului metalic îi lipseşte încă vigoarea. Între cele trei forme ale Marii Opere nu trebuie să existe nici o nepotrivire.

Aidoma unui foc, dragostea ta îl însufleţeşte, Isis; fără ea totul ar pieri. Şi doar ea, pentru că nu aparţine acestei lumi, poate să învingă destinul hărăzit de Prevestitor.

Neîncetat, văduva rostea formulele transformării în lumină.

Purtînd masca lui Anubis, regele trase zăvorul porţii cerului, gravată într-un calcar de o albeaţă orbitoare.

De-acum încolo, forţele cerului aveau să umple întregul Locaş al Aurului.

Deşi în lipsa lor ritualul nu se putea desfăşura, ele aduceau totodată şi o mare primejdie.

Oare Osiris-Iker va trece cu bine prin această încercare?

Luna *khoiak*
A opta zi (27 octombrie)
Abydos

Chipul Binei se schimonosise de ură şi furie.

De ce nu venea odată Nephtys să-l vadă pe logodnicul ei, Prevestitorul? Ea, Bina, ar şti atunci s-o facă să vorbească supunînd-o la nişte cazne cum nu îi fusese dat nimănui să îndure! Iar preoteasa ar dezvălui tainele ritualurilor şi ar mărturisi în ce fel Isis şi faraonul gîndeau să-l împiedice pe Iker să piară pentru totdeauna.

Căci acum nimeni nu se mai îndoia: Fiul regal slujea drept suport pentru reînvierea osiriană! Şi nu mai rămăseseră decît douăzeci şi două de zile pentru ca lucrul care părea cu neputinţă de înfăptuit să se împlinească totuşi.

– O să dea greş! strigă Bina.

– De la sine înţeles, frumoasa mea, îi şopti Prevestitorul, mîngîindu-i pletele.

– Nu se poate pătrunde în blestemata asta de clădire, stăpîne! Shab a cercetat-o din toate părţile, dar degeaba. Nici măcar Bega nu intră acolo.

– Datorită lui Nephtys vom afla cum să pricinuim stricăciuni Casei Vieţii şi s-o oprim astfel să ne facă rău.

– Preoteasa asta trebuia să fie aici, la picioarele voastre!

– Linişteşte-te, o să vină.

– În arhivele noastre, numele lui Asher apare de mai mulţi ani, o înştiinţă Pleşuvul pe Nephtys. Tot ce ţi-a spus despre el este adevărat. Trăieşte într-un sătuc din apropierea Abydosului şi meştereşte vase din piatră. Două-trei luni pe an, bărbatul acesta umil îşi îndeplineşte în chip desăvîrşit sarcinile de preot temporar, iar mai-marii lui sînt mulţumiţi de el. N-a greşit şi n-a supărat pe nimeni.

– Umil, spuneţi? Cuvîntul nu prea se potriveşte firii sale. Cine l-a primit la Abydos?

– Însemnările arată că... preotul permanent Bega. Şi el are numai vorbe de laudă despre Asher, asemenea colegilor săi.

– Bega...

– Nu te lăsa pradă închipuirilor tale, o sfătui Pleşuvul. Bega nu cunoaşte îngăduinţa, şi purtările binevoitoare îi sînt cu totul străine, recunosc. Dar e mai presus de orice bănuială. Ba aş zice că e însuşi întruparea neînduplecării şi a cinstei.

– Am să stau de vorbă cît mai curînd cu Asher, hotărî Nephtys. Şi de astă dată chiar o să limpezim lucrurile.

Capul lui Iker atinse bolta cerească. Isis îi transmise tot ceea ce trăise ea în timpul iniţierii sale în Cercul de Aur.

Şi chiar în aceeaşi clipă, cocori, pelicani, flamingo trandafirii, raţe sălbatice, lopătari albi şi ibişi negri începură să zboare în cercuri largi deasupra Locaşului Aurului. Iviţi din Nun, oceanul de energie din care se năştea orice formă de viaţă, ei vorbeau graiul lumii de dincolo şi o învăţau pe văduvă să continue împlinirea Marii Opere.

Ţinînd în gheare două inele, însemnele celor două veşnicii, o pasăre cu cap de om se aşeză pe mumia lui Iker.

Întors din neant, sufletul trezea la viaţă trupul osirian.

– Pînă în cea de-a douăsprezecea zi a lunii *khoiak*, văduva trebuia să păstreze o tăcere desăvîrşită.

Luna *khoiak*
A noua zi (28 octombrie)
Memphis

Beat, Gergu se duse la atelierul sculptorului care cioplea stele false, pentru care cei bogaţi plăteau din greu, închipuindu-şi

că erau aduse chiar de la Abydos. Formula osiriană înscrisă pe ele înlătura orice bănuială.

Neputînd să-l vadă pe Medes din pricina pregătirilor pentru marele atac, Gergu n-avea cu ce să plătească o siriană înţelegătoare, dar lacomă şi socotea să capete neîntîrziat de la sculptor partea ce i se cuvenea.

Meşterul îl trase într-un ungher al atelierului.

– Lingouri de cupru, amulete, ţesături, dă-mi-le pe toate acum! ceru Gergu.

– Potoliţi-vă! Staţi să vedem.

Furios, responsabilul principal al hambarelor îşi lovi cu sălbăticie complicele, îl trînti la pămînt şi-l izbi cu picioarele.

– Partea mea... Dă-mi partea mea!

O mînă puternică îl înşfăcă de păr şi-l lipi de un perete.

– Vizire Sobek! strigă Gergu, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Dar eraţi... eraţi pe moarte!

– La gîndul că te voi lua la întrebări, m-am înzdrăvenit cît ai clipi. Dansatoarea Olivia sau casa negustorului Bel-Tran îţi aminteşte de ceva anume?

– Nu, nu, de nimic!

– Dar plîngerea îngrijitorului hambarelor din Colina Înflorită?

– O greşeală... o greşeală a administraţiei!

– Fă bine şi spune tot, voinice!

– Nu pot, m-ar ucide!

– Vă spun eu! hotărî meşterul cu faţa umflată, copleşit de frică la vederea lui Sobek Păzitorul şi a celor zece gărzi care scotoceau prin atelier.

Mai bine să mărturisească adevărul şi să ceară îndurare vizirului, aruncînd întreaga vină în cîrca acestui beţiv primejdios care fusese cît pe ce să-l ucidă.

La auzul dezvăluirilor complicelui său, Gergu se pierdu cu firea, recunoscu toate furtişagurile, îl imploră pe vizir să-l ierte şi plînse cu lacrimi fierbinţi.

– Adevărul vinovat e Medes.

– Secretarul Casei Regelui? se miră Sobek.

– Da, m-a silit să lucrez pentru el şi eu făceam tot ce-mi poruncea.

– Fura şi dosea mărfuri sub numele de Bel-Tran?

– Voia să se îmbogăţească.

– E amestecat şi în uneltirea ce s-a încheiat cu moartea dansatoarei Olivia?

– Bineînţeles!

– Tu şi stăpînul tău aveţi legături cu luptătorii din umbră?

Gergu şovăi.

– Poate el. Eu nicidecum!

– Nu ţi-ai vîndut sufletul Prevestitorului?

– Nu, o, nu! Îl urăsc la fel ca voi şi...

Palma dreaptă a lui Gergu luă foc, smulgîndu-i un urlet înfiorător de durere. Braţul, umărul şi capul se aprinseră şi ele. Încremeniţi de uimire, Sobek şi oamenii săi nu avură timp să-i sară în ajutor.

Ars de viu, Gergu se prăbuşi.

Doctorul Gua se hotărîse să-l înştiinţeze despre descoperirile sale pe Senankh, care îl şi duse în odaia vizirului.

– Dar Sobek trage să moară, îi reaminti doctorul Marelui Trezorier. Nici măcar nu m-au mai lăsat să-l văd.

– Nu trebuia să prindă nimeni de veste că s-a însănătoşit.

Gua îi povesti pe scurt vizirului cele întîmplate.

– Folosindu-se de înzestrarea neobişnuită a soţiei sale, încheie Senankh, Medes a încercat să scape de mine şi de Sehotep la adăpostul legilor! Plănuia pesemne să distrugă însăşi Casa Regelui.

– Mai e şi hoţ pe deasupra, adăugă Sobek, şi poate chiar un aliat al luptătorilor din umbră. Tu, doctore, să nu sufli nimănui vreo vorbă despre toate astea. Tu, Senankh, adu la cunoştinţa tribunalului mărturia lui Gua. Iată aici ordinul de eliberare al lui Sehotep, cu sigiliul vizirului pe el.

– Pe Sobek îl mîhnea adînc faptul că nu scosese destule informaţii de la Gergu şi de la meşterul sculptor. Însă nădăjduia să afle din gura lui Medes mai multe despre luptătorii ascunşi în Memphis şi despre complicii lor din Abydos.

Luna *khoiak*
A zecea zi (29 octombrie)
Memphis

A doua zi, Medes avea să stăpînească Memphisul.

Toţi luptătorii din umbră vor porni atacul asupra palatului regal, asupra odăilor de lucru ale vizirului şi asupra cazărmii principale. Primiseră o singură poruncă: să răspîndească groaza pretutindeni. Nu vor lua prizonieri, în schimb vor măcelări femeile şi copiii.

În lipsa unei căpetenii care să le călăuzească, forţele de ordine abia dacă se vor împotrivi, împrăştiindu-se iute.

Ducîndu-se să-l felicite pe Libanez, Medes îl va strînge de gît cu mîinile sale. Apoi va spune tuturor că negustorul murise din pricină că inima sa nu rezistase emoţiei victoriei, pe care o sărbătorise mîncînd mai multe prăjituri ca niciodată.

După uciderea vizirului, a reginei, a lui Sehotep şi a lui Senankh, Medes se va încorona el însuşi faraon şi va face legea în tot Egiptul, unde Prevestitorul îşi va răspîndi în continuare credinţa.

Pe de altă parte, trebuia să se descotorosească de soţia sa, care de la ultima vizită a doctorului Gua dormea întruna, şi de beţivul de Gergu. În sfîrşit, o casă tihnită!

Zgomote neobişnuite împrăştiară liniştea: un strigăt înăbuşit, o uşă trîntită, nişte paşi grăbiţi. Apoi se aşternu iar tăcerea.

Medes îşi chemă intendentul, dar nu-i răspunse nimeni.

De la fereastra odăii sale de lucru, cercetă cu privirea grădina şi bazinul cu apă, înconjurat de sicomori.

O mulţime de gărzi se iviseră pretutindeni, iar unele urcau deja scara interioară, după ce-i potoliseră pe servitori.

Să fugă... Dar pe unde? Nu avea decît o singură cale: acoperişul.

Înnebunit de spaimă, Medes izbuti să se caţere pînă acolo, în ciuda greutăţii sale.

Străduindu-se să nu alunece, căci picioarele îi tremurau, Medes se codi să sară pe acoperişul vecin.

– Coboară, îi porunci o voce răsunătoare. N-ai cum să scapi.

– Sobek! Nu... nu eşti pe moarte?

– S-a sfîrşit, Medes. Ai dat greş. Iar Prevestitorul n-o să te salveze.

– Sînt nevinovat, nu-l cunosc pe Prevestitor, eu...

Înmărmurit, Medes văzu cum mîna sa e cuprinsă de flăcări.

Pierzîndu-şi echilibrul, se prăbuşi de pe acoperiş, şi trupul îi fu străpuns de vîrfurile metalice care împodobeau zidul împrejmuitor al bogatei sale locuinţe.

– Lacomul nu va avea mormînt, hotărî vizirul, amintind una dintre învăţăturile înţeleptului Ptah-Hotep.

Din fericire, Medes însemnase tot, şi dosarele sale vorbeau în locul lui. Astfel, Sobek află că el echipase corabia *Fulgerul*, măsluind documentele şi cumpărîndu-i pe vameşi, el făcuse negoţ pe ascuns cu Libanezul şi dosise mărfurile sub numele de Bel-Tran, el se folosise de corăbiile administraţiei ca să trimită porunci credincioşilor Prevestitorului, el ordonase unui fals soldat să-l ucidă pe Iker... Lista nelegiuirilor sale părea fără sfîrşit.

Dar ultimele cuvinte scrise de mîna lui Medes vesteau neîndoielnic tot ce putea fi mai rău:

Unsprezece *khoiak*, marele atac.

Luna *khoiak*
A unsprezecea zi (30 octombrie)
Memphis

Se auziră trei lovituri în chepengul ce acoperea intrarea în tunelul de sub pămînt.

– Să mergem, le spuse Creţul oamenilor săi.

Asemenea fiecărei căpetenii de luptători, Creţul primise ordin de la Libanez să pornească la atac înainte de ivirea zorilor. Iar stăpînul casei, complicele lor, tocmai dăduse semnalul.

Într-o mulţime de locuri din oraş, în aceeaşi clipă, trupele Prevestitorului ieşeau din ascunzători şi se năpusteau spre ţintele hotărîte.

Cucerirea Memphisului începuse. O adevărată goană după pradă, ce îi prilejuia Creţului o mare bucurie, într-atît îi plăcea să ucidă!

Ridică chepengul, dar nu avu timp să scoată capul, că o mînă puternică îl trase afară din ascunzătoare şi îl izbi cu spatele de un perete.

– Mă bucur să te întîlnesc iar, lepădătură! strigă Nesmontu.

– Generale! Dar eraţi...

– Teafăr şi nevătămat, precum vezi!

Rănit grav, Creţul încercă totuşi să fugă.

Înhăţîndu-l cu amîndouă mîinile, Nesmontu îi frînse gîtul.

– De vreme ce şobolanilor ăstora le plac hrubele, acolo să-şi sfîrşească netrebnica lor viaţă. Afumaţi intrarea, porunci generalul soldaţilor săi.

Apoi, cu pas vioi, Nesmontu porni spre altă ascunzătoare.

Însufleţiţi de întoarcerea sa, ofiţerii şi soldaţii îi îndeplineau ordinele fără întîrziere. Nici o trupă de-a Prevestitorului nu avu răgazul să pricinuiască vreo pagubă, oricît de mică.

Şi, pe unsprezece *khoiak*, la Memphis, Răul fu înlăturat.

Libanezul înfuleca prăjituri una după alta.

Soarele începuse să se înalţe pe cer, şi el tot nu primise nici o veste!

Cu siguranţă, trupele sale întîmpinaseră oarece împotrivire. Pesemne cîţiva smintiţi o făceau pe vitejii şi lupta se prelungea.

– Aveţi un oaspete, îl înştiinţă portarul. Mi-a arătat bucata din lemn de cedru cu hieroglifa arborelui scrijelită pe ea.

Libanezul înghiţi pe nerăsuflate jumătate dintr-o prăjitură mare, însiropată.

În sfîrşit, sosea Medes! Nu trebuia să vină decît după încheierea luptelor, cînd victoria era deja dobîndită. Aşadar, cucerirea Memphisului se petrecuse cu iuţeala prevăzută.

– Să intre.

Libanezul bău lacom o cupă cu vin alb. Va simţi o plăcere fără pereche să-l ucidă pe Medes supunîndu-l la un întreg şir de cazne dintre cele mai grele. Va fi primul necredincios osîndit să moară în mijlocul Memphisului, sub ochii tuturor.

Apoi o sumedenie de egipteni vor îmbrățișa noua credință, iar Prevestitorul îl va lăuda pe Libanez, noul comandant al gărzilor din regat.

Mica bucată de cedru îl izbi pe Libanez drept în față.

Uluit, scăpă cupa din mînă.

Înaintea lui stătea un uriaș.

– Sînt vizirul Sobek. Iar tu ești marea căpetenie a luptătorilor din umbră ascunși în Memphis de multă vreme, prea multă chiar. Tu ai poruncit săvîrșirea cu sălbăticie a numeroase omoruri și a unor fărădelegi pentru care nu există iertare.

– Vă înșelați, nu sînt decît un negustor cinstit! Onoarea mea...

– Medes e mort. Mulțumită bogatelor sale arhive, am descoperit în cele din urmă de unde se trăgeau nenorocirile. Oamenii tăi au fost nimiciți, iar dintre soldații lui Nesmontu doar cîțiva suferă de răni ușoare.

– Nesmontu, dar...

– Și generalul trăiește.

Neputînd să se ridice în picioare, Libanezul socoti că nu mai avea nici un rost să tăgăduiască sau să încerce să-și dovedească nevinovăția.

– Tu îi conduceai doar pe luptătorii din Memphis. Însă deasupra ta se află marea căpetenie, Prevestitorul. Unde se ascunde el acum?

Mînia îmbujoră fața negustorului.

– Prevestitorul, nebunul ăsta pentru care mi-am irosit viața! În loc să dobîndesc putere și bogății m-a dus la pierzanie. Îl urăsc, îl blestem, îl...

Cicatricea Libanezului se adînci și îi despică trupul în două.

Suferința cumplită îl împiedică să urle, dar își văzu sîngele inundîndu-i tunica și inima țîșnindu-i din piept.

Regina, vizirul și generalul Nesmontu ieșiră în întîmpinarea locuitorilor Memphisului, care își arătau zgomotos bucuria. În fiecare cartier se desfășurau ospețe în cinstea faraonului, protectorul poporului său.

În pofida acestei izbînzi de netăgăduit, nici vizirul, nici membrii Cercului de Aur nu împărtăşeau uşurarea pe care o simţeau orăşenii.

Prevestitorul nu fusese prins, iar regele lipsea în continuare.

Şi ce se petrecea oare, cu adevărat, la Abydos?

Eliberarea lui Sehotep era însă, cu adevărat, prilej de mulţumire. Membrii Cercului de Aur se puteau aduna acum pentru a se bate cu mai multă îndîrjire împotriva forţelor întunericului.

Dar mai întîi trebuia asigurată pacea Memphisului. Generalul Nesmontu nu va părăsi oraşul înainte de a se încredinţa că nimic nu va tulbura tihna capitalei.

– Sîntem în unsprezece *khoiak*, aminti Senankh. Pe treizeci, Osiris va reînvia?

– Faraonul şi Isis împlinesc ritualul Marelui Secret, răspunse Sehotep, şi nu încetează să lupte.

– Doisprezece este o dată neliniştitoare. La cea mai mică greşeală, totul se năruie. Iar Prevestitorul va sădi arborele morţii în locul salcîmului lui Osiris.

Luna *khoiak*
A douăsprezecea zi (31 octombrie)
Abydos

Noaptea domnea încă peste Marele Ţinut, cînd Prevestitorul sări din somn, cu ochii înroşiţi.

– Bina, adu-mi o cîrpă udă, repede!

Deşi smulsă din visele sale, tînăra femeie nu pierdu nici o clipă.

De mai multe ori, Prevestitorul trebui să stingă flacăra ce ţîşnea din palma mîinii sale drepte, arzîndu-i carnea.

Rana o îngrozi pe Bina.

– Stăpîne, aveţi nevoie de îngrijirile unui doctor!

– Puţină sare îmi ajunge. Pînă diseară, rana va dispărea. Viermii m-au trădat, nesătulul Medes şi ticălosul Gergu sînt morţi.

– Nu voiaţi, oricum, să-i ucideţi?

– Nişte biete unelte menite să dispară, într-adevăr. Cît despre negustorul ăla netrebnic, a pierit sfîşiat, precum o ţesătură tocită.

– Libanezul, căpetenia luptătorilor din Memphis?

– În loc să-mi proslăvească numele, m-a hulit. Dar pedeapsa lui va sluji drept pildă necredincioşilor.

– Am cucerit Memphisul?

– Slujitorii mei devotaţi şi-au găsit sfîrşitul bătîndu-se pentru adevărata credinţă şi vor ajunge în paradis. O voi face să vorbească pe această Nephtys ca să găsim o cale de a intra în Casa Vieţii şi de a nărui speranţele în reînviere. Apoi o să părăsim Abydosul.

– Sînt o grămadă de gărzi, stăpîne, trebuie să vă păziţi, trebuie să...

– Gîndeşti ca o femeie. Ia doi saci de sare şi să pornim spre vizuina lui Shab.

Cu toate simţurile la pîndă, Strîmbu' sărea în picioare la cel mai mic zgomot. Spre norocul lui, nici gărzile, nici soldaţii nu tulburau pacea acestei aşezări pline de morminte, unde pietrele vii se aflau mereu în legătură cu Osiris.

Shab dădu la o parte ramurile salciei ce astupau intrarea ascunzătorii sale şi zări silueta înaltă a Prevestitorului, însoţit de slujitoarea sa.

Strîmbu' ieşi afară şi se plecă adînc.

– Îmi pare rău, stăpîne! Casa Vieţii rămîne de nepătruns. Gărzile se schimbă des, zi şi noapte, iar puzderia de lămpi aprinse nu lasă nici un colţişor neluminat. Oricine ar încerca să se apropie, îşi pune în primejdie viaţa, căci poate fi văzut de la mare depărtare.

– Mai ţii seama de primejdii cînd ai marea fericire de a-l sluji pe Prevestitor? se răsti Bina la el.

Shab o ura pe această femeie repezită şi aprigă. Mai devreme sau mai tîrziu, stăpînul său o să-şi piardă răbdarea cu ea. Dacă nu cumva, între timp, Bina îl va trăda, într-un fel sau altul. Şi atunci cuţitul lui Shab îi va veni de hac.

– Mă pricep la lucrurile astea mai bine decît tine, i-o întoarse el.

– Nephtys ne va oferi cheia Casei Vieţii, îi potoli Prevestitorul. Aici, în faţa acestui mormînt, va deveni soţia

mea şi n-o să-mi refuze nimic. Iar dacă are sminteala să mi se împotrivească, ai să te îngrijeşti tu de ea, prietene. Vîrful armei tale o va sili să vorbească.

– Stăpîne, îl rugă Bina, n-ar fi mai simplu s-o supunem la cazne?

Prevestitorul mîngîie obrazul tinerei femei.

– Tu ţi-ai pierdut puterea de a te preschimba în leoaica aceea înspăimîntătoare. Dar din Nephtys voi face o nouă armă care să lovească Abydosul.

– Să o luaţi de soţie pe egipteanca asta, pe...

– Ajunge, Bina! Aminteşte-ţi de legile divine: bărbatul are dreptul să-şi ia mai multe neveste.

Shab încuviinţă. Totuşi, purtarea femeii îl nelinişte. Încăpăţînată şi geloasă, nu va încerca ea oare să se răzbune pe stăpînul său?

– Shab, presară sarea asta pînă în deşert, însemnînd astfel cărarea care ne va îngădui să trecem peste orice piedică.

– Încotro mergem?

– Spre Memphis.

– Aşadar, am biruit!

– Nu încă, prietene. Vrăjmaşii noştri cred că, dacă armata lor e mai numeroasă, sînt la adăpost de necazuri. Dar se înşală amarnic.

În zorii celei de-a douăsprezecea zile a lunii *khoiak*, Isis avea de trecut un prag hotărîtor. Dacă dădea greş, va fi răspunzătoare de cea de-a doua moarte a lui Iker, de astă dată veşnică.

Oare avea dreptate sau se înşela înfruntînd destinul şi respingînd desfăşurarea obişnuită a mumificării, pentru a încerca să înfăptuiască ceva mai presus de puterea omenească? Dar cum putea ea, o iniţiată în Calea de Foc, să se poarte la fel ca o soţie oarecare?

Îndoielile o copleşiră. Şi totuşi, numai dragostea îi călăuzea gîndurile şi faptele. Dragostea faţă de cunoaştere, dragostea pentru viaţa luminoasă de dincolo de moarte, dragostea pentru misterele care îi croiau drumul, dragostea pentru o fiinţă fără pereche pe care voia s-o scape de chinuri nedrepte.

Trăgînd zăvoarele porţilor cerului, transformînd Casa Vieţii în Locaşul Aurului, faraonul îi legase temeinic pe cei trei Osiris. Acum trebuia folosită puterea forţelor cereşti ce înfăptuiau preschimbările tainice, dînd la iveală acea parte nepieritoare care se regăsea şi în pietre, şi în metale, şi în plante, şi în animale, şi în oameni.

Isis aprinse o singură lampă.

În penumbră, preoteasa desluşi lumina ce se răspîndea din atanor, a cărui strălucire atingea în acelaşi timp şi Osirisul vegetal, şi mumia lui Iker.

Lepădîndu-şi veşmintele, rămînînd goală în faţa nevăzutului, văduva începu ritualul magic ce urma să împrospăteze puterile fratelui său.

– Îţi aduc mădularele divine pe care le-am unit, îi spuse ea, şi clădesc reazemul învierii tale.

Mai întîi, preoteasa avea de împlinit munca albinei, simbolul monarhiei şi zămislitoarea aurului vegetal, ce se transforma apoi în aur metalic.

Mînuind aurul verde din Punt, Isis meşteri un mulaj dublu, adîncit, lung de-un cot, pentru părţile anterioare şi posterioare ale trupului lui Osiris. Sub degetele ei, aurul moale se întărea.

Înăuntrul mulajului, Isis aşternu o pînză de in, ce amintea de barca solară în care cel reînviat străbătea universul.

Apoi, întrebuinţînd drept măsură ochiul lui Ra, amestecă nisip şi orz şi modelă o mumie cu cap omenesc, cel al lui Iker, purtînd coroana albă.

Lui Isis i se strînse inima.

Oare spiritul soţului său va îndura o povară rezervată doar regilor?

Dar mulajul nu se sparse.

Răsăritul se unea cu apusul.

Văduva depuse mulajul într-un bazin din bronz negru, străpuns de două găuri şi alcătuit din două pătrate. Vasul avea latura de un cot şi două palme[1] şi era adînc de trei palme şi trei degete[2]. Patru picioare din piatră miraculoasă, adusă din Uadi Hammamat, întrupau stîlpii cereşti.

---

[1] 65 cm (n.a.)

[2] 28 cm (n.a.)

Dedesubt se găsea un alt bazin din granit roz.

Văduva luă boabele de orz. Germenele şi pulpa, la adăpostul învelişului lor, celebrau unirea sacră. Grînele îşi schimbară natura la lumina flăcării. Acesta făcea să se contopească focul roditor masculin cu focul hrănitor feminin, cele două elemente de nedespărţit, care se întregeau unul pe altul şi vegheau asupra renaşterii.

În colţurile bazinului, vulturii şi şerpii *uraeus* ridicau o stavilă magică de neatins, pe care nici un rău n-o putea pîngări.

Dar lucrul cel mai anevoios era potrivirea acestor focuri, ca să nu dogorească prea tare. Energia lor trebuia să treacă în mumia lui Iker puţin cîte puţin, fără grabă.

Isis întrebuinţă vasele dăruite de ibisul din cea de-a cincisprezecea provincie a Egiptului de Jos. Acoperit cu un aur fin, alabastrul răspîndea raze delicate şi clare.

Din cînd în cînd, preoteasa vărsa cîteva picături de apă din Nun, care rămînea veşnic pură şi care se primenea singură.

De-a lungul nopţii, limfele lui Osiris, care conţineau vibraţiile văzute şi nevăzute ale întregului univers, se vor scurge.

Osirisul vegetal devenise negru, semn că preschimbările se înlănţuiseră aşa cum o cerea ritualul.

Văduva ridică bazinul de granit, în care se strînsese lichidul preţios.

Dar, cînd să stropească mumia lui Iker cu el, preoteasa şovăi.

– Dacă opera la negru[1] era prea puternică, va arde mumia, dacă era prea slabă, nu-i va reda decît o existenţă înşelătoare şi va pricinui putrezirea.

Însă nu mai rămăsese cale de întoarcere.

Asemenea inundaţiei, asemenea apei purificărilor, ieşite din lacul sacru, lichidul osirian şterse moartea din trupul lui Iker.

---

[1] Opera la negru, opera la alb şi opera la roşu constituie etapele procesului alchimic. (n.tr.)

– Fie ca zeiţa Cer să te aducă pe lume, şopti Isis, fie ca orzul amestecat cu nisip să-ţi devină trup, fie ca spiritul luminos ce străbate bolta cerească să renască.

Spiritul acesta, mai firav decît o suflare, trebuia prins în materia solidă a plantelor şi a pietrelor, în stare să absoarbă veşnicia morţii şi să renască apoi, după stingerea lor vremelnică.

Nu apăruse nici o arsură, nici un fel de pată, nici un semn de stricăciune.

Neatinsă, mumia Fiului regal se hrănea cu lichidul înnoitor.

Pînă pe douăzeci şi unu *khoiak*, în fiecare noapte, văduva va continua, fără odihnă, acest ritual dătător de viaţă.

Luna *khoiak*
A treisprezecea zi (1 noiembrie)
Abydos

– Aş vrea să-ţi vorbesc departe de ochii şi urechile vreunui curios, îi spuse Prevestitorul lui Nephtys. Avem hotărîri importante de luat.

În sfîrşit, preoteasa se întorsese, frumoasă, elegantă, zîmbitoare!

Folosindu-se de farmecul şi de vocea lui învăluitoare, Prevestitorul socotea că va face din ea sclava lui.

Cei doi apucară pe cărarea ce ducea spre scara Marelui Zeu.

– Îmi place nespus locul acesta singuratic şi liniştit, mărturisi Prevestitorul. Nu e nici ţipenie de om, doar morminte, stele, mese de ofrandă şi statui ridicate întru gloria lui Osiris. Aici, timpul nu există. Deosebirile între cei mari şi cei umili se şterg. Cu toţii rămîn pe veci în preajma zeului care a fost ucis, dar a reînviat. Oare o asemenea minune se poate petrece iar?

– De-a lungul Misterelor lunii *khoiak*, răspunse Nephtys, Osiris trece iar prin moarte şi renaşte.

– Noi, preoţii temporari, sîntem ţinuţi departe de adevăratul secret. Dar tu, ca preoteasă permanentă, îl cunoşti.

– Legea tăcerii îmi pecetluieşte buzele.

– O soţie ar avea secrete faţă de bărbatul ei?

– Legea nu suferă nici o abatere.

– Atunci, trebuie s-o schimbăm, îşi dădu cu părerea Prevestitorul, fără să ridice glasul. Cu nici un chip o femeie nu se cuvine să creadă că este deopotrivă cu bărbatul, darămite mai presus de el.

– Ce te face să fii atît de sigur?

– Zeul însuşi, al cărui singur tălmaci sînt eu.

– Aşadar, Osiris ţi-a vorbit?

Prevestitorul zîmbi.

– În curînd, Osiris va muri pentru totodeauna, iar eu voi răspîndi poruncile adevăratului Zeu. În fruntea armatelor sale, voi impune întregii lumi adevărata credinţă. Potrivnicii ei nu merită să trăiască.

Îngrozită, Nephtys se strădui să-şi ţină firea şi nu lăsă nimic să i se citească pe faţă.

Prevestitorul... Doar el putea să rostească asemenea vorbe!

– Să ne aşezăm lîngă zidul acesta, frumoasa mea. Grădina nu ţi se pare încîntătoare?

Stînd la pîndă îndărătul perdelei de frunze ale salciei, Shab nu-i scăpa din ochi pe stăpînul său şi pe egipteancă.

Prevestitorul cuprinse cu blîndeţe între palmele sale mîinile lui Nephtys.

– Tu vei fi salvată, căci vei da uitării învăţăturile osiriene şi mă vei sluji orbeşte. Îmi făgăduieşti?

Tulburată, Nephtys îşi coborî privirea în pămînt.

– Viaţa mea s-ar schimba din temelii, dar... Nu vreau să mă despart de tine.

– Hotărăşte-te iute!

– Tocmai asta e, totul se desfăşoară prea iute pentru mine.

– Timpul ne zoreşte, frumoasa mea.

– Dar dacă părăsim Abydosul, ni se vor alătura şi alţi credincioşi, precum Bega?

– De ce-i pomeneşti numele?

– Pleşuvul a descoperit că el ţi-a îngăduit să lucrezi la Abydos.

– Bega l-a primit pe Asher, nu ştie că eu i-am luat locul. Preotul ăsta bătrîn, mărginit şi aspru nu se va schimba. Nu e

în stare să îmbrăţişeze noua credinţă. El şi cei devotaţi lui Osiris vor pieri aici. În schimb, slujitorul lui *KA* şi-a întors de multă vreme faţa de la vechea învăţătură. El împiedică buna desfăşurare a ritualurilor, slăbeşte legăturile Abydosului cu strămoşii şi aşteaptă nerăbdător clipa în care mă va urma şi-şi va mărturisi credinţa în gura mare. Slujitorul acesta curajos mi-a îngăduit să pregătesc biruinţa asupra lui Osiris, chiar în inima regatului său.

Nephtys cunoştea acum numele principalului aliat al Prevestitorului, un preot permanent fără cusur! Bega nu era decît o momeală care atrăsese pe nedrept bănuielile asupra lui şi abătuse atenţia tuturor de la adevăratul vinovat.

– Abydosul va dispărea?

– Tu, întîia mea soţie, ai să mă ajuţi să-i grăbesc pieirea.

– În ce fel?

– De ce în jurul Casei Vieţii stau de pază atîtea gărzi, zi şi noapte?

Dacă nu-i oferea răspunsuri mulţumitoare, Prevestitorul avea s-o ucidă. Înţelegînd că viaţa ei atîrna de-un fir de păr, lui Nephtys nu-i părea rău că şi-o pusese astfel în primejdie, de vreme ce descoperise întregul adevăr. Numai că trebuia să supravieţuiască pentru a-l transmite mai departe.

Nu avea să trădeze Marele Secret nici în ruptul capului, mai degrabă murea. Şi totuşi, Nephtys trebuia să-i dea cîteva informaţii vrednice de crezare, care să le adeverească pe cele pe care Prevestitorul le aflase deja.

– Acolo se desfăşoară ritualul misterelor lunii *khoiak*.

– Nu eşti primită înăuntru?

– Doar ca să-i dau o mînă de ajutor surorii mele, Isis.

Prevestitorul îi mîngîie pletele.

– Scumpa mea soţie, ai contemplat misterul?

– L-am întrezărit numai.

– Isis nu conduce desfăşurarea ritualului?

– Ba da, împreună cu faraonul.

– Ce suport folosesc?

– Nu doar unul, mai multe.

– Vorbeşte limpede!

Dintr-odată, vocea îi devenise poruncitoare.

Nephtys şovăi îndelung.

– Iker... Iker plutește între viață și moarte. Înlocuind mumia lui Osiris, el va suferi anevoioasa preschimbare.

– Isis a trecut cu bine de primele încercări?

– Da, însă greutățile de-abia acum încep, și nu cred că va izbuti.

– Povestește-mi mai multe despre asta și arată-mi întocmai gesturile pe care le face sora ta.

– De cele mai multe ori e singură și...

– Trebuie să-mi spui tot, frumoasa mea. Tot, pînă la capăt.

Shab se pregătea să cresteze cu vîrful cuțitului său de silex pielea acestei femei și s-o silească să mărturisească adevărul.

Dar înainte de a o supune la cazne, Prevestitorul încercă altă cale. Bizuindu-se pe farmecul său, o îmbrățișă pe Nephtys și o sărută, mai întîi delicat, apoi cu vigoarea bărbatului încredințat că a dobîndit victoria.

Ghemuită la o depărtare de cîțiva pași, ascunsă în spatele unei mese pentru ofrande și auzind toate vorbele rostite pînă atunci, Bina ajunsese la capătul răbdărilor.

Întreaga viață i se năruia.

Niciodată nu va îngădui acestei netrebnice să se bucure de favorurile stăpînului ei.

Cu o piatră în mînă, Bina se năpusti spre cei doi urlînd:

– O să-ți crăp țeasta!

Închipuindu-și că viața Prevestitorului era amenințată, Shab nu scăpă prilejul de a se descotorosi, în sfîrșit, de nebuna asta primejdioasă.

Cuțitul său se înfipse în ceafa Binei chiar în clipa în care brațul femeii se îndreptă spre Nephtys.

Prevestitorul o dădu la o parte pe egipteancă și o privi pe slujitoarea sa, căreia ura îi schimonosise chipul.

– Te iubeam... Nu aveai... dreptul să...

Apoi se prăbuși, moartă.

Folosindu-de de faptul că atenția celor doi bărbați era ațintită spre Bina, Nephtys o rupse la fugă.

– Prinde-o, îi ordonă Prevestitorul lui Shab.

Shab se repezi să-i facă pe plac stăpînului său.

Dar izbitura fu peste măsură de puternică.

Gonind din răsputeri, se înfipsese în vîrful lăncii lui Sekari, care țîșnise dintr-o capelă învecinată.

Strîmbu' îl privi pe Sekari cu uimire.

– Nu te-am zărit... Cum... Cum a fost cu putinţă?

Cu pieptul străpuns, Strîmbu' vărsă un şuvoi de sînge, se clătină şi căzu cu faţa în pămînt.

Ştiind-o pe Nephtys în siguranţă, Sekari porni în urmărirea Prevestitorului, care aruncă un pumn de sare la marginea drumului însemnat de Shab.

Îndată, pămîntul începu să ardă. Înălţîndu-se precum un zid de apărare, flăcările îi îngăduiră să ajungă teafăr în deşert şi să părăsească Marele Ţinut.

Buimăciţi, arcaşii traseră zadarnic o mulţime de săgeţi după el.

Cînd focul se mai domoli, Sekari cercetă poteca acoperită de cenuşă fumegîndă. Dar nu găsi nici un trup ars.

– Am aflat cine e trădătorul, îi spuse Nephtys, tremurînd încă.

Însă o altă întrebare îl chinuia deja pe Sekari: Ce plănuia Prevestitorul?

Luna *khoiak*
A paisprezecea zi (2 noiembrie)
Abydos

În zorii zilei, faraonul pătrunse în Locaşul Aurului, ducînd cu el sarcofagul osirian luat de la Byblos.

– Îţi aduc provinciile şi oraşele, rosti el către cei trei Osiris, fiecare avînd o putere divină. Ele se unesc pentru a te reîntregi pe tine.

Apoi scoase din sarcofag paisprezece vase, ce corespundeau celor paisprezece părţi ale trupului osirian.

Pentru cap, şira spinării, inimă, încheieturile mîinilor şi tălpi – vase din argint; pentru ochi, ceafă, braţe, degete, gambe şi sex – vase de aur; pentru urechi, piept şi coapse – vase de bronz negru.

Regele vărsă apa din fiecare vas peste mumia lui Iker. Lichidul primenitor făcea să renască trupul osirian, în care viaţa începuse să pulseze.

Apoi monarhul amestecă aur, argint şi lapislazuli, turcoaze, jasp roşu, granat, cornalină, galenă, tămîie şi mirodenii,

le pisă şi le trecu prin sită. Ceea ce rămase era un praf menit să deschidă canalele de energie ce străbăteau mumia lui Iker, căreia proviciile îi vor furniza limfele, apa, sîngele, plămînii, stomacul, pîntecele, măruntaiele, coastele şi pielea.

– Ţara întreagă este *KA*-ul tău, rosti faraonul, şi fiecare parte a trupului tău – simbolul tainic al unei provincii. Totul se înnoadă şi se desface, totul se risipeşte şi se reîntregeşte, totul se amestecă şi se separă, iar ceea ce s-a îndepărtat se întoarce din nou. Nu trăieşti asemenea unui om, ci îţi tragi puterea din pămînt şi din cer.

Sesostris însufleţi cei paisprezece *KA* ai fiului său: cuvîntul, respectul, fapta, avîntul, izbînda, iluminarea, harul de a cîrmui, hrana îmbelşugată, îndemînarea de a sluji, magia, strălucirea, vigoarea, lumina Eneadei şi claritatea.

– Mulţumită lor, prezise regele, vei şti să priveşti mai cu luare-aminte, şi înţelepciunea ta va spori.

O lumină blîndă îl învălui pe Iker, semn că şi această parte a ritualului reuşise.

– Adun mădularele fratelui meu, grăi Isis. El se uneşte cu oceanul începuturilor şi trăieşte din fluidul său.

Regele strînse într-un vas de aur lacrimile văduvei.

– Trebuie să plec, îi spuse fiicei sale. Prevestitorul a fugit. Nemaiputînd să ameninţe Abydosul, va încerca să abată asupra noastră urgia, folosind arma care îi e cel mai la îndemînă: focul nimicitor.

– Cazanul Muntelui Roşu din cea de-a treia provincie a Egiptului de Sus clocotea, îşi aminti Isis.

– Sufletele lui Nekhen şi căutarea ta l-au domolit, socoti regele. Dar mai există încă un cazan, enorm, aproape de capitală. Dacă Prevestitorul izbuteşte să-l reverse asupra oraşului, Memphisul va dispărea. Doar eu pot să-l înfrunt şi să-l împiedic să facă rău.

– Dacă nu vă întoarceţi în cea de-a treizecea zi a lunii *khoiak*, toate strădaniile noastre se vor dovedi zadarnice. Osiris nu va învia. În lipsa voastră, ritualul nu poate fi dus la capăt.

Sesostris îşi strînse fiica la piept.

– Gîndeşte-te doar la următorul pas pe care-l ai de făcut. Îndoielile, neliniştile şi teama de a da greş o să te copleşească.

Dar tu ești Marea Preoteasă din Abydos și ai străbătut Calea de Foc. O viață nouă îl însuflețește deja pe Iker. Fă-o să crească și să prindă noi puteri. Pe treizeci *khoiak* am să fiu alături de tine.

În fața Pleșuvului și a lui Sekari, Bega își păstră sîngele rece, arătîndu-se peste măsură de uimit.

– Da, l-am primit pe acest Asher să lucreze la Abydos asemenea multor altor preoți temporari care se îndeletnicesc în satele lor cu tot soiul de meșteșuguri. L-am pus la încercare și l-am lăsat o vreme să lucreze ca să văd cît e de iscusit. Dat fiind că mai-marii săi s-au arătat mulțumiți de el, i-am îngăduit să muncească din cînd în cînd la Abydos.

– N-a zis nicidoată vreo vorbă nelalocul ei și n-a săvîrșit nici o faptă îndoielnică? întrebă Sekari.

– Abia l-am mai întîlnit după aceea de cîteva ori, dar după spusele preoților însărcinați să-l controleze, nu i se poate aduce nici o învinuire.

– Ce crezi despre slujitorul lui *KA?* întrebă Pleșuvul.

– Un preot desăvîrșit, cinstit și corect. Din pricina firii sale urîcioase și posace, nu prea obișnuim să stăm de vorbă.

– În ultima vreme ți s-a părut schimbat? stărui Sekari.

Bega îl privi nedumerit.

– Nicidecum! Am auzit și eu tot felul de zvonuri nebunești. Pot să știu ce se întîmplă?

– Luptătorii din umbră strecurați în Abydos au fost înlăturați, îi destăinui Pleșuvul. Dar, din păcate, căpetenia lor a fugit.

– Căpetenia lor... Vrei să spui...?

– Prevestitorul, ascuns sub numele de Asher.

Bega se prefăcu de minune că nu înțelege.

– Prevestitorul, aici? De neînchipuit!

– Acum nu ne mai paște primejdia, zise Pleșuvul. Misterele lunii *khoiak* vor fi celebrate cum se cuvine.

– Sînt copleșit, mărturisi Bega. Totuși, mă voi îngriji cu cea mai mare atenție de sarcinile mele.

– Prevestitorul, aici... continuă el să murmure în timp ce părăsea încăperea.

– Neînduplecat şi naiv, îl judecă Pleşuvul. Preotul acesta bătrîn nici nu şi-a dat seama că Răul atacă Abydosul. Nu se sinchiseşte de zbuciumul lumii de afară, căci gîndul îi stă doar la îndatoririle sale.

– Dar eu tot am să continui să-i pîndesc fiecare mişcare, hotărî Sekari.

– Mai bine l-ai supraveghea pe slujitorul lui *KA*. Cum de a putut el să ne înşele ani de-a rîndul? Nu-mi vine să cred că a fost în stare de atîta făţărnicie! De ce nu-l arestezi de îndată?

– Din trei pricini. Mai întîi, avem nevoie de o dovadă, căci omul va tăgădui tot. Apoi, am putea descoperi misiunea pe care Prevestitorul n-a uitat să i-o încredinţeze, deci felul în care va lovi Casa Vieţii. În sfîrşit, trebuie să aflăm dacă există şi alţi complici.

– Neliniştitor plan, socoti Pleşuvul. Ia aminte să nu-l scapi din ochi!

– Fratele meu din Cercul de Aur, îţi dau cuvîntul meu.

Luna *khoiak*
A cincisprezecea zi (3 noiembrie)
Abydos

Noaptea întreagă, Isis vărsă apă din Nun peste mumia lui Iker, pentru ca focul primenitor, ce ajuta la creşterea noilor organe ale trupului osirian, să nu se înteţească prea mult.

Resimţind greutăţile pe care le întîmpina soarele cel tînăr la ieşirea din întuneric, preoteasa scrută cerul.

Piciorul taurului scînteia într-un fel neobişnuit. Mînia lui Seth încerca să sfărîme metalele care alcătuiau cosmosul şi să împiedice creşterea mineralelor şi a plantelor.

– Tu, cel care încalcă legea, tu, cel care nu cunoaşte măsura şi liniştea, tu, cel care seamănă dezordinea, care separă şi dezbină, să taci! strigă Marea Preoteasă din Abydos. Soarele nopţii nu se lasă înfrînt de atacurile tale şi-ţi domoleşte tulburarea! Nu poţi împiedica puterea magică a stelelor să preschimbe lumina în viaţă. Cerul şi astrele îi dau ascultare lui Osiris şi se supun voinţei sale. Ochiul lui Horus, fiul său, nu va pieri.

Nori negri acoperiră luna, un fulger brazdă cerul, urmat de un tunet.

Apoi bolta cerească prinse a străluci în mii de focuri, senină şi tihnită.

Acum sosise clipa să parfumeze mumia lui Iker cu unguentul care avea să-i îngăduie să trăiască alături de divinităţi, să cunoască adevărata puritate, la adăpost de orice murdărie, şi să respingă moartea.

Isis măcină aur, argint, aramă, plumb, cositor, fier, safir, hematit, smarald şi topaz, adăugă miere şi tămîie, pe care o înmuie în vin, ulei şi esenţă de lotus. După coacere, din toate acestea se năştea piatra divină.

Văduva o plimbă îndelung peste fiecare parte a trupului osirian.

La asfinţit, Nephtys îşi ajută sora să depună mumia lui Iker în sarcofagul găsit la Byblos. Pe dinăuntru, capacul era împodobit cu chipul zeiţei Nut, Doamna Apusului şi poartă a soarelui.

– Odihneşti în inima pietrei, grăi Isis. Sarcofagul acesta nu este locul morţii şi al descompunerii, ci este trupul de lumină al lui Osiris, dătătorul de viaţă şi barcă a marii călătorii de-a lungul lumilor. Cu aripile lor, cele două surori ale tale îţi vor oferi suflarea întremătoare ca să pluteşti în pace.

Luna *khoiak*
A şaisprezecea zi (4 noiembrie)
Abydos

– M-am întîlnit cu Prevestitorul, îi mărturisi Nephtys lui Isis, de faţă cu Pleşuvul, care tocmai adusese o statuie a zeiţei Nut, necesară Marii Preotese din Abydos pentru a împlini Marea Operă.

– A pomenit de Iker?

– Nu, voia să mă ia de nevastă şi să facă din mine una din sclavele lui. Magia sa e înspăimîntătoare, iar puterile sale, de temut. N-o să se dea bătut, iar Locaşul Aurului rămîne, mai departe, în primejdie.

În capela patului, înaltă de trei coţi şi jumătate, lată de doi coţi şi lungă de trei[1], construită din lemn de abanos suflat cu aur, Pleşuvul aşeză mulajul zeului Sokaris, în care vărsă amestecul alchimic aflat într-un vas de argint, rod al primelor cincisprezece zile de muncă. Pe patul de aur, lung de un cot şi două palme[2], aveau să se săvîrşească preschimbările stăpînului adîncurilor, odată cu cele ale lui Osiris. Sokaris ajuta sufletele Celor Drepţi să cunoască drumurile celuilalt tărîm.

– Zeiţa Nut este cosmosul şi calea cerească, aminti Pleşuvul. Să străbaţi trupul Femeii-Cer, Isis, de-a lungul celor douăsprezece ore ale nopţii, şi să culegi învăţătura lor.

Faţă în faţă cu statuia, Marea Preoteasă din Abydos îşi începu călătoria.

La prima oră, mîinile zeiţei îi transmiseră energie, şi Isis auzi cîntecul stelelor neobosite.

În cea de-a doua oră, Nut înghiţi vechiul soare, sleit de puteri. Isis îl văzu pe Sia cercetînd inima lui Iker şi vărsînd apa din Nun ca să-i biruie nemişcarea. Urcînd din adîncuri, şoimul regalităţii îi reînnoi forţele împuţinate.

În cea de-a treia oră, tăcută, se aprinseră focuri. Dintre cele mai înalte flăcări ce răspîndeau o căldură înăbuşitoare, cele ale Prevestitorului atacară Locaşul Aurului. Un fulger le alungă şi o lumină orbitoare învălui mumia lui Iker.

În cea de-a patra oră, duhuri înarmate îi uciseră pe vrăjmaşii lui Osiris. Isis contemplă trei arbori, o întindere de ape, făpturi avînd cap de peşte şi mîinile legate la spate. Pretutindeni domnea neorînduiala şi nesiguranţa. În semn de doliu, tînăra femeie îşi despleti părul. Oare se va naşte noul soare?

În cea de-a cincea oră, aliaţii lui Seth se dezlănţuiră! Prevestitorul nu se dădea învins. Dar vrăjmaşii fură biruiţi, legaţi şi decapitaţi. Isis se aşeză pe o plantă, încărcată de *KA*, la umbra arborelui zeiţei Hathor. Inima lui Iker începu să bată, plămînii, să respire, iar stomacul se strînse.

---

[1] 1,83 m; 1,05 m; 1,57 m (n.a.)

[2] 67 cm (n.a.)

În cea de-a şasea oră, Isis stătu dreaptă chiar deasupra mumiei, dăruinu-i, în acelaşi timp, dragostea ei şi forţa de a pune spiritul în mişcare. Într-un vas cu gîtul lung şi curbat, în care ardea un foc vesel, văduva puse rămăşiţele duşmanilor sethieni, iar vechile materiale se despărţiră de viaţa ce renăştea. Căzute pe fundul vasului, resturile nefolositoare ale trecutului nu mai împiedicau sufletul să se înalţe. Focul înlătură mucegaiurile vătămătoare. Dăinuiau doar căldura blîndă şi umezeala, trebuincioase creşterii. Sămînţa se plămădea.

În cea de-a şaptea oră, soarele dansă şi lucrurile potrivnice se împăcară. Ficatul o primi pe Maat, apoi se ivi şi copilul divin cu chip de şoim.

În cea de-a opta oră, Horus, înconjurat de strămoşii săi, îl înzestră cu o nouă viaţă pe Osiris, care putea acum să păstreze doar partea trebuincioasă a lichidelor şi să elimine restul.

În cea de-a noua oră, apărură un zid gros şi o mulţime de flăcări, peste care putea trece doar cel cu inima curată şi veşnic reînnoită. Însoţitorii lui Osiris îl vor ajuta să înoate, să biruie valurile şi să atingă pămîntul. Numeroase torţe luminau templul, iar măruntaiele nu păstrară în ele decît energia.

În cea de-a zecea oră, *uraeusul* sclipi şi frica fu înlăturată. Din pîntecele lui Nut se născu planul universului. Inima zeiţei se aşeză în cea a lui Iker şi îi dădu puterea de a-şi aminti. Şi atunci el îşi aduse aminte ceea ce uitase.

În cea de-a unsprezecea oră, piatra de lumină străluci cu toată forţa sa şi ochiul lui Ra se deschise. Isis se lăsă cuprinsă de flacără, se urcă în barcă şi retrăi toate iniţierile prin care trecuse pînă acum.

În cea de-a douăsprezecea oră, ultima poartă a călătoriei nocturne respinse forţele distrugătoare şi croi drum copilului divin, născut din Nun şi din izvorul vieţii.

Istovită, văduva îl privi pe Iker.

– Capul tău s-a legat de oasele tale, zeiţa Cer îţi adună şi îţi uneşte mădularele şi îţi dăruieşte inima. Ea îţi deschide porţile universului, unde moartea nu există. Ochii tăi devin

barca nopţii şi barca zilei. Să străbaţi bolta cerească şi să te alături strălucirii zorilor.

Luna *khoiak*
A şaptesprezecea zi (5 noiembrie)
Abydos

Pleşuvul porni în fruntea procesiunii care înconjura templul de milioane de ani al lui Sesostris şi necropola principală a Marelui Pămînt. Preotesele şi preoţii permanenţi purtau patru obeliscuri mici şi însemnele divine, chemînd forţele creaţiei să dea viaţă operei misterioase din Locaşul Aurului.

Odată înlăturate bănuielile în ceea ce-l privea, Bega se gîndise să părăsească Abydosul sau să se mărginească la a-şi îndeplini sarcinile, dînd uitării ambiţiile şi pizma. Dar înroşirea micului cap al lui Seth şi o arsură cumplită îl făcură să-şi schimbe hotărîrea şi îi amintiră de poruncile Prevestitorului. După plecarea stăpînului său şi moartea lui Shab Strîmbu' şi a Binei, Bega rămăsese singur.

Cuprins de temeri, cu picioarele umflate, cu chipul întunecat, ultimul discipol din Abydos al Prevestitorului trebuia să meargă pînă la capăt şi să găsească un mijloc de a zădărnici munca lui Isis.

Alături de el, slujitorul lui *KA* păşea morocănos după cum îi era firea. Ca de obicei, nu vorbea cu nimeni, îngrijindu-se doar de treburile sale.

Sekari îi observa pe cei doi preoţi. Complicele Prevestitorului nu vădea nici nelinişte, nici nerăbdare, ca şi cum ar fi avut sufletul împăcat. Iar Bega părea la fel de mohorît ca el.

Oare erau complici?

O umbră.

O umbră prelungă şi subţire se ivise parcă de nicăieri.

Temîndu-se de un atac al Prevestitorului, Isis se gîndi unde să lovească şi împlîntă cuţitul lui Thot în pîntecele duhului.

Ţintuit la pămînt, acesta se chirci, înghiţit de podeaua Locaşului Aurului.

Recăpătîndu-şi suflarea, văduva cercetă prin toate ungherele încăperii.

Umbra dispăruse cu desăvîrşire.

Aflat pe puntea unei corăbii ce se îndrepta către Memphis, Prevestitorul se încovoie brusc.

Vecinul său, un vînzător de oale, îi sări în ajutor.

– Eşti bolnav?

Prevestitorul se ridică anevoie.

– Nu, e doar o oboseală trecătoare.

– În locul tău m-aş duce la doctor. În Memphis găseşti unii dintre cei mai pricepuţi.

– Nu cred că am nevoie.

Rănit în pîntece, Prevestitorul îşi şterse sîngele cu o pînză de in.

Marea Preoteasă din Abydos nimicise pentru totdeauna o parte a făpturii sale, umbra ucigaşă, în stare să treacă prin zid.

Dar asta n-avea prea mare importanţă, căci Prevestitorul putea să dezlănţuie şi fără umbră ultimul atac.

Luna *khoiak*
A optsprezecea zi (6 noiembrie)
Abydos

Isis aprinse torţe din lemn de salcîm, vopsite în roşu. Flacăra lor blîndă avea să împiedice orice forţă vătămătoare să se atingă de Locaşul Aurului.

Strîns uniţi, cei trei Osiris îşi urmau calea spre lumină.

Văduva continua să ude cu apă din Nun mumia lui Iker, să adune limfele şi să hrănească trupul ce avea să renască.

Dintr-odată, deasupra lui se formă un cer pe care răsări un disc solar. Din acesta ţîşniră numeroase raze ce-l acoperiră pe Fiul regal.

Şi astfel, organele sale prinseră a creşte cu o repeziciune de neînchipuit.

Călătoria lui Isis prin trupul zeiţei Cer şi cunoaşterea celor douăprezece ore ale nopţii făcuseră cu putinţă această izbîndă, dovadă că o nouă piedică dintre viaţă şi moarte fusese înlăturată.

Fără odihnă, văduva se apucă din nou de treabă.

Bega nu descoperise nici un mijloc de a pătrunde în Casa Vieţii.

Nu-i rămînea decît să aştepte cea de-a douăzeci şi cincea zi a lunii *khoiak*.

Atunci, în sfîrşit, Isis şi mumia osiriană vor părăsi Locaşul Aurului ca să-i înfrunte, după cum cerea ritualul, pe părtaşii lui Seth, care vor încerca să oprească procesiunea să ajungă la mormîntul din pădurea Peker, locul împlinirii ultimilor paşi ai reînvierii.

Să-l ucidă pentru a doua oară pe Iker, să spulbere roadele strădaniilor lui Isis şi să vestească în gura mare victoria Prevestitorului! După această măreaţă ispravă, Bega nu se va da în lături să ia puterea, arătînd că doar el era în stare să păstreze ordinea.

O singură opreliște îi stătea în cale: Sekari, care îl privea şi acum cu neîncredere, îngreunîndu-i mişcările. Prin urmare, trebuia să-i ofere degrabă o dovadă a vinovăţiei slujitorului lui *KA*.

Şi atunci iscoada asta care-şi băga nasul peste tot nu se va mai ţine atîta după Bega.

Luna *khoiak*
A nouăsprezecea zi (7 noiembrie)
Memphis

Cînd sosi la Memphis, faraonul ştia că Isis, în cea de-a opta oră a zilei, aşezase statueta lui Sokaris pe un piedestal de aur, înainte de a o tămîia şi de a o înfăţişa soarelui.

Lumina alunga puţin cîte puţin întunericul şi înzestra cu o nouă energie mumia osiriană.

Întoarcerea uriaşului rege nu trecu nebăgată în seamă. Vestea se răspîndi iute în oraşul scăpat de orice grijă, după înfrîngerea luptătorilor din umbră. Cei dornici de ospeţe, de dans şi de muzică dădură glas bucuriei şi începură să petreacă din toată inima.

De faţă cu regina, Sesostris îi chemă la el pe membrii Casei Regelui.

– Încă n-a venit vremea sărbătoririi izbînzii, rosti monarhul. Prevestitorul s-a strecurat în Abydos în chip de preot temporar, ajutat de mai mulţi complici. Unii dintre ei au fost ucişi, dar căpetenia lor a fugit.

– Cîţi aliaţi i-au mai rămas? se nelinişti Sehotep.

– Cel puţin un preot permanent din Abydos continuă să-şi trădeze confreria, dar Sekari îl va da în vileag.

– Lucrarea lui Isis se împlineşte neabătută? întrebă Senankh.

– O bună parte din ea a fost deja săvîrşită, Osiris-Iker începe să trăiască din nou. I-aţi nimicit pe luptătorii din umbră?

– Da, răspunse Nesmontu. Jumătate dintre şobolanii ăştia au pierit sufocaţi în adîncul hrubelor pe care le-au săpat, ceilalţi şi-au găsit sfîrşitul străpunşi de săgeţi şi de lănci. Socot că oraşul a fost curăţit. Planul vizirului Sobek a mers de minune.

– Laudele i se cuvin lui Sekari, recunoscu Păzitorul, care îi înmînase monarhului un raport despre toate cele petrecute şi o listă a principalilor vinovaţi.

În fruntea ei se afla Medes, Secretarul Casei Regelui.

Sesostris îşi aminti de vorbele înţelepţilor: „Cel pe care-l vei hrăni şi-l vei ridica în cele mai înalte ranguri te va lovi pe la spate“.

– Împărtăşesc părerea lui Nesmontu, încuviinţă vizirul. În Memphis domneşte acum pacea.

– Acesta e ultimul vicleşug al Prevestitorului, dezvălui monarhul. Ne face să credem că biruinţa e deja a noastră. La Abydos, discipolul său va încerca să oprească ritualul reînvierii, iar aici, în capitală, demonul va stîrni focul pustiitor.

– În ce fel? întrebă regina.
– Vărsînd peste Memphis cazanul Muntelui Roşu.

Prevestitorul trase adînc în piept aerul fierbinte al Muntelui Roşu, o enormă carieră de cuarţit, aflată la sud de Heliopolis. Aici se plămădea piatra de foc, ce avea culoarea sîngelui şi de a cărei putere Prevestitorul se va folosi pentru a arde vechiul soare şi a-l împiedica să renască pe urmaşul său, care se trezea la viaţă după ce străbătea trupul zeiţei Nut.

În fiecare noapte, toate templele Egiptului luau parte la lupta soarelui împotriva tenebrelor. Oare astrul va fi copleşit sau zorii cei noi vor răsări? Fără ritualuri şi fără rostirea cuvintelor luminii, lumea era sortită pieirii. Iar lumea aceasta, spunea înţelepciunea egipteană, nu avea nevoie să fie salvată de o credinţă, ci să fie condusă şi călăuzită potrivit dreptăţii lui Maat.

Aceasta era învăţătura cea mai însemnată care trebuia călcată în picioare, aşezînd în locul ei un adevăr mai presus de toate, pe care nimeni nu-l putea pune la îndoială.

În curînd, din Memphis nu va rămîne decît jale şi cenuşă. Ridicîndu-se spre înaltul cerului, o flacără uriaşă va vesti izbînda Prevestitorului.

Luna *khoiak*
A douăzecea zi (8 noiembrie)
Abydos

În cea de-a opta oră a zilei, Isis şi Nephtys, purificate, spălate de *isefet*, cu numele înscris pe umăr şi capul acoperit cu o perucă rituală, începură să ţeasă o pînză menită să acopere trupul osirian de-a lungul drumului pînă la locaşul său de veci.

Împrejurul Locaşului Aurului, paza nu slăbise cîtuşi de puţin. Pleşuvul supraveghea schimbarea gărzilor şi mergea de mai multe ori pe zi să se încredinţeze că salcîmul nu dădea nici un semn de slăbiciune.

La rîndul său, Sekari îl pîndea pe slujitorul lui *KA*.

Cu paşi apăsaţi şi egali, fără să privească niciodată îndărăt, bătrînul preot îşi îndeplinea cu mare rîvnă sarcinile. Trecînd de la un sanctuar la altul, îi cinstea pe strămoşi, rostind formulele ce dăinuiau din cele mai vechi timpuri.

Ţinîndu-şi fruntea sus şi privirea îndreptată înainte, abia dacă răspundea preoţilor temporari ce-i dădeau bineţe. Nu se întîlni cu nici un complice şi, isprăvindu-şi treburile, se întoarse în odaia sa, unde i se aduse o hrană sărăcăcioasă.

Uimit, Sekari ar fi trebuit să se îndepărteze.

Dar ceva dinlăuntrul său îl îndemnă să rămînă nemişcat.

Şi, astfel, fu martorul unui lucru surprinzător. Pradă unei mînii cumplite, slujitorul lui *KA* se năpusti afară din odaia lui, sfărîmă o tăbliţă din lemn şi îngropă resturile cu lovituri de călcîi.

Sekari aşteptă ca preotul să plece, scoase bucăţile din pămînt şi alcătui la loc tăbliţa.

Pe ea se vedea gravat un semn lesne de recunoscut: capul animalului zeului Seth, cu bot lung de girafă şi urechi ciulite.

Semnul discipolilor Prevestitorului.

Luna *khoiak*
A douăzeci şi una zi (9 noiembrie)
Abydos

Această zi hotărîtoare şi primejdioasă însemna intrarea în Cerul tuturor divinităţilor şi sfîrşitul încolţirii Osirisului vegetal.

Isis şi Nephtys scoaseră piatra ce ascundea vederii o deschidere din acoperişul capelei unde fusese depus mulajul, stropit cu apă din Nun, începînd cu ziua a douăsprezecea a lui *khoiak*.

Legătura dintre cei trei Osiris slăbea. Acum trebuia săvîrşit un lucru foarte delicat: scoaterea din bazinul de bronz negru a mulajului de aur, alcătuit din două părţi.

Dacă se iveau crăpături, speranţa se risipea.

Cu chipul grav, cu mîini pricepute şi sigure, Isis îl cercetă fără să găsească vreo stricăciune. După ce unse cu tămîie cele

două părţi ale mulajului, le prinse strîns cu patru frînghii subţiri din papirus.

În felul acesta, gîtul, coşul pieptului şi coroana albă a mumiei nu aveau să se clintească din loc.

Soarele se revărsă peste mulaj, peste bazinul de bronz şi peste Osirisul ce vegeta.

– Odihneşte-te puţin, o povăţui Nephtys pe Isis. Ai ajuns la capătul puterilor.

Văduva îl privi îndelung pe Fiul regal.

– Cînd Iker se va elibera de moarte, am să mă odihnesc lîngă el.

Copleşit, Pleşuvul se uita la tăbliţa adusă de Sekari.

– Slujitorul lui *KA* e aliatul Prevestitorului... Nici acum nu-mi vine a crede!

– Şi totuşi, iată dovada, zise Sekari.

– O avea complici?

– Eu, unul, mă îndoiesc, dar am să-l supraveghez îndeaproape.

– N-ar fi mai bine să-l arestăm şi să-l facem să vorbească?

– Mie preotul ăsta mi se pare nespus de încăpăţînat, aşa că n-o să scoatem vreo vorbă de la el. Aş vrea să-l las să-şi pregătească următoarea nelegiuire şi să-l prind asupra faptei.

– E primejdios din cale-afară, Sekari!

– Fii pe pace, n-o să-mi scape. Cere-i lui Bega să se arate mai atent ca oricînd şi să ne prevină la cea mai măruntă mişcare ce-i trezeşte bănuieli.

Luna *khoiak*
Aceeaşi zi
Memphis

Necunoscînd primejdia cumplită ce-l pîndea, Memphisul îşi reluase viaţa obişnuită. Îndată ce soldaţii săi se înapoiară din misiune, generalul Nesmontu se înfăţişă regelui.

– Nici urmă de Prevestitor, Luminăţia Voastră. Cariera Muntelui Roşu e închisă şi pustie. Băieţii mei au scotocit peste tot, dar n-au descoperit nici ţipenie de om. Potrivit

ordinelor voastre, armata a străbătut în lung şi-n lat întregul ţinut. Dacă chiar se ascunde acolo, Prevestitorul nu va primi ajutor din afară.

– Acolo se ascunde, stărui Sesostris, şi nimeni nu va putea să-l zărească înainte să se arate singur.

– Oare monstrul aşteaptă cea de-a douăzeci şi cincea zi a lunii *khoiak?*

– Aşa se pare, încuviinţă faraonul. Datorită complicelui său, preotul permanent din Abydos, ştie cum se desfăşoară misterele. Pe douăzeci şi trei, dacă Isis reuşeşte să ducă la bun sfîrşit opera la roşu, toate stîncile din regat se vor umple cu energie, iar cazanul Muntelui Roşu îşi va recăpăta forţa şi vigoarea. Pe douăzeci şi patru, Seth va încerca să fure unul dintre elementele ritualului. Iar pe douăzeci şi cinci, îşi va trimite părtaşii să-l atace pe Osiris.

– Pleşuvul şi Sekari vor reuşi să le ţină piept!

– Drept să-ţi spun, nu ştiu, Nesmontu, căci Prevestitorul va stîrni focul nimicitor în zorii acelei zile. De înfruntarea noastră atîrnă soarta Abydosului.

– Luminăţia Voastră, îngăduiţi-mi să lupt în locul vostru!

– Curajul tău n-ar folosi la nimic. Doar eu pot să mă folosesc de puterea Dublei Coroane, şi nici aşa nu am siguranţa că voi înfrînge un duşman atît de înverşunat. Du-i pe membrii Cercului de Aur la Abydos, păziţi locaşul reînvierii şi cereţi sprijinul strămoşilor.

– Luminăţia Voastră...

– Ştiu, Nesmontu. Chiar dacă înving, îmi va rămîne prea puţin timp pentru a sosi la Abydos pe treizeci *khoiak*. În lipsa mea, Iker va muri. Dar mîine se vor încheia lucrările la o nouă corabie, cum nu s-a mai văzut pînă acum. Alege corăbieri destoinici, în stare să muncească zi şi noapte. Vîntul de miazănoapte şi Nilul vor fi aliaţii noştri.

– O să învingeţi, Luminăţia Voastră. Şi o să ajungeţi la timp.

Luna *khoiak*
A douăzeci şi doua zi (10 noiembrie)
Abydos

Purtînd pe cap o coroană vegetală ce amintea de învierea lui Osiris, un preot mîna trei boi, unul alb, unul negru şi unul bălţat, care, înjugaţi la un plug, traseră o brazdă în pămîntul uşor de arat. În urma lor veniră săpătorii mînuind săpăliga, simbol al dragostei pentru divin, şi adînciră făgaşul deschis de plug. În această zi a îngropării zeului, toţi cei drepţi în fapte şi-n vorbe, vii sau morţi, celebrau o sărbătoare a reînnoirii.

Scoţînd sămînţa din săculeţi împletiţi din fibre de papirus, preoţii permanenţi o măsurară cu un oboroc de aur, ce semăna cu ochiul lui Osiris, şi o zvîrliră pe brazdă. O ultimă arătură o acoperi.

Înmormîntarea era prilej de veselie, căci ea vestea renaşterea grînelor hrănitoare, după ce sămînţa, aidoma Zeului, se va înălţa spre lumină. Împlinind acest ritual, confreria din Abydos îşi asigura sprijinul lui Geb, zeul Pămînt.

La adăpost de orice bănuială, lui Bega puţin îi păsa de toate acestea. Scăpat de Sekari, pregătea atacul de pe douăzeci şi cinci *khoiak*. După cum îl sfătuise Pleşuvul, se ţinea în preajma slujitorului lui *KA*, atent la ritualul celor patru viţei, cel alb, cel negru, cel roşu şi cel bălţat.

Veniţi din cele patru zări, ei căutau, găseau şi protejau mormîntul lui Osiris de vrăjmaşi văzuţi şi nevăzuţi. Alungînd Răul din ţinutul sacru, purificau pămîntul, călcîndu-l sub copite, şi închideau trecerea spre locul misterelor.

În lipsa regelui – minunat semn, potrivit părerii lui Bega –, Isis ţinea cele patru funii menite să controleze viţeii. Capătul lor avea forma lui *ankh*, cheia vieţii. Neîndoielnic, Prevestitorul îl silise pe monarh să ducă o altă bătălie, mult mai anevoioasă, şi să nu se mai îngrijească deocamdată de Abydos!

Această observaţie aprinse iarăşi ura şi ranchiuna lui Bega. Aidoma colegilor săi, înfipse o pană a lui Maat într-unul

dintre cuferele ce adăposteau pînzeturile pentru *KA*-ul lui Horus, urmaşul lui Osiris. Şi astfel, Egiptul strîns laolaltă precum universul, celebra unitatea regăsită a trupului osirian.

Isis şi Nephtys modelară două cercuri de aur, soarele cel mare şi soarele cel mic, şi aprinseră trei sute şaizeci şi cinci de lămpi în plină zi, în timp ce preoţii şi preotesele aduseră treizeci şi patru de bărci micuţe, ale căror echipaje erau alcătuite din statui ale divinităţilor.

La căderea nopţii, ele străbătură lacul sacru.

Iar orzul Osirisului care vegeta deveni aur.

Luna *khoiak*
A douzeci şi treia zi (11 noiembrie)
Abydos

Stăpîn al criptei fluidelor divine, însoţit de şapte lumini, Anubis aduse mumiei osiriene inima care atrage gîndirea nemuritoare, un scarabeu din obsidian. Apoi el acoperi trupul cu amulete şi pietre preţioase, ca să alunge din carnea sa tot ce era pieritor.

În aceeaşi clipă, Isis scoase din mulaj statuia zeului Sokaris, o aşeză pe un piedestal de granit învelit cu o rogojină din stuf, îi vopsi părul în lapislazuli, faţa în galben-brun, maxilarele în turcoaz, îi desenă ochii şi o înzestră cu cele două sceptre osiriene. Apoi lăsă lumina soarelui să o scalde.

Chipul lui Iker căpătă culori asemănătoare.

Anubis îi puse înainte cinci bucăţi de tămîie.

– Ieşi din somn, trezeşte-te. Locaşul Aurului te modelează, precum un sculptor modelează piatra.

Isis ridică cele două pene ale lui Maat pe care i le dăruise Mărşăluitorul din oraşul Djedu. Din ele ţîşniră unde purtătoare de energie, asigurînd unitatea universului.

– Îţi însufleţesc faţa, grăi Anubis. Ochii tăi te vor călăuzi prin meleagurile întunecate şi-l vei vedea pe stăpînul luminii cînd străbate bolta cerească.

Apoi atinse cu capătul teslei din metal ceresc, „stăpîna Magiei“, buzele lui Iker.

Sîngele năvăli în ele.

Opera la roşu tocmai se împlinise.

Luna *khoiak*

A douăzeci şi patra zi (12 noiembrie)

Abydos

Creşterea Osirisului vegetal şi primul semn de viaţă al lui Osiris-Iker dovedeau că dezvoltarea Osirisului mineral şi metalic se desfăşura în chip armonios. Înăuntrul atanorului, trupul divin se refăcea, iar legăturile sale sporeau cu fiecare zi.

– Lui Isis i-ar fi plăcut atît de mult să-l îmbrăţişeze pe Iker şi să-l sărute! Dar asta ar fi însemnat să stingă palida rază de speranţă ce se ivise datorită operei la roşu. Trupul de lumină trebuia să rămîn pur, neatins de nici o făptură omenească, căci îşi va recăpăta putinţa de a se mişca numai după încă un şir de grele încercări.

Pietrele din cariere se încărcau cu energie, iar cazanul Muntelui Roşu dobîndi o putere de temut. În curînd, Prevestitorul va avea la îndemînă o armă cumplită.

Isis se gîndi la Sesostris.

Va izbuti el, oare, încă o dată, să iasă învingător dintr-o luptă în care forţele celor ce se înfruntau nu erau deopotrivă? În faţa Prevestitorului, agerimea, curajul şi magia faraonului vor fi de ajuns? Poate că mîine, văduva îşi va pierde şi tatăl. Iar dacă regele nu se va afla în Abydos pe treizeci *khoiak* pentru a desăvîrşi Marea Operă, Iker nu se va trezi la viaţă.

În această zi, cînd simbolul reînvierii era înfăşurat în giulgiu, înăuntrul atelierului de îmbălsămare, Isis strînse în fîşii de pînză noi statuia zeului Sokaris, o închise într-un sipet din lemn de sicomor şi o aşeză pe nişte ramuri tot de sicomor, căci acest arbore era locuinţa pămînteană a zeiţei Cer.

După şapte zile, fiecare atîrnînd cît o lună întreagă, Iker va renaşte în sînul Mamei celei Mari.

Tocmai cînd Nephtys se pregătea să desfacă o pînză roşie, sora sa i-o smulse din mîini şi o azvîrli jos.

Ţesătura se aprinse şi o flacără se îndreptă ameninţătoare spre mumie.

Apa lui Nun vărsată din vasul de aur înlătură primejdia.

– Un atac al Prevestitorului, care, prin mijlocirea urii lui Seth, a încercat să fure această pînză şi să pună capăt ritualului, rosti înspăimîntată Marea Preoteasă din Abydos.

– Cum de ştie tot ce se petrece aici? se îngrozi Nephtys.

– Complicele său l-a înştiinţat. Dar nici el, nici stăpînul lui nu vor trece de zidurile Locaşului Aurului, căci i-am nimicit umbra.

– Dar mîine va trebui să ieşim de aici şi să-i înfruntăm pe sethieni, îi reaminti Nephtys. Mumia nu se poate lipsi de energia zeului lor. Şi mă tem de tot ce e mai rău. Dacă Prevestitorul reuşeşte s-o întoarcă în folosul său, Iker va fi răpus pentru totdeauna.

– N-avem de ales.

Întrucît Pleşuvul dăduse ascultare sfaturilor sale, Bega nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

A doua zi, în timpul luptei dintre părtaşii lui Horus şi cei ai lui Seth, slujitorul lui *KA* se va număra printre aceştia din urmă. Şi atunci, fie va încerca să treacă singur la fapte, fie complicii săi vor fi siliţi, în sfîrşit, să-şi arate adevărata faţă.

Cu o vitejie vrednică de laudă, Bega se va ţine mereu alături de slujitorul lui *KA* şi va da alarma la cel mai mic gest necuvenit al acestuia, împiedicîndu-l astfel să pricinuiască vreun rău mumiei osiriene.

La drept vorbind însă, Bega plănuia ca, la primul popas al procesiunii, s-o ucidă pe Isis, să distrugă mumia şi să-l învinuiască apoi de aceste fapte mîrşave pe slujitorul lui *KA*.

Dat fiind că şi el se afla printre sethieni, Bega avea să fie înarmat cu un baston. Şi nu era vorba de o simplă bucată de lemn, ci de un baston al lacului, din tamarisc, în stare să doboare la pămînt orice duşman.

Mai ales de cînd Prevestitorul îl înzestrase cu o forţă nimicitoare.

Luna *khoiak*
A douăzeci şi cincea zi (13 noiembrie)
Abydos

Pleşuvul, Isis şi Nephtys scoaseră din Locaşul Aurului barca lui Osiris, în care se odihnea iarăşi mumia lui Iker, acoperită cu pînza ţesută de cele două surori. Creaţie a zeului luminii, limbă a lui Ra, corabia era făcută din lemn de salcîm, iar părţile ce-o alcătuiau simbolizau părţile trupului reîntregit al lui Osiris.

Doar un om cu inima curată putea să urce în ea şi să călătorească alături de Venerabili, cei care biruiseră negurile şi ştiau să mînuiască vîslele, atît ziua, cît şi noaptea.

– Să ne îndreptăm spre locaşul de veci al Marelui Zeu, porunci Pleşuvul. Fie ca noi să devenim puternici şi luminoşi, în tovărăşia sa.

În fruntea alaiului, păşeau doi preoţi cu capete de şacal, deschizătorii de drum, apoi veneau Thot, Onuris, cel care mînuia lancea ca s-o aducă înapoi pe zeiţa îndepărtată şi ca s-o domolească pe leoaica înspăimîntătoare, şoimul Horus, preoţii şi preotesele care citeau Legea şi scrierile despre ritual, purtătorul cotului zeiţei Maat, purtătorul vasului pentru jertfe şi preotesele care cîntau din felurite instrumente.

Sethienii se năpustiseră asupra lor, în apropierea lacului sacru.

Pe cînd îşi ridicau bastoanele, pregătindu-se să lovească, strălucirea bărcii îi ţintui locului.

– Seth şi ochiul cel rău au fost respinşi, rosti Pleşuvul, numele lor nu mai există. Barcă a lui Osiris, vederea ta i-a tulburat! Să-i prindem pe răzvrătiţi cu coşul de pescuit, să-i legăm strîns cu funii, să-i străpungem întrebuinţînd cuţitele şi să le curmăm vieţile!

Sethienii se prăbuşiră.

Pleşuvul împlini gesturile rituale: le tăie capetele şi le smulse inimile.

Prima parte a ceremoniei odată încheiată, slujitorul lui *KA* se ridică bombănind. Nu-i era deloc pe plac să se numere

printre atacatorii lui Osiris, dar nu obişnuia să crîcnească împotriva ordinelor mai-marelui său. Şi ceilalţi sethieni se bucurară că-şi isprăviseră această treabă supărătoare şi începură să se pregătească pentru sărbătoarea cepei.

Luîndu-şi bastonul cu el, Bega se făcu nevăzut.

Membrii procesiunii se împrăştiară. Aceasta era clipa nimerită pentru a trece la fapte! Nici Isis, nici Nephtys nu vor putea să-i ţină piept. Aşa că i se vor alătura lui Iker, pe tărîmul celălalt.

Bega clocotea de ură şi nu simţea nici o părere de rău. Cînd se vînduse Prevestitorului, socotise că-şi va potoli setea de răzbunare şi de putere. Iar acum i se ivise prilejul.

– Carevasăzică, se dumiri Sekari, tu erai netrebnicul între netrebnici, cel mai josnic dintre ticăloşi!

Cu mîinile încleştate pe baston, Bega se întoarse.

– Tot te-ai ţinut după mine!

– N-am crezut niciodată în vinovăţia slujitorului lui *KA*. Cum s-ar zice, am văzut prea multe la viaţa mea ca să mă las aşa uşor păcălit... Prevestitorul ni l-a aruncat drept momeală, ca să-ţi elibereze ţie calea. Însă drumul tău se opreşte aici.

Întinzîndu-se, preotul încercă să-l doboare pe Sekari dintr-o lovitură.

Sekari se feri, dar nu ţinu seama îndeajuns de bastonul lacului, care îl izbi cu putere în umăr. Ameţit, se rostogoli la pămînt.

Isis şi Nephtys se aşezară în faţa mumiei, apărînd-o.

– Voi două şi Iker o să crăpaţi, în sfîrşit! răcni Bega, înălţîndu-şi arma.

Ridicîndu-se pe picioarele de dinapoi, Vînt-de-Miazănoapte se lăsă cu toată greutatea pe spinarea preotului.

Cu şira spinării ruptă, trădătorul scăpă bastonul, horcăi şi se prăvăli.

Bizuindu-se pe tovarăşul său, Sîngerosul nu găsise de cuviinţă să se amestece.

Bega trăgea să moară, iar în ochi i se putea citi groaza. Cîinele îl adulmecă, apoi se îndepărtă de el, scîrbit.

Membrii procesiunii se adunară în jurul trădătorului, care își dădu ultima suflare.

– A sosit ora primei judecăți, reaminti purtătorul cotului zeiței Maat. Preotul acesta permanent merită să fie mumificat și chemat înaintea tribunalului divinităților? Dacă vreunul dintre noi are a-i aduce vreo învinuire, să vorbească.

– Bega și-a călcat jurămîntul și s-a pus în slujba Răului, grăi Pleșuvul. Voia să distrugă Arborele vieții, să pîngărească Misterele lui Osiris, să le ucidă pe Marea Preoteasă și pe sora sa. Lista acestor nelegiuri e de ajuns ca să-l osîndească. Nu va fi mumificat, ci ars împreună cu o figurină din ceară roșie, cu chipul lui Seth. Și din el, nimic să nu rămînă.

Pleșuvul spălă picioarele lui Isis în vasul de argint al lui Sokaris, apoi îi agăță la gît o ghirlandă de ceapă. Toți cei care luau parte la ritualul misterelor purtau astfel de coliere, cu verigile în formă de cheia vieții, urmînd să le ofere în zori sufletelor celor drepți și să le redea lumina. Datorită cepei, fața era purificată, inima – sănătoasă, iar șarpele nopții – alungat.

La sfîrșitul ritualului, cele cinci simțiri ale lui Iker se dezmorțiră. Dar pentru ca ele să revină pe de-a-ntregul la viață era nevoie de mai mult.

Odată Seth îmblînzit, Răul îndepărtat și calea luminată, barca lui Osiris se întoarse în Locașul Aurului. Cu umărul bandajat, Sekari stătea în continuare la pîndă.

Dar Isis nu se putea bucura de această reușită prețioasă, căci neliniștea îi măcina sufletul.

– Cine va ieși învingător din lupta de la Muntele Roșu? Faraonul sau Prevestitorul?

Luna *khoiak*
A douăzeci și cincea zi (13 noiembrie)
Memphis

Faraonul rosti fiecare cuvînt al ritualului din zori de parcă acum îl celebra pentru prima dată.

Peste cîteva ore, poate că templele Memphisului vor dispărea, înghiţite de un şuvoi de foc, care se va revărsa apoi peste Abydos.

Purtînd pe cap Dubla Coroană, iar în jurul şoldurilor avînd o pînză cu chipul fenixului, regele părăsi sanctuarul, luînd-o spre Muntele Roşu.

Cînd mai avea o bună bucată de drum pînă acolo, porunci gărzii sale să nu-l urmeze.

Isis reuşise opera la roşu, Iker atinsese hotarul reînvierii. Dar ultimii paşi care mai trebuiau făcuţi erau dintre cei mai anevoioşi.

Cariera ardea, pietrele hrăneau un foc sethian înfiorător, care făcea să clocotească lava acestui uriaş cazan, în stare să nimicească toate construcţiile ridicate de faraoni, începînd cu prima dinastie.

Scăpat de complicii săi nevolnici, Prevestitorul simţea că puterea lui distrugătoare sporea cu fiece clipă. Lovind Egiptul, va lovi lumea întreagă şi o va lipsi de Maat.

La marginea carierei, fără să se sinchisească de căldura înăbuşitoare şi de pămîntul dogoritor, stătea Sesostris.

– Iată-l, în sfîrşit, pe faraon! Ştiam că nu vei da bir cu fugiţii, crezîndu-te în stare să mă înfrunţi. Cîtă înfumurare! Ai să fii primul care va muri, înaintea nechibzuiţilor care nu vor recunoaşte adevărata credinţă.

– Aliaţii tăi au pierit.

– Nu contează! Nişte netrebnici legaţi de trecut. Eu pregătesc viitorul.

– O credinţă răspîndită cu de-a sila, învăţături respingătoare şi aducătoare de moarte... Numeşti asta viitor?

– Gura mea rosteşte poruncile Zeului, iar oamenii trebuie să i se supună!

Sesostris îl sfredeli cu privirea pe Prevestitor. Ochii roşii ai acestuia azvîrliră fulgere, neputînd să îndure prezenţa unui asemenea potrivnic de neclintit.

– Sînt chezaşul unui adevăr mai presus de tot şi de toate şi pe care nimeni nu va putea să-l schimbe! De ce nu vrei să înţelegi lucrul acesta, Sesostris? Domnia ta se încheie, a mea începe. Mai devreme sau mai tîrziu, toate popoarele se vor pleca înaintea mea şi mi se vor alătura.

– Egiptul e regatul lui Maat, stărui faraonul, nu al unui smintit.

– Îngenunchează şi venerează-mă!

Coroana cea albă se preschimbă într-o rază de lumină atît de orbitoare, că-l sili pe Prevestitor să se dea înapoi.

Nebun de furie, apucă o piatră fierbinte şi o aruncă înspre Sesostris.

Un bulgăre de foc atinse în treacăt faţa monarhului.

Cel de-al doilea ar fi trebuit să-l izbească în frunte, dar din gura *uraeusului,* cobra regală, ţîşni o flacără care spulberă piatra în mii de bucăţi.

Prevestitorul abia dacă-şi zărea duşmanul şi nu găsea în el nici un sprijin pentru *isefet,* care să-i îngăduie să zdrobească apărarea nevăzută a monarhului.

În pofida văpăii ce-l înconjura, Sesostris înainta fără să şovăie.

Spirala ce împodobea coroana roşie se desprinse şi se înfăşură în jurul gîtului Prevestitorului. Însă acesta izbuti să se elibereze din laţul care îi pricinui o rană adîncă. Scăldat în propriul sînge, urlă de durere, iar glasul său răzbătu pînă în măruntaiele pămîntului.

– Demoni ai infernului, ieşiţi din adîncuri, pustiiţi acest regat!

În clipa cînd aburi fierbinţi străpunseră pămîntul crăpat, Sesostris deşertă conţinutul vasului de aur.

Lacrimile văduvei stinseră pîrjolul.

Prevestitorul încercă în van să reverse şuvoiul de lavă. Fluviul de foc se întoarse împotriva lui, preschimbîndu-l într-o torţă vie.

– Am să dispar, Sesostris, dar nu voi pieri de tot! Peste o sută, o mie sau două mii de ani o să mă întorc, şi biruinţa va fi a mea!

Trupul i se descompuse, căldura se potoli, iar peste carieră se aşternu liniştea.

– Încă de la naşterea sa, Egiptul îl împiedicase pe Prevestitor să-şi răspîndească otrava. Iar izbînda Dublei Coroane dovedea trăinicia şi strălucirea lui Maat.

Dar armonia Celor Două Regate şi legăturile lor cu nevăzutul, comori de mare preţ, aveau să rămînă ameninţate mereu. Deja, la sfîrşitul vremurilor de aur ale piramidelor, ţara fusese în pericol să dispară. Doar faraonii se împotriviseră acestei decăderi, la prima vedere, de neocolit. Întărind puterea Egiptului, Sesostris ducea mai departe lucrarea înaintaşilor săi.

Dar, într-o zi, zăgazurile se vor prăbuşi, iar Prevestitorul se va folosi de această ruptură ca să pornească la atac. Şi nu va mai exista nici un faraon care să-l oprească din drum.

Acum însă, Sesostris trebuia să ajungă degrabă la Abydos ca să-l aducă pe Iker la lumină.

În portul Memphisului aştepta, trasă la mal, o corabie nou-nouţă, al cărei echipaj, alcătuit din orăbieri încercaţi, era gata de plecare.

– Vom călători zi şi noapte, zise monarhul. Vom poposi la Abydos pe treizeci *khoiak*.

Căpitanul păli.

– Peste putinţă, Luminăţia Voastră! Nici un vînt, oricît de puternic, n-ar reuşi să...

– Pe treizeci *khoiak*.

– Am înţeles, Luminăţia Voastră. A mai rămas de hotărît un singur lucru, fără de care nu avem cum să pornim la drum: numele corabiei.

– Se va chema *Fulgerul*.

Luna *khoiak*
A douzeci şi şasea zi (14 noiembrie)
Abydos

Preoţii prinseră cu harponul hipopotamul lui Seth, una dintre incarnările preferate ale zeului ce tulbura rînduielile cereşti, şi arseră statueta pe un altar. În preajma zilelor hotărîtoare pentru reînvierea lui Osiris, trebuia înăbuşită orice formă a dezordinii ce ar fi oprit desfăşurarea ritualurilor.

Înainte de începerea unei noi procesiuni, Isis privi îndelung mumia lui Iker.

Încă nu se tămăduise de moarte, dar o viaţă ascunsă îi pătrunsese în trup. Văduva se temea de intrarea în ţinutul luminii, trecere peste măsură de primejdioasă.

Dar nici Iker, nici soţia lui nu aveau de ales.

Isis încercă să simtă ce se petrece cu tatăl ei şi văzu un jăratic uriaş, precum şi o siluetă omenească înghiţită de flăcări.

Apoi pîrjolul se linişti, culoarea albastră o înlocui pe cea roşie, iar vîntul umflă pînzele unei corăbii.

Sesostris se întorcea la Abydos!

Sesostris sau... Prevestitorul? Dacă acesta din urmă biruise şi acum îi întuneca preotesei gîndurile? Dacă la bordul acestei corăbii se găsea o ceată de luptători orbiţi de credinţa lor şi hotărîţi să pustiască pămîntul lui Osiris?

Pleşuvul se apropie de Isis.

– Am să-ţi spun ceva tare supărător. Întrucît acum s-ar cuveni să jertfim o altă incarnare a lui Seth, măgarul sălbatic, unul dintre preoţi socoate că Vînt-de-Miazănoapte n-are ce căuta pe meleagul Zeului şi cere ori să fie izgonit, ori, încă şi mai rău, să fie...

– Să-l trimitem la moarte pe tovarăşul lui Iker care tocmai ne-a salvat viaţa şi l-a pedepsit pe Bega? Ar însemna să păcătuim faţă de zei şi să le stîrnim mînia! Dacă-l izgonim, ne va lipsi puterea lui Seth, unul dintre focurile alchimice care ne trebuie neapărat.

– Atunci, ce hotărăşti?

– Odată ce şi-a ispăşit greşeala, Seth îl poartă în spate pentru totdeauna pe Osiris şi înoată astfel încît să-l ţină la suprafaţa oceanului de energie. El devine corabia trainică, în stare să-l ducă spre veşnicie. Vînt-de-Miazănoapte îi va ţine locul.

Ridicînd urechea dreaptă în semn de încuviinţare, măgarul primi în spinare preţioasa povară. Sîngerosul păşi înaintea lui, în timpul procesiunii ce dădea agale ocol templului zeului Osiris şi la care luau parte toţi sacerdoţii. Preotesele cîntau din flaut, iar preoţii tămîiau pămîntul. Pleşuvul trăgea după el o sanie, simbol al zeului Atum, Cel-Care-Este-şi-Cel-Care-Nu-Este. Mai presus de înţelegerea omenească, această împletire neobişnuită şi de neînchipuit în ochii oamenilor simpli ascundea una dintre cele mai adînci taine ale vieţii.

Sekari şi cîinele stăteau la pîndă. Oare asupra mumiei lui Iker nu plutea nici o ameninţare? Bineînţeles, Prevestitorul nu mai avea complici în Abydos, dar dacă în timpul îndelungatei sale şederi aici aruncase vrăji rele prin unele locuri?

Dar procesiunea se încheie netulburată de nimic. În ritmul pasului domol al animalului zeului Seth, mumia lui Iker se umplu cu forţa trebuincioasă pentru a trece de o nouă poartă.

În inima Locaşului Aurului, Isis şi Iker erau singuri, faţă în faţă cu poarta ţinutului luminii, cea pe care faraonul o deschidea în timpul ritualului din zori pentru a reînnoi creaţia.

Ca să fii primit în alaiul lui Osiris şi să ai parte de reînviere trebuia să devii o făptură de lumină. Sub această formă, zeul se unea cu imaginea sa, cu simbolurile sale şi cu trupul său de piatră.

Ca să-l poţi simţi pe Osiris trebuia să fi trăit toată viaţa potrivit legii lui Maat. Dacă Iker urmase calea dreptăţii şi a adevărului, misterul divin îl va primi în braţele sale. Dacă nu, strălucirea porţii îl va nimici pe veci.

De asemenea, era nevoie ca, de-a lungul călătoriei sale pămîntene, Iker să fi trecut prin mai multe iniţieri, să fi

respectat jurămintele şi tăcerea cuvenită şi să fi venerat creaţia şi legile ei.

Văduva avea să încerce acum să împlinească unirea lui *ba*, sufletul-pasăre, şi al lui *KA*, energia celuilalt tărîm. De legătura lor atîrna înflorirea lui *akh*, făptura de lumină. Dacă *ba* şi *KA* nu se alăturau, *akh* nu s-ar mai fi ivit.

Isis rosti formulele transformării, trezindu-l pe *KA*, hrănit de putere, şi atrăgîndu-l pe *ba*, hrănit de soare.

Învăluită într-o sclipire orbitoare, mumia lui Iker trecu poarta şi suferi îndată o preschimbare aidoma celei pe care o cunoştea Osirisul metalic. Unirea lui *ba* şi a lui *KA* odată împlinită, pasărea-*akh*, ibisul *comata*, putea să-şi ia zborul.

– Ra îţi dăruieşte aurul ieşit din Osiris, zise Isis. Thot te însemnează cu pecetea de metal pur, născut din Marele Zeu. Mumia ta e unită şi trainică precum piatra misterioasă provenită din muntele de la răsărit. Aurul îţi luminează chipul, îţi îngăduie să respiri şi dă mîinilor tale tărie. Mulţumită lui Maat, Aurul Zeilor, treci de la cele pieritoare la cele nepieritoare. Ea rămîne în faţa ta şi nu se va îndepărta de trupul pe cale să reînvieze.

Luna plină, ochi întregit, împrăştia scînteieri vii, care totuşi nu-l ascundeau vederii pe Orion, ivit la apus.

Isis luă un sceptru al cărui capăt avea forma unei stele cu cinci colţuri şi atinse fruntea lui Iker. Apoi ridică fără greutate un uriaş harpon din lemn de cedru, împodobit cu doi şerpi, şi puse cîrligul pe faţa mumiei.

– Înfăţişează-te acoperit de aur, străluceşte aidoma electrumului şi trăieşte veşnic.

Luna *khoiak*
A douzeci şi şaptea zi (15 noiembrie)
Abydos

Pleşuvul îi întîmpină la debarcader pe Marea Soţie regală şi pe ceilalţi membri ai Cercului de Aur.

– Ce călătorie groaznică! tună şi fulgeră generalul Nesmontu. Vîntul a lipsit, mai mulţi corăbieri au căzut

bolnavi, iar Nilul a ridicat tot soiul de piedici în calea noastră. Dar, în sfîrşit, iată-ne la Abydos!

– Dacă nu luai tu cîrma şi nu îmbărbătai echipajul, am fi şi acum departe de aici, îl lăudă Sehotep.

– Dar faraonul va ajunge la timp? se nelinişti Pleşuvul.

– Nu ştim cum s-a încheiat lupta, mărturisi Senankh. Dacă biruie, Luminăţia Sa va folosi o corabie nouă, de o iuţeală fără pereche.

– Marea Operă se desfăşoară cu bine? întrebă regina.

– Iker se găseşte acum la poarta ţinutului de lumină, răspunse Pleşuvul.

Cu toţii se înfiorară.

Oare Fiul regal, atît de tînăr şi de lipsit de experienţă, era îndeajuns de înzestrat spiritual ca să poată răzbi dincolo de ea?

– Dragostea lui Isis va reuşi să învingă moartea, îşi dădu cu părerea Nephtys.

– Nu e nevoie să speri ca să înfăptuieşti, îi reaminti Pleşuvul. Să ne îndeplinim datoria noastră, pregătind pîinea reînvierii.

Preotul modelă pîinea în formă de piramidă, movila începuturilor, unde se incarnase prima rază de lumină.

Isis eliberă mişcările luminii, îngăduindu-i astfel spiritului Fiului regal să se înalţe şi să se mişte cu ajutorul razelor ei. Ele pătrunseră în fiecare părticică a trupului său şi-i primeniră carnea.

– În mijlocul soarelui, locul tău e încăpător, iar gîndirea ta – un foc. El uneşte apusul cu răsăritul.

Sub ceafa mumiei se ivi un cerc luminos, din care se ridică o flacără domoală ce învălui chipul lui Iker, fără să-l ardă.

Văduva trebuia să aştepte acum un semn care să-i dea de veste că putea trece la următorul pas al ritualului.

Chipul reginei rămînea împietrit, Pleşuvul se încruntase, Sehotep de-abia îşi ţinea firea, Nesmontu se plimba de

colo-colo, nerăbdător, Nephtys se simţea tot mai cuprinsă de spaimă, iar în ochii lui Senankh nu se putea citi nimic.

Sekari, Vînt-de-Miazănoapte şi Sîngerosul continuau să supravegheze împrejurimile Casei Vieţii, deşi acestea se aflau sub pază severă.

– Moartea e un vrăjmaş ca oricare altul, socoti bătrînul general. Dacă îi găseşti punctul slab şi ataci în clipa cea mai potrivită, poţi să-l învingi!

Sehotep nu împărtăşea cîtuşi de puţin încrederea lui Nesmontu. Dat fiind că fusese cît pe-aci să primească osînda cea mai grea din pricina unei învinuiri nedrepte, se gîndea acum la tot ce putea fi mai rău. Reînvierea de pe treizeci *khoiak* i se părea nespus de îndepărtată, ba, la o adică, chiar de neatins.

Senankh însă îşi punea întreaga nădejde în Isis. Nu înlăturase, oare, tînăra femeie o grămadă de piedici ce-i ieşiseră în cale şi pe care toţi le socoteau de netrecut?

Bineînţeles, primejdiile vor spori în ultimele trei zile ale lunii *khoiak* şi, în lipsa regelui, strădaniile văduvei nu vor da roadele aşteptate.

– Uite-l! strigă Nesmontu ridicîndu-şi privirea.

Un bîtlan cenuşiu plutea sus, în văzduh. Cu o graţie şi o măreţie fără pereche, coborî spre Marele Ţinut şi se aşeză pe pîinea în formă de piramidă.

Mesager al principiului creator în dimineaţa primei zile a lumii, suflet al lui Osiris, pasărea avea acum ochii lui Iker.

Luna *khoiak*
A douăzeci şi opta zi (16 noiembrie)

Dinspre miazănoapte vîntul bătea cu putere. Bucurîndu-se de acest ajutor neaşteptat, căpitanul îl folosi cu multă iscusinţă. Jumătate din echipaj muncea şase ore, în vreme ce restul se odihnea.

Ţinîndu-se mereu drept la proră, Sesostris nu-şi îngădui nici o clipă de răgaz.

– Avem sorţi de izbîndă, Luminăţia Voastră, puţini, dar există, socoti căpitanul. Nu mi-aş fi închipuit că o corabie

poate înainta cu aşa iuţeală. Numai de nu s-ar ivi nici o piedică în drum!

– Hathor ne ocroteşte. Nu uita să aţîţi mereu focul pe altarul ei.

Iker tocmai trecuse pragul ţinutului luminii, iar poarta strălucitoare nu-l respinsese. Aurul îi curgea prin vine, dar viaţa lui depindea în continuare de lumea mineralelor, a metalelor şi a plantelor. Pe treizeci *khoiak*, faraonul va încerca să-i redea înfăţişarea omenească.

Unul dintre cei mai buni vîslaşi ai echipajului, Două-Cioturi, plănuia să pună umărul la înfrîngerea lui Sesostris.

Cu ceva vreme în urmă, fiica sa, Floare-Mică, îl dăduse pe Iker pe mîna gărzilor, pentru că refuzase s-o ia de soţie. De atunci, existenţa lui Două-Cioturi fusese un şir întreg de nenorociri. Mai întîi, îşi pierduse pămîntul pentru că încercase să-l păcălească pe scribul care strîngea dările, apoi Floare-Mică murise timpuriu, cu sufletul ros de păreri de rău, în timp ce el se îmbolnăvise grav şi îi căzuseră aproape toţi dinţii.

Iar vinovaţi de toate acestea erau Iker, ridicat la rangul de Fiu regal, şi faraonul Sesostris, tatăl său spiritual! Dar cum să se răzbune pe nişte persoane atît de puternice?

Însă chiar cînd credea că ajunsese în fundul prăpastiei, norocul îi surîse. Unul dintre oamenii de nădejde ai lui Medes îi încredinţase sarcina de a transporta pe ascuns nişte mărfuri. Apoi fu numit în fruntea echipajului unei corăbii folosite pentru răspîndirea decretelor regale. Una peste alta, Două-Cioturi se învoi să ia parte la uneltirile ce aveau ca ţel răsturnarea de pe tron a lui Sesostris. Aşa că ajunsese să se numere printre cei mai destoinici slujitori ai lui Medes.

Dar, vai! Soarta i se arătă iarăşi potrivnică şi Secretarul Casei Regelui pierise!

Ferindu-se să se lase tîrît de toată harababura ce se iscase după aceea, Două-Cioturi hotărî că trebuia să dea dovadă de îndrăzneală. Aflînd că, din porunca regelui, se construia în mare grabă o corabie nemaivăzută ce avea să pornească

neîntîrziat la drum, se strecură printre membrii echipajului ca vîslaş. Pe de altă parte însă, trimise veste ultimilor slujitori devotaţi ai lui Medes că li se oferea prilejul de a jefui o corabie încărcată de comori.

Cu puţin înainte de Abydos, tîlharii se vor aduna şi se vor năpusti asupra ei. Două-Cioturi îl va ucide pe căpitan şi va aprinde focul pe corabie, care va fi silită astfel să tragă la mal. Şi atunci, atacatorii îl vor încolţi pe faraon, care va cădea răpus sub loviturile lor.

Niciodată *Fulgerul* nu-şi va duce călătoria pînă la capăt.

Luna *khoiak*
A douăzeci şi opta zi (16 noiembrie)
Abydos

Pentru ca spiritul luminos al lui Osiris să-şi facă simţită prezenţa, membrii Cercului de Aur traseră o sanie pe care odihnea piatra începuturilor, simbol al lui Ra. Strălucirea pătrunse în Marele Ţinut şi stîrni, înăuntrul Casei Vieţii, ultima şi cea mai imporantă transformare a lui Osiris vegetal. Tulpinile de orz ieşiră din trupul mumiei, vestind apariţia unui nou început. Aurul vegetal străbătea acum venele lui Iker.

Moartea continua să se risipească, pentru că văduva nu făcuse nici o greşeală. Dar izbînda depindea de faraon, căci numai el putea să transmită principiul regal. Doar focul lui Horus, fiul lui Osiris, va desăvîrşi reînvierea.

Dar poate că un alt foc, cel al Prevestitorului, se apropia de Abydos.

– Nu sînt deloc liniştit, îi mărturisi Sekari lui Nesmontu.

– Să fi rămas în Abydos complici de-ai Prevestitorului?

– Nu prea cred.

– Dacă a întins niscaiva capcane pe ici, pe colo, Cercul de Aur le va veni de hac!

– Dar dacă Prevestitorul a deşertat cazanul Muntelui Roşu? Şuvoiul de foc nu va întîrzia să ajungă şi la noi.

– Sesostris a învins, grăi răspicat bătrînul general. Un rege ca el nu cunoaşte înfrîngerea.

– Nu uita cît e de lung drumul dintre Memphis şi Abydos! Nu toţi credincioşii Prevestitorului au pierit. Cei care au scăpat cu viaţă ar putea să-şi unească forţele şi să atace corabia. O ultimă încercare deznădăjduită şi, de aceea, cu atît mai primejdioasă.

Vorbele acestea îi dădură de gîndit generalului, care sfîrşi prin a împărtăşi temerile lui Sekari.

– Nu ţi-ar plăcea să te razi în cap şi să citeşti în fiecare zi Legea? îl întrebă pe Sekari Pleşuvul.

Sekari nu-şi ascunse uimirea.

– Nu pricep...

– Povara anilor devine tot mai grea, iar sarcinile, apăsătoare. Abydosul are nevoie de un nou Pleşuv. Tu, fratele meu, ai umblat mult prin lume şi ai înfruntat o groază de primejdii. Oare n-ar fi timpul să te aşezi într-un loc şi să te îngrijeşti de lucruri mai însemnate? Naivitatea m-a împins spre săvîrşirea a numeroase greşeli. Dar ţie firea ta neîncrezătoare o să-ţi fie de ajutor.

– Chiar crezi cu adevărat că...

– Am să aduc la cunoştinţa faraonului numele urmaşului meu.

Stînd alături de Iker, Isis retrăia clipele lor de fericire. Ele nu alcătuiau un trecut încheiat şi dureros, ci temelia trainică pe care se clădea veşnicia dragostei lor.

Luna *khoiak*
A douăzeci şi noua zi (17 noiembrie)
Abydos

În zorii penultimei zile a lunii *khoiak*, Isis împodobi pieptul lui Iker cu un colier lat, ornat cu nouă petale de lotus. Simbol al lui Atum, Creatorul, el ocrotea şi fixa *KA*-ul. Crîmpeiele de viaţă adunate de-a lungul şirului de ritualuri nu se vor risipi. Alcătuită din patru sute şaptesprezece bucăţi de

faianţă şi de piatră dură, aşezate în şapte şiraguri, bijuteria incarna Eneada, confreria puterilor creatoare, care zămisleau universul clipă de clipă.

Se apropia ora cînd atanorul, cereasca vacă preschimbată pe de-a-ntregul în aur, va fi scoasă la lumina zilei. Înăuntrul ei se continuau transformările, la adăpost de privirile omeneşti. Oare era ea îndeajuns de puternică încît să îndure strălucirea soarelui, de care totuşi nu se putea lipsi?

Dacă metalul va crăpa, dacă atingerea lumii de afară îi va pricinui stricăciuni, Osirisul vegetal se va veşteji, iar Iker va pieri pentru totdeauna.

În fruntea procesiunii mergeau Isis şi Nephtys, purtînd vaca de aur în care odihnea Osirisul mineral şi metalic. Sub soarele blînd de toamnă, procesiunea trebuia să înconjoare de şapte ori mormîntul Zeului. Sekari, Sehotep, Senankh şi Nesmontu trăgeau după ei cele patru cufere tainice. Pe rînd, Pleşuvul şi regina rosteau formulele de protecţie.

Nici unul nu izbutea să-şi alunge spaima, pîndind apariţia celui mai mărunt semn de descompunere, ce ar fi adus cu el dezastrul. Totuşi, cele două surori nu-şi grăbiră paşii.

Sehotep îşi simţea gura uscată.

O părticică de pe spatele vacii se schimbase la culoare. Dar, spre uimirea tuturor, pata nu se umflă, ci bătu din aripi!

– Un fluture mare şi auriu, murmură Senankh. Sufletul lui Iker ne însoţeşte.

Ceremonia se isprăvi fără a mai fi tulburată de alte întîmplări.

Erau vreo treizeci de sărăntoci, oameni care altădată îndepliniseră treburile murdare ale lui Medes. O adunătură de răufăcători, obişnuiţi să se dedea la tot soiul de nelegiuiri. Mai devreme sau mai tîrziu, aveau să încapă pe mîna gărzilor, aşa că nu le rămînea nimic de pierdut. Vestea primită de la prietenul lor, Două-Cioturi, le zgîndărise

lăcomia: o corabie plină de mărfuri, pe care s-o jefuiască lesne!

La miazănoapte de Abydos, în dreptul unui sătuc aflat pe un deal, Două-Cioturi va aprinde focul la bord, iar corabia va fi nevoită să tragă la mal. Şi atunci, haita înfometată se va năpusti asupra ei.

Începuseră deja de pe acum să se tocmească în ce fel să împartă prada. Pînă la urmă hotărîră să respecte legea vechimii: cei care făceau parte de mai multă vreme din ceată aveau dreptul să aleagă primii.

Pitiţi printre trestii, aşteptau clipa cea mare.

– Corabie în zare! strigă un pîndar.

Cu pînzele umflate de vîntul puternic ce bătea dinspre miazănoapte, minunata corabie înainta cu o iuţeală de necrezut.

– Dar nu e o corabie de mărfuri, băgă de seamă unul dintre tîlhari, nedumerit.

– Ia uită-te mai bine, îl sfătui un tovarăş de-al său. La proră s-ar zice că stă chiar...

– Puţin îmi pasă. Îndată ce acostează, atacăm.

Deasupra cabinei se înălţă deodată o flacără.

Noaptea cobora.

Tăcut, Marele Ţinut al Abydosului se pregătea să trăiască penultima noapte a lunii *khoiak*.

Dar faraonul tot nu sosise. În lipsa lui, ritualurile nu puteau fi celebrate la timpul cuvenit, iar strădaniile lui Isis vor fi zadarnice.

Regina se retrase în palatul de lîngă templul lui Sesostris. Preotesele şi preoţii permanenţi îşi vedeau de treburile lor, de parcă nici o nenorocire n-ar fi ameninţat Abydosul.

Nesmontu nu-şi mai găsea locul.

– O capcană... ultimii credincioşi ai Prevestitorului i-au întins regelui o capcană! Mîine, în zori, pornesc în jos, pe Nil.

– Te-ai osteni degeaba, îşi dădu cu părerea Sehotep.

– Poate are nevoie de noi!

– Noi avem nevoie de el. Doar prezența lui va învinge moartea la care Prevestitorul i-a osîndit pe Osiris și pe Iker.

Senankh nu avea tăria nici măcar să se amăgească.

– În ciuda oricăror primejdii, îi încurajă Sekari, Sesostris va călători, fără îndoială, și pe timpul nopții. Să nu ne pierdem nădejdea.

Luna *khoiak*
A treizecea zi (18 noiembrie)
Abydos

Generalul Nesmontu umbla cu pași mari încoace și-ncolo, pe cheiul Abydosului. Neputînd să doarmă, se pregătea să plece spre miazănoapte ca să-l caute pe rege și să-i dea o mînă de ajutor.

Cum să-și închipuie, fie și numai pentru o clipă, că Prevestitorul ieșise învingător și că trupele sale erau pe cale să cucerească Egiptul?

Însoțit de un vînt năprasnic, soarele răsări.

Nesmontu zări în depărtare o corabie zveltă și puternică.

La porunca generalului, soldații își încordară arcurile.

Dar la prora corabiei se deslușea silueta unui uriaș.

Sesostris!

Nesmontu se înclină înaintea monarhului, care coborî primul pe pămîntul lui Osiris. După ce-i mulțumi zeiței Hathor pentru că-i îngăduise să-și încheie cu bine călătoria, faraonul se îndreptă spre templu.

– Ați întîmpinat greutăți? îl întrebă Nesmontu pe căpitan.

– În privința Nilului și a vîntului, nici cea mai măruntă. *Fulgerul* își merită pe deplin numele! Din nenorocire însă, am pierdut un membru al echipajului.

– Cum s-a întîmplat?

– O așa grozăvie n-am mai văzut! Ieri seară, Două-Cioturi a luat foc și a pierit în vîrtejul de flăcări, fără ca noi să-l putem scăpa. Chiar atunci, vreo treizeci de oameni au răsărit din stufăriș și s-au strîns lîngă un mic debarcader. Cînd

Luminăţia Sa i-a privit, s-a iscat o învălmăşeală fără pereche şi mulţi dintre ei au murit călcaţi în picioare.

Nesmontu îl ajunse din urmă pe suveran, căruia regina şi ceilalţi membri ai Cercului de Aur îi ieşiseră în întîmpinare. Dar nu era vreme pentru cuvinte călduroase de bun sosit, căci primejdii mari ameninţau ultimul ritual ce trebuia săvîrşit.

Faraonul păşi în Locaşul Aurului, o îmbrăţişă pe Isis şi aşeză pe capul lui Osiris-Iker coroana celor drepţi, o simplă fîşie de pînză împodobită cu flori desenate.

– Bolta cerului străluceşte într-o nouă lumină, grăi el, zeii alungă furtuna, vrăjmaşii tăi sînt înfrînţi. Tu devii Horus, moştenitorul lui Osiris, în stare să domneşti, căci Maat sălăşluieşte în inima ta, iar faptele tale respectă dreptatea şi adevărul. Înalţă-te la cer odată cu lumina, cu fumul de tămîie, cu păsările, cu barca zilei şi cu cea a nopţii, treci de la existenţă la viaţă. Spiritul şi materia devin una, iar flacăra lui Nun te modelează. Ea şterge hotarele dintre pietre, metale, animale, plante şi oameni. Străbaţi toate lumile şi cunoşti clipa de dinainte ca moartea să se ivească.

Faraonul destupă vasul pecetluit pe care-l adusese de la Medamud.

– Tu, văduvă, hrăneşte cu fluidul osirian trupul ce urmează să reînvieze.

Oare mumia se va topi sau opera avea să se săvîrşească? Iker deschise ochii, dar privirea lui era îndreptată spre tărîmul celălalt.

Regele şi Isis merseră la Templul lui Osiris.

Culcată pe dalele din capela principală, se găsea coloana Stabilitate.

Ţinînd în mînă sceptrul Putere, regina se aşeză în spatele lui Sesostris şi îi dădu forţa trebuincioasă pentru ca regele să înalţe coloana cu ajutorul unei frînghii.

– Cel lipsit de viaţă va trăi din nou, rosti faraonul, şi se va ridica din moarte. Coloana venerabilă, la fel de trainică în

fiecare clipă, întinereşte de-a lungul anilor. Şira spinării lui Osiris e din nou plină de energie, *KA*-ul se linişteşte.

Perechea regală tămîie coloana.

Înăuntrul atanorului, zeiţa Isis se apropie de fratele ei Osiris, în chip de uliu femelă, bucurîndu-se şi arătîndu-i dragostea pe care i-o purta. Precisă precum steaua Sothis, ea se aşează pe falusul lui Osiris preschimbat în aur, iar sămînţa Marii Opere pătrunse în ea. Horus cel ascuţit se născu din pîntecele mamei sale.

– Rămînînd femeie, spuse regina, Isis a ţinut în acelaşi timp şi locul unui bărbat. Ea cunoaşte astfel tainele cerului şi ale pămîntului. Ivită din lumină, ea e pupila ochiului creator. Horus se naşte din unirea unei stele şi a focului alchimic.

Isis şi Nephtys îmbrăcară rochii cu aripi mari, împestriţate. Apoi, împreună cu regele, se întoarseră lîngă Iker şi le desfăşurară într-un ritm susţinut, dîndu-i aer întremător celui care se trezea.

– Ţi-am adus oasele, îi zise Isis fratelui ei, părţile trupului tău au fost adunate. Ochii tăi sînt iarăşi deschişi. Trăieşte-ţi viaţa. Moartea te părăseşte şi se îndepărtează de tine. Erai mort, dar vei trăi din nou, mai mult decît Eneada, teafăr şi nevătămat, pentru stăpînul armoniei.

Isis mînui sceptrul adus din cea de-a doua provincie a Egiptului de Jos, Coapsa. Cele trei curele de piele simbolizau paşii triplei naşteri.

– Lumina îţi dă viaţă, grăi regele atingînd nasul Fiului regal cu cheia vieţii, cu sceptrul înfloririi şi cu coloana stabilităţii.

Un soare arzător îşi revărsa razele asupra mumiei.

– Porţile sarcofagului se deschid, vesti Isis. Geb, mai-marele zeilor, redă vederea ochilor tăi. El îţi îndreaptă picioarele care erau îndoite. Anubis îţi întăreşte genunchii, acum poţi să stai drept. Puternica Sekhmet te ridică. Îţi recapeţi judecata mulţumită inimii tale, îţi foloseşti iar braţele şi picioarele şi împlineşti voinţa *KA*-ului tău.

Cerul Abydosului căpătă o culoare de lapislazuli, raze de turcoaz luminară Marele Ţinut.

Uriaş, părînd să atingă cerul, Arborele vieţii, salcîmul lui Osiris, se acoperi cu mii de flori albe şi înmiresmate, răspîndind un parfum de o gingăşie divină.

Cercul de Aur se strînse în jurul lui Osiris reînviat. La răsărit stătea perechea regală, Isis şi Iker, care făcea parte, în sfîrşit, din această confrerie la care visase atît; la apus – Pleşuvul şi Sekari; la miazănoapte – Nesmontu şi Sehotep; iar la miazăzi – Senankh.

Faraonul celebră nevăzuta şi totuşi atît de via prezenţă a lui Khnum-Hotep, pe cea a lui Djehuty şi pe cea a generalului Sepi şi aminti Legea, rămasă neschimbată din vremea începuturilor.

– Îndatorirea cea mai de seamă a membrilor Cercului de Aur nu e nici să predice, nici să-i silească pe alţii să se plece în faţa zeilor, nici să propovăduiască o credinţă mai presus de toate, ci să respecte, prin faptele sale, dreptatea şi adevărul.

Confreria duse vasul pecetluit şi pe Osirisul preschimbat în locaşul său de veci, a cărei intrarę se afla înspre apus.

Marea Operă fu aşezată pe un pat de bazalt, alcătuit din trupurile a doi lei ce simbolizau ziua de ieri şi pe cea de mîine. Doi şoimi stăteau de pază la căpătîi şi la picioare. Stăpînul tăcerii avea să rămînă aici pînă la viitoarea lună *khoiak*, cînd iniţiaţii din Abydos vor încerca, încă o dată, să-l trezească la viaţă.

În afară de Sesostris, de Isis şi de Iker, membrii Cercului de Aur părăsiră mormîntul.

Faraonul contemplă poarta lumii de dincolo.

– După ce a fost mult timp plecat, Iker s-a întors. Astăzi, Fiul regal poate să treacă pragul lumii de dincolo şi să vină îndărăt. Ce-ţi doreşti tu, Isis?

– Vreau să trăim împreună pentru totdeauna, să nu mai fim despărţiţi şi să ne odihnim în pace, unul lîngă altul, la adăpost de Rău. Vom trece mînă în mînă pragul tărîmului

veşniciei şi vom vedea lumina, chiar în clipa minunată a renaşterii ei.

– Osiris-Iker trebuie să treacă de această poartă, continuă Sesostris. Dacă îl însoţeşti, vei străbate moartea lui. Şi, deşi tu cunoşti Calea de Foc, îţi pui viaţa în primejdie. Numai tu poţi să alegi.

TRECEREA

Luna *thot*
Prima zi (20 iulie)
Memphis

Sub protecţia stelei Sothis, ce scînteia, inundaţia hrănită de lacrimile lui Isis era îndestulătoare. Anul avea să fie aducător de fericire şi belşug.

Vizirul îşi venea cu greu în fire după iniţierea sa în Cercul de Aur din Abydos. Obişnuit să lupte cu încrîncenare împotriva vrăjmaşilor şi să nu dea înapoi în faţa primejdiei, Sobek nu se aştepta să i se dezvăluie nişte taine care să-l tulbure într-atît.

Sobek se simţea mîndru să slujească o ţară capabilă să transmită Marele Secret. Cele Două Regate se clădeau zi de zi din materiale pe care lumina tărîmului de dincolo îşi pusese sigiliul. Să asiguri bunăstarea poporului nu era de ajuns. Trebuia, în primul rînd, să deschizi ferestrele cerului.

Vizita lui Nesmontu îl înveseli.

– Veşti bune, generale?

– Straşnice. Nici un semn de răzmeriţă în Syro-Palestina, pace trainică în Nubia.

– Tu ce zici, întărirea pazei Memphisului îşi mai are rostul?

– Dispariţia Prevestitorului i-a descurajat pe ultimii săi credincioşi. Ameninţările mi se par înlăturate.

Cu braţele încărcate de papirusuri, Senankh intră în odaie, întrerupîndu-i pe cei doi fraţi.

– Regele mi-a poruncit să întocmesc neîntîrziat numeroase decrete care să schimbe legile vechi şi să asigure

un trai mai bun supuşilor săi, mărturisi el. Fără sprijinul vizirului n-am s-o scot la capăt. Şi îl înştiinţez pe marele general că şi în rîndurile armatei noastre trebuie aduse unele îmbunătăţiri.

Nesmontu începu să bodogăne.

– Mă întreb dacă nu cumva ar fi mai nimerit să las baltă tot şi mă alătur lui Sekari. El, noul Pleşuv al Abydosului, nu-şi îngreunează viaţa cu treburile încurcate ale administraţiei.

– Greşeşti, se împotrivi Senankh.

Păşind ţanţoş, cu fruntea sus, bătrînul soldat plecă să-i plimbe pe Vînt-de-Miazănoapte şi pe Sîngerosul, care nu aveau cum să-i îndruge verzi şi uscate, aşa cum făcea Senankh.

– În privinţa lui Nesmontu, eu, unul, mă dau bătut, zise vizirul.

– Fii pe pace, veghează cu asprime asupra trupelor şi orice soldat şi-ar da viaţa pentru el. Nimeni n-ar putea să ne apere mai bine.

– Ştiu, ştiu, mormăi Sobek. Sehotep s-a întors de la Abydos?

– Reparaţiile de la Templul lui Osiris o să-l mai ţină acolo o vreme.

– Fii sincer, Senankh, încuviinţezi ultima hotărîre a regelui?

– El vede mai departe decît noi şi desluşeşte lucruri aşa cum sînt ele cu adevărat.

Sobek îi împărtăşea părerea.

Acest uriaş se afla mai presus de toţi, fiind în stare să îndrepte orice greşeală a înalţilor demnitari şi să zărească cea mai palidă rază de lumină în negura cea mai adîncă. Cu sufletul înseninat de acest gînd, vizirul putea acum să-şi îndeplinească anevoioasele sarcini.

– Marele demnitar care se îngrijeşte de rînduielile palatului a fost prevenit?

– Chiar eu l-am înştiinţat. O să se poarte aşa cum se cuvine cu oaspeţii Luminăţiei Sale.

Întregul Memphis vuia de mii de zvonuri, întrucît Sesostris era pe cale să numească un nou Fiu regal, pe care să-l pregătească pentru a-i urma la domnie.

Oamenii puneau rămăşag pe un nume sau altul, fără ca moştenitorii familiilor bogate ale capitalei să aibă mai mulţi sorţi de izbîndă decît ceilalţi, căci monarhul nu judeca oamenii după înfăţişare, ci după harurile cu care era înzestrat fiecare.

Slujitorul însărcinat cu primirea oaspeţilor îşi dădu silinţa să nu săvîrşească nici cea mai măruntă greşeală. Încordat, nervos, se grăbi să le iasă înainte, ferindu-se să le pună sumedenie de întrebări despre sănătate şi despre călătoria pînă la Memphis şi mărginindu-se să-i conducă pînă la odaia de lucru a monarhului, a cărei uşă rămăsese pe jumătate deschisă.

– Pe aici, bîigui el, înainte de a se face nevăzut.

Vocea puternică şi gravă a lui Sesostris ajunse la urechile celor doi oaspeţi.

– Intraţi, Isis şi Iker. Vă aşteptam.

CHRISTIAN JACQ

Seria *Misterele lui Osiris*

☥ Arborele vieţii
☥ ☥ Uneltirile Răului
☥ ☥ ☥ Calea de Foc
☥ ☥ ☥ ☥ Marele Secret

Prevestitorul, deghizat în preot temporar, s-a ascuns chiar în inima Egiptului, la Abydos, unde, împreună cu ucenicii săi, pune la cale crima supremă: uciderea tînărului Iker, Fiul regal. Moartea lui ar atrage după sine pieirea Egiptului.

Însă Marea Preoteasă Isis, soția lui Iker, izbutește să-i păstreze mumia într-o stare intermediară, la hotarul dintre viață și moarte. Pentru a-l reînvia pe Iker, trebuie să afle Marele Secret al zeiței Isis, urmînd ritualurile Misterelor lui Osiris. În mîinile ei stă nu doar soarta întregului regat, ci și readucerea la viață a lui Iker.

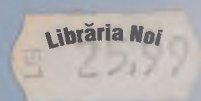
Seria MISTERELE LUI OSIRIS

 ARBORELE VIEȚII

  UNELTIRILE RĂULUI

  CALEA DE FOC

  MARELE SECRET

ISBN (10) 973-576-786-4
ISBN (13) 978-973-576-786-0

rao international publishing company

www.rao.ro
www.raobooks.com